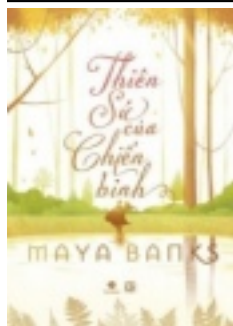

Thiên Sứ Của Chiến Binh

Contents

Thiên Sứ Của Chiến Binh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	41
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	52
15. Chương 15	55
16. Chương 16	60
17. Chương 17	64
18. Chương 18	68
19. Chương 19	72
20. Chương 20	77
21. Chương 21	81
22. Chương 22	85
23. Chương 23	89
24. Chương 24	93
25. Chương 25	98
26. Chương 26	102
27. Chương 27	105
28. Chương 28	108
29. Chương 29	111
30. Chương 30	114
31. Chương 31	116
32. Chương 32	122
33. Chương 33	125
34. Chương 34	130
35. Chương 35	134
36. Chương 36	138
37. Chương 37	141
38. Chương 38	146
39. Chương 39	150

Thiên Sứ Của Chiến Binh

Giới thiệu

Em trai lãnh chúa gia tộc lớn buộc phải hứa hôn với cô con gái lãnh chúa gia tộc để thành lập liên m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-cua-chien-binh>

1. Chương 1

Alaric McCabe phóng tầm mắt bao quát vùng đất rộng mở của gia tộc McCabe và vật lộn với nỗi băn khoăn đang dày vò tâm trí. Chàng hít một luồng hơi lạnh và nhìn lên bầu trời. Hôm nay tuyết chưa rơi. Nhưng chỉ mấy hôm nữa sẽ có ngay thôi. Giờ đã là cuối thu, không khí lạnh hơn và ngày cũng ngắn đi nhiều.

Sau nhiều năm dằng dặc vật lộn để duy trì sự sống và tái thiết gia tộc, anh trai Ewan của chàng đã đưa McCabe trở về rất gần với thời hoàng kim ngày trước. Mùa đông này, gia tộc của họ sẽ không còn đói khổ. Lũ trẻ con sẽ có quần áo đủ ấm.

Giờ đến phiên Alaric góp sức cho gia tộc mình.

Không bao lâu nữa, chàng sẽ đặt chân đến lãnh thổ của gia tộc McDonald, chính thức hỏi cưới Rionna McDonald.

Thực ra đó chỉ là nghi thức, việc này đã được an bài từ trước. Chẳng qua vị lãnh chúa McDonald muốn Alaric dành nhiều thời gian hòa hợp với những người trong gia tộc mình. Gia tộc ấy một ngày không xa sẽ do Alaric cầm quyền khi chàng kết hôn với Rionna, con gái lãnh chúa McDonald, cũng là người kế thừa duy nhất của gia tộc này.

Lúc này trong sân đã huyên náo hẳn lên khi binh lính của McCabe chuẩn bị sẵn sàng để lên đường cùng Alaric.

Ewan, người anh đáng kính của Alaric, lãnh chúa của gia tộc McCabe, muốn gửi những thuộc hạ thân tín nhất đi cùng nhưng Alaric từ chối. Hiểm nguy vẫn còn rình rập Mairin, lãnh chúa phu nhân đang bụng mang dạ chửa.

Duncan Cameron còn sống ngày nào, hắn vẫn là mối đe dọa cho gia tộc McCabe ngày đó. Hắn thêm khát những gì thuộc về Ewan, vợ của Ewan và quyền cai trị Neamh Álainn, vùng đất mà Ewan thừa hưởng sau khi cưới Mairin, con gái cựu vương Scotland.

Giờ đây vì nền hòa bình mong manh trên vùng cao nguyên, Alaric đã chấp nhận cuộc hôn nhân với mục đích liên minh giữa gia tộc McCabe với gia tộc duy nhất có lãnh địa nằm giữa Neamh Álainn và McCabe.

Đó là một đám tốt. Rionna McDonald trông cũng ưa nhìn, cho dù cô nàng chỉ thích diện trang phục và đảm nhận những công việc của đàn ông. Alaric sẽ có những gì chàng sẽ không bao giờ có được nếu cứ mãi đứng dưới trướng của Ewan: gia tộc của riêng mình, lãnh địa của riêng mình. Con cái của chàng sẽ được thừa hưởng quyền cai quản.

Vậy hà có gì chàng lại không háo hức trèo ngay lên lưng ngựa, phi thẳng đến với định mệnh của đời mình?

Chàng quay người sang trái khi nghe thấy tiếng động, Mairin McCabe đang vội vã leo lên sườn đồi, hoặc chí ít cô cũng cố gắng đi thật nhanh. Cormac, người lính trực phiên hôm nay, không vui ra mặt khi phải lẻo đẻo theo sau cô. Khăn choàng quần chặt quanh người, môi Mairin run lên vì lạnh.

Alaric chìa tay và cô bám lấy, vừa chúí người về phía chàng vừa thở hổn hển.

“Chị không nên lên đây,” Alaric buông lời phiên trách... “Chị chết cóng mất.”

“Đúng thế, không nên một chút nào,” Cormac đồng tình. “Nếu lãnh chúa biết chuyện thế nào ngài cũng nổi cơn tam bành.”

Mairin đảo mắt ra chiều chán ngấy mấy lời của Cormac rồi ngược ánh nhìn lo lắng lên Alaric. “Em đã có đầy đủ mọi thứ cần thiết cho cuộc hành trình chưa.”

Alaric mỉm cười. “Vâng, đủ cả rồi. Gertie đã đóng gói thực phẩm đủ cho một cuộc hành trình kéo dài gấp đôi đây.”

Mairin hết siết chặt lại vỗ nhẹ lên tay Alaric. Cô đưa tay kia lên xoa bụng đang ngày một lớn thêm, phiên muộn dâng đầy trong mắt. Chàng kéo Mairin lại gần hơn để truyền hơi ấm sang cho cô.

“Hay em đợi hôm khác hãy đi? Gần giữa trưa mất rồi. Chắc nán lại rồi mai khởi hành sớm?”

Nụ cười dừng sững trên môi Alaric. Mairin không vui khi chàng ra đi. Cô đã quen với việc người trong gia tộc luôn có mặt ở mọi nơi cô muốn. Đó là trên đất McCabe. Và giờ đây khi Alaric chuẩn bị lên đường, nỗi lo lắng và sự buồn phiền của cô càng bộc lộ rõ qua lời nói.

“Em không đi quá lâu đâu,” chàng nhẹ nhàng an ủi. “Quá lắm cũng chỉ vài tuần. Rồi em sẽ về ở lại đây một thời gian trước khi hôn lễ diễn ra và em bị trói chân vĩnh viễn ở lãnh địa McDonald.”

Môi cô trề xuống, mặt buồn mảy cau trước câu nói gợi nhắc chuyện Alaric sẽ rời gia tộc McCabe và thực sự trở thành người của gia tộc McDonald.

“Đừng nhần nhó nữa, chị yêu quý. Không tốt cho đứa bé đâu. Cả việc ra ngoài chốn lạnh lẽo này cũng chẳng tốt chút nào.”

Mairin thở dài, vùng tay ôm Alaric. Chàng lùi một bước, buồn cười ngó sang Cormac. Từ lúc mang thai, chị dâu chàng đa cảm hơn trước và mọi người trong gia tộc đang ngày càng quen dần với những cơn bùng nổ cảm xúc của cô.

“Chị sẽ nhớ em lắm, Alaric. Chị biết Ewan cũng thế. Anh ấy không nói gì, nhưng dạo này anh ấy lặng lẽ hơn hẳn.”

“Em cũng sẽ nhớ mọi người,” giọng Alaric từ tốn. “Yên tâm, em sẽ có mặt ở đây khi thành viên mới của gia tộc McCabe chào đời.”

Nghe thế, khuôn mặt Mairin sáng lên cô lùi lại đưa tay vỗ nhẹ lên má chàng.

“Đối xử tốt với Rionna nhé, Alaric. Chị biết em và Ewan cảm thấy cô ấy cần một người cứng rắn hơn, nhưng thực ra, chị nghĩ điều cô ấy cần nhất là em yêu và chấp nhận con người cô ấy.”

Alaric phát hoảng, lo sợ Mairin sẽ lái câu chuyện sang chủ đề tình yêu. Lạy Chúa.

Cô cười. “Được rồi. Hình như, chị đã làm em không thoải mái rồi. Nhưng nhớ lời chị đấy nhé.”

“Thưa phu nhân, lãnh chúa đã phát hiện cô ra đây và trông ngài ấy có vẻ không hài lòng cho lắm ạ.” Cormac lên tiếng.

Alaric quay lại thấy Ewan đang đứng trong sân, khoanh tay trước ngực, mặt hầm hầm giận giữ.

“Đi nào, Mairin,” Alaric vừa nói vừa kẹp bàn tay cô dưới cánh tay mình. “Tốt hơn là em nên trả chị lại trước khi anh ấy ra đây bắt chị vào quả phạt.”

Mairin lăm bầm nhưng vẫn đề Alaric hộ tống xuống sườn đồi. Khi họ đến sân, Ewan trừng mắt nhìn vợ nhưng sự chú ý của anh hướng sang Alaric. ‘Chú có đủ mọi thứ cần thiết chưa?’

Alaric gật đầu.

Caelen, người em út của nhà McCabe, đến đứng cạnh Ewan. “Anh chắc chắn không muốn em đi cùng chứ?”

“Nơi này cần em,” Alaric đáp. “Nhất là khi ngày sinh nở của Mairin gần kề. Không lâu nữa tuyết sẽ rơi. Biết đâu Duncan sẽ tổ chức tấn công khi hấn nghĩ chúng ta đang sơ hở.”

Mairin lại rùng mình, chàng quay sang cô. “Ôm em một cái nào, chị thân yêu, rồi quay vào trong trước khi chết cồng. Binh lính đã sẵn sàng, em không để nước mắt của chị gây ngập lụt khi bọn em rời đi đâu.”

Đúng như dự đoán, Mairin quắc mắt nhưng vẫn vòng tay ôm siết Alaric.

“Chúa phù hộ em,” cô thì thầm.

Alaric trùi mền vuốt tóc Mairin rồi đẩy cô về hướng tháp chính. Ewan ủng hộ yêu cầu của Alaric bằng ánh nhìn dữ dằn.

Mairin thè lưỡi rồi quay đi, Cormac hộ tống cô đến bậc tam cấp của tháp chính.

“Nếu cần ta, cứ gửi thư,” Ewan lên tiếng. “Ta sẽ đến ngay lập tức.”

Alaric siết lấy cánh tay Ewan và hai anh em nhìn nhau một lúc lâu trước khi Alaric buông tay ra. Khi Alaric trèo lên lưng ngựa, Caelen thụi vào lưng chàng.

“Đây là chuyện tốt đẹp cho anh,” Caelen chân thành nói khi Alaric yên vị trên lưng ngựa.

Alaric ngó chằm chằm xuống em trai mình. Lần đầu tiên, cảm giác hài lòng dâng trào trong chàng. “Ừ, đúng vậy.”

Chàng hít một hơi thật sâu, tay nắm chặt dây cương. Lãnh địa của chàng. Gia tộc của chàng. Chàng sẽ là lãnh chúa. Đúng, đây sẽ là chuyện tốt đẹp.

Alaric và một tá chiến binh McCabe phi ngựa đều đều suốt một ngày. Vì khởi hành muộn, lẽ ra chỉ mất một ngày đường thì phải đến sáng hôm sau họ mới đến lãnh địa McDonald.

Chính vì thế nên Alaric không quá vội vàng. Chàng cho binh lính nghỉ chân dựng trại khi hoàng hôn buông xuống. Họ chỉ nhóm một đồng lửa và giữ tia lửa không bùng cao để tránh làm bùng sáng một khu vực rộng.

Sau khi ăn những món Gertie chuẩn bị, Alaric chia binh lính thành hai nhóm và bảo sáu người của nhóm thứ nhất canh gác phiên đầu. Họ chia ra quanh trại, canh chừng cho sáu người kia ngã lưng nghỉ ngơi vài giờ.

Nhận phiên gác thứ hai nhưng Alaric lúc này không tài nào ngủ được. Nằm trần trọc trên nền đất cứng, chàng dán mắt lên bầu trời đầy sao. Đêm nay trời trong và lạnh giá. Những cơn gió nổi lên từ phía bắc, báo hiệu thời tiết sắp chuyển mùa.

Kết hôn, với Rionna McDonald. Cố gắng lắm mà chàng cũng chỉ mơ hồ hình dung ra bóng dáng của nàng thiếu nữ ấy. Tất cả những gì chàng có thể nhớ là mái tóc vàng rực rỡ của cô. Tính cô trầm lặng, chàng cho rằng đó là đức tính tốt mà phụ nữ cần có, mặc dù thật khó có thể nói Mairin là người lạnh lẽo hay nhất nhất đều phục tùng ý chồng. Ấy vậy mà chàng thấy chị dâu thật đáng mến và chàng biết Ewan sẽ không thay đổi gì ở vợ mình.

Mairin là mẫu hình phụ nữ lý tưởng. Mềm mỏng và ngọt ngào. Còn Rionna thiếu nữ tính trong cách ăn mặc lẫn tính tình. Đâu phải cô nàng không hấp dẫn, thật chẳng hiểu sao cô nàng cứ mãi mê đeo đuổi những việc không hề phù hợp với cảnh chân yếu tay mềm.

Đột ngột tâm trí chàng bị đưa về thực tại.

Chỉ có một xao động nhẹ trong không khí cảnh báo cho chàng về nhát gươm vừa đâm trúng mạng sườn. Đường gươm trúng đích, xé toạc quần áo và da thịt chàng.

Cơn đau bùng cháy khắp cơ thể, nhưng Alaric gạt đi, chộp lấy thanh gươm của mình và gượng dậy. Binh lính của chàng đã xung trận và không gian ban đêm chất chứa những âm thanh giao tranh ác liệt.

Alaric một mình chiến đấu với hai tên, tiếng gươm va vào nhau loảng xoảng khiến tai chàng lùng bùng. Mùi gươm chàng thoăn thoắt đâm tới tấn công rồi lui về phòng vệ.

Lùi dần ra phía vòng vây bảo vệ, chàng suýt vấp phải xác thuộc hạ của mình. Một mũi tên nhô ra từ ngực cái xác. Đây là vụ đánh úp.

Địch đông vô kể. Mặc dù Alaric dám đưa đoàn quân McCabe đi độ sức với bất cứ ai, vào bất cứ lúc nào và nắm chắc phần thắng, nhưng lựa chọn bây giờ của chàng là ra lệnh rút lui để tránh cảnh thương vong toàn bộ. Một chọi sáu thì không cách nào thắng nổi.

Chàng hò hét binh lính lên ngựa. Nhanh chóng hạ gục kẻ tấn công trước mặt, chàng khó nhọc tìm tới chiến mã của mình. Máu bên sườn tuôn chảy. Mùi tanh bốc lên trong cái lạnh và xộc vào mũi chàng. Cảnh vật nhòe đi, chàng biết nếu không leo được lên lưng ngựa, tính mạng chàng sẽ vô cùng hiểm nguy.

Alaric huýt sáo, con ngựa của chàng lao tới hệt như một chiến binh chờ đợi sẵn. Lả người đi nhanh chóng do mất máu, chàng chiến đấu chẳng tuân theo quy tắc Ewan từng truyền dạy. Liều lĩnh. Khinh suất. Chàng chiến đấu để tìm đường sống.

Gầm lên một tiếng, kẻ thù lao thẳng mũi gươm về phía trước. Nắm chặt chuôi gươm bằng cả hai tay, Alaric vùng một nhát.

Lưỡi gươm của chàng khiến tên địch đầu lia khỏi cổ.

Alaric không lãng phí thời gian để tận hưởng chiến thắng. Thêm một địch thủ quỵ dưới tay chàng. Dốc hết hơi sức còn lại, chàng ném mình lên lưng ngựa và thúc ngựa phi nhanh.

Vó ngựa ầm ầm phóng đi, chàng có thể thấy những thi thể la liệt khắp nơi. Lòng chàng chùng xuống vì biết đó không chỉ là xác kẻ thù. Chàng đã mất hầu hết người của mình, nếu không nói là tất cả, trong cuộc giao tranh này.

“Nhà”, chàng khàn giọng ra lệnh.

Alaric ôm chặt mạng sườn, kiên quyết giữ cho mình tỉnh táo, nhưng mỗi lần thân ngựa nảy lên khi phóng qua địa hình mấp mô, mắt chàng lại mờ đi.

Ý nghĩ cuối cùng trong đầu chàng là phải về nhà để cánh báo Ewan. Chàng chỉ hy vọng chưa có cuộc tấn công nào xảy đến với lãnh địa của gia tộc McCabe.

2. Chương 2

Keeley McDonald thức dậy trước lúc bình minh, nhóm lửa và sửa soạn cho một ngày mới. Đang đi từ chỗ đồng củi sau nhà ra cửa trước, nàng chợt nghĩ rằng thật buồn cười khi hình dung mình sẽ có một ngày đầy ắp công việc và bồn chồn.

Vừa vòng qua góc nhà, nàng nhìn lại, nhìn xuống thung lũng trải dài đến ngọn núi cách xa vài dặm. Khói từ pháo đài McDonald và những mái nhà bao quanh bay lên như lời thì thầm lơ lửng tỏa lên trời.

Khéo làm sao, từ chỗ nàng có thể nhìn thấy rõ mồn một nơi nàng không bao giờ được chào đón. Nhà nàng. Gia tộc của nàng. Đã không còn là thế nữa. Họ đã quay lưng với nàng, không còn coi nàng là người thân thiết nữa. Nàng là kẻ bị ruồng bỏ.

Đây là hình phạt dành cho nàng ư?

Bị tống đến một ngôi nhà tranh mãi gợi nhắc về nơi chôn rau cắt rốn, nhìn thấy trong tầm mắt mà không được bén mảng trở về.

Có lẽ nàng nên thấy may mắn vì chỉ ít cũng có chốn dung thân. Sự việc có thể tồi tệ hơn. Nàng có thể bị trục xuất mà không biết đi đâu, không biết trông cậy vào ai ngoài việc tự xoay xở trong vô vọng.

Nàng nhếch môi cầu nhàu.

Cứ đắm chìm trong những chuyện này chỉ khiến nàng mất đi những bản chất tốt đẹp của mình. Nó khiến nàng cay cú và tức tối. Nàng chẳng thể làm gì. Nàng cũng không tài nào thay đổi được quá khứ. Hối tiếc duy nhất của nàng là đã không thể đòi được công lý để tên lãnh chúa McDonald xấu xa phải trả giá cho những gì hắn đã làm. Còn vợ hắn, bà ta biết sự thật. Keeley nhìn thấy điều đó trong mắt bà ta nhưng vị nữ chủ nhân của pháo đài đã trừng phạt Keeley vì những tội lỗi của chồng mình.

Catriona McDonald đã qua đời cách đây bốn năm nhưng Rionna, con gái lãnh chúa vẫn chưa tìm gặp Keeley. Cô bạn thân thiết nhất từ thời thơ ấu ấy không hề đến đón nàng. Không hề gọi nàng về. Và Rionna cũng biết sự thật.

Keeley thở dài. Thật ngốc nghếch khi đứng đây hoài niệm về những tổn thương ngày cũ và những hy vọng đã lụi tàn. Thật ngốc nghếch khi từng trông mong lúc mẹ Rionna qua đời, nàng sẽ được chào đón trở lại gia tộc.

Tiếng ngựa thở phì phò khiến Keeley ngó quanh quất và đánh rơi ôm củi trong tay. Vó ngựa lộp cộp dừng lại xuất hiện bên cạnh nàng. Mồ hôi ánh trên cổ và sự hoang dại trong mắt cho thấy con vật vừa phải hứng chịu một cơn hải hùng.

Thế nhưng ánh mắt Keeley lập tức dán mắt vào người chiến binh nằm trên yên ngựa và dòng máu không ngừng nhỏ xuống mặt đất.

Trước khi nàng kịp phản ứng, anh chàng đã ngã ụcch khỏi ngựa. Keeley nhăn mặt. Chúa ơi, đau phải biết.

Con ngựa tránh sang một bên, để lại người chiến binh nằm sõng soài ngay chân Keeley. Nàng thụp xuống, kéo vạt áo anh ta tìm chỗ bị thương. Phần áo bên mạng sườn rách toạc và khi vạt lớp vải lên, nàng bàng hoàng kinh ngạc.

Một vết chém chạy từ hông lên cạnh bên dưới cánh tay. Da thịt toang tác và vết thương sâu ít nhất hai phân rưỡi. Cũng còn may, nếu sâu hơn thì chắc chắn nó là đòn chí mạng.

Giờ cô cần kim chỉ và cầu mong anh ta chống chọi qua cơn sốt.

Keeley lo lắng lướt bàn tay chọc dọc phần bụng săn chắc của người đàn ông. Anh ta là một chiến binh lực lưỡng và rắn rỏi. Trên bụng và vai anh ta còn hai vết sẹo khác. Chúng có đã lâu và trông không nghiêm trọng như hai vết thương hiện tại.

Làm sao đưa anh ta vào nhà đây? Nàng cắn môi liếc nhìn về phía ngưỡng cửa. Anh ta to lớn, còn nàng mảnh mai quá. Phải khôn lanh mới giải quyết được tình thế tiến thoái lưỡng nan này.

Keeley đứng dậy vội vã vào nhà. Nàng lột khăn trải giường, ôm ra ngoài và trải tung trong gió.

Mất chút thời gian mới căng được tấm khăn đâu vào đấy, nàng còn phải dùng mấy hòn đá chặn mép vải để nó không bị gió thổi phồng lên. Xong xuôi, nàng đi vòng sang phía bên kia người chiến binh và đẩy anh ta lăn vào trong tấm khăn.

Hệt như đẩy một tảng đá.

Nàng nghiêng rắng rắng sức. Thân người anh ta nhích được một chút nhưng không rời vị trí cũ.

“Tĩnh dậy giúp tôi nào”, nàng kêu lên trong nỗi thất vọng. “Tôi không thể để anh ở ngoài này trong tiết trời lạnh lẽo. Có thể hôm nay tuyết sẽ rơi và anh vẫn còn chảy máu. Anh không đoái hoài đến tính mạng của mình sao?”

Nàng thúc vào người chiến binh và khi thấy anh ta vẫn không có động tĩnh gì, nàng thẳng tay tát bốp vào mặt anh ta.

Người chiến binh cựa mình nhăn nhó. Tiếng gầm thoát ra từ môi anh ta suýt đẩy Keeley đi trở vào nơi trú ngụ an toàn của nàng.

Sau đó, nàng cau mày cúi thấp hơn để những lời của mình lọt vào tai anh ta. “Anh là một kẻ cứng đầu, đúng nhưng anh sẽ thấy tôi còn cứng đầu hơn nhiều. Anh không thắng nổi trận này đâu, chàng chiến binh à. Tốt hơn là đầu hàng ngay đi và giúp tôi một tay.”

“Thôi đi,” anh ta hầm hè với cặp mắt vẫn nhắm nghiền. “Ta sẽ không giúp cô đẩy ta xuống địa ngục đâu.”

“Anh sẽ xuống địa ngục ngay nếu cứ phiền phức thế này. Nào, nhích người đi.”

Và rồi tuy vẫn cầu nhàu nhưng anh ta vẫn chịu lùi đi khi cô đẩy.

“Biết thế nào dưới địa ngục cũng có phụ nữ mà,” anh ta vẫn không ngớt lẩm bẩm. “Họ phải có mặt dưới đó để gây ra lắm điều phiền nhiễu như khi ở trên mặt đất, thế mới hợp lẽ.”

“Tôi thật muốn bỏ mặc anh thối rữa ngoài trời rét mướt,” Keeley dốp chất lại ngay. “Anh là một kẻ vô ơn và quan điểm của anh về phụ nữ cũng tệ như lối xử sự của anh vậy. Thảo nào, anh thấy phụ nữ là đáng ghét. Tôi dám chắc anh chẳng bao giờ có thể gần gũi một cô nàng để thay đổi quan điểm.”

Trước sự ngạc nhiên của Keeley, người chiến binh bật cười rồi lập tức rên rỉ vì đau. Bực tức của nàng dịu đi phần nào khi nhìn khuôn mặt tái nhợt cùng vầng trán lấm tấm mồ hôi ấy. Anh ta đang đau đớn cực độ mà nàng còn ngồi đây lý sự với anh ta.

Nàng lắc đầu rồi chập các mép của tấm khăn lại, quàng lên vai.

“Xin Chúa ban cho con sức mạnh,” nàng cầu nguyện. “Con sẽ không thể nào lôi anh ta vào nhà mà không có sự trợ giúp của Người.”

Nghiến răng nghiến lợi kéo tấm khăn bằng tất cả sức lực nhưng nàng bị níu giắt lại, suýt nữa ngã nhào xuống đất. Anh chàng chiến binh vẫn ì ra đó.

“À, Chúa không bao giờ hứa hẹn ban cho con sức mạnh phi thường,” nàng lẩm bẩm. “Có lẽ Người chỉ chấp nhận những thỉnh cầu hợp lý.”

Nhìn chằm chằm vào vấn đề đang nằm trước mặt, rồi nàng chợt liếc nhìn con ngựa của anh ta đang gặm cỏ đằng xa.

Cau có thở hắt một hơi, nàng tiến về phía con ngựa và nắm chặt dây cương. Thoạt tiên, con chiến mã to lớn không chịu nhúc nhích, nhưng nàng cứ kiên nhẫn dỗ dành. Kéo dây cương và nài nỉ nó nghe theo lời mình.

“Mày không có lòng trung thành ư?” Lời nàng như buộc tội. “Chủ mày đang nằm dưới đất, thương tích nghiêm trọng, còn mày chỉ nghĩ đến việc ăn cho no bụng sao?”

Con ngựa có vẻ không ấn tượng lắm với bài diễn thuyết của nàng, nhưng rốt cuộc cũng tiến về phía chủ mình. Nó cúi xuống dụi mõm vào cổ chủ, nhưng Keeley kéo ra.

Nếu nàng có thể buộc chặt các mép khăn vào yên ngựa thì con vật có thể kéo anh ta vào nhà. Không hề muốn một con vật dơ bẩn bốc mùi đi vào nhà nhưng lúc này. Keeley không nghĩ ra cách nào tốt hơn.

Phải đến mấy phút sau, nàng mới hài lòng rằng mình đã vạch ra một kế hoạch khả thi. Sau khi các mép vải được buộc chặt và khá đảm bảo người chiến binh không bị rơi khỏi tấm chăn, nàng thúc con ngựa đi về phía ngôi nhà.

Có kết quả rồi, nàng vui mừng hơn hở! Con ngựa đi, lôi theo chủ của nó. Sẽ mất cả tuần giặt giũ mới mong gột sạch bùn đất trên tấm khăn trải giường, nhưng ít ra đã di chuyển được anh chàng bị thương kia.

Con ngựa đi vào nhà, cả người và vật choán gần hết không gian bé nhỏ của nhà nàng.

Keeley vội vã tháo các nút thắt của tấm khăn rồi giục chiến mã quay trở ra. Con vật cứng đầu tỏ rõ là nó thích ở trong chốn ấm áp này. Nàng phải mất nửa giờ đồng hồ mới đưa được nó đưa ngoài.

Xong xuôi, nàng đóng sầm cửa và tựa hẳn người vào cánh cửa. Lần sau nàng cần nhớ làm ơn thường mắc oán. Những nỗ lực này giờ khiến nàng mệt rã người. Nhưng người chiến binh của nàng cần được chăm sóc nếu muốn giữ mạng sống.

Người chiến binh của nàng ư? Keeley khịt mũi. Là của nợ thì đúng hơn. Rành rành là thế, chẳng phải ý nghĩ viễn vông, ngớ ngẩn, khôì hài gì. Nếu anh ta mất mạng, có thể nàng sẽ bị buộc tội.

Nàng nhìn kỹ anh ta rõ ràng không phải người của gia tộc McDonald. Nàng nhíu mày. Anh ta có phải là kẻ thù của gia tộc McDonald không? Nàng không có nghĩa vụ phải trung thành, nhưng nàng là một người McDonald nên kẻ thù của gia tộc cũng là kẻ thù của nàng. Nàng đang cứu mạng kẻ sẽ gây hại cho mình ư?

“Mày lại thế nữa rồi, Keeley,” nàng tự nhủ. Trí tưởng tượng phong phú của nàng thường lao thẳng đến những điều phi lý. Các câu chuyện nàng vẽ nên trong đầu còn hay hơn của các ca sĩ, văn hào.

Trang phục của anh ta lạ lẫm đối với nàng, nhưng từ nhỏ đến giờ, nàng đã ra khỏi lãnh địa McDonald đâu.

Không hy vọng đưa nổi chàng chiến binh vào giường nên Keeley quyết định thực hiện phương án hai. Nàng mang giường đến chỗ anh ta.

Nàng sắp gối chần xung quanh để anh ta được thoải mái, sau đó bỏ thêm củi vào đồng lửa tàn. Căn phòng đã nhuốm lạnh.

Tiếp đó, nàng thu gom thực phẩm và thăm tạ ơn vì vài ngày trước đã sang ngôi làng lân cận để làm đầy cái kho dự trữ ít ỏi của mình. Hầu hết những gì cần thiết, nàng đều tự kiếm lấy. Và tạ ơn Chúa đã ban cho nàng tài chữa bệnh mát tay, nhờ đó mà nàng sống được suốt những năm qua.

Dù gia tộc McDonald trục xuất nàng nhưng họ vẫn chẳng chút ngần ngại tìm đến nàng mỗi khi có người cần chữa trị. Không hiếm những lần nàng khâu vết thương cho một chiến binh McDonald gặp nạn trong lúc tập trận hay chữa lành cho một người bị ngã cầu thang.

Pháo đài McDonald có lang y riêng nhưng bà ta đã luống tuổi và tay bị run. Mũi kim của bà ta gây thêm thương tích hơn là làm lành da thịt.

Nếu là kẻ nhỏ nhen, Keeley sẽ quay lưng với bọn họ hết như họ đã quay lưng với nàng, nhưng những đồng tiền thỉnh thoảng kiếm được từ công việc đó giúp nàng có thức ăn vào những đợt săn bắn bất thành và giúp nàng mua thêm những thứ không thể tự kiếm được.

Keeley trộn các loại thảo mộc, nghiền nát lá, pha thêm nước để tạo thành hỗn hợp. Khi đã vừa ý với độ sệt, nàng đặt nó sang một bên và chuẩn bị băng gạc từ một tấm vải lanh cũ nàng cất giữ phòng khi khẩn cấp.

Mọi thứ đầu vào đấy, nàng quỳ xuống bên cạnh chiến binh. Anh ta lại lịm đi kể từ khi được đưa vào nhà. Thật dễ chịu làm sao. Nàng không cần một anh chàng to lớn gập đôi mình nổi cơn thịnh nộ.

Keeley nhúng một miếng vải vào bát nước và bắt đầu nhẹ nhàng làm sạch vết thương. Máu tươi rỉ ra khi nàng lau những vảy máu khô. Nàng làm rất tỉ mỉ, không muốn để sót lại dù chỉ một hạt bụi trong vết thương khi khâu nó lại.

Vết thương nham nhở và sẽ để lại sẹo lớn, nhưng nó chẳng thể giết chết người chiến binh, chỉ cần anh ta đừng lên cơn sốt.

Hài lòng là vết thương đã sạch, nàng ấn hai mép da vào nhau và cầm kim lên. Nàng nín thở đâm mũi kim đầu tiên, người chiến binh đã thiếp đi và nàng nhanh chóng khâu những mũi kim thật khít, thật sát.

Đường kim đi dần xuống dưới, nhịp nhàng lên xuống trên thân anh ta cho đến khi lưng Keeley đau nhức và mắt hoa lên do quá tập trung. Nàng ước tính vết thương dài ít nhất hai mươi phân. Có lẽ hai mươi lăm phân. Cỡ nào thì nó cũng sẽ gây đau đớn khi anh ta cử động trong những ngày tới.

Hoàn tất mũi khâu cuối cùng, nàng ngồi thẳng lên thở phào nhẹ nhõm. Phần gay go đã xong. Giờ nàng cần băng bó cho anh ta.

Vật lộn xộn với anh chiến binh cũng là lúc nàng kiệt sức. Gạt mớ tóc vướng vào mắt, nàng đi rửa tay chân và thư giãn gân cốt đã mỏi nhừ. Trong nhà trở nên nóng bức, nàng ra ngoài để tận hưởng khí trời mát rượi từ bên ngoài. Đi xuống dòng suối chảy cuộn cuộn cách nhà nàng không xa, nàng quỳ bên bờ suối và vốc nước lên tay.

Keeley lấy đầy một bát nước sạch rồi trở về nhà. Nàng rửa qua vết thương một lượt trước khi đắp lớp thuốc dày lên chỗ vừa khâu. Chồng mảnh vải lên nhau để tạo thành miếng gạc dày, nàng đặt nó lên mạng sườn người chiến binh rồi vụng về quấn những dải băng quanh hông anh ta để cố định phần băng bó.

Giá như nàng có thể đỡ anh ta ngồi dậy thì công việc sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nghĩ vậy, nàng liền nhấc mạnh đầu ta lên rồi len toàn bộ thân mình vào phía sau làm điểm tựa đẩy anh ta dậy.

Thân người anh ta đổ về trước và máu rỉ qua những mũi khâu. Keeley nhanh tay quấn mảnh vải thật chặt quanh thân anh ta cho đến khi yên tâm là mọi thứ sẽ không xô dịch khỏi chỗ băng bó.

Sau đó, nàng nhẹ nhàng đỡ anh ta nằm xuống, đầu gối trên một chiếc gối nhỏ. Nàng vuốt lại mớ tóc lòa xòa trước trán anh ta và lần theo bím tóc bên thái dương.

Bị cuốn hút trước khuôn mặt điển trai, nàng lướt ngón tay dọc theo gò má xuống cằm người chiến binh. Anh ta thật sự rất đẹp. Hoàn hảo từ hình thể đến vóc dáng. Một chiến binh mạnh mẽ được trui rèn từ ngọn lửa chinh chiến.

Nàng tự hỏi mắt anh ta có màu gì. Chắc là sắc xanh bầu trời, nàng đoán thế. Cùng với mái tóc đen, đôi mắt xanh sẽ tỏa ra sức quyến rũ chết người, nhưng màu mắt nâu cũng thu hút không kém.

Như thể muốn giải đáp thắc mắc trong nàng, mi mắt chàng chiến binh hé mở. Ánh mắt anh ta vô định, nhưng nàng bị mê hoặc bởi đôi mắt màu lục nhạt, bao quanh là hàng mi đen càng làm tôn thêm vẻ đẹp của chàng trai này.

Đẹp ư! Rõ ràng nàng cần nghĩ ra một từ hay hơn. Anh ta sẽ cực kì khó chịu khi nghe phụ nữ khen mình đẹp. Khôi ngô. Đứng thế. Nhưng khôi ngô không thích hợp để miêu tả một chiến binh.

“Thiên sứ,” anh ta cất giọng khàn khàn. “Ta đã lên thiên đường, đúng vậy. Chỉ có thể mới giải thích được cho nhan sắc kiều diễm này.”

Lời nói khiến Keeley mát dạ cho đến khi nhớ ra mới lúc trước anh ta vừa ví nàng kinh khiếp như chốn địa ngục. Thở dài, nàng vuốt nhẹ phần cằm thô ráp của anh ta. Lớp râu cứng tua tủa cọ vào lòng bàn tay và trong thoáng chốc nàng tự hỏi cảm giác sẽ thế nào khi chiếc cằm này lướt qua những chỗ khác trên người mình.

Lập tức nàng đỏ mặt và xua suy nghĩ tội lỗi đó ra khỏi tâm trí.

“Không phải thế, chiến binh à. Anh chưa lên thiên đường. Anh vẫn còn trên thế gian, mặc dù anh có thể cảm thấy như bị ngọn lửa địa ngục bao vây thiêu đốt.”

“Không lý nào một thiên sứ như nàng lại hiện hữu trong địa ngục,” giọng anh ta riu lại.

Nàng mỉm cười và vuốt má anh ta lần nữa. Anh ta quay đầu, dụi má vào tay nàng rồi nhắm mắt và khuôn mặt giãn ra dễ chịu.

“Ngủ đi nào, chiến binh,” nàng khẽ nói. “Anh còn cả một quãng thời gian dài để hồi phục đấy.”

“Đừng bỏ đi nhé, cô gái,” anh ta thì thầm.

“Không đâu, tôi sẽ không bỏ anh lại đâu.”

3. Chương 3

Alaric thấy nhói buốt bên mạng sườn và cảm giác ấy rõ rệt hơn theo từng phút giây chàng hồi tỉnh. Nó bùng lên dữ dội đến mức chàng phải trở mình liên tục nhằm dụi bớt cơn đau đã vượt ngoài sức chịu đựng.

“Nằm yên nào, nếu không các vết khâu sẽ toạc ra mất.”

Giọng nói ngọt ngào cùng đôi tay dịu dàng làm sôi sục thân người đã nóng hổi của chàng. Dù sắp không chịu nổi sức nóng nhưng Alaric vẫn nằm yên, chàng không muốn thiên sứ thô chạm vào mình. Nó tựa hồ là niềm an ủi duy nhất chàng có được.

Alaric không biết sao mình lại rơi vào giữa một bên là nỗi kinh hoàng từ ngọn lửa địa ngục còn một bên là sự dễ chịu, êm ái từ thiên sứ ngọt ngào thế này. Chắc chàng đang lửng lơ giữa hai thế giới và chưa quyết định sẽ phiêu du vào chốn nào.

“Khát,” chàng cất giọng khàn khàn và đưa lưỡi liếm đôi môi khô, nứt nẻ, thêm thường dòng nước mát.

“Ừ, nhưng uống một chút thôi nhé. Tôi không muốn anh nôn ra sàn nhà đâu đấy,” thiên sứ nói.

Nàng luồn cánh tay dưới cổ chàng và nâng đầu chàng lên. Chàng hồ thẹn thấy mình yếu đuối như chú mèo con. Nếu không được nàng đỡ, chàng đã không thể tự dậy nổi.

Mép cốc áp vào môi, chàng uống ừng ực, dòng nước lạnh suýt chảy tràn vào mũi. Sự mát mẻ khoan khoái quá mức khiến cơ thể chàng bị sốc, toàn thân run rẩy. Hai cảm giác đối lập gần như gây ra đau đớn. Cái lạnh đang bao trùm lấy ngọn lửa thiêu đốt da thịt chàng.

“Rồi,” thiên sứ dỗ dành. “Đủ rồi đấy. Tôi biết anh bị đau. Tôi sẽ chế thuốc giảm đau giúp anh dễ ngủ hơn.”

Nhưng chàng không muốn ngủ. Chàng vẫn muốn được ở trong vòng tay nàng, áp vào ngực nàng. Êm ái và đầy đặn, một bộ ngực mà tất cả phụ nữ đều ao ước sở hữu. Chàng quay sang rúc vào cơ thể mềm mại của nàng. Chàng hít mùi hương ngọt ngào của nàng và cảm thấy lửa địa ngục dần lùi xa chỉ còn cảm giác thư thái đang tràn ngập. Ôi, chắc chắn chàng đang đặt chân đến thiên đường rồi.

“Nói cho ta biết tên nàng đi,” chàng giục. Thiên sứ có tên không nhỉ?

“Keeley. Tên tôi là Keeley. Giờ thì im lặng nhé. Anh phải nghỉ ngơi mới mong chóng hồi phục. Tôi đã dốc lòng cứu anh nên không để anh phải tùy tiện phí sức và mất mạng đâu.”

Không, chàng sẽ không chết. Có những việc quan trọng chờ chàng phải làm, mặc dù lúc này tâm trí bị cơn đau giày xéo của chàng không thể nhớ đích xác chuyện cấp bách đó là gì.

Có lẽ thiên sứ nói đúng. Chàng nên nghỉ ngơi một lúc. Biết đâu khi tỉnh dậy, chàng sẽ nhớ rành mạch mọi chuyện.

Chàng hít sâu một hơi nữa rồi thả lỏng cơ thể, mơ hồ nhận biết thiên sứ đỡ mình nằm xuống. Chàng hít một hơi cuối như muốn hút hết mùi hương của nàng. Hệt như thưởng thức loại rượu tuyệt hảo nhất. Một cơn hưng phấn ấm áp dễ chịu lan tỏa khắp huyết quản và ru chàng vào giấc ngủ.

Chàng ngừng chiến đấu. Thiên sứ của chàng sẽ không để chàng chết đâu.

“Không đâu. Tôi không cho phép anh chết.”

Đôi môi mềm mại lần qua vàng trán rồi đến thái dương chàng. Alaric quay mặt lại, muốn được môi chạm môi. Chàng nghĩ mình sẽ chết mất nếu không nhận được nụ hôn ấy lần nữa.

Thoáng ngáp ngừng của nàng, với chàng như dài hàng thế kỷ, và rồi, môi nàng đặt lên môi chàng. Một nụ hôn đơn thuần, trong sáng như của một đứa trẻ.

Chàng khê lâu bầu. Chàng đâu muốn nụ hôn phớt kiêu ấy.

“Hôn ta đi, hỡi thiên sứ.”

Alaric cảm nhận được không chỉ sự kích động nơi nàng, mà còn cả hơi thở ngưng đọng rồi phả ra ấm áp trên môi chàng nữa. Chàng có thể cảm nhận được nàng bằng khứu giác, có thể cảm nhận được thân nàng rợn lên bên trên người nàng. Luồng hơi khê khàng báo hiệu nàng đã ở gần kề. Rất đối gần.

Lấy hết sức lực, chàng nhấc tay lên lùa vào tóc nàng, giữ lấy gáy nàng. Chàng nâng đầu lên và đôi môi họ gặp nhau trong một nụ hôn nóng bỏng đến ngạt thở.

Chúa ơi, nàng ngọt ngào quá. Hương vị ấy tràn lên môi, trôi trên lưỡi chàng như mật ong sòng sánh. Chàng nôn nóng nhấn môi sâu hơn, mong được khám phá sâu bên trong đôi môi ấy. Thở hắt ra như đầu hàng,

nàng chiều theo ý chàng. Đôi môi nàng hé mở và lưỡi chàng tự do thăm dò, nếm trải mọi góc ngách đầy mê đắm.

Ồi, đúng là thiên đường rồi. Bởi lẽ, nếu đây là địa ngục, thì chắc toàn thể đàn ông Scotland đều muốn phạm lỗi để “được” đầy xuống nơi này.

Sức lực cạn kiệt, chàng ngã ra, đầu rơi phịch xuống gối.

“Anh bắt bản thân dốc sức quá nhiều, chiến binh à,” nàng cất giọng khàn khàn khiển trách.

“Đáng mà,” chàng thì thầm.

Alaric nghĩ nàng đã mỉm cười, khung cảnh căn phòng trở nên mờ nhạt trong mắt chàng nên chàng không dám chắc. Chàng mơ hồ nhận thấy nàng rời đi, nhưng không còn sức ngăn cản. Một lúc sau, nàng trở lại và đưa chiếc cốc kê vào môi chàng một lần nữa.

Thứ nước đắng khiến chàng bị ho, nhưng nàng vẫn không ngừng rót nó vào miệng chàng cho đến khi chàng không còn sự lựa chọn nào khác là nuốt xuống hoặc bị nghẹt thở.

Cho chàng uống thuốc xong, nàng đỡ chàng nằm xuống gối rồi đưa những ngón tay vuốt ve trán nàng.

“Ngủ đi nào, chiến binh.”

“Ở lại bên ta đi, thiên sứ. Khi có nàng gần bên, ta thấy cơn đau dịu hẳn.”

Có tiếng sột soạt khe khàng, rồi nàng nép cơ thể ấm áp mềm mại vào bên không bị thương của chàng tạo nên một lá chắn che chở chàng khỏi cái lạnh đang từng giây xâm chiếm chàng nhiều hơn.

Mùi hương của nàng vây quanh chàng. Cảm giác thân người nàng áp vào chàng làm dịu đi ngọn lửa ngàn ngục. Chàng thở dễ dàng hơn khi sự thư thái phủ trùm. Đúng vậy, nàng là thiên sứ ngọt ngào đến bảo vệ chàng khỏi cánh cổng địa ngục.

Chàng vòng cánh tay quanh nàng phòng khi nàng muốn bỏ đi, rồi kéo nàng sát vào mình. Chàng quay đầu sang bên cho đến khi mái tóc nàng chạm vào mũi chàng nhồn nhột. Chàng hít thật sâu, thả người vào bóng tối đang từ từ xâm chiếm.

Keeley rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Đúng vậy, nàng bị kẹt lại bên cạnh người chiến binh, cánh tay anh ta như vòng thép quấn quanh eo nàng. Nàng nằm đó suốt nhiều giờ, hy vọng anh ta ngủ thiếp đi rồi sẽ rời lỏng vòng tay, nhưng rút cuộc nàng chẳng nhút nhích được phân nào.

Nàng có thể cảm thấy từng cơn rung mình của chàng chiến binh, người anh ta run lên từng đợt do cơn sốt. Nhiều lần anh ta lẩm bẩm trong giấc ngủ và nàng vỗ về ngực anh ta, rồi lướt tay lên khuôn mặt anh ta nhằm dỗ dành, xoa dịu. Nàng thì thầm những lời vu vơ, hạ thấp giọng để mang đến sự an ủi. Mỗi lần nàng cất giọng, anh ta như dịu lại và thả lỏng cơ thể.

Nàng gối đầu lên tay anh ta và áp má vào vòm ngực rộng lớn. Thật tội lỗi khi nàng thấy thích thú vì được nằm kề sát anh ta, nhưng không ai nhìn thấy cả, chắc chắn Chúa sẽ tha thứ cho nàng thôi nếu nàng cứu sống người chiến binh này.

Keeley nhắm mắt khi liếc nhìn ra cửa sổ. Trời đã nhá nhem và mỗi lúc một lạnh thêm. Nàng cần ngồi dậy đóng cửa sổ rồi còn phải nhóm lửa nếu muốn được ấm áp cả đêm.

Và chăm sóc con chiến mã ngoài kia nữa chứ, nếu nó chưa bỏ đi. Hiếm có việc gì khiến người đàn ông giận dữ hơn việc bỏ bê con ngựa của anh ta. Có lẽ anh ta coi con ngựa quan trọng hơn vết thương của mình ấy chứ. Nói cho cùng thì đàn ông luôn có những ưu tiên của họ.

Thở dài nuối tiếc, nàng tìm cách rời khỏi vòng tay người chiến binh. Việc này chẳng hề đơn giản khi anh ta dường như khăng khăng giữ nàng bên cạnh.

Anh ta cau mày trong giấc ngủ, thậm chí còn lẩm bẩm vài từ khiến má nàng ửng hồng, tai nàng nóng bừng. Nhưng cuối cùng, nàng cũng chiến thắng và xoay sở trườn qua bên dưới cánh tay anh ta để lăn ra ngoài.

Nàng lao đảo đứng dậy, duỗi các cơ bắp căng cứng rồi bước đến kéo rèm và đóng cửa sổ lại. Gió đã nổi lên và gào rít qua mái nhà tranh. Sớm muộn gì tuyết cũng rơi.

Lấy khăn choàng quấn chặt quanh người, nàng bước ra ngoài tìm con ngựa. Thật ngạc nhiên khi thấy nó ở ngoài cửa sổ, giống như đang trông nom chủ mình.

Nàng vỗ nhẹ vào cổ con vật: “Tao chắc chắn mày đã được chăm sóc tốt hơn nhiều, nhưng thật sự nhà tao không còn chỗ nào cho mày cả. Chịu khó qua đêm ngoài này nhé?”

Con ngựa khịt mũi, đầu gật gù, mũi phì phò luồng hơi ấm nóng. Con vật khổng lồ này hẳn từng trải qua gian khổ. Dù sao đi nữa, nàng cũng khó lòng cho thú vật trú ngụ trong nhà mình.

Vỗ về con ngựa lần nữa, nàng bỏ đi lấy thêm củi nhóm lửa. Đống củi của nàng đã vơi hẳn, và khi trời sáng nàng phải bổ thêm nhiều củi nếu muốn giữ ngọn lửa không tàn.

Rùng mình trước cơn gió hú thốc vào người, nàng cầm mép khăn choàng kéo giật lên như để giữ ấm rồi vội vã vào trong và chất củi bên cạnh lò sưởi. Khi đã yên tâm đóng chặt hết cửa nẻo, nàng cho thêm củi vào đống lửa, cời cho ngọn lửa cháy rực lên.

Bụng réo ầm ĩ nhắc nàng nhớ cả ngày hôm nay nàng mới chỉ có bữa điểm tâm từ lúc sáng tinh mơ. Lấy một miếng cá muối và một mẩu bánh mì còn thừa, nàng ngồi bắt chéo chân cạnh người chiến binh đang say giấc và nhắm nháp thức ăn bên ngọn lửa ấm áp.

Vừa lơ đãng nhai, nàng vừa ngắm nghía khuôn mặt chàng chiến binh dưới ánh sáng rực rỡ của ngọn lửa. Đầu óc mơ mộng như mọi khi của nàng lại bắt đầu vẽ nên những cảnh tượng. Những cảnh tượng vui thú. Nàng thở dài khi hình dung mình thuộc về chàng trai này. Hai người cùng nhau ăn uống sau một ngày làm việc vất vả. Hoặc nàng hân hoan, mừng đón anh ta trở về sau một trận chiến ác liệt. Anh ta giành thắng lợi, tất nhiên, và nàng sẽ đón tiếp anh ta như một người hùng.

Anh ta sẽ sung sướng khi nhìn thấy nàng, sẽ cuốn lấy nàng vào vòng tay và hôn thắm thiết đến khi nàng không thở nổi mới thôi. Rồi anh ta sẽ kể lể về nỗi nhớ nhung khi xa cách.

Thoáng mỉm cười khi nghĩ về những cảnh tượng xa vời chợt khiến nàng nhói lòng. Nàng và Rionna đã mơ mộng biết bao nhiêu về ngày mà họ kết hôn với người chiến binh của mình. Giấc mơ đó đã bị tước đi một cách tàn nhẫn khỏi Keeley và tình bạn nàng hằng coi trọng đã không còn như trước.

Cơ hội có được một tấm chồng, đối với Keeley, thật mong manh. Nàng là điều cấm kỵ đối với gia tộc McDonald và nàng chỉ quần quanh bên mái nhà tranh này, chưa bao giờ đi đâu xa.

Vậy mà một chiến binh khôi ngô đã ngã quỵ ngay trước cửa nhà nàng, đó có phải là dấu hiệu không? Có lẽ đây là cơ hội có một không hai của nàng. Hoặc anh ta chỉ là đối tượng khơi gợi trí tưởng tượng của nàng thêm bay cao, bay xa cho đến khi anh ta bình phục và lại bỏ đi mất. Sao cũng được, Keeley quyết định tận hưởng những mơ mộng của mình. Ngay cả khi chúng ngắn ngủi và phí thời gian. Đôi khi mơ mộng là tất cả những gì giúp nàng sống qua ngày.

Nàng mỉm cười. Anh ta đã gọi nàng là thiên sứ. Anh ta nghĩ cô xinh đẹp. Ôi, có khi nào cơn sốt đã làm lu mờ tâm trí anh ta không? Nàng có đôi chút hãnh diện khi một chiến binh điển trai vạm vỡ như thế đã khẳng khái đòi hôn nàng mặc dù phải tốn rất nhiều sức lực.

Keeley sờ tay lên môi mình, nơi đó vẫn còn cảm giác hơi ẩm râm ran từ nụ hôn ấy. Thật sự nàng không cố ý né tránh tình cảm của anh ta và có thể việc đó sẽ biến nàng thành ả điểm đúng như điều gia tộc McDonald gán cho nàng. Nhưng nàng không thấy tội lỗi. Có còn ai nghĩ tốt về nàng nữa đâu, nàng đâu có đánh mất thêm chút yêu quý nào của thiên hạ.

Xét theo hướng đó, chút hư hỏng bất chợt xảy ra trong nàng cũng chẳng có gì sai trái. Một nụ cười ranh mãnh hiện trên môi nàng.

Ai mà biết chuyện này cơ chứ. Vài nụ hôn vụng trộm và một cái đầu đầy ắp những mơ mộng rất con gái có tổn hại đến ai đâu. Nàng đã quá mệt mỏi khi cứ phải luôn tự nhủ cần dẹp bỏ những ý nghĩ vu vơ về tình yêu rồi. Nàng vẫn săn sóc người chiến binh cho đến khi anh ta tỉnh lại. Và nếu trong khoảng thời gian đó, anh ta quyết định đánh cắp một hai nụ hôn thì...

Lau tay vào váy, nàng tiếp tục quan sát người chiến binh đang say ngủ rồi quyết định rằng cách tốt nhất để theo dõi tình trạng của anh ta là ngủ ngay chỗ nàng đã nằm lúc này.

Nàng nhẹ nhàng đặt cánh tay anh ta qua một bên và trườn vào sát bên cạnh. Ngay lập tức, anh ta choàng tay chặt quanh người nàng và quay đầu sang như thể tìm kiếm nàng.

“Thiên sứ,” lời thì thầm của anh ta sưởi ấm nàng.

Nàng mỉm cười và nép sát hơn chút nữa vào thân người ấm áp của anh ta “Vâng,” nàng khe khẽ. “Thiên sứ của anh trở lại rồi đây.”

4. Chương 4

Thiên sứ biến thành ác quỷ mới nhanh làm sao. Khi cơn sốt hoành hành suốt ngày hôm sau, chàng chiến binh hết nguyên rửa Keeley là đây tớ của ma quỷ được cử đến kéo anh ta xuống địa ngục rồi lại ngồi ca nàng là thiên sứ ngọt ngào nhất.

Nàng đã kiệt sức rồi và từng khoảnh khắc trôi qua, nàng không còn biết chắc anh ta đang cố hôn nàng một cách điên rồ hay cố đẩy nàng ra xa hết mức có thể nữa. Cũng may, anh ta quá yếu do vết thương và lên cơn sốt nên không thể làm được gì hơn ngoài việc quật cánh tay về phía nàng.

Keeley cảm thương cho chàng chiến binh. Thực lòng là thế. Nàng dỗ dành, lau vàng trán đầm mồ hôi rồi thì thầm không ngớt, vuốt tóc và thậm chí còn hôn lên trán anh ta nữa. Anh ta thích những nụ hôn của nàng.

Có lúc anh ta rướn lên để bắt lấy môi nàng trong một nụ hôn nóng rẫy, cuồng nhiệt, đánh cắp hết hoàn toàn hơi thở của nàng. Người đàn ông này chắc chắn đầy khát khao yêu đương vì khi không nguyên rửa nàng, anh ta chỉ làm mỗi việc là hôn nàng đắm đuối.

Nàng thấy thẹn thùng vì không hề có ý ngăn cản hành động ấy. Nói cho cùng thì anh ta đang ốm liệt giường cơ mà. Vịn vào cố đó, nàng đón nhận sự âu yếm của chàng chiến binh.

Đến trưa, nàng múc chút nước súp từ nồi nai hầm đã chuẩn bị sẵn. Nàng vô cùng vui sướng khi có người đã để lại nửa con nai trước cửa nhà để tỏ lòng biết ơn sự chữa trị của nàng. Những ngày tới nàng sẽ không cần lo về thức ăn và sẽ được no nê.

Đựng nước súp trong một chiếc cốc nhỏ nứt nẻ. Nàng quỳ bên cạnh chàng chiến binh và bắt tay vào nhiệm vụ gay go giúp anh ta húp được vài ngụm súp ấm nóng.

Rất may, lúc này anh ta không rơi vào tâm trạng hiếu chiến và đang nghĩ nàng là thiên sứ ngọt ngào nhất. Anh ta nhắm nháp tất cả những gì nàng mang đến cứ như đó là cao lương, mỹ vị thần thánh ban tặng. Và có lẽ tâm trí bị cơn sốt hành hạ của anh nghĩ thế thật.

Bỗng tiếng gõ cửa vang lên, làm nàng suýt đổ hết súp lên cằm chàng chiến binh. Nàng sợ hãi, vội vàng nhìn xung quanh tìm cách che giấu anh ta. Giấu sao đây? Anh ta nằm choán hết cả sàn nhà rồi.

Keeley đặt chiếc cốc sang một bên và đưa tay nhẹ nhàng vuốt trán chàng chiến binh, hy vọng anh ta sẽ không chọn ngay lúc này để bắt đầu lăm bắm những tràng phì báng. Sau đó, nàng đứng dậy, vội vã đi ra cửa.

Nàng chỉ mở hé cửa và ngó ra ngoài. Hoàng hôn sắp buông xuống. Mặt trời gần khuất bóng sau đỉnh núi phía xa. Keeley rùng mình trước cơn gió rét buốt thốc vào người.

Nàng thấy dễ thở hơn một chút khi thấy vị khách là người chủ trang trại lân cận. Lúc đó, nàng mới nhớ ra ban này con ngựa to lớn của người chiến binh còn yên vị bên hông nhà.

Nàng bước hẳn ra ngoài, mỉm cười và liếc nhìn quanh quất, rồi cau mày lại khi không thấy con ngựa đâu. Người chiến binh chắc sẽ không vui nếu mất đi một chiến mã tốt như vậy. Lẽ nào con ngựa bị đánh cắp? Nàng đã toàn tâm toàn ý chăm sóc người chiến binh, còn canh chừng một con vật khó bảo đâu phải nhiệm vụ của nàng.

“Xin lỗi đã làm phiền cô trong một ngày lạnh lẽo thế này. Keeley,” Jane McNab mở lời.

Keeley hướng sự chú ý về lại Jane và gượng nở nụ cười. “Không hề gì, Tôi chỉ xin chị giữ khoảng cách. Tôi không được khỏe nên không muốn lây bệnh cho chị.”

Người phụ nữ trở mặt, vội vàng lùi lại. Ít ra bây giờ cô ấy sẽ không mong Keeley mời vào nhà.

“Có thể phiền cô cho tôi xin ít thuốc mỡ để Angus thoa ngực không? Anh ấy ho dữ quá. Cứ trở trời là lại bị thế.”

“Tất nhiên rồi,” Keeley sốt sắng. “Tôi vừa làm một đợt thuốc mới, cách đây hai ngày. Đợi ở đây nhé, tôi vào lấy cho chị.”

Nàng vội vã vào lục lọi trong góc cất giữ thuốc men. Nàng đã làm thêm thoa thuốc mỡ sệt Angus sử dụng vì có nhiều người bị chứng bệnh tương tự. Lấy một chiếc cốc nứt nẻ, nàng đổ vào đó một lượng thuốc đủ dùng một tuần rồi mang ra cho Jane đang co ro trong giá lạnh.

“Cảm ơn Keeley. Tôi sẽ cầu nguyện cho cô sớm được phục hồi quyền lợi,” Jane nói. Cô ta đặt một đồng xu vào lòng bàn tay Keeley và trước khi nàng kịp phản đối, cô ta đã quay lưng, vội vã bỏ đi.

Nhún vai, Keeley trở vào trong, cất đồng xu vào mảnh vải lanh thắt gút, nơi nàng giữ kỹ khoản tiền ít ỏi của mình. Mùa đông sắp tới, nàng có thể cần đến mọi đồng xu lục lọi được khi nguồn thực phẩm dự trữ vơi cạn.

Chiến binh của nàng im lặng và dường như đang ngủ chập chờn. Anh ta co giật, cựa quậy trong giấc ngủ nhưng không còn gây huyền ảo. Keeley thở phào nhẹ nhõm vì chẳng cần phải giả vờ mệt mỏi để thuyết phục Jane rằng nàng đang đau ốm nữa. Nàng cũng thật sự kiệt sức rồi. Nàng đã mệt mỏi muốn đứt hơi và sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được một đêm ngon giấc.

Keeley quỳ xuống bên người chiến binh, áp tay sờ trán anh ta rồi cau mày lại khi thấy da anh ta khô ráp và nóng ran. Anh ta thoáng rung mình, cơ bắp căng cứng như cố tránh né cái lạnh. Nàng nhìn lò sưởi và biết phải liệu mình ra ngoài lần nữa để lấy thêm củi cho ban đêm. Gió đã gào rú bên cửa sổ, lay động tấm lông thú che bít cửa.

Muốn làm cho xong để cả đêm được ấm áp trong nhà, nàng kéo khăn choàng quấn thật chặt quanh người và băng ra ngoài lấy thêm một ôm củi đầy.

Trên đường trở vào nhà, khăn choàng bị tuột ra, bay trong gió, chỉ còn một góc được giữ lại. Nàng ào vào trong, đổ đồng củi ra sàn cạnh lò sưởi, rồi bắt tay vào cời lửa cho đến khi lửa bùng cháy.

Nàng đói rã người nhưng mệt mỏi đến mức chẳng thiết ăn uống. Tất cả những gì nàng muốn là nằm xuống và nhắm mắt lại. Nàng quan sát người chiến binh đang thêm thiếp, cân nhắc khả năng cho anh ta một liều thuốc ngủ.

Cựa quậy không tốt cho vết thương và cả hai đều chẳng thể nghỉ ngơi đầy đủ cho lại sức khi anh ta cứ khổ sở vật lộn với cơn ảo tưởng mà chỉ có Chúa mới biết anh ta thấy gì.

Tự hỏi không biết đêm nay có thể được chợp mắt được chút nào không, nàng pha thuốc rồi quỳ xuống, luồn tay qua sau gáy người chiến binh. Nàng nâng anh ta dậy hết mức có thể và đưa cốc đến môi anh ta.

“Uống đi nào,” giọng nàng dịu dàng. “Nó sẽ giúp anh yên ổn đêm nay. Anh cần một giấc ngủ thật sâu, êm ái.”

Và tôi cũng thế.

Chàng chiến binh ngoan ngoãn uống cạn, chỉ nhắm mắt khi ngụm cuối cùng trôi xuống cổ họng. Nàng thở phào, đỡ chàng nằm xuống, đắp tấm lông thú lên người anh ta để giữ ấm, rồi nàng ngã lưng sang bên cạnh, gối đầu lên khuỷu tay anh ta.

Nằm ngủ kiểu này có vẻ không hay cho lắm. Nếu có người thấy, họ sẽ chướng tai gai mắt và nàng lại bị coi là cô gái hư hỏng. Nhưng ở đây làm gì có ai phán xét nàng và nàng cũng không cho phép điều đó xảy ra dưới mái nhà của chính mình đâu. Nàng đã nhường cho anh ta chiếc giường ấm áp rồi, thì chỉ ít anh ta cũng phải chia sẻ cho nàng chút hơi ấm chứ.

Cơ run rẩy đi phần nào khi nàng áp sát vào chàng chiến binh. Anh ta thậm chí còn thở ra măn nguyện và xoay mình quờ quạng, cánh tay trượt xuống eo nàng. Bàn tay anh ta lướt ngược lên lưng nàng cho đến khi lòng bàn tay xòe rộng nằm giữa bả vai nàng. Rồi anh ta kéo nàng vào lòng để đầu nàng tựa vào hõm cổ anh ta.

Như được bao bọc bởi ngọn lửa rực cháy, hơi ấm thấm vào da thịt cho đến khi các cơ của nàng thả lỏng trong đó. Keeley cẩn thận không chạm vào mạng sườn chàng chiến binh, dù lúc này nàng cực kỳ muốn vòng tay chiếm hữu lấy thân thể ấy. Thay vào đó, nàng măn nguyện rúc bàn tay vào giữa ngực cả hai, cảm nhận nhịp đập tim anh ta trong lòng bàn tay mình.

“Anh ta là người đàn ông tuyệt đẹp,” nàng thì thầm. “Tôi không biết anh từ đâu tới, là bạn hay thù, nhưng anh là người đàn ông đẹp nhất tôi từng gặp.”

Khi nàng bỗng bồng bềnh trôi vào giấc ngủ ngon vào hơi ấm vây quanh như một tấm chăn, người chiến binh mỉm cười trong bóng tối.

5. Chương 5

Cảm giác đau nhói khó chịu vừa sượt trên da khiến Keeley vụt mở mắt. Nàng thở hổn hển và định hét lên nhưng một bàn tay to bè đã bịt lấy miệng nàng.

Nàng kinh hoàng khi thấy các chiến binh bao quanh nơi nàng và anh chàng bị thương nằm. Trông họ không hề vui vẻ chút nào.

Tất cả đều cau có, hung tợn và nàng lơ mơ nhận thấy hai người trong số họ có nét rất giống với người chiến binh nàng đang chăm sóc.

Keeley chưa kịp nghĩ ngợi thêm về điều đó thì đã bị lôi dậy bởi một gã cầm thanh gươm có thể dễ dàng chẻ nàng thành hai mảnh.

Nàng định hỏi họ là ai thì một chiến binh đã trừng mắt vô cùng dữ dằn khiến nàng vội vàng nuốt khan và ngậm câm như hến.

Có vẻ người chiến binh kia cũng có những câu hỏi của riêng mình. “Cô là ai và cô đã làm gì anh ấy?” cậu ta vừa nói vừa chỉ vào chàng chiến binh đang nằm trên sàn nhà.

Nàng phẫn nộ. “Làm gì ư? Tôi chẳng làm gì cả, thưa ngài. À, ngoại trừ việc cứu mạng anh ta, nhưng tôi cho rằng việc đó thật chẳng đáng chút nào.”

Ánh mắt người kia nheo lại, anh ta tiến lại gần hơn, túm chặt tay nàng đến mức nàng phải khê rên lên vì đau.

“Dừng tay, Caelen,” tiếng quát phát ra từ người có vẻ là thủ lĩnh.

Caelen quát mắt lại nhưng vẫn nới tay đẩy nàng ra xa gần nửa thước khiến nàng va mạnh vào ngực gã khác. Nàng quay lại, toan bỏ đi, nhưng anh ta đã thay Caelen túm lấy tay nàng, dù nương nhẹ hơn nhiều.

Người thủ lĩnh quỳ xuống cạnh chàng chiến binh đang say ngủ, vẻ mặt tối sầm đi vì lo âu. Lòng bàn tay anh ta đặt lên vàng trán nóng hổi của chàng chiến binh rồi sờ xuống ngực, xuống vai như muốn tìm kiếm nguyên nhân gây đau yếu.

“Alaric,” tiếng gọi vang to đến mức có thể đánh thức cả người chết.

Alaric? Cái tên thật xứng với một chiến binh. Nhưng Alaric không hề phản ứng gì. Người thủ lĩnh hướng ánh mắt lo lắng sang Keeley, và rồi, đôi mắt xanh giống hệt Alaric đó trở nên lạnh lẽo và dữ dội.

“Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cậu ấy không tỉnh dậy?”

Nàng nhìn thẳng vào mắt người chiến binh đang nắm giữ tay mình rồi ngó xuống chỗ tay anh ta đang kẹp chặt da thịt nàng cho đến khi anh ta hiểu ngụ ý và buông nàng ra. Nàng vội đến chỗ Alaric nằm và nhận định rằng bất kể người đàn ông kia là ai, anh ta cũng sẽ không làm hại một Alaric đang mê man trong cơn sốt.

“Anh ấy bị sốt,” giọng nàng khàn khàn, cố né tránh nỗi sợ hãi đang vây lấy nàng hết như những người đàn ông kia.

“Điều đó ta cũng có thể đoán được.” Người thủ lĩnh gầm gừ. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Keeley với tay gạt những mảnh vải rách trên trang phục của Alaric sang một bên, để lộ vết thương của chàng. Những tiếng hít hơi gấp gáp, hốt hoảng vang lên, rồi Caelen tiến đến đứng bên Alaric và nhìn vào những vết thương đã được nàng khâu lại.

“Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì,” nàng thành thực đáp. “Con ngựa đưa anh ấy đến đây và anh ấy ngã xuống ngay ngoài cửa nhà tôi. Xoay xở đủ cách tôi mới mang được anh ấy vào trong này để chăm sóc vết thương. Anh ấy bị một nhát chém sâu vào mạng sườn. Tôi đã khâu vết thương kỹ càng, chăm sóc chu đáo và giữ ấm cho anh ấy từ lúc đó tới giờ.”

“Cô ấy khâu vết thương ổn đấy,” Caelen miễn cưỡng thừa nhận.

Keeley nổi giận nhưng cố kìm nén. Nàng thật muốn đá vào mông anh chàng đó. Chỗ tay bị túm lấy khi nãy giờ vẫn còn đau nhức.

“Phải, cô ấy đã làm rất tốt,” người thủ lĩnh dịu giọng. “Giá mà ta biết được chuyện gì đã gây ra thương tích trầm trọng đến vậy.” Anh ta hướng ánh mắt dò xét về phía Keeley như thăm dò xem liệu nàng có thành thực không.

“Nếu biết thì tôi đã nói với ngài rồi,” nàng cầu nài. “Thật kinh khủng. Ất hẳn có kẻ đã phục kích và đánh lên anh ấy. Trông anh ấy dư sức tự xoay xở trong một trận đánh.”

Đôi mắt người thủ lĩnh sáng lên trong giây lát và nàng thề rằng đã thấy anh ta mỉm cười.

“Ta là thủ lĩnh gia tộc McCabe và Alaric là em trai ta.”

Keeley hướng mắt nhìn xuống, lúng túng nhún gối chào. Anh ta không phải lãnh chúa của nàng, nhưng dù sao, địa vị anh ta xứng đáng nhận được sự tôn trọng, không như lãnh chúa của nàng, kẻ chẳng đáng nhận được gì.

“Ta đang nói chuyện với ai đây?” lãnh chúa gia tộc McCabe nóng lòng muốn biết.

“Keeley,” nàng lấp bắp. “Keeley... chỉ là Keeley.”

Gia tộc McDonald đâu còn xem cô là thân bằng quyến thuộc nữa.

“À, thưa cô Chỉ-là-Keeley, có vẻ ta nợ cô về mạng sống của em trai ta.”

Gò má nàng căng ra vì ngượng ngùng, bối rối bởi không quen được tán dương như thế.

Lãnh chúa McCabe bắt đầu ra lệnh cho binh lính tìm cách đưa Alaric trở về lãnh địa của họ. Nàng biết họ muốn đưa Alaric trở về nhà, nhưng nỗi buồn ập đến khi nàng hình dung không còn chàng chiến binh kề cận.

“Con ngựa ngu ngốc của anh ấy đã bỏ đi,” nàng buột miệng, sợ bị đổ lỗi đã không chăm sóc tốt cho con chiến mã. “Tôi đã làm hết những gì có thể rồi.”

Một lần nữa, dường như nụ cười phảng phất trên nét mặt lãnh chúa McCabe. “Chính con ngựa ngu ngốc đó đã báo cho ta biết Alaric gặp chuyện chẳng lành đấy,” giọng anh ta khô khốc.

Keeley nghe loáng thoáng họ lên kế hoạch khởi hành ngay lập tức và cứ nghĩ họ sẽ không đề cập gì đến nàng. Thế nhưng họ lại có nhắc đến. Thậm chí nhắc đến một cách rõ ràng.

Nàng quay phắt lại, nhìn chằm chằm Caelen, người rành rành là anh em nhà McCabe. Cậu ta gần giống hệt Alaric, mặc dù thành thực mà nói, Alaric trông vừa mắt hơn nhiều. Anh ta cau có gay gắt đến mức nàng không thể tưởng tượng nổi có phụ nữ nào muốn đến gần anh chàng này.

“Tôi sẽ không đi với anh đâu,” nàng quả quyết, chắc rằng mình đã nghe lầm.

Caelen không đáp lại cũng chẳng phản ứng với sự quá khích của nàng. Cậu ta chỉ nhấc bổng nàng lên, ném nàng qua vai và cất bước rời khỏi ngôi nhà.

Keeley sững sờ trong giây lát vì phần nộ. Bất động và không thốt được nên lời. Đến khi Caelen đến chỗ chiến mã của mình, nàng mới hiểu rõ mục đích của cậu ta và bắt đầu vùng vẫy, quấy đạp.

Thay vì cố đặt nàng lên lưng ngựa, cậu ta lại nhanh chóng quăng nàng xuống đất, đứng sừng sững ở đó rồi liếc xuống nàng với ánh mắt vô cùng khó chịu.

Nàng luồn tay xoa chỗ bầm tím phía sau lưng và trừng mắt nhìn người chiến binh. “Đau quá!”

Caelen trừng mắt lại. “Cô có hai lựa chọn. Tự mình đứng lên và cư xử cho tử tế. Hoặc là tôi trói cô lại, tốt hơn thì bịt luôn miệng cô rồi ném lên yên ngựa.”

“Tôi không thể đi được! Tại cái quái quỷ gì mà anh muốn tôi đi thế? Tôi có làm gì anh của anh đâu. Tôi đã cứu mạng anh ta đấy. Lòng biết ơn của anh biến đi đâu rồi? Ở đây có những người cần đến bàn tay chữa trị của tôi.”

“Pháo đài McCabe cần kíp một lang y,” Caelen từ tốn giải thích. “Cô đã khâu vết thương cho anh tôi rất tốt và giữ mạng sống của anh ấy. Cô sẽ tiếp tục làm điều đó ở lãnh địa McCabe.”

Keeley ngược lên rồi ném cho cậu ta một cái nhìn khiêu khích. “Tôi không đi với anh.” Nàng bướng bỉnh, khoanh tay trước ngực để tỏ rõ quyết tâm.

“Được thôi.”

Cậu ta nhấc bổng nàng khỏi mặt đất và sải bước về phía một người lính đã lên ngựa. Không hề được báo trước, nàng bị ném lên cho người chiến binh kia chụp lấy, thật sự là bị ném lên theo đúng nghĩa đen.

Caelen nhìn chằm chằm nàng. “Vui rồi chứ? Cô sẽ đi với Gannon.”

Anh chàng Gannon trông chẳng lấy làm thích thú gì với nhiệm vụ được giao. Nàng quắc mắt tức tối rồi quyết định để cho Caelen biết những gì mình nghĩ về anh ta.

“Tôi không ưa anh chút nào. Anh là một gã thô lỗ.”

Caelen nhún vai, rõ ràng không hề quan tâm việc nàng có thích mình hay không, nhưng nàng thì là nàng đã nghe thấy cậu ta lầu bầu từ “tốt thôi” khi quay lưng, hiên ngang bỏ đi xem cánh khiêng Alaric đã được chuẩn bị đến đâu.

“Cẩn thận đừng để vết khâu của anh ấy toạc ra đấy,” nàng nói với theo.

Keeley rướn người tới trước và Gannon thận trọng quàng tay quanh eo nàng để giữ nàng không lộn nhào xuống đất.

“Tốt hơn hết cô hãy ngồi yên đi,” anh ta lên tiếng. “Chặng đường khá xa đối với một cô gái bé nhỏ như cô đấy.”

“Tôi không hề muốn đi!” nàng phản kháng.

Gannon nhún vai. “Lãnh chúa đã quyết định giữ cô lại. Tốt hơn hết cô nên chấp nhận với thái độ lịch thiệp. McCabe là một gia tộc tử tế. Và chúng tôi cần lang y vì lang y của chúng tôi vừa qua đời vài tuần trước.”

Nàng nheo mắt, định la lối rằng bọn họ không nên đi loanh quanh bắt người như thế, thì những lời của người lính khiến cô im bặt.

Anh ta có vẻ bớt căng thẳng, nàng thấy anh ta thở phào nhẹ nhõm.

Một gia tộc. Một vị trí trong gia tộc. Thực sự đơn giản thế thôi sao? Keeley nhíu mày. Nàng sẽ có địa vị trong gia tộc McCabe hay trở thành tù nhân không được hưởng đặc quyền gì hơn một kẻ bị giam cầm? Nàng sẽ được đối đãi tử tế khi Alaric hồi phục và sau đó bị tống đi chăng?

Vậy nếu chàng không hồi phục thì sao? Nàng sẽ gánh vác tất cả trách nhiệm à?

Run rẩy trước ý nghĩ đó, theo bản năng nàng nép sát hơn vào người lính để tìm chút hơi ấm. Gió lạnh tê tái, còn nàng đã không mặc đủ ấm để chống chọi với giá rét.

Không. Nàng sẽ không cho phép Alaric chết. Nàng đã nhất định thế kể từ lần đầu tiên gặp chàng chiến binh khôi ngô ấy rồi.

Phía sau nàng, Gannon cầu nhàu.

“Lấy gì cho cô nàng này ủ ấm đi,” anh ta nói to. “Cô ta sẽ chết cóng trước khi chúng ta về đất McCabe mất.”

Một người lính ném cho tấm chăn và Gannon cẩn thận choàng quanh người Keeley. Nàng nắm chặt mép chăn lại và áp sát vào ngực Gannon, bất chấp việc anh ta là kẻ bắt giữ còn nàng là “tù binh”.

Không phải. Anh ta không bắt giữ nàng. Anh ta cũng chẳng vui vẻ gì với việc này. Có trách thì trách Caelen và lãnh chúa mới phải.

Keeley hướng cái nhìn giận giữ về phía hai con người đáng trách kia để họ biết nàng phạt ý thế nào trước sự mạo muội của họ. Thế nhưng cả hai đều chẳng buồn để ý, họ chỉ liếc nhanh qua nàng trong lúc đưa con mắt xem xét cái cạm bẫy của Alaric.

“Hãy cảnh giác,” lãnh chúa đã ra lệnh khi binh lính sẵn sàng xuất phát. “Chúng ta không biết điều gì đã xảy ra trong hành trình của Alaric, không còn ai sống sót ngoại trừ cậu ấy cả. Chúng ta phải nhanh chóng trở về pháo đài McCabe.”

Keeley rùng mình trước điềm chẳng lành trong lời nói của vị lãnh chúa. Thực sự có kẻ đã rắp tâm tiêu diệt chàng chiến binh của nàng. Và chỉ có chàng là người sống sót duy nhất.

“Ổn rồi, cô gái. Chúng tôi sẽ không để cô gặp nguy hiểm đâu,” Gannon lên tiếng, hiểu lầm về cái rùng mình của nàng.

Không hiểu sao. Keeley lại tin lời anh ta. Thật buồn cười khi đặt niềm tin vào những người bắt cóc nàng tại chính ngôi nhà của mình, nhưng vì một lẽ nào đó, nàng vẫn tin mình sẽ không bị tổn hại gì khi đi cùng bọn họ.

Với ý nghĩ đó, nàng thả lỏng hơn trong vòng tay Gannon và ngã đầu khi chiến mã chậm rãi tiến về phía trước. Những đêm không ngủ để chăm sóc Alaric đang gõ nhịp đều trong đầu. Nàng mệt mỏi, lạnh cóng, đói rã và hoàn toàn không thể làm gì để đỡ hơn. Vì vậy, nàng làm điều duy nhất nên làm.

Nàng chìm vào giấc ngủ.

6. Chương 6

“Ít ra anh cũng nên tìm cô gái nào dễ tính hơn chút để bắt giữ chứ,” Caelen cầu nhàu với anh trai Ewan.

Ewan mỉm cười và nhìn sang phía binh lính giữ cạm bẫy của Alaric. Dù Alaric chưa tỉnh lại lần nào có phần làm anh lo lắng, nhưng rõ ràng cô nàng nóng tính, bé nhỏ kia đã chăm sóc tốt cho em trai mình. Cô nàng có vẻ giỏi giang đúng như những gì anh đã hình dung.

“Cô ấy chữa trị mất tay và đó là điều quan trọng nhất,” Ewan lên tiếng, không muốn Caelen lại bắt đầu tuôn lời công kích phụ nữ.

Vừa nói, anh vừa nhìn sang con ngựa chở Gannon và Keeley. Cô nàng lún sâu vào ngực Gannon, nhờ đó người lính mới giữ được thân hình mềm rũ phía trước anh ta ở yên trên lưng ngựa. Cô nàng còn trông như sắp chảy nước dãi bên khố miện trong giấc ngủ say.

“Xem ra cô ta đã tận tình chăm sóc Alaric mà không hề đề phòng cậu ấy,” Ewan thì thầm. “Chúng ta cần sự hết lòng đó. Thời điểm Mairin sinh nở gần kề, có trong tay một bà đỡ thạo việc khiến anh an tâm hơn. Anh sẽ không đánh liều với sự an toàn của vợ con mình.”

Caelen cau mày nhưng vẫn gật đầu đồng tình.

Gannon cho ngựa chạy chậm lại khi Keeley nghiêng ngả và suýt rơi khỏi yên. Gannon chộp được vào cô nàng vào ngay phút chót, cô nàng choàng mở mắt khi lấy lại được thăng bằng.

Cái nhìn đầy bất mãn của cô nàng làm Ewan thấy buồn cười. Một cô nàng bé nhỏ, đồng đánh. Và không hề vui mừng với đặc ân anh ban cho. Anh không hiểu nổi tại sao cô nàng lại muốn tiếp tục sống một mình trong chốn nghèo khổ kia trong khi anh mời cô đến với một địa vị đáng kính trong gia tộc mình.

“Cô đã từng đỡ đẻ chưa, cô gái?” anh cất tiếng hỏi.

Cô ta nheo mắt, ném cho anh một vẻ mặt khó chịu. “Có, một hai lần gì đó rồi.”

“Cô thành thạo việc đó chứ?” anh vẫn kiên trì.

“À, không đứa trẻ nào mất mạng cả nếu đó là ý ngài muốn hỏi,” Keeley lạnh nhạt đáp.

Ewan kéo dây cương, giơ nắm tay ra hiệu cho Gannon cũng dừng lại rồi ghim trọn vào cô nàng toàn bộ uy lực của ánh mắt nghiêm nghị.

“Nghe này, cô nàng hay gây hấn. Có hai người đối với ta còn quan trọng hơn cả tính mạng đang cần đến tài nghệ của cô. Em trai ta bị trọng thương và vợ ta đã cận kề ngày sinh nở. Ta cần tay nghề chữa trị của cô chứ không phải thái độ xấc xược kia. Khi cô ở trên đất của ta, trứ ngựa trong pháo đài của ta thì lời nói của ta chính là mệnh lệnh. Ta ban hành ra luật lệ. Cô sẽ xem ta là thủ lĩnh của cô hoặc ta thề rằng cô sẽ phải chống chọi với mùa đông giá rét trong cảnh không nhà không cửa, không thức ăn đầy.”

Keeley cắn chặt môi, gật đầu cộc lốc.

“Khôn hồn thì đừng có chọc tức thủ lĩnh, cô gái ạ,” Gannon thì thầm bên tai nàng. “Ngài ấy đang rất căng thẳng với việc phu nhân sắp hạ sinh. Toàn bộ gia tộc chúng tôi đều trông cậy vào việc đứa trẻ chào đời khỏe mạnh.”

Keeley nuốt khan, ân hận bởi sự khiếm nhã của mình. Tuy nhiên, nàng cũng không thấy mình quá ư tội lỗi. Nàng bị bắt khỏi nhà mình và phải đến sống với gia tộc McCabe. Nàng chẳng hề được lựa chọn hay hỏi ý kiến gì cả. Tại sao cơ chứ? Giá mà vị lãnh chúa kia nói ra hoàn cảnh khó khăn của anh ta, nàng có thể sẽ nhận lời đến pháo đài. Có quá nhiều thứ đã vượt khỏi tầm kiểm soát của nàng và cũng lâu lắm rồi nàng không được lựa chọn cho số phận của mình nữa.

“Thưa lãnh chúa, tôi đã đỡ cho hơn hai mươi bé chào đời an toàn,” nàng miễn cưỡng nói. “Tôi chưa từng để đứa trẻ nào phải chết. Tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ phu nhân và không để em trai ngài mất mạng. Tôi đã nhất quyết rằng anh ấy phải sống, ngài sẽ thấy tôi không phải là người dễ bỏ cuộc.”

“Nhìn xem, nhìn xem. Một cô gái cứng đầu,” Caelen lẩm bẩm. “Cô ấy và chị Mairin sẽ hợp nhau phải biết.”

Keeley nghiêng đầu, “Mairin?”

“Phu nhân của lãnh chúa,” Gannon cho biết.

Keeley thích thú quan sát vị lãnh chúa vì rõ ràng anh ta nói thật. Em trai và người vợ có ý nghĩa vô cùng to lớn đối với anh ta. Nàng có thể thấy nỗi lo lắng hằn sâu trên khuôn mặt anh ta, trái tim đa cảm của nàng đã lần át hết lý trí.

Ngọt ngào biết bao khi một lãnh chúa bắt cóc lang y mang về chỉ để vợ anh ta có người chăm sóc vào lúc khai hoa nở nhụy.

Keeley thật muốn rên rỉ. Ca ngợi sự lãng mạn của vị lãnh chúa như vậy mới buồn cười làm sao! Anh ta đã bắt cóc nàng, vì tình yêu thật cao cả. Lẽ ra nàng nên vui vẻ hát vang cả núi rừng chứ đâu phải bần khoản nghĩ về tình cảm lộ rõ mòn một trên khuôn mặt anh ta dành cho vợ mình.

“Khờ quá,” nàng lẩm bẩm.

“Hà? Cô nói cái gì?” Gannon nghe như bị sỉ nhục ghê gớm.

“Không phải anh. Tôi đang nói chính mình thôi.”

Không dám chắc nhưng dường như nàng nghe anh ta đang lầm bầm về chuyện phụ nữ thật ngớ ngẩn thì phải.

“Hành trình về đến pháo đài mất bao lâu, thưa lãnh chúa?” nàng cất tiếng hỏi.

Lãnh chúa quay về phía nàng. “Chỉ khoảng một ngày, nhưng với cáng khiêng Alaric, có thể phải mất nhiều thời gian hơn. Chúng ta sẽ cố đi được càng xa càng tốt và hạ trại gần vùng đất McCabe nhất có thể.”

“VẬY sau khi chăm sóc cho em trai ngài hồi phục và giúp phu nhân sinh nở an toàn, tôi có thể về nhà chứ?”

Đôi mắt lãnh chúa nheo lại. Còn Caelen trông như cực kỳ muốn hét lên rằng “đúng vậy”.

“Ta sẽ xem xét. Nhưng ta không hứa đâu. Gia tộc của ta cần một lang y giỏi.”

Nàng nhăn nhó, nhưng cho rằng như thế vẫn tốt hơn so với một lời từ chối thẳng thừng.

Chán nản và sốt ruột trước tốc độ chậm rãi của các chiến binh, nàng dựa lưng vào ngực Gannon, chẳng buồn để tâm xem việc đó có hợp lẽ hay không. Đầu phải nàng muốn bị bắt cóc, và chắc chắn càng không muốn bị ném từ người này sang người kia như một túi rác bốc mùi.

Nàng để tâm vào phong cảnh, cố gắng dồn mọi hứng thú để nhìn ngắm những thứ nằm ngoài phạm vi nơi nàng sinh ra và lớn lên. Thực ra cũng chẳng khác biệt gì mấy. Cảnh quan gồ ghề với sỏi đá rải rác khắp mặt đất. Họ băng qua những khu rừng rậm rạp, đến những thung lũng xanh mướt tạo thành lối đi giữa các đỉnh núi lởm chởm.

Phong cảnh cũng đẹp thật đấy, nhưng không khác biệt như nàng luôn hình dung.

Khi họ đến gần một dòng suối nổi thông hai hồ nước, lãnh chúa McCabe ra lệnh dừng lại và cử người canh phòng vòng ngoài khu vực hạ trại.

Như đã được rèn giũa thuần thục, tất cả binh lính xắn tay vào mỗi người một việc, chẳng mấy chốc lều đã căng xong, lửa đã được nhóm và lính gác vào vị trí.

Ngay khi Alaric được đặt yên ổn nằm gần kề ngọn lửa ấm áp, nàng vội đến bên sờ lên vầng trán và áp tai lên ngực anh ta để nghe hơi thở.

Nàng vô cùng bất an trước tình trạng mê man kéo dài của anh ta. Suốt chặng đường Alaric không hề tỉnh lại lấy một lần. Nàng căng thẳng, cố hết sức lắng nghe nhịp thở. Hơi thở đứt quãng và ngực anh ta phập phồng khó nhọc.

Trán anh ta nóng hổi, đôi môi khô nứt nẻ. Nàng quay phắt về phía anh em nhà McCabe vì biết rằng họ đang chăm chú quan sát.

“Tôi cần nước và cần một trong hai người giúp tôi cho anh ấy uống.”

Caelen đích thân đi lấy nước còn Ewan quỳ phía bên kia và luồn tay dưới cổ Alaric. Ewan nâng em mình trong khi Caelen trao bình nước cho Keeley.

Nàng cẩn thận đặt nó lên môi Alaric, nhưng dòng nước chảy đến miệng anh ta đều tràn ra ngoài.

“Đừng ương bướng nữa, chàng chiến binh,” nàng mắng. “Uống đi, để đêm nay tất cả còn được ngủ nữa chứ. Tôi thức vì anh đủ lâu rồi đấy.”

“Quý dữ,” Alaric lầm bầm.

Môi Ewan mấp máy còn Keeley trừng mắt bảo Alaric.

“Uống đi rồi thích gọi tôi sao cũng được.”

“Người đã làm gì thiên sứ của ta,” Alaric líu nhíu.

Nàng tận dụng lúc miệng anh ta hé mở, nghiêng cái bình để nước tràn qua môi anh ta. Alaric ho sặc sụa nhưng đã uống được kha khá.

“Ừ, thế mới được chứ. Giờ uống thêm chút nữa nào. Anh sẽ thấy đỡ hơn đây,” Keeley vừa khẽ đổ dành, vừa trút thêm nước vào miệng chàng.

Alaric ngoan ngoãn nuốt xuống. Khi thấy anh ta uống đã đủ, Keeley ra hiệu cho Ewan đỡ Alaric nằm xuống.

Nàng xé một mảnh váy rách của mình, nhúng vào phần nước còn lại rồi lau lên trán Alaric, làm dịu những nếp nhăn hằn trên đó.

“Nghỉ ngơi thoải mái nhé, chiến binh,” nàng thì thầm.

“Thiên sứ,” anh ta khẽ kêu. “Nàng quay về rồi. Ta cứ lo quỷ dữ đã làm hại nàng.”

Keeley thở dài. “Giờ lại thành thiên sứ rồi đây.”

“Ở cạnh ta đi.”

Keeley liếc qua vai thấy Caelen đang cau mày, trong khi mắt Ewan lại ánh lên vẻ thích thú. Nàng nheo mắt nhìn cả hai. Họ đều muốn người anh em của mình nhanh chóng hồi phục. Trong đó bao gồm cả việc giữ anh ta bình tĩnh và không gây chuyện nữa. Nếu điều đó có nghĩa là ngủ cạnh bên anh ta thì nàng cứ làm thế thôi.

Ewan bước về phía trước. “Ta sẽ lấy chăn cho cả hai được thoải mái. Ta rất cảm kích trước việc cô kề cận em trai ta khi cậu ấy đang ốm như vậy.”

Ngay lúc đó, Keeley quyết định rằng vị lãnh chúa cũng không quá tệ. Còn Caelen thì nàng sẽ đánh giá sau. Vị lãnh chúa biết nàng đang lúng túng, anh ta đã làm nàng thoải mái hơn và cho nàng cái cơ để ở cạnh Alaric.

Tuy nhiên, nàng vẫn liếc nhanh xung quanh xem các binh lính có hay biết gì về chỗ nàng sắp ngã lưng không.

Nhưng có vẻ chẳng ai bận tâm đến điều đó, thực tế thì họ đã bắt đầu ổn định vị trí thành một vòng tròn bảo vệ sát sao quanh Alaric.

Hai người lính mang mấy tấm chăn đến, cuộn một tấm thành gối.

“Nền đất cứng lắm, dùng cái này để gối đầu sẽ giúp cô dễ ngủ hơn đây,” một chiến binh giải thích.

Cảm động trước sự chu đáo ấy, nàng mỉm cười nhận lấy tấm chăn. “Tên anh là gì thế?”

Anh ta đáp lại nụ cười của nàng. “Cormac, thưa cô.”

“Cám ơn anh, Cormac. Quả thật mấy đêm rồi tôi toàn nằm trên nền đất cứng còng, rất vui vì có “chiếc gối” này của anh.”

Keeley sắp xếp lại mấy tấm chăn rồi nhanh chóng yên vị cạnh Alaric, cẩn thận giữ khoảng cách với anh ta. Gối đầu lên tấm chăn được quấn lại, nằm trên lớp lông thú ngăn cách thân mình với mặt đất, nàng thấy hết sức thoải mái.

Mặc dù đã chớp mắt trong suốt chuyến đi nhưng nàng ngáp dài ngay khi đắp chăn cho mình và Alaric. Giữ ấm cho anh ta là điều quan trọng. Nàng có thể cảm nhận được anh ta đang rung mình ớn lạnh.

Một lúc lâu nằm trong bóng tối, nàng quan sát và lắng nghe tình hình của Alaric. Lửa cháy leo lét và được giữ âm ỉ suốt đêm nhờ những binh lính canh gác. Cuối cùng, mắt nàng cũng díp lại.

Lơ mơ trôi vào giấc ngủ, nàng nhận ra ngày mai sẽ bắt đầu một chương hoàn toàn mới trong cuộc đời mình. Và nàng không hề biết mọi chuyện sẽ ra sao.

7. Chương 7

Khi tỉnh dậy, Keeley chỉ có thể nhìn thấy vòm ngực rộng lớn của một người đàn ông. Bao quanh nàng là hơi ấm và hai vòng thép mà nàng nhận ra đó là vòng tay. Nàng buộc ra tiếng kêu bực tức. Thật phí công nàng giữ khoảng cách với Alaric McCabe. Cả đêm anh ta kéo nàng sát vào người đến mức không còn chút kẽ hở nào.

Nàng ngo ngoáy đưa tay lên sờ trán anh ta, sau đó nhủ mày, mím môi lại vì lo lắng. Anh ta vẫn còn nóng ran làm nàng thấy lo lắng, bất an.

Keeley cựa quậy và ngược nhìn lên bầu trời. Nơi ấy chỉ vừa sáng lên những ánh bình minh đầu tiên. Quanh nàng, mọi người đã lục đục thức giấc, lặng lẽ đi lại tới lui chuẩn bị ngựa và thu dọn đồ đạc.

Thoáng thấy bóng lãnh chúa McCabe, nàng khẽ cất tiếng gọi. Anh ta dừng lại và sau đó bước tới chỗ Alaric.

“Chúng ta phải nhanh lên,” nàng nói. “Anh ấy cần một căn phòng ấm áp. Không khí ẩm thấp, lạnh lẽo này không làm anh ấy khá hơn được. Sáng nay cơn sốt vẫn chưa thuyên giảm.”

“Được, chúng ta sẽ đi ngay lập tức. Vùng đất McCabe không còn xa nữa. Khoảng gần trưa là về tới pháo đài rồi.”

Khi Ewan bỏ đi, Keeley thả mình tựa vào chàng chiến binh để hơi ấm của anh ta thấm và da thịt mình. Nằm trong vòng tay anh ta thật dễ chịu làm sao! Nàng thở dài, đặt tay lên ngực Alaric.

“Khỏe lên đi, chiến binh à,” nàng thì thầm. “Tôi mà không làm anh khỏe lại được thì sẽ không yên với anh em nhà anh đâu. Tôi chịu đủ rắc rối rồi đấy. Từ giờ tôi chỉ mong được sống yên ổn thôi.”

“Thưa cô, đã đến lúc lên đường,” giọng Cormac vang lên.

Nàng quay lại, ngược nhìn người lính. Sự sốt ruột của anh ta khiến nàng khó chịu. Làm như, nàng chỉ muốn nằm đây cả ngày vậy.

Ánh mắt nàng chĩa thẳng xuống vòng tay Alaric đang bao quanh người mình rồi lại nhìn Cormac.

Chẳng mấy chốc Cormac, với sự hỗ trợ của Caelen, nhẹ nhàng đưa Alaric lên chiếc cáng hôm qua. Keeley chỉ vừa kịp đứng dậy đã bị ném ngay cho anh chàng Gannon đã yên vị trên lưng ngựa.

Nàng cúi kính, bật người đập vào ngực người lính. “Tôi mong các anh đừng ném tôi tới lui như phóng lau nữa. Tôi dư sức tự cưỡi ngựa một mình.”

Gannon phì cười. “Đi thế này nhanh hơn nhiều, cô gái à. Chúng tôi đặt cô ở đâu thì hãy cứ ở yên đó, như thế sẽ không có rắc rối gì cả.”

Nàng ném cho anh ta cái nhìn phẫn nộ trước khi chịu ngồi yên trên lưng ngựa cho cuộc hành trình ngắn sắp tới.

Gió đã nổi lên và Keeley dám thề rằng tuyết sắp rơi. Bầu trời xám xịt, giăng đầy những cụm mây căng mọng, sẵn sàng trút nước xuống bất cứ lúc nào.

Nàng rùng mình khi đoàn người, ngựa đều đều tiến về phía trước. Gannon một tay kéo chặt tấm chăn quanh người nàng, còn tay kia điều khiển ngựa. Đây về biết ơn, nàng nắm chặt lấy mép chăn và ngã ra dựa vào anh ta mong tìm thêm chút hơi ấm.

Cạnh bên, lãnh chúa McCabe dừng ngựa và ra lệnh cho Cormac đi trước để báo tin trở về cho pháo đài. Tiếng reo hò của binh lính dậy vang quanh nàng. Họ đã đặt chân vào lãnh địa của gia tộc McCabe.

“Hãy đảm bảo rằng vợ ta có mặt trong pháo đài ở đúng nơi dành cho cô ấy,” lãnh chúa căn dặn Cormac.

Cormac thở dài chán nản và các chiến binh khác nhìn anh ta cưỡi ngựa đi với ánh mắt thương hại.

Gannon cười thành tiếng khiến Keeley quay lại nhìn với vẻ tò mò.

Gannon lắc đầu. “Lãnh chúa giao cho Cormac một nhiệm vụ bất khả thi, anh ta biết điều đó.”

“Phu nhân McCabe không tuân thủ ý muốn của lãnh chúa sao?”

Xung quanh họ rộ lên nhiều tiếng cười. Ngay đến Caelen cũng lộ vẻ buồn cười trước câu hỏi của nàng.

“Sẽ là bất trung nếu tôi trả lời câu hỏi của cô,” Gannon trang nghiêm đáp.

Keeley nhún vai. Kinh nghiệm cho nàng biết khi phụ nữ mang thai, họ thường trở nên cứng đầu hơn. Quanh quẩn mãi trong mấy bức tường của pháo đài có thể khiến bất kỳ thai phụ nào nổi điên. Vậy nên, nàng có thể thông cảm với việc lãnh chúa phu nhân thỉnh thoảng muốn có chút tự do.

Một giờ sau, họ tới đỉnh dốc, Keeley nhìn xuống hồ nước đen ngòm trải ngang thung lũng, chảy dài đến những ngọn đồi sừng sững. Nép mình trong khúc quanh là một pháo đài đang trùng tu dang dở, nổi đứng hơn là đổ nát, tuy có vẻ những người lính đã cực lực dựng lại các bức tường thành.

Gia tộc McCabe dường như đang trong thời kỳ khó khăn. Dù bản thân không thể gọi là giàu có gì nhưng nàng luôn sống tự túc và chưa từng bị đói.

Như đọc được suy nghĩ của nàng, lãnh chúa bắn cho nàng một cái nhìn đánh thép.

“Cô sẽ được no đủ trên đất McCabe. Miễn là hoàn thành nhiệm vụ được giao, cô sẽ được đền đáp hậu hĩnh bằng nơi ở và thực phẩm.”

Nàng suýt khịt mũi. Lời lẽ thật văn hoa, cứ như họ mời mọc nàng về đây. Nhưng lời nàng ra khỏi chần ầm vào lúc tờ mờ sáng thì khó có thể coi đó là một lời mời được.

“Mọi người làm việc trong cả mùa đông ư, thưa lãnh chúa?” “Nàng cất tiếng hỏi khi họ thả dốc, hướng đến cây cầu bắc qua mặt hồ, dẫn vào sân trong của pháo đài.

Ewan không trả lời. Anh ta dồn toàn bộ sự chú ý về phía trước, đôi mắt sắc bén xem xét từng chi tiết. Dường như anh ta đang tìm kiếm ai đó.

Khi đã vượt qua cầu, Keeley có thể thấy quang cảnh sau bức tường đá. Các chiến binh đều đã tập hợp với vẻ lo âu khắc sâu trên nét mặt. Phía sau họ, phụ nữ và trẻ em cũng có mặt, im lặng và chờ đợi.

Lúc cả đoàn tiến vào sân, Ewan cau mày, buộc ra tiếng thở dài náo nức. Nhìn theo ánh mắt của anh ta, Keeley thấy một phụ nữ bụng bầu vượt mặt, hấp tấp len qua các chiến binh đang đứng nghiêm trang. Bám sát gót cô ta là một anh chàng trông rất bơ phờ.

“Ewan!” người phụ nữ ấy kêu toáng cả lên. “Alaric đã gặp chuyện gì?”

Ewan xuống ngựa đúng lúc cô ta đến bên chiếc cũi.

“Mairin, đã bảo nàng phải ở trong tháp chính mà. Ngoài này vừa lạnh vừa không an toàn.”

Mairin ngược lên trao cho Ewan ánh nhìn dữ dội không kém. “Chàng phải đưa cậu ấy vào trong để tiện bề chăm sóc. Cậu ấy trông không khỏe chút nào.”

“Ta có đưa về đây một người chăm nom cho cậu ấy,” Ewan dịu giọng.

Mairin quay phắt lại nhìn những người chiến binh từ từ xuống ngựa. Và khi ánh mắt nhìn lại nơi Keeley, Mairin nhướn mày ngạc nhiên. Cô nheo mắt, khuôn mặt đầy vẻ dăm chiêu hơn.

“Cô ta đủ khả năng chăm sóc vết thương cho Alaric không?”

Vừa nghe dứt câu nói ấy, Keeley nhồm lên vùng thoát khỏi vòng tay Gannon. Anh ta thả nàng xuống và ngay khi chân chạm đất, Keeley phẫn nộ đối mặt với Mairin.

“Xin thưa với cô là thường xuyên có người tìm đến tôi vì tài chữa bệnh của tôi đấy. Hơn nữa, tôi không hề muốn đi cùng lãnh chúa McCabe. Tôi không được lựa chọn! Tôi có đủ khả năng không ư? Tất nhiên là đủ rồi. Nhưng đáng ra cô nên hỏi là tôi có bằng lòng chăm sóc vết thương cho Alaric không.”

Mairin chớp mắt kinh ngạc, rồi nhúu mày bối rối rồi quay ngay sang chồng mình đang trừng mắt nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Keeley.

“Ewan? Điều đó là thật ư? Chàng bắt cóc cô gái này à?”

Ewan bặm môi, hằm hè. Anh chỉ thẳng vào Keeley và ra hiệu cho nàng bước tới. Keeley khép chặt hai chân để đầu gối không run lẩy bẩy. Nàng sẽ không để lộ sự sợ hãi ngay cả khi đang chết khiếp.

“Cô phải ăn nói lễ phép với phu nhân McCabe. Cô có hai lựa chọn. Chấp nhận số phận hoặc là chết, và nếu cô còn thể hiện thái độ bất kính với vợ ta một cách trắng trợn như vậy nữa, cô sẽ phải ân hận đấy. Ta không có thời gian cho cái thói ưa hờn giận đâu. Tính mạng của em ta đang ngàn cân treo sợi tóc. Cô sẽ chăm sóc cậu ấy và không được bực dọc với trách nhiệm của mình. Rõ chưa?”

Keeley ngậm miệng, mím chặt môi để không thốt ra những điều mình thực sự muốn nói. Nàng chỉ gật đầu cộc lốc.

Mairin đưa mắt qua lại giữa Keeley và chồng mình, rõ ràng không hiểu gì cả. “Ewan, chàng không thể bắt cóc người con gái này. Nhà cô ta thì sao? Gia đình của cô ta nữa? Chắc chắn phải có cách khác chứ?”

Ewan nhẹ nhàng đặt tay lên vai vợ mình, cử chỉ đó không lọt khỏi mắt Keeley. Nét mặt anh ta thậm chí trở nên dịu dàng. Anh ta thật sự rất yêu cô ấy.

Keeley muốn thở dài nhưng cố kìm lại.

“Trong khi chúng ta cứ mãi đứng đây tranh cãi thì tình trạng của Alaric càng tệ thêm đi. Nào, nhanh lên. Phòng của cậu ấy đã được chuẩn bị xong nên binh lính có thể khiêng cậu ấy vào đó. Keeley sẽ cần có các vật dụng. Hãy đảm bảo rằng cánh phụ nữ sẽ mang đến những gì cô ấy cần để chăm sóc Alaric. Cô ấy cũng cần có một căn phòng. Sắp xếp cho cô ấy ở ngay cạnh phòng Alaric để tiện bề chăm sóc.”

Giọng anh ta gắt gỏng nhưng vẻ mặt hoàn toàn trái ngược.

Mairin nhìn về phía Keeley với đôi mắt đầy vẻ hối tiếc. Keeley dám chắc ánh mắt ấy ngầm ẩn chứa lời xin lỗi. Sau đó, Mairin vội vã quay trở lại pháo đài, cất giọng to gọi Maddie.

Ngay khi vợ mình vừa đi khuất, Ewan quay lại phía Keeley, nét mặt thật đáng sợ.

“Cô sẽ phải một mực tuân lệnh ta, làm tất cả mọi thứ trong khả năng để giúp Alaric và vợ ta khi cô ấy vượt cạn.”

Keeley nuốt khan và gật đầu.

Ewan thô bạo quay phắt đi và ra hiệu cho binh lính khiêng Alaric vào trong tháp chính. Trong giây lát, Keeley đứng ngây người ở đó, không biết phải làm gì.

Gannon huých nhẹ vào khuỷu tay nàng, ra hiệu cho nàng đi theo nhóm lính. Anh ta theo sát phía sau, chỉ cách nàng một bước chân trong suốt đường lên cầu thang quanh co, chật hẹp. Anh ta kéo nàng đứng lại bên ngoài cửa phòng cho đến khi binh lính khiêng Alaric trở ra hết, rồi mới dẫn nàng vào.

Mairin và một người phụ nữ lớn tuổi hơn đứng cạnh lò sưởi rực sáng ánh lửa. Căn phòng vẫn còn rất lạnh vì lửa chỉ vừa được nhóm. Ewan đứng cạnh giường của Alaric và sốt ruột ra hiệu cho Keeley.

“Nói với Maddie những thứ cô cần. Hãy xem vết thương của cậu ấy và đảm bảo không mũi khâu nào bị toạc ra đấy.”

Nàng lại ngậm chặt miệng để dập tắt ham muốn quát lại Ewan rằng nàng biết rõ phải làm gì, không cần anh ta chỉ bảo. Keeley chỉ gật đầu một cách dứt khoát và chen qua anh ta, đến chỗ Alaric nằm.

Nàng đặt tay lên trán Alaric, phần khởi bởi anh ta không còn nóng hổi như trước. Phơi mình ngoài giá rét trên suốt chặng đường dài có lẽ đã góp phần làm anh ta hạ nhiệt, nhưng bây giờ ở trong bốn bức tường ấm áp, nàng ắt phải bận tâm đến việc anh ta có thể sốt cao trở lại.

“Cậu ấy sẽ khỏe lại chứ?” Mairin lo lắng hỏi.

Keeley quay sang lãnh chúa phu nhân. “Vâng. Tôi sẽ không để tình hình xấu đi.”

Người phụ nữ bên cạnh Mairin nhướn mày. “Cô còn trẻ mà ngạo mạn thật đấy, cô gái.”

“Ngạo mạn ư?” Keeley thực sự ngạc nhiên trước sự nhận xét đó. “Tôi chưa bao giờ thấy mình ngạo mạn cả. Nhất là khi mạng sống của người khác đang phụ thuộc vào tôi. Tôi thấy những gì mình làm rất khiêm

nhường. Lúc nào tôi cũng e sợ không thể chăm sóc cho người bệnh. Tôi có cứng đầu thật, chứ không phải ngạo mạn. Tôi sẽ không để ai phải chịu tổn hại nếu tôi đủ sức ngăn chặn điều đó.”

Mairin mỉm cười, thu hẹp khoảng cách giữa cả hai, rồi siết chặt tay Keeley. “Ngạo mạn hay tự tin, tôi không quan tâm. Tôi thấy được trong mắt cô sự quyết tâm và tôi biết cô sẽ không để Alaric chết. Tôi rất cảm ơn vì điều đó, thưa cô. Nếu cô giúp Alaric khỏe lại, tôi nguyện suốt đời ghi lòng tạc dạ.”

Má Keeley nóng bừng lên trước lời ngợi khen. “Xin cứ gọi em là Keeley.”

“Vậy phải gọi chị là Mairin nhé.”

Keeley lắc đầu. “Ồ, không được đâu ạ, thưa phu nhân. Lãnh chúa sẽ không thích việc ấy.”

Mairin cười khúc khích. “Ewan khẩu xà tâm phật đấy. Anh ấy có vẻ thô lỗ, cộc cằn, nhưng đích thực là người chính trực.”

Keeley nhướn mắt một cách tinh quái.

Mairin đỏ mặt. “Những gì anh ấy đã làm thật đáng trách. Chị không thể tưởng tượng được anh ấy nghĩ gì nữa. Có lẽ tình thương anh ấy dành cho Alaric đã làm lu mờ mọi thứ.”

“Em cho rằng chính tình thương dành cho chị mới khiến lãnh chúa mù quáng,” Keeley thẳng thừng.

“Chị ư?”

Keeley đưa mắt nhìn xuống bụng bầu của Mairin. “Lãnh chúa định giữ em lại để đỡ đỡ cho chị.”

“Ôi trời,” Mairin thẳng thốt. “Chồng chị rối trí mất rồi. Anh ấy không thể đi bắt cóc người khác vì lo ngại cho sự an toàn của chị được. Thật điên lên mất thôi.”

Keeley mỉm cười. “Một người chồng tốt đấy chứ, hết lòng lo cho vợ mình. Sau khi được gặp chị, em muốn ở lại đây trong mùa đông để đón đứa bé chào đời bình an vô sự.”

“Cô thật tốt bụng, Keeley ạ,” Maddie xen vào. “Chúng tôi cần một lang y mát tay. Lorna đã qua đời cách đây vài tuần còn lãnh chúa chỉ giỏi việc khâu vết thương nhưng không rành về thảo dược, thuốc thang, cũng không có kinh nghiệm đỡ đẻ.”

Keeley lại nhướn mắt. “Lãnh chúa từng làm lang y cho gia tộc sao?”

“Ewan khâu vết thương bị tên bắn cho chị,” Mairin nói. “Anh ấy làm rất tốt đấy.”

“Cho chúng tôi biết cô cần gì nào,” Maddie thúc giục. “Tôi đảm bảo cô sẽ nhận được sớm nhất có thể.”

Keeley suy nghĩ trong giây lát rồi quan sát người chiến binh đang ngủ. Nàng cần một loạt các loại thảo mộc và rễ cây, nhưng muốn tự tay tìm kiếm. Nàng không nghĩ người khác có thể nhận biết được những thứ thảo mộc nàng sử dụng.

Nàng chỉ nhờ Maddie mang đến nước, băng gạc và xúp để Alaric có chút chất bổ vào người. Duy trì sức khỏe cho anh ta là điều quan trọng. Người yếu đuối thì không thể đẩy lùi bệnh tật như một chiến binh mạnh mẽ, cường tráng được.

Nàng chỉ dẫn Maddie những điều cần làm cho Alaric trong lúc nàng vắng mặt.

“Nhưng em đi đâu?” Mairin nhú mày thắc mắc.

“Em phải đi hái các loại rễ cây và thảo mộc cần thiết để bào chế thuốc. Nếu không đi ngay bây giờ thì phải đợi đến ngày mai và e rằng như thế sẽ muộn mất.”

“Ewan không thích vậy đâu,” Mairin nói khẽ. “Anh ấy rất cứng rắn về việc đi ra khỏi các bức tường thành của pháo đài.”

“Nếu lãnh chúa muốn em trai mình sống sót thì đừng có làm ầm lên.”

Maddie cười toe toét. “Đường như lãnh chúa của chúng ta tìm thấy địch thủ xứng tầm rồi đấy, Keeley à.”

“Vậy có người đi cùng sẽ tốt hơn,” Mairin nói. “Chị đi với em nhé – chị muốn được thả bộ, hít thở không khí trong lành biết chừng nào – nhưng Ewan sẽ không ngừng rầy rà về việc đó.”

“Kể cả bước chân ra khỏi pháo đài chị cũng không được phép à?” Keeley hoài nghi.

Mairin thở dài. “Không như em nghĩ đâu. Không phải Ewan độc đoán mà chỉ là lo lắng chính đáng thôi. Gia tộc McCabe có rất nhiều kẻ thù, và chị còn là mục tiêu của bọn chúng cho đến khi hạ sinh đứa bé này bình an vô sự.”

Khi Keeley vẫn không thôi trở mắt nhìn với vẻ hoang mang, Mairin buột ra tiếng thở dài. “Chuyện dài lắm. Có thể đêm nay chị sẽ kể hết cho em nghe khi chúng ta trông chừng Alaric.”

“Ồ không. Thức canh Alaric không phải nhiệm vụ của chị. Anh ấy sẽ ổn với sự chăm sóc của em. Phụ nữ có thai cần nghỉ ngơi thật nhiều.”

“Vậy chị sẽ ngồi với em chốc lát để giết thời gian. Dù sao chị cũng không ngủ được vì lo cho Alaric.”

Keeley mỉm cười. “Vậy thì tốt. Bây giờ xin phép chị, em phải đi ngay trước khi trời tối.”

“Maddie, lo liệu các vật dụng cần thiết và làm như Keeley chỉ dẫn nhé. Tôi sẽ đi với cô ấy xuống sân và yêu cầu Gannon cùng Cormac hộ tống cô ấy trên đường hái thuốc. Ewan sẽ không cho phép có gì sơ suất, tôi chắc chắn thế.”

Maddie tủm tỉm. “Phu nhân thật hiểu rõ lãnh chúa.”

Sau đó, Maddie quay lưng, vội vã ra khỏi phòng. Keeley sờ trán Alaric lần nữa trước khi theo Mairin rời đi.

Như Keeley đoán trước, lãnh chúa chỉ bị thuyết phục khi nàng nói rằng nếu không có đủ những thứ cần thiết sẽ làm ảnh hưởng đến quá trình hồi phục của Alaric. Lãnh chúa miễn cưỡng cử ba người lính đi cùng nàng, cả ba đều không hề vui vẻ trước công việc vất vả này.

“Họ không bao giờ thích trông chừng phụ nữ,” Mairin thì thầm bên cạnh Keeley. “Chị là ngọn nguồn gây đau khổ của họ vì họ thường xuyên bị giao nhiệm vụ bảo vệ chị.”

Keeley cười toe toét. “Em đã nghe nhiều về chị trong suốt cuộc hành trình.”

Mairin quắc mắt. “Nói sau lưng chị như thế thật bất trung.”

“Họ chỉ nói bóng gió thôi,” Keeley chữa lại. “Và Gannon từ chối trả lời câu hỏi thẳng thừng của em. Anh ta nói làm vậy là bất trung.”

Mairin bật cười khiến đám binh lính cau mày khó hiểu.

“Đi nào, thưa cô,” giọng Gannon đầy cam chịu. “Vào rừng nhanh nhanh đi để chúng tôi còn mau chóng quay về.”

“Đâu cần hành động như thể đang thực thi bản án tử hình thế,” Keeley lẩm bẩm.

Mairin khẽ cười. “Chị sẽ chờ em trong phòng Alaric nhé, Keeley. Trong lúc đó chị sẽ đảm bảo cho cậu ấy thoải mái và những chỉ dẫn của em được thực hiện đầy đủ.”

Keeley gật đầu rồi nới gót phía sau nhóm chiến binh được lệnh bảo vệ nàng. Mặc dù, ban đầu phát cáu với ý nghĩ không thể một mình ra khỏi pháo đài nhưng nàng hơi xúc động trước việc mình được xem trọng đến mức có tới ba chiến binh thuần thực đi theo hộ tống.

Nàng chưa bao giờ cảm thấy an toàn hơn lúc này với ba người đàn ông vạm vỡ bao quanh khi tất cả cùng vượt qua bức tường đá, hướng tới mảng rừng xa xa.

Biết đâu đến pháo đài McCabe không phải điều phiền phức như nàng vẫn nghĩ. Lãnh chúa phu nhân cũng không hề như nàng tưởng và bất kể tình huống gì mang Keeley đến đây thì rõ là nàng đang được đối đãi tử tế.

Nàng hoàn toàn có thể sẽ dần dà yêu mến cuộc sống tại đây. Xét cho cùng thì nàng cũng đâu có gia tộc nào để mà quay về nữa.

Keeley mím môi lắc đầu. Làm gì có chuyện ngược đời như vậy. Nàng toàn mơ mộng hão huyền những điều tốt đẹp cho bản thân. Lãnh chúa không đưa nàng đến đây vì lòng tốt. Anh ta cũng không mong mang lại cho nàng cảm giác nơi đây là nhà hay nàng là một thành viên quan trọng trong gia tộc của mình. Thứ lãnh chúa muốn là tài nghệ chữa bệnh của nàng. Không hơn không kém. Nàng phải ghi nhớ như vậy. Khi nàng không còn đáp ứng mục đích đó thì có thể sẽ bị tống đi.

Cuộc đời đã dạy nàng bài học rằng gia đình là khái niệm hay thay đổi. Cũng chẳng có lòng trung thành nào hết. Đã không thể trông đợi điều đó từ gia tộc của mình thì làm sao có thể mong chờ vào những người hoàn toàn xa lạ được.

Nàng gật đầu dứt khoát với bản thân. Đúng vậy, nàng cần kéo bản thân về với thực tại và nhìn nhận nhiệm vụ của mình một cách khách quan hơn.

Nàng là tù nhân. Chỉ thế thôi. Quên đi điều đó sẽ khiến nàng gách chịu thêm nhiều nỗi thất vọng ê chề mà thôi.

8. Chương 8

Lúc Keeley trở về pháo đài, ánh dương đã lụi xuống đường chân trời và cái lạnh thấm vào tận da thịt. Nàng mệt lử, đau nhức do phải cúi người và quỳ gối nhưng đã thành công vượt ngoài mong đợi. Gia tộc McCabe có nguồn dược liệu thiên nhiên tuyệt vời. Giờ đây khi lê bước về phía cánh cửa, váy nàng chứa đầy các loại rễ cây và thảo dược.

Nàng rung mình, nắm chặt hơn mép váy để dược liệu không rơi rớt. Tay nàng tê cứng vì lạnh còn hàm răng này giờ đã không va đập cập vào nhau nổi nữa. Nàng chỉ còn cảm nhận được phần cảm của mình.

Nàng bị vấp khi đi lên cầu thang và Cormac chụp được khuỷu tay giúp nàng đứng vững. Keeley thì thầm lời cảm ơn rồi tiếp tục đi, mừng rỡ đón không khí ấm áp bên trong.

“Trời lạnh hơn rồi đấy,” Gannon lên tiếng. “Chắc đêm nay tuyết sẽ rơi thôi.”

“Có vẻ hai ngày nữa mới có tuyết,” Cormac nhắc lại.

“Anh ta nói đúng đấy. Trời sẽ đổ tuyết trước sáng mai,” Keeley cất lời khi leo lên những bậc thang dẫn đến phòng của Alaric.

“Tạ ơn Chúa là kho dự trữ của chúng ta vẫn còn đầy,” Gannon nói. “Mùa đông chắc sẽ kéo dài. Thật tốt khi không phải ăn bữa hôm lo bữa mai.”

Keeley dừng bước giữa cầu thang và quay ra sau nhìn Gannon. “Nơi này đã xảy ra chuyện gì? Pháo đài thì xuống cấp còn anh lại nói đến thời kỳ khó khăn.”

Gannon nhăn nhó. “Tôi nói linh tinh thôi. Đó không phải chuyện tôi nên bô lô ba la. Lãnh chúa sẽ không hài lòng khi tôi không biết giữ mồm giữ miệng.”

Keeley nhún vai. “Có phải tôi hỏi anh bí mật quân sự đâu nào. Tôi nghĩ mình được quyền biết bản thân rơi vào cảnh ra sao chứ.”

“Việc đó chẳng thành vấn đề nữa,” Cormac nói với lên từ phía sau Gannon. “Mọi thứ giờ đã ổn, lãnh chúa đã sánh duyên với phu nhân McCabe. Gia tộc của chúng ta sẽ hùng mạnh trở lại. Chúng ta thật may mắn khi có cô ấy.”

Keeley mỉm cười trước cảm tình lộ rõ trong giọng nói của anh ta. Mairin McCabe là người phụ nữ may mắn nhất vì cô ấy không chỉ được người chồng yêu thương mà còn được gia tộc quý trọng.

“Lý do gì khiến cô cứ rề rà tại cầu thang trong khi anh tôi rất cần được chăm sóc thế?” Caelen đứng bên trên cất ngang cuộc nói chuyện.

Nàng quay lại ném về phía anh ta cái nhìn thù hằn. “Vậy lý do gì khiến anh luôn cáu kỉnh? Suốt mấy giờ qua tôi vào rừng kiếm tất cả các loại thảo mộc. Tôi mệt mỏi và đói rã rời. Tôi đã không ngủ nhiều ngày nay. Thế mà tôi vẫn cứ xử phải phép hơn anh đấy. Nghĩ xem tôi nói có gì sai không?”

Caelen chớp mắt rồi cau mày nổi giận, không khác nàng dự kiến là bao. Anh ta mở miệng định nói gì đó nhưng lại nhanh chóng ngậm tã. Thật khôn ngoan. Anh ta không đe dọa nàng, nhưng nàng không bỏ qua sự thô lỗ của anh ta đâu. Đúng vậy. Nàng đã kiệt sức rồi. Điều cuối cùng nàng cần là anh ta đừng cứ lớn vồn quanh đây và chỉ trích nàng từng ly từng tí.

Nàng hích vào người Caelen khi lên đến cầu thang và trưng ra khuôn mặt cau có không kém cạnh anh ta. Nàng bước vào phòng Alaric rồi đóng chặt cửa lại.

“Keeley, em đã về!” Mairin ngồi bên giường Alaric reo lên.

Keeley thấy Mairin đang cẩn thận chườm mát trán cho Alaric trong khi Maddie đứng bên cạnh. Ngọn lửa đã rực cháy và củi được thêm vào, Keeley ngay lập tức đứng bên lò sưởi để được ấm áp hơn.

“Nào, cô gái, hãy đưa tôi những thảo dược cô hái được. Cô có chỉ dẫn gì không hay tôi có thể để chúng chung với nhau?” Maddie vừa hỏi vừa bước đến giúp Keeley.

Keeley nhìn xuống mớ thảo dược trong váy. “Vâng, cứ để tất cả chung một chỗ. Tôi sẽ phân loại ngay sau khi tay tôi có lại cảm giác. Tôi chỉ cần một hai cái bát và một thứ để nghiền lá với rễ cây.”

“Anh nghe rồi đấy,” Maddie nói với Gannon đang đứng ngoài cửa. “Đi lấy cho cô ấy mấy cái bát, chày và cối giã.”

Gannon trông bất mãn ra mặt khi bị phụ nữ sai khiến, nhưng anh ta vẫn quay đi thực hiện công việc được giao.

Mairin nhú mày nhìn về phía Keeley. “Keeley, em có chắc sẽ thức nổi đêm nay để chăm sóc Alaric không? Trông em đã kiệt sức và đang run lên vì lạnh đấy.”

Keeley cười yếu ớt. “Em sẽ ấm lại ngay thôi. Nếu có sẵn thức ăn, em hết sức biết ơn khi có gì đó bỏ bụng.”

“Tôi sẽ đi lấy vài món ở chỗ Gertie,” Maddie nói.

Rời căn phòng, Maddie gặp Gannon đang quay lại với những thứ Keeley yêu cầu. Keeley cẩn thận cho thảo mộc vào cái bát rồi vuốt thẳng lại váy. Giờ đôi tay đã tự do, nàng quay lại chìa tay hơ ấm trên ngọn lửa và nhăn mặt khi chúng bắt đầu có cảm giác lại.

“Cô cần trang phục phù hợp hơn nếu ở lại đây,” Gannon nói cộc lốc. “Tôi sẽ nói chuyện ấy với lãnh chúa ngay.”

“Ồ, đúng rồi,” giọng Mairin đầy vẻ ân hận. “Lẽ ra chị phải nghĩ đến việc đó rồi chứ. Em khó lòng chuẩn bị hành trang cho chuyến đi được khi đột ngột bị chồng chị lôi ra khỏi nhà như vậy. Chị sẽ nói chuyện với cánh phụ nữ ngay. Giữa phụ nữ với nhau, chúng ta chắc chắn sẽ giải quyết được vấn đề này.”

Keeley bối rối trước những ánh mắt đang chăm chú nhìn mình. “Mọi người thật chu đáo. Em rất cảm kích.”

“Cô còn cần gì nữa không?” Gannon hỏi.

Keeley nói. “Không. Cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Tôi đã có đủ những thứ mình cần rồi.”

Gannon gật đầu nhận lời cảm ơn rồi quay lưng rời đi.

Nhẹ nhõm khi căn phòng đã vắng hắt bóng người, Keeley mệt mỏi ngồi thụp xuống chiếc ghế nhỏ đặt cạnh giường Alaric. Mairin quanh quẩn gần đó, ngó Keeley cẩn thận xem xét mạng sườn của Alaric.

Mày Keeley nhăn lại khi chạm vào vết cắt dài đang sưng đỏ. Nàng nhắm mắt và khẽ buột miệng nguyên rủa.

“Sao vậy, Keeley?” Mairin gặng hỏi. “Cậu ấy bị nặng hơn à?”

Keeley mở mắt ra nhìn chăm chăm vào vết thương bị nhiễm trùng. Cô thở dài. “Em phải rạch đường chỉ ra để khử độc, lau rửa sạch sẽ vết thương rồi mới khâu lại. Việc này không hề dễ dàng nhưng buộc phải làm thế chị ạ.”

“Chị ở lại giúp em nhé?”

Nhìn người phụ nữ mảnh mai với cái bụng bầu to tướng, Keeley lắc đầu. “Em không muốn chị gặp chuyện không hay nếu lỡ Alaric trở nên khó chịu. Tốt hơn một người anh em của anh ấy có mặt phòng khi cần giữ chặt anh ấy lại.”

Mairin ưu tư nhìn Alaric. “Nếu cậu ấy cố kháng cự thì một người không đủ đâu. Chị nên gọi cả Ewan và Caelen thì hơn.”

Keeley mím môi chán nản. Mairin cười nhẹ, “Caelen là người tốt. Chị từng nguyên rửa cả ngày những người chỉ biết cau có, khó chịu. Nhưng cậu ấy thật sự không quá tệ một khi em quen dần với cách cư xử của cậu ấy.”

“Cách cư xử ư? Quá lỗ mãng,” Keeley lầm bầm.

Mắt Mairin lấp lánh niềm thích thú. “Chị thích em, Keeley...” Rồi cô nhún mày. “Họ của em là gì nhỉ?”

Keeley chết điếng, lảng tránh ánh mắt của Mairin. Nàng có thể cảm thấy ánh mắt kia đang đánh giá, dò xét mình. Nàng cúi đầu, vịn xoắn đôi tay trên vạt áo.

“McDonald,” nàng thì thầm. “Nhưng giờ không phải nữa. Cứ gọi em là Keeley thôi.”

“McDonald ư?” Mairin lặp lại. “Ôi trời ơi. Chị tự hỏi Ewan có biết anh ấy đã bắt đi lang y của gia tộc mà Alaric sắp trở thành lãnh chúa không?”

Đầu Keeley chộp lấy ngay thông tin ấy. “Lãnh chúa ư? Nhưng gia tộc McDonald đã có lãnh chúa rồi mà.” Nàng phải biết chứ. Lão khốn đó chịu trách nhiệm về việc trục xuất nàng. Nếu tên sâu bọ ấy gặp chuyện gì thì sao nàng lại không nên biết? Chẳng lẽ nàng cam chịu sống xa rời gia đình mình? Không bao giờ được tổ ấm và người thân mở rộng vòng tay đón về nữa ư?

Nước mắt dâng đầy trên mi nhưng nàng không muốn để rơi một giọt nào. Rất nhiều người có thể đã chết, kể cả Gregor McDonald. Nhất là Gregor McDonald.

“Đó là một câu chuyện dài,” Mairin thở dài. “Cuộc hôn nhân giữa Alaric và Rionna McDonald đã được sắp đặt từ trước. Cậu ấy đang trên đường đi đến gia tộc McDonald để hợp thức hóa nó bằng việc chính thức cầu hôn Rionna. Lãnh chúa McDonald không có con trai nối dõi và ông ấy muốn phu quân của Rionna tiếp quản quyền lãnh đạo.”

Kết hôn với Rionna ư? Người bạn thời thơ ấu của nàng. Người bạn duy nhất của nàng. Nhưng cô ấy, như tất cả mọi người, đã quay lưng lại với Keeley. Lẽ ra không nên đau lòng về chuyện đó nữa nhưng nàng vẫn không thể gạt bỏ được cảm xúc này. Keeley đã rất yêu mến người bạn thân như chị em đó của mình. Nàng vẫn dành một vị trí đặc biệt trong tim cho cô ấy và nhớ cô ấy da diết.

Nàng liếc nhìn người chiến binh say ngủ. Người chiến binh của nàng. Không. Anh ta thuộc về Rionna. Trở trêu làm sao, nàng dột mộng ước ương với người đàn ông mà mình không thể chạm đến. Nếu bất kỳ ai trong gia tộc McDonald biết Keeley đã cho Alaric trú ngụ trong nhà nàng, những lời đàm tiếu buộc tội sẽ dấy lên đây rầy.

“Chị nói gì sai ư?” Mairin hỏi khẽ.

Keeley lắc đầu. “VẬY là anh ấy sắp kết hôn với Rionna.”

“Ừ. Khi mùa xuân đến. Thực ra chị ghét ý nghĩ Alaric rời xa vùng đất này, nhưng đó là cơ hội tốt để cậu ấy có được những thứ thuộc về riêng mình. Lãnh đạo một gia tộc. Sở hữu đất đai. Trao quyền thừa kế cho con cái.”

Thật ngỡ ngàng nhưng rõ ràng một nỗi buồn man mác đang len lỏi trong lòng Keeley. Nàng đã có những mộng tưởng hoang đường về việc một chiến binh mạnh mẽ, vạm vỡ bước vào đời mình và mang nàng đi.

“Chị nên nói cho Ewan biết anh ấy đã làm gì,” Mairin lo lắng nói. “Anh ấy nhất định phải dàn xếp ổn thỏa việc này.”

“Không!” Keeley vừa nói vừa đứng bật dậy. “Gia tộc McDonald không còn xem em là người của họ nữa. Thật đấy. Không ai còn nhớ đến em đâu. Thật ra em có khả năng chữa bệnh và vài người trong gia tộc thường xuyên tìm đến em, nhưng em không sống cùng họ. Em tự do đi nơi đâu mình thích.”

Mairin tò mò nhìn nàng. “Nếu em có tài như vậy mà họ không giữ em lại thì thật là ngu ngốc. Tại sao em không còn mang họ McDonal nữa?”

“Đó không phải là lựa chọn của em,” Keeley hạ giọng. “Em không quay lưng với gia tộc của mình mà là họ quay lưng lại với em.”

Cuộc trò chuyện bị gián đoạn khi Maddie nhanh chân bước vào phòng cùng một mâm thức ăn. Chị ta đặt nó lên chiếc bàn nhỏ chỉ cách nơi Keeley đứng một bước chân.

“Đây, ăn đi nào, cô gái. Cô phải giữ sức khỏe nếu muốn thức cả đêm chăm sóc Alaric.”

Dù đói ngấu nhưng Keeley không còn thấy ngon miệng sau khi biết chuyện Alaric sắp kết hôn. Tuy nhiên, nàng vẫn buộc mình phải ăn và nhận thấy món ăn thơm phức và bánh mì nướng mới ra lò là món ăn ngon nhất mà nàng có được kể từ lâu lắm rồi.

“Chị sẽ đi gọi Ewan và Caelen,” Mairin lên tiếng. “Đi nào, Maddie. Hãy để Keeley thoải mái ăn uống. Cô ấy còn có một nhiệm vụ khó khăn trước mắt.”

Hai người phụ nữ đi ra cửa, để lại Keeley một mình với Alaric. Ánh mắt Keeley lướt qua những đường nét góc cạnh răn ròi của người chiến binh đang thiêm thiếp.

“Sao anh không thuộc về một người khác?” nàng thầm thì. “Tôi vẫn coi Rionna là chị em cho dù cô ấy đã phản bội tôi. Tôi biết mình không nên buồn vì việc anh đã có hôn ước nhưng tôi vẫn cảm thấy vô cùng thất vọng. Không biết anh thì sao nhưng anh đã nhanh chóng chiếm một vị trí trong tim tôi rồi.”

Alaric cựa quậy và mở mắt, đôi mắt xanh lục khiến cô giật mình. Một lúc lâu, anh ta nhìn trân trân như không biết nàng là ai hay mình ở đâu.

Và rồi đôi môi mấp máy, anh ta thì thào khẽ đến mức nàng suýt không nghe ra. “Thiên sứ. Thiên sứ của ta.”

9. Chương 9

Có vẻ như Keeley vừa mới ngã đầu xuống gối thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa ầm ĩ. Nàng mở choàng mắt, chớp chớp định phương hướng. Trời gần sáng. Nàng đã dành hai giờ đồng hồ tỉ mỉ làm sạch và khâu lại vết thương cho Alaric với sự trợ giúp của Ewan và Caelen. Đến lúc loạng choạng đi về phòng mình, mắt nàng mờ mịt và đầu óc mụ mị cả đi.

Nàng muốn kéo gối trùm kín đầu và lờ đi tiếng gõ cửa, nhưng chưa kịp làm thì cánh cửa đã bật mở. Giật mạnh tấm chăn che đến tận cằm cho dù trang phục trên người vẫn đầy đủ, nàng nổi cáu nhìn chằm chằm kẻ xâm phạm, nói đúng hơn là hai kẻ xâm phạm.

Ewan và Caelen McCabe đứng ngay cửa, nét mặt cũng chẳng lấy gì làm vui vẻ.

“Alaric đang gọi thiên sứ của anh ấy,” Caelen chán ghét nói.

Keeley chớp mắt rồi ngó qua Ewan. “Ngài và tôi đều biết liền sau đó tôi sẽ trở thành quỷ dữ mà.”

Ewan thở dài. “Cậu ấy đang trong tình trạng kích động cao độ. Ta lo cậu ấy sẽ làm toạc mũi khâu và vết thương lại chảy máu. Chúng ta phải giữ cậu ấy nằm yên nghỉ ngơi. Cách duy nhất ta thấy để làm điều đó là... cô ở cùng cậu ấy.”

Keeley há hốc mồm. “Điều ngài đang gợi ý không hề thích hợp chút nào. Tôi có thể bỏ qua chuyện bị ngài bắt cóc, nhưng tôi không cho phép danh tiếng của mình bị hoen ố thêm nữa. Tôi không muốn gia tộc của ngài nghĩ tôi là loại phụ nữ lẳng lơ đâu.”

Ewan giơ tay tỏ ý xoa dịu. “Gia tộc của ta sẽ không bàn tán gì hết. Không ai biết chuyện này cả. Ta cam đoan không ai ngoài ta hoặc vợ ta được phép vào phòng Alaric hay phòng của cô đâu. Ta đã chẳng đề nghị nếu việc đó không quan trọng, Keeley à. Ngay bây giờ ta sẽ làm bất cứ điều gì để giúp em trai mình bình tĩnh và xoa dịu cơn đau cho cậu ấy.”

Keeley chống đỡ thân người trên một khuỷu tay và chà xát bàn tay mệt mỏi lên khuôn mặt. “Tôi cần ngủ. Tôi đã không ngủ kể từ khi Alaric bị thương và gục ngã trước nhà tôi. Nếu tôi sang phòng anh ấy, ngài có chắc rằng tôi không bị làm phiền không?”

Nàng biết giọng điệu mình đầy bực dọc, nhưng vào lúc này, nàng không thêm quan tâm. Nàng sẽ làm bất cứ điều gì để những người này cho mình được yên.

“Thật sự, tôi rất cảm kích nếu mọi người cho tôi một mình chăm sóc Alaric. Nếu cần gì tôi sẽ gọi.”

Keeley đã mơ đến việc được ngủ một giấc dài vài giờ đồng hồ không bị ai quấy rầy. Nếu phải đồng ý ở chung phòng với Alaric để đạt được điều đó, thì nàng cũng gật đầu chấp nhận.

Khóe miệng Ewan khẽ giật. “Được, Keeley. Cô sẽ được ngủ. Ta đảm bảo cô không bị làm phiền đâu. Đến trưa ta sẽ vào xem tình hình của Alaric thế nào. Ta hứa với cô đấy.”

Keeley tung chăn và thả chân xuống giường, cẩn thận giữ chiếc váy tơ tằm che kín người càng nhiều càng tốt. Nàng lão đảo đứng thẳng dậy, vuốt lại mớ tóc rối lòa xòa trên mặt.

“Váy thì đi thôi,” nàng cầu nhàu.

Nàng lê bước vào phòng Alaric, thấy chăn dồn thành đống dưới chân anh ta. Cánh tay anh ta duỗi thẳng qua đầu và văng trán đầy mồ hôi. Đầu anh ta xoay trở liên tục, còn miệng thì lẩm bẩm những điều khó hiểu.

Mồ hôi cũng đọng trên ngực và mạng sườn anh ta. Nàng còn có thể thấy các mũi khâu đang căng lên.

Ráng kiểm lời nguyên rửa, nàng vội vã đến bên cạnh anh ta, đưa tay thăm dò vết thương.

Alaric nằm yên ngay lập tức, đôi mắt mở ra, mơ màng và lẫn lộn. “Thiên sứ, nàng đó ư?”

“Đúng vậy, chiến binh à, thiên sứ của anh đến để dành anh đây. Nói tôi nghe, anh sẽ nằm yên, nghỉ dưỡng nếu tôi ở cạnh bên chứ?”

“Mừng là nàng đã đến,” anh ta rên rỉ. “Nàng đi, mọi thứ không còn như trước nữa.”

Keeley mềm lòng hẳn và cúi gần hơn để bàn tay tìm kiếm của Alaric chạm vào cánh tay mình.

“Lần này tôi sẽ không bỏ đi, chiến binh ạ. Tôi sẽ ở lại với anh.”

Cánh tay anh ta cuộn quanh người nàng kéo nàng áp sát vào mình. “Lần này ta không để nàng đi đâu,” anh ta tuyên bố.

Keeley không nhìn sang chỗ anh em của Alaric. Nàng không muốn thấy sự tức tối hay lên án trong mắt Caelen nữa. Nàng đã nhìn thấy đủ lắm rồi. Ban này sau khi lôi nàng ra khỏi giường nếu cậu ta dám hó hé lời nào thì nàng đã thẳng tay tát vào mặt cậu ta bất chấp mọi hậu quả.

May mắn là nàng không nghe thấy lời nào từ ai hết. Chỉ có tiếng đóng cửa khẽ khàng báo hiệu căn phòng chỉ còn lại nàng và Alaric.

Nàng rúc vào bên cạnh chàng chiến binh và vuốt phần bụng đang căng lên của anh ta. “Giờ ngủ nào, chiến binh. Thiên sứ của anh sẽ luôn kề bên. Hứa chắc đấy.”

Alaric bật ra âm thanh mãn nguyện và thả lỏng cơ thể, thôi gồng các cơ bắp. Vòng tay siết chặt lấy nàng cho đến khi cả người nàng áp sát vào mình.

Anh ta đi ngay vào giấc ngủ, còn Keeley dù quá mệt mỏi nhưng vẫn thao thức một lúc lâu để tận hưởng cảm giác nằm trong vòng tay chàng chiến binh.

Khi nàng mở mắt, ánh mặt trời đã tràn qua tấm lông thú che cửa sổ. Lửa đã tắt ngúm trong lò sưởi, chỉ còn sót lại vài đốm than hồng. Mặc kệ cái lạnh có thể len lỏi vào phòng, nàng vẫn đang được đắm chìm trong sự ấm áp. Quá dễ chịu và thoải mái đến nỗi nàng không muốn cử động chút nào.

Cánh tay của Alaric vẫn quấn chặt quanh eo nàng và đầu nàng ngả lên vai anh ta.

Tay nàng lướt trên vòm ngực và dừng lại trên gò má anh ta. Thật vui khi anh ta không còn nóng ran và khô ráp như trước. Mồ hôi mát lạnh lấp lánh trên vầng trán Alaric và nàng tựa quây rời khỏi vòng tay anh ta, ngồi dậy trong vui sướng.

Nhìn xuống khuôn mặt anh ta, nàng ngạc nhiên trước ánh mắt trong veo. Mơ hồ, hoang mang không còn phủ đầy trong đôi mắt màu lục sáng rực đó nữa.

Rồi Alaric mỉm cười, với tay kéo nàng nằm xuống trên người anh ta khi nàng còn đang choáng váng.

“Anh điên rồi!” nàng rít lên, chặt vật di chuyển sang bên thân người không bị thương của anh ta. “Anh sẽ làm toạc chỉ vết khâu mà tôi đã mất hai giờ đồng hồ mới hoàn thành.”

“Vây là thiên sứ của ta có thật,” anh ta thì thầm, không để nàng vùng ra khỏi vòng tay.

“Nhận định quỷ dữ của anh còn chính xác hơn đấy,” nàng nghiêng răng.

Alaric mỉm cười, sau đó lại nhắm mắt.

“Thấy chưa? Anh nên nằm yên đi, đừng có mà kéo tôi nằm lên người anh như vậy,” nàng bực tức nói.

“Nhưng ta thích nàng nằm trên người ta,” anh ta thì thầm. “Ta rất thích. Thực ra, giờ ta không cảm thấy vết thương đau nhiều lắm. Ta chỉ cảm thấy sự mềm mại của nàng trên da thịt mình thôi. Và cả ngực nàng áp vào ngực ta nữa.”

Hơi nóng len lỏi trên vai nàng, lan trên cổ và ủa cả lên gò má. Nàng lảng tránh ánh mắt của Alaric bằng cách tập trung nhìn vào vai anh ta.

“Nàng có biết điều gì sẽ giúp ta cảm thấy đỡ hơn nữa không?” anh ta thốt ra.

Nàng đánh bạo liếc trộm, thấy anh ta ngấm mình đắm đuối, đôi mắt rực lên trong ánh sáng mờ nhạt hắt qua tấm lông thú.

“Điều gì?” nàng lo lắng hỏi.

“Một nụ hôn.”

Nàng vừa lắc đầu, vừa cố tách rời khỏi người anh ta. Nhưng Alaric đã ôm nàng lại và tay kia đưa ra giữ lấy cằm nàng.

Lờ đi sự phản kháng của nàng, chàng rướn đầu lên và môi cả hai dán chặt vào nhau. Chẳng rõ ai mới là người đang lên cơn sốt. Alaric hay là chính nàng. Hơi nóng bùng cháy khắp thân thể Keeley. Thật là một cảm giác kỳ diệu. Chén choáng. Ngọt ngào một cách tội lỗi.

Đầu nàng quay cuồng và nàng cảm thấy thân thể bỗng nhẹ tênh, như bay bổng bồng bềnh giữa những đám mây. Nàng bật ra tiếng thở dài rồi tan chảy vào cơ thể mạnh mẽ kia.

Bàn tay chàng xòe rộng, mơn trớn trên lưng rồi lần lên cổ nàng, những ngón tay luồn vào làn tóc, kéo nàng xuống để đón lấy xúc cảm mãnh liệt của nụ hôn.

“Alaric,” nàng khẽ kêu lên.

“Ta thích âm thanh tên ta vang lên trên môi nàng, cô gái. Giờ hãy nói tên nàng đi, thiên sứ của ta.”

Nàng thở dài trong nỗi bực tức bởi anh ta xua tan sự chống đối nơi nàng mới nhanh làm sao.

“Em là Keeley.”

“Keeley,” Alaric thì thầm. “Một cái tên mới đẹp làm sao. Thật xứng với một thiếu nữ xinh xắn.”

“Chàng phải buông em ra,” nàng quả quyết. “Anh em của chàng sẽ vào đây bất cứ lúc nào đấy. Mỗi quan tâm hàng đầu của họ là vết thương của chàng. Em cần nhìn qua các mũi khâu để chắc rằng chúng vẫn khít, nếu chàng thấy khỏe rồi thì nên ăn chút gì đi.”

“Ta muốn hôn nàng hơn cơ.”

Nàng nắm tay thụi vào ngực Alaric, chàng bật cười nhưng vẫn chịu buông nàng ra.

Keeley trườn xuống khỏi người chàng, vượt lại trang phục nhăn nhúm và đầu tóc rối bù. Chắc nhìn nàng như vừa ngâm trong hồ rồi bị một con ngựa kéo lê đi.

Ánh mắt nàng tiếp tục chạy trên vòm ngực trần, rộng lớn của chàng. Dù ngực đàn ông không còn là điều bí ẩn đối với nàng. Các phần khác trên thân thể họ cũng vậy. Do có khả năng chữa bệnh nên nàng thấy các anh chàng khóa thân khá nhiều rồi. Nhưng chàng trai này lại khiến nàng nín thở. Chàng ta thật... tuyệt vời.

Mắt nàng ngẫu nhiên lấy chàng, việc đó được thực hiện khá lộ liễu. Nàng hy vọng cơn sốt và sự đau đớn sẽ khiến chàng không chú ý đến khao khát, cuồng nhiệt ấy của mình.

“Em phải kiểm tra vết thương của chàng,” nàng nói, nguyên rửa chất khăn khăn trong giọng của mình.

Chàng nhìn xuống nghiêng người để nàng có thể thấy rõ những vết thương.

“Ta phải cảm ơn nàng, Keeley. Ta không nhớ nhiều về cái ngày bị thương, ta chỉ biết mình sẽ chết nếu không tìm thấy ngay sự giúp đỡ. Khi mở mắt nhìn thấy nàng, ta biết Chúa đã trao cho ta một thiên sứ.”

“Tiếc là phải làm chàng thất vọng rồi,” giọng nàng nhẹ nhàng. “Em không phải thiên sứ. Em chỉ là một người phụ nữ bình thường có khả năng chữa bệnh thôi. Đó chẳng qua cũng chỉ là kiến thức lượm lặt từ những người đi trước.”

“Không,” chàng phản đối, nắm lấy tay nàng. Chàng đưa ngón tay nàng lên môi. Cảm giác râm ran chạy khắp cánh tay và ngực nàng làm căng tràn niềm vui. Thật khó để nén nụ cười với chàng chiến binh điển trai, có tài ăn nói không thua gì tài sử dụng binh khí này.

Nắm lấy cổ tay chàng, nàng nhẹ nhàng nâng cao cho đến khi cánh tay chàng đặt chéch bên trên đầu. Sau đó, nàng cúi xuống xem xét vết thương mới khâu, hài lòng vì nó đã bớt đỏ và không còn có vẻ sưng tấy nữa.

“Nhận định sao nào? Ta sẽ sống chứ?” giọng chàng tỏ vẻ đùa vui.

“Phải, chiến binh ạ. Chàng sẽ sống khỏe mạnh, trường thọ. Chàng rất mạnh mẽ, điều đó sẽ giúp chàng hồi phục hoàn toàn.”

“Thật đáng mừng.”

Khi nàng cho phép chàng đặt tay xuống, chàng xoa bụng và nhắm mắt lại.

“Đói à!”

“Ừ. Đói muốn chết luôn.”

“Đó là dấu hiệu tốt đấy,” nàng gật đầu. “Em sẽ kêu người mang thức ăn đến.”

“Nàng đừng đi.”

Nàng nhướn mày vì đó không phải là lời thỉnh cầu mà giọng chàng lộ rõ vẻ ra lệnh.

“Làm ơn mà.”

Chàng hạ thấp giọng khiến nàng lại tan chảy lần nữa. “Ừ. Em sẽ ở lại.”

Alaric nở nụ cười với nàng mà mi mắt muốn sụp xuống. Chàng chớp mắt, cố chống lại cơn buồn ngủ dữ dội. Nàng đặt tay lên trán chàng. “Nghỉ ngơi đi, chiến binh. Sẽ có thức ăn trong chốc lát thôi.”

Nàng rời giường, vuốt lại váy và ước rằng mình trông không quá khủng khiếp. Cánh cửa bật ra khi nàng bước tới định mở. Nàng cau mày nhìn kẻ xâm nhập, cho cậu ta biết sự xuất hiện đột ngột này không hề được hoan nghênh.

Caelen quắc mắt nhìn lại, cho nàng biết cậu ta không đếm xỉa đến cơn giận dữ của nàng.

“Anh ấy thế nào? Caelen gặng hỏi.

Nàng hất tay về phía giường. “Tự xem đi. Anh ấy đã tỉnh vài phút trước. Anh ấy đói bụng.”

Caelen sải bước qua mặt Keeley và nàng nhả mặt chế nhạo sau lưng cậu ta. Khi quay lại để đi ra nàng suýt đâm sầm vào Ewan.

“Tôi không cho rằng ngài sẽ quên những gì đã thấy,” cô lẩm bẩm.

Ewan nhếch môi cười cợt. “Thấy gì?”

Keeley gật đầu rồi bỏ đi. Dù không biết sẽ đi đâu nhưng nàng chắc chắn muốn sẽ hít thở chút khí trời. Nàng vẫn còn cảm giác như môi Alaric đang đặt trên môi mình. Nàng vẫn còn cảm giác như đang tận hưởng dư vị ngọt ngào từ nụ hôn ấy.

10. Chương 10

Alaric nhìn chăm chăm vào người thiếu nữ đến khi nàng khuất khỏi tầm nhìn. Sau đó, chàng bắn ánh mắt giận dữ vào hai anh em của mình.

“Cần gì hả?” chàng cau mày.

“Phải,” Caelen dài giọng. “Chẳng hạn như cần biết anh còn sống hay không.”

“Như em thấy, vẫn sống sờ sờ đây. Không còn chuyện khác để làm à?”

Ewan lắc đầu và ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường. “Tạm quên sự quyến rũ của cô nàng kia một lúc đi. Có những điều chúng ta cần phải tìm hiểu. Bắt đầu từ việc ai khiến chú ra nông nổi này.”

Alaric thở dài. Màng sườn chàng đau nhói. Đầu chàng mang cảm giác như cả tuần qua chết chìm trong vại bìa. Chàng đói rã rời, cau mày không muốn kể lại đầu đuôi sự việc đã qua. Điều cuối cùng chàng muốn là một cuộc thẩm tra.

“Em không biết,” chàng thành thực. “Bọn chúng phục kích giữa đêm. Đó là một cuộc tàn sát. Chúng đông lắm, bọn em phải một chọi sáu là ít. Có khi còn hơn nữa. Em chỉ kịp xoay sở thoát thân và không nhớ gì nhiều ngoài lúc tỉnh dậy với cảm giác như bị lửa địa ngục thiêu đốt nhưng rồi được một thiên sứ xoa dịu cơn đau.”

Caelen khịt mũi. “Giống yêu ma thuộc bè lũ quỷ Satan thì có.”

“Cô ấy đã cứu mạng anh đấy,” Alaric cắt giọng.

“Ừ, đúng vậy,” Ewan đồng tình. “Cô ấy chữa bệnh mất tay. Ta định để cô ấy chăm sóc Mairin lúc vượt cạn.”

Một niềm vui bất ngờ và sự hưng phấn chảy trong máu Alaric, khuấy động ham muốn chàng đã không hề có với một người phụ nữ nào trong suốt một thời gian dài. Mấy chuyện yêu đương chớp nhoáng chàng trải qua nhiều rồi. Thịnh thoả cũng tốt khi có tình một đêm để giải tỏa. Nhưng chưa ai khơi gợi cảm giác trong chàng như Keeley. Chàng bứt rứt, da căng lên, tất cả chỉ vì nàng không ở gần bên.

“Cô ấy đã đồng ý đến đây làm lang y cho chúng ta rồi sao?” Alaric buột miệng hỏi.

Caelen cười. “Không hẳn.”

Alaric nheo mắt. “Thế nghĩa là sao?”

“Nghĩa là ta không cho cô ấy được lựa trong chuyện này. Chú cần đến tay nghề lang y của cô ấy và Mairin cũng thế. Vì vậy ta đã mang cô ấy đến đây,” Ewan nói kèm theo một cái nhún vai.

Đúng kiểu Ewan. Đã quyết thì cứ thế mà làm. Mặc dù thích ý tưởng có Keeley kề cận nhưng chàng không thấy ổn lắm với việc anh em mình lòi nòng về một cách thô bạo như vậy. Điều đó lý giải sự gay gắt của nòng đối với chàng.

“Quên cô ta đi,” giọng Caelen ủ ê. “Trừ khi anh quên mình đã hứa hôn với con gái của lãnh chúa gia tộc McDonald.”

Không, chàng không quên. Chàng có thể tạm thời gạt nó ra khỏi tâm trí, nhưng chàng không hề quên lý do khiến mình lao vào cuộc hành trình đã đánh mất nhiều chiến binh lão luyện đến vậy.

“Ta nhận được thư của Gregor vài giờ trước,” Ewan lên tiếng. “Ông ta lo lắng vì chú chưa đến. Ta hoãn việc trả lời thư đến khi đích thân ta biết được chính xác chuyện gì đã xảy ra.”

“Chuyện như em đã kể đấy,” Alaric mệt mỏi. Chàng đưa tay xoa thái dương nhức buốt. “Bọn em dừng chân nghỉ qua đêm. Sáu lính đứng gác. Giữa đêm, bọn em bị tấn công với tốc độ và sự tàn bạo mà em không thấy kể từ cuộc công kích tàn sát pháo đài của chúng ta cách đây tám năm.”

“Cameron?” Caelen quắc mắt.

Ewan thở hắt ra, đôi mắt tối sầm như cơn bão mùa đông. “Còn ai vào đây nữa? Tiến hành một cuộc tấn công khủng khiếp như vậy để làm gì? Vụ này không hề nhắm vào việc đòi tiền chuộc. Nếu hấn muốn gom một khoản to thì đã không ra tay sát hại như thế.”

Caelen dựa người vào tường, đôi môi mím chặt khắc nghiệt. “Nhưng tại sao lại là Alaric? Mục tiêu của hấn là Mairin và Neamh Álainn cơ mà. Giết anh thì còn có lý hơn, Ewan à. Như vậy hấn sẽ tiến gần hơn đến cái đích có cả Mairin và phần thừa kế của chị ấy. Giết Alaric đâu giúp gì cho mưu đồ của hấn.”

“Hấn sẽ duy trì lợi thế khi ngăn chúng ta liên minh với các gia tộc khác,” Alaric chỉ ra vấn đề. “Không chỉ với gia tộc McDonald. Thực tế chúng ta sẽ kiểm soát một vùng đất rộng lớn và các gia tộc lân cận sẽ sẵn lòng bắt tay với chúng ta. Họ sẽ có chuyện nếu như không kết giao.”

“Để ta gửi thư cho lãnh chúa gia tộc McDonald biết chuyện. Ta sẽ cảnh báo ông ta đề phòng nguy cơ bị Cameron tấn công. Rồi chúng ta sẽ bàn tính nên làm gì với hôn nhân của chú và Rionna.”

Caelen gật đầu tán thành. “Hiện giờ chúng ta nên tập trung vào sự an toàn của chị Mairin và chờ chị ấy mẹ tròn con vuông đã. Những chuyện khác có thể gác lại sau.”

Alaric cũng gật đầu, cảm giác nhẹ nhõm ủa qua khắp cơ thể đến khi đầu óc chàng nghĩ ngợi vẩn vơ. Chàng biết gia tộc của mình cần liên minh với gia tộc McDonald. Tương lai của họ phụ thuộc vào việc tạo nên mối thâm giao với các gia tộc xung quanh. Thậm chí chàng còn thèm muốn vị trí lãnh chúa trong gia tộc của riêng mình. Nhưng điều đó không có nghĩa chàng phải vội vàng từ bỏ mọi thứ chàng yêu quý. Không có nghĩa chàng phải sẵn sàng lao vào cuộc hôn nhân với người con gái không hề khơi dậy cảm giác nơi chàng.

Có lẽ điều đó lý giải cho sức hút khó cưỡng ở Keeley. Nàng không chỉ cứu chàng mà sự gần gũi và việc chàng ngại ngần ràng buộc mình với người phụ nữ khác có thể là nguyên nhân khiến chàng muốn có nàng kề bên. Nàng giúp chàng quên hết mọi thứ. Đúng vậy, chỉ thế thôi.

Cảm thấy trong người khá hơn khi lý giải được đam mê kỳ lạ với Keeley, ý thức chàng trở về với câu chuyện đang dang dở.

“Em sẽ không nằm một chỗ lâu đâu. Có hề hấn gì đâu, chỉ là một nhát chém nhỏ bên mạng sườn thôi. Em sẽ nhanh chóng bình phục và có mặt trong buổi tập trận. Sau đó chúng ta có thể tập trung vào việc lấy máu Cameron nhuộm khắp núi đồi.”

Caelen khịt mũi. “Một nhát chém nhỏ ư? Vết thương nhẹ đó khiến anh suýt chết đấy. Anh sẽ nghỉ ngơi và nghe theo lời Keeley nếu không em phải trói anh lại và ngồi đè lên người anh đấy.”

Alaric cau mày nhìn em trai. “Nhát chém này không ngăn được anh cho em một trận ra trò đâu.”

Caelen đảo mắt chế giễu còn Ewan quắc mắt nhìn cả hai người em. “Cư xử cứ như một lũ trẻ con vậy.”

“Vậy ra đó là lời của một người đàn ông chín chắn đã lập gia đình cơ đấy,” Alaric vận lại.

Caelen cười thành tiếng và gật gù hòa theo. Sau lưng Ewan, cậu lại làm điệu bộ kiểu Mairin vênh mặt với Ewan. Alaric cố nín cười và rồi lại rên rỉ khi cơn đau bắt chợt trở dậy khắp phần giữa thân người.

“Rõ ràng, chú cần nằm nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa,” Ewan dứt khoát. “Caelen nói đúng đấy. Nếu phải trối chú lại thì bọn ta cũng sẽ làm. Đừng có mà thách ta nhé, em trai.”

Alaric thở phì phì. “Anh không cần lo đâu. Cứ đi đi. Em sẽ rời giường khi đã khỏe hẳn và sẵn sàng ra trận. Em cũng không vội vàng gì. Em định để Keeley chăm sóc.”

Caelen lắc đầu. “Chẳng biết anh thấy gì ở cô nàng hay giận dữ đó. Cô ta có sự hấp dẫn của một con nhím xù lông à?”

“Vậy anh sẽ không cần cảnh báo em tránh xa cô ấy, đúng không?” Alaric cười toe toét.

“Hãy nhớ nhiệm vụ của chú và cuộc hôn nhân sắp tới,” Ewan lặng lẽ nói.

Alaric nghiêm túc lại. “Em nhớ rõ, Ewan.”

Ewan đứng dậy. “Giờ bọn ta đi để chú còn nghỉ ngơi. Keeley chắc sẽ mang thức ăn đến ngay thôi. Sau đó em chú để cô ấy về phòng mình nghỉ ngơi. Cô ấy đã chăm sóc chú suốt mấy ngày qua mà không hề chợp mắt đấy.”

Alaric gật đầu, nhưng không định để nàng về phòng ngủ một mình. Nàng sẽ ở lại đây, trong vòng tay chàng.

Khi Ewan và Caelen sắp đi khỏi, Keeley trở vào, một tay bưng thức ăn, tay kia cầm chiếc cốc nhỏ. Alaric chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng. Đúng vậy, trông nàng có vẻ mệt mỏi và kiệt sức. Nàng đã tận tâm chăm sóc cho chàng.

Thật sự, chàng vẫn chưa khá hơn là bao. Thậm chí chàng còn không cảm thấy cơ thể gần hồi phục như khi nãy mạnh mẽ tuyên bố với anh em mình. Nhưng từ lúc này, chàng sẽ chăm sóc cho Keeley và đảm bảo nàng được nghỉ ngơi đầy đủ.

Keeley nhìn Ewan và Caelen với vẻ cău tiết khiến Alaric buồn cười. Nàng đi vòng qua họ và không nhìn thêm lần nào khi tới cạnh giường của Alaric.

“Em có xúp và chút rượu. Em muốn lấy nước, nhưng Gertie cứ khẳng định rằng một người đàn ông dũng mãnh nên uống rượu nếu muốn phục hồi sức lực.”

“Gertie có lý đấy. Rượu ngon sẽ chữa khỏi gần như mọi căn bệnh.”

Keeley nhăn mũi nhưng không tranh cãi. “Chàng ngồi dậy được không?”

Alaric nhìn xuống, sau đó thận trọng chống khuỷu tay xuống nệm để nâng người lên.

Cơn đau quặn bên sườn làm chàng đau điếng. Chàng tê cứng, khẽ thở dốc, mắt hoa cả lên.

Keeley kêu lên hốt hoảng và ở ngay cạnh chàng. Khi được bao bọc bởi đôi tay dịu dàng của nàng, cơn đau dữ dội phần nào dịu xuống. Chàng thở đều trở lại và tựa vào nàng.

Nàng kéo vài cái gối phía sau chàng ra, sau đó thả tay để chàng dựa vào tường. “Từ từ thôi, chiến binh. Em biết là đau lắm.”

Alaric nằm đó, thở hổn hển, mồ hôi đọng trên trán. Cơn buồn nôn dâng lên và chàng cố không cúi xuống ọe ra. Chúa ơi, nhất chém nhỏ xú bên sườn đó lại khiến chàng đau thấu cả ruột gan.

Chàng toan phản đối khi nàng rời đi, nhưng chưa kịp mở miệng thì nàng đã trở lại, trên tay là rượu và thức ăn. Nàng trao chiếc cốc cho chàng rồi leo lên giường, nép sát thân hình quyến rũ vào chàng.

“Nhấp từ từ cho đến khi dạ dày của chàng ổn lại,” nàng thì thầm.

Chàng không biết làm thế nào mà Keeley đoán được chàng muốn nôn khan, nhưng chàng làm theo lời nàng, cẩn thận hớp từng ngụm rượu nồng đậm.

Sau vài ngụm, chàng nhả mặt đẩy chiếc cốc ra xa. “Ta nghĩ nàng có lý, Keeley. Có lẽ, nước lọc sẽ dễ chịu cho dạ dày của ta hơn. Quả thật rượu quá nồng.”

“Đây,” nàng nhẹ nhàng nói. “Nhấp chút nước xúp xem có đỡ hơn không. Em sẽ đi lấy nước.”

“Không, đừng đi.” Chàng ngửa đầu ra sau và gầm lên tên của Gannon.

Keeley giật thót bên cạnh chàng và nín thở.

“Xin lỗi,” chàng nói. “Ta không cố ý làm nàng sợ.”

Chỉ chớp mắt, cánh cửa bật mở và Gannon lộ đầu vào. Keeley nhìn anh ta bằng ánh mắt kinh ngạc còn Alaric bật cười.

“Nhiệm vụ của anh ấy là túc trực bên ngoài để xem ta có cần gì không. Ta biết anh ấy sẽ không đi đâu xa.”

“Đây chỉ là kiểm tra thôi sao?” Gannon càu nhàu.

“Không, ta cần nước và không muốn Keeley phải đích thân đi lấy. Cô ấy mệt mỏi và lên xuống cầu thang quá đủ rồi.”

“Tôi sẽ trở lại ngay,” Gannon đáp lại trong lúc lui ra.

“Giờ chàng nghĩ có thể nuốt trôi chút xúp rồi chứ? Hết binh lính xong chưa?”

Alaric cười toe toét trước giọng điệu chua lè của nàng. “Ta cần nàng giúp. Ta cảm thấy khá yếu.”

Keeley tròn mắt, nhưng nàng vẫn đưa đĩa xúp đến gần miệng chàng. “Hóp một ngụm đi,” nàng chỉ dẫn. “Đừng nhanh quá. Để nó trôi hết xuống dạ dày rồi hãy tiếp tục nhắm nháp thêm.”

Alaric hóp chút nước xúp và thưởng thức sự ấm áp, dễ chịu khi chất lỏng trôi xuống cổ họng. Hơn hết, sự quan tâm dịu dàng của Keeley lướt qua các giác quan của chàng và xoa dịu cơn đau dai dẳng bên mạng sườn.

Đốt ngón tay của nàng sượt qua môi chàng khi nàng lại gần hơn. Khi nàng quỳ xuống và cúi người, khe ngực của nàng đập vào mắt chàng. Đôi gò ngực căng tròn lộ ra qua đường viền áo lót khiến chàng không thể rời mắt. Alaric nín thở đợi xem chiếc váy có trễ xuống để lộ thêm những cảnh tượng tuyệt mỹ không.

Chàng như muốn ngấu nghiến lấy thân hình nàng, cố kiềm chế không vồ lấy nàng, rúc vào thịt da ngọt ngào, mềm mại của nàng.

Lòng bàn tay nàng nâng cằm chàng lên đến khi ánh mắt họ gặp nhau. Mắt nàng nâu thẫm, điểm thêm chút sắc vàng và xanh lục. Hàng mi dày khiến đôi mắt ấy thêm to tròn và đầy mê hoặc.

“Uống đi nào,” nàng bảo.

Chàng để nàng kiểm sát hoàn toàn. Bất cứ điều gì nàng ra lệnh, chàng đều tuân theo. Mỗi cái động chạm từ nàng đều khiến cơ thể chàng kích động và căng thẳng. Chàng không nghĩ thân thể mình sẽ phản ứng khi đang phải chịu đau đớn đến dường này nhưng chiếc quần bó sát lại càng phồng. Khao khát trong chàng đang vượt ngoài sức chịu đựng và gây khó chịu như cơn đau bên mạng sườn.

Chàng húp hết đĩa xúp mà không hề hay biết và tay Keeley cũng dần rời đi.

Xúp đầy trong miệng nên lời phản đối lú lú trên môi chàng.

“Chàng muốn thêm à?” giọng nàng khàn khàn.

“Phải,” chàng thì thầm.

“Em sẽ gọi người mang tới thêm.”

“Không.”

“Không ư?”

“Đó không phải điều ta muốn.”

Đôi mắt nàng long lanh, ánh mắt ve vuốt khắp khuôn mặt chàng. “Chàng muốn gì, chiến binh?”

Chàng cúi xuống, luồn những ngón tay mình vào tay nàng rồi đưa lên, áp má vào lòng bàn tay nàng, dụi đầu qua lại đến khi sự rạo rức gần như quá sức chịu đựng.

“Ta muốn nàng gần ta.”

“Em đã nói sẽ không bỏ đi mà,” nàng khiển trách nhẹ nhàng.

Cánh cửa mở ra lần nữa, Alaric buông lời nguyên rủa khi Keeley nhanh chóng vượt ra khỏi vòng tay của chàng. Nàng vuốt lại váy áo, chăm chú vào việc mang đĩa thức ăn cùng chiếc cốc ra xa trong khi Gannon trao cho Alaric bình nước.

Chàng uống lấy uống để, muốn Gannon nhanh chóng rời đi. Nốc cạn bình nước, chàng dúi nó trở lại tay Gannon. “Hãy đảm bảo không ai vào đây quấy rầy. Keeley phải nghỉ ngơi.”

“Em ư?”

Keeley nheo mắt và há hốc miệng. “Nếu em không nhầm, chàng mới là người hứng chịu vết thương nghiêm trọng chứ.”

Alaric gật đầu. “Phải, và từ khi ấy, nàng đã chẳng hề nghỉ ngơi.”

Nàng ngậm miệng còn chàng mỉm cười trước sự mệt mỏi trong mắt nàng. Keeley quyết liệt với nhiệm vụ của mình nhưng nàng cũng đã kiệt sức và sẽ không tranh cãi thêm về việc cần nghỉ ngơi nữa.

Vai nàng rũ xuống và Alaric ra hiệu cho Gannon đến gần.

“Chuẩn bị chỗ tắm cho Keeley,” chàng thì thầm với người lính. “Anh mang bồn tắm đến đây đặt trong góc để cô ấy có được sự riêng tư.”

Gannon nhượng mảy nhưng không cãi lại. Anh ta quay lưng rời khỏi phòng còn Alaric ở yên trên giường, hài lòng nhìn Keeley lảng xăng khắp phòng làm chuyện nọ chuyện kia, rõ ràng muốn tránh né chàng.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, Keeley cau mày nhưng vẫn ra mở. Alaric cười toe toét khi thấy cô lùi lại, mở to mắt nhìn binh lính mang một bồn tắm lớn vào phòng. Theo sau họ là một nhóm phụ nữ, mỗi người đều mang một xô nước bốc khói.

Keeley cau mày nhìn Alaric. “Chàng không thể làm ướt vết khâu được.”

“Đây không phải dành cho ta.”

Keeley càng ngạc nhiên hơn. “Vậy cho ai?”

“Nàng.”

Đôi mắt nàng mở lớn, hết liếc Alaric lại nhìn sang bồn tắm đang được đổ đầy nước, như thể nàng không biết phải nói gì. Khi nàng định mở miệng, chàng đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng.

Nàng băng ngang qua phòng và đến bên mép giường. “Alaric, em không thể tắm trong đây!”

“Ta không nhìn đâu,” chàng vờ ngây thơ.

Nàng nhìn bồn tắm một cách tha thiết. Hơi nước bốc lên nghi ngút khi những giọt nước cuối cùng được đổ vào.

“Nếu nàng không nhanh lên thì nước sẽ lạnh đi đấy,” chàng cất lời.

Gannon bước đến với một hàng rào cao bằng gỗ được gấp lại ở giữa. “Tôi đã mượn cho cô bình phong của phu nhân Mairin đây,” anh ta nói với Keeley.

Alaric trừng mắt nhìn nhưng Gannon nhất định không ngó ngang đến chàng.

“Bình phong ư? Keeley bối rối không rời mắt khỏi món đồ kỳ lạ.

“Phải, lãnh chúa phu nhân dùng nó để che chắn bồn tắm, như vậy người có thể tắm một cách kín đáo,” Gannon giải thích.

Keeley mỉm cười vui sướng khi tắm bình phong hoàn toàn che khuất bồn tắm. “Quá tuyệt!”

Gannon đáp lại nụ cười của nàng rồi chìa ra một chồng đồ. “Phu nhân Mairin gửi cho chiếc váy mới để thay. Phu nhân bảo tôi nói với cô rằng ngày mai phụ nữ trong gia tộc sẽ mang đến thêm cho cô.”

Cảm giác ấm áp tràn lên mắt và má của Keeley. “Cảm ơn phu nhân Mairin và những phụ nữ khác giúp tôi nhé,” nàng dịu dàng nói.

Gannon gật đầu và quay lưng theo nhóm phụ nữ ra ngoài, đóng cửa lại.

Keeley sờ chất liệu chiếc váy, khuôn mặt hiện lên vẻ khao khát. Sau đó, nàng nhìn Alaric. “Em sẽ tắm nhanh thôi.”

Alaric lắc đầu. “Không cần đâu. Cứ tắm bao lâu tùy thích. Ta cảm thấy khỏe hơn nhiều sau khi ăn uống. Ta chỉ cần nằm xuống là thoải mái rồi.”

Chàng bắt đầu bồn chồn, toát mồ hôi khi Keeley cúi người sau tấm bình phong và trong giây lát chiếc váy của nàng được vắt ngang trên đỉnh tấm chắn.

Nàng đã khỏa thân sau tấm gỗ ấy. Chàng thẫn mẩn Gannon làm kỳ đà cản mũi khiến chàng giờ đây phải nằm bẹp trên giường mà hình dung về đôi chân thon dài, bộ ngực căng tròn, những đường cong nóng bỏng che chắn phần tam giác bí mật có lẽ cũng đen mượt như mái tóc của nàng.

Chàng nhắm mắt lại khi nghe tiếng nước bì bõm. Tiếng thở dài mãn nguyện của nàng khiến người chàng rạo rực, căng thẳng. Thân mình chàng đã cương cứng tưởng như có thể nổ tung.

Nàng khe khẽ ngân nga, trong khi chàng nhắm mắt lại tưởng tượng ra cảnh nàng giơ cao chân, kéo chiếc khăn tắm lên xuống suốt chiều dài đôi chân.

Chúa ơi.

Quý tha ma bắt, chàng sẽ dùng bồn nước sau khi nàng tắm xong. Dù sao chàng cũng cần rửa sạch máu bên sườn. Nàng thật tuyệt vời vì giữ cho cơ thể chàng luôn sạch sẽ. Kể cả mái tóc. Chàng nhớ từng khoảnh khắc nàng gội đầu cho mình. Trước giờ chưa hề có một phụ nữ nào chăm sóc chàng theo cách thân mật đến vậy.

Chàng sẽ đánh đổi mọi thứ để được đến phía sau nàng, đáp lại việc nàng đã làm cho chàng. Chàng sẽ kỳ cọ từng thớ thịt trên thân hình gợi cảm của nàng và những ngón tay chàng sẽ trượt qua suối tóc óng ả.

Hơi thở dồn dập, chàng nhắm mắt nghĩ đến cảnh nàng quỳ trước mình, đôi môi hé mở đón nhận chàng.

Tay chàng sẽ vùi sâu vào tóc nàng, ôm chặt nàng trong lúc được nàng thỏa mãn.

Thân mình chàng nóng rực. Phần nam tính căng thẳng không thể chịu được và ngọn lửa âm ỉ từ trong sâu thẳm dâng cao dần. Lờ đi đau đớn gào thét bên mạng sườn, lưng chàng uốn cong, nửa thân người nhôm dậy, các ngón chân quít lại khi chàng thoát ra.

Xúc cảm mãnh liệt chứa đầy sự đau đớn. Lăn lên đỉnh dử dội nhất trong đời chàng. Chúa ơi, thậm chí chàng còn chưa chạm vào nàng. Nếu chàng được vào sâu trong nàng hay miệng nàng ngậm lấy chàng thì sẽ thế nào đây?

Tiếng nước trút xuống báo cho chàng biết nàng đang đứng dậy khỏi bồn tắm. Chàng rên rỉ, nhắm mắt khi làn vải lướt qua phần da thịt nhạy cảm.

Keeley ló đầu ra một bên bình phong. “Chàng ổn chứ? Hình như em nghe thấy tiếng chàng.”

“Ta ổn,” chàng rầu rĩ. “Nếu nàng đã tắm xong rồi, ta cũng muốn rửa ráy. Ta sẽ cẩn thận không làm ướt vết khâu.”

Keeley cau mày nhưng không tranh cãi. Nàng biến mất sau tấm bình phong và chàng nghe thấy tiếng vải sột soạt khi nàng lau khô người và mặc đồ. Vài phút sau, nàng xuất hiện trở lại với bộ trang phục mới, má ửng hồng do hơi nóng của nước. Mái tóc dài tạo thành một vết ẩm ướt rũ xuống chấm ngay trên thắt lưng.

“Trong khi chàng tắm, em sẽ hong khô tóc bên lò sưởi,” nàng lên tiếng.

Chàng bắt đầu nhổm dậy nhưng rồi dừng ngay lại vì mạng sườn cắt tiếng phản đối.

Nàng ào tới, chộp lấy cánh tay chàng. “Để em giúp. Dựa vào em nào. Ôm lấy eo em và để em kéo đến khi chàng lấy được thăng bằng.”

Chàng không cần mồi mọc để được vòng tay quanh eo nàng và vùi mặt vào vùng bụng nàng mềm mại. Chàng hít lấy mùi thơm tinh tươm, sạch sẽ của nàng, hương hoa hồng vương vấn, phảng phất như trêu đùa mũi chàng. Đó là xà phòng của Mairin, nhưng mùi hương đó chưa bao giờ có sức lôi cuốn chàng như lúc này, khi nó đang quện lấy làn da của Keeley.

“Nào,” nàng thúc giục bằng giọng khàn khàn ngọt ngào.

Trọng lượng của Alaric vượt quá khả năng nâng đỡ của nàng. Khi quay người để chân chạm mặt sàn, chàng ngừng lại một chút, thu hết sức lực để đứng lên.

Ngay lúc đứng dậy, căn phòng như chao đảo và đầu gối chàng muốn khuỵu xuống. Dồn hết sức lực chàng mới không ngã chống vịn. Khi ấy, chàng cũng nhận ra một nhu cầu cấp thiết nhất.

Nhấn mặt, chàng choàng tay lên vai Keeley để giữ thăng bằng.

“Ta cần đi vệ sinh,” chàng nói cộc lốc. “Có lẽ tốt nhất nàng nên ra khỏi phòng một chút.” Chàng không muốn nhu cầu cá nhân của mình khiến nàng ngại ngùng.

Về mặt dịu lại, nàng mỉm cười với chàng.

“Thế chàng nghĩ mấy ngày qua ai giúp chàng trong những việc đó, chiến binh?”

Hơi nóng râm ran trên cổ đến mức chàng chắc chắn mặt mình đã đỏ lừ như thiếu nữ.

“Ta sẽ quên điều nàng vừa nói.”

Nàng bật cười và trượt ra khỏi cánh tay chàng.

“Chàng chắc mình sẽ ổn chứ? Em ở ngay bên ngoài. Nếu cần, chỉ việc kêu lên. Em cho chàng một phút để vào bồn tắm rồi em trở lại ngay đây.”

Alaric gật đầu. Đi tới cửa, nàng quay lại tặng chàng một nụ cười e thẹn khiến chàng rung mình vì vui sướng.

Cảm giác mình như một ông già hom hem, Alaric giải quyết xong việc cấp bách đó rồi chuyển sang thả lỏng người trong bồn tắm. Chàng thấy quỳ một chân còn dễ hơn ngồi hẳn xuống. Từ trước tới nay, chàng chưa từng thấy thoải mái khi ngâm mình trong bồn tắm. Chàng thích bơi lội trong hồ với anh em của mình hơn. Cái bồn dường như quá nhỏ so với một người đàn ông có vóc dáng như chàng, thật khó xoay trở trong đó.

Tuy nhiên, chàng cố xoay sở hết sức để rửa ráy, tắm tấp. Khi đã hài lòng, chàng chống tay vào hai bên thành bồn và đứng dậy với một tiếng cầu nhàu.

“Alaric?”

Giọng nói của Keeley vang lên ở bên kia tấm bình phong, chàng đứng yên, tay cầm tấm khăn khô.

“Ta nghe.”

“Chàng ổn chứ? Có cần em giúp không?”

Chàng bị cảm dỗ với ý muốn thoát lên trả lời “có” nhưng chàng không thể biến mình thành kẻ nham hiểm như vậy.

“Tìm trong rương ở chân giường và mang lại giùm ta một chiếc quần sạch.”

Lát sau, nàng vòng tay qua bên hông bình phong để đưa cho chàng chiếc quần.

“Chàng chắc là có thể tự mặc chứ?” nàng hồ nghi.

“Ta xoay sở được.”

Vài phút đau đớn trôi qua, chàng lê bước ra ngoài, chắc hẳn mặt trắng bệch như tờ giấy. Lập tức nàng vòng tay quanh eo chàng, cẩn thận không chạm vào vết thương.

“Lẽ ra chàng nên để em giúp,” nàng trách. “Chàng đang bị đau mà.”

Chàng thả người xuống giường, nằm xuống. Sức lực giảm sút nhưng chàng vẫn giữ tay về phía nàng.

“Nằm với ta, Keeley. Cả hai chúng ta đều cần được nghỉ ngơi. Ta sẽ ngủ ngon hơn khi có nàng kề bên.”

Mắt nàng lấp lánh và má ửng hồng, nhưng vẫn để chàng kéo xuống nệm.

“Thật tình em mệt quá,” nàng thì thầm.

“Ừ, nàng mệt là phải rồi.”

Chàng vuốt ve lưng nàng và tựa cằm lên đỉnh đầu nàng. Thân mình nàng dần thả lỏng, mềm rũ áp sát vào chàng.

“Keeley?”

“Vâng,” giọng nàng ngái ngủ.

“Cảm ơn nàng đã cứu ta và chịu đến đây chăm sóc ta.”

Nàng im lặng một lúc, sau đó đan tay vào tay chàng. “Không có gì, chiến binh à.”

11. Chương 11

Keeley thở dài, vùi sâu hơn vào nguồn hơi ấm sát bên. Nàng ngáp dài lưỡi biếng và suýt rên khê khi bàn tay to bề đang mài miết mơn trớn trên lưng mình. Đó là một cách kỳ diệu khiến người ta tỉnh ngủ.

Rồi nàng nhớ ra mình đang nằm trên giường với Alaric McCabe và bàn tay không yên phận kia chỉ có thể là của chàng.

Nàng ngẩng đầu lên thấy chàng đang đắm đuối nhìn mình. Tay chàng di chuyển lên cao, nhẹ nhàng xoa bóp sau gáy nàng. Keeley ngáp ngừng nửa muốn lên tiếng, nửa lại không muốn phá vỡ sự yên bình đang lan tỏa khắp phòng.

Ánh sáng dịu nhẹ đổ vào qua khe hở của tấm lông thú trên cửa sổ, ngọn lửa một lần nữa lại tàn thành đồng than hồng rực rỡ.

Alaric đã ngồi dựa lên, mái tóc dài của chàng tuôn xuống bờ vai rộng lớn. Trông chàng cực kỳ dữ dội, nhưng lại khá mẫn nguyện. Có lẽ do không còn cơn đau làm ánh mắt chàng tối đi. Không, có điều khác nữa đang rực cháy một cách trọn vẹn từ sâu trong tâm khảm chàng. Điều gì đó khiến nàng râm ran và ấm áp.

Nàng liếm môi lo lắng. Ánh mắt chàng tối lại, cho đến khi vòng tròn mỏng manh màu xanh bao quanh con ngươi đen huyền kia giãn nở. Miệng hé mở, hơi thở chàng đứt quãng từng cơn gấp gáp. Chợt tay chàng siết chặt quanh gáy nàng và trong khi Keeley còn chưa hết bối rối, chàng đã kéo sát nàng lại, cúi đầu tìm môi nàng.

Một nụ hôn thật dịu dàng. Chỉ một chút phớt nhẹ qua làn môi náo nức của nàng nhưng sao ngọt ngào quá đỗi. Chàng lại tiếp tục, lần này môi chàng nhấn chặt vào khóe miệng nàng. Lưỡi chàng lướt theo viền môi nàng, lần theo kẻ môi đòi hỏi tiến sâu vào trong.

Không thể từ chối chàng, đôi môi nàng hé mở. Chàng thận trọng thăm dò như đang tận hưởng lần đầu của nụ hôn sâu. Trong một vũ điệu tinh tế, hai đầu lưỡi quện lấy nhau, rút lui rồi nhấn tới mạnh hơn, lướt lên nhau say đắm, cuồng nhiệt.

“Ngọt ngào quá,” Alaric thì thầm.

Giọng chàng khiến sống lưng nàng như có luồng điện chạy qua, đồng thời cũng giúp nàng nhận ra điều họ đang làm. Nàng đang ở trên giường của chàng, nửa người nằm dài trên thân chàng đón nhận nụ hôn cuồng nhiệt.

Và chàng đã đính hôn với người khác.

Suy nghĩ cuối cùng đó như gáo nước lạnh tạt vào nàng.

“Keeley, sao vậy?”

Nàng vùng khỏi vòng tay chàng.

“Việc này thật sai trái,” nàng lẩm bẩm. “Chàng đã đính hôn với người khác rồi.”

Alaric cau mày. “Ai nói nàng nghe chuyện đó?”

Nàng cau mày đáp trả. “Ai nói không quan trọng. Đó là sự thật. Chàng thuộc về người khác. Chàng không nên làm thế này với em.”

“Ta chưa đính hôn với cô ấy.”

Keeley thở dài. “Lý do đó không thể chấp nhận được, chàng biết rõ mà. Chàng không định kết hôn với cô ấy sao?”

Alaric cắn môi lắc đầu. “Không. Cuộc hôn nhân đó do hoàn cảnh bắt buộc. Nó cần phải diễn ra để đảm bảo sự liên minh với gia tộc McDonald.”

Đáng lẽ, nàng không nên bị tổn thương khi nghe những điều mình đã biết. Rốt cuộc thì người đàn ông này là gì với nàng chứ? Chẳng là gì ngoài một người cần đến sự giúp đỡ của nàng. Chỉ có thế thôi, không hơn. Trao nhau vài nụ hôn đầu làm nên một tương lai. Có chắc nàng không ảo tưởng rằng mình đã yêu chàng?

Nàng lắc đầu để xua đi những ý nghĩ vớ vẩn. Rionna là con gái của một vị lãnh chúa. Còn Keeley thì có là gì đâu. Nàng chẳng có gì gửi gắm vào một cuộc hôn nhân ngoại trừ bản thân mình. Không có liên minh nào. Chẳng hề có của hồi môn. Thậm chí cũng không có sự ủng hộ từ gia tộc của nàng.

“Vậy chàng hôn nhằm người rồi,” giọng nàng nhẹ như gió thoảng.

Alaric thở dài, thả đầu xuống gối. “Nàng không thể mong ta lơ đi sức hút giữa đôi ta, Keeley à. Ta không thể làm thế được. Đây là xúc cảm mãnh liệt nhất ta từng có với một người phụ nữ. Ta bị thiêu rụi vì nàng.”

Keeley nhắm mắt, cổ họng thắt lại và nuốt khan. Khi mở mắt, nàng thấy nỗi đau tương tự trong ánh mắt của Alaric.

“Nói cho em biết, chiến binh. Em sẽ ra sao đây?” nàng hỏi nhẹ nhàng. “Em trao thân cho chàng chỉ để nhìn chàng kết hôn với người khác ư? Danh phận nào dành cho em khi chàng trở thành lãnh chúa của gia tộc McDonald?”

Alaric đưa tay chạm vào má nàng. “Ta thấy nàng lo lắng quá rồi. Nàng phải biết là ta sẽ không làm gì khiến nàng cảm thấy xấu hổ hay nhục nhã.”

Nàng gượng cười yếu ớt. Xấu hổ và nhục nhã là những điều nàng đã quá quen rồi. “Nếu quan tâm đến em, chàng không nên theo đuổi bất cứ điều gì giữa chúng ta nữa.”

Trông chàng như muốn cãi lại nhưng nàng đã đặt ngón tay lên môi chàng. “Trời sáng rồi. Chúng ta đã ngủ cả đêm. Em phải xem lại vết thương và gọi người mang điểm tâm đến cho chàng. Sau đó em phải gặp lãnh chúa để xác định rõ vị trí của mình trong pháo đài này.”

“Anh ấy phải thấy sự chu đáo của nàng,” Alaric quả quyết. “Nếu không, ta sẽ bắt anh ấy phải nói rõ ràng.”

Nàng hạ tay xuống và chúi đầu vào kiểm tra các mũi khâu.

“Gần như không còn đỏ tấy,” nàng nói. “Nghỉ ngơi vài ngày nữa em sẽ cho chàng ra khỏi giường, miễn là chàng không lao vào chiến đấu ngay khi chân vừa chạm đất.”

Nỗ lực đánh trống lảng của nàng không thành công. Alaric vẫn dán chặt vào nàng bằng đôi mắt sâu thẳm đầy nuối tiếc. Nàng quay đi và xuống giường.

Bước đến bên cửa sổ, Keeley đẩy tấm lông thú sang một bên để không khí trong lành và ánh mặt trời buổi sáng tràn vào. Trong khoảnh khắc, nàng đứng đó, nguyện rửa sự an bài của số phận. Nàng bầu chặt bệ cửa

đến khi những đốt ngón tay trắng bệch, và đối diện với cảnh mặt trời mọc bằng tất cả nỗi buồn cùng sự tiếc nuối trong trái tim.

Cuộc đời của nàng - tương lai của nàng luôn được định đoạt bởi người khác. Nàng đã thề rằng không bao giờ để số phận của mình nằm trong tay người khác lần nào nữa. Thế mà giờ đây, mọi chuyện lại hoàn toàn không như ý muốn của nàng.

Nàng đã làm những điều đúng đắn. Nàng lên tiếng bảo vệ mình, nhưng để tránh khỏi điều gì cơ chứ? Bất hạnh với? Nhục nhã ư?

Lẽ ra nàng phải thấy thoải mái hơn mới đúng. Nàng đã tự mình quyết định số phận của bản thân rồi. Nhưng sao ngực nàng lại nhói lên cảm giác trống rỗng, hụt hẫng với những khao khát không thể toại nguyện được.

Nàng liếc nhìn Alaric, thấy mắt chàng khép chặt, đầu không rời khỏi gối. Ừ thôi, vậy là hay nhất. Chàng không bao giờ có thể là của nàng. Nếu gật đầu dấn sâu vào mối quan hệ này, nàng sẽ chỉ càng đau lòng hơn khi phải để chàng ra đi. Giá như nàng chưa từng biết những cảm xúc rộn ràng trong tình yêu với chàng thì tốt biết mấy.

Hít một hơi thật sâu, nàng ưỡn vai băng qua căn phòng, đi thẳng đến cửa. Đến lúc định đoạt phần còn lại của số phận nàng rồi. Ewan McCabe đã bắt cóc nhầm người. Anh ta phải cho nàng biết kế hoạch của mình và đưa ra một số đảm bảo nếu muốn nàng ở lại chờ ngày phu nhân McCabe lâm bồn.

Nàng rời phòng và suýt vấp phải Gannon đang ngồi dựa đầu vào tường ngoài hành lang. Anh ta lập tức đứng bật dậy. Alaric đã không phóng đại khi nói người lính này sẽ ở bên ngoài chờ xem chàng có cần gì không.

“Tôi có thể giúp gì cho cô?” Gannon lịch sự.

Nàng lắc đầu. “Không. Alaric ổn rồi. Tôi xuống nói chuyện với lãnh chúa và nhờ người mang điểm tâm cho Alaric.”

Thoáng bần khoản lướt qua gương mặt của Gannon. “Có lẽ tốt nhất nên để tôi trình bày với lãnh chúa yêu cầu của cô.”

Nàng nheo mắt nhìn người chiến binh lực lưỡng. “Tôi không nghĩ như thế là tốt đâu. Nếu anh muốn giúp, có thể đến nhà bếp mang bữa sáng lên phòng cho Alaric. Tôi sẽ ở chỗ lãnh chúa nếu anh cần gặp tôi.”

Không cho người chiến binh cơ hội tranh luận, nàng sai bước qua mặt anh ta, vội vã đi xuống cầu thang. Khi đến đại sảnh, nàng tò mò đưa mắt nhìn bao quát. Nhiều phụ nữ tới lui thực hiện công việc của mình khiến không gian nhộn nhịp hẳn lên.

Tuy nói mạnh miệng với Gannon nhưng nàng không biết đi đâu để tìm gặp lãnh chúa. Nàng rất lo lắng, dù ban này ra vẻ hiên ngang, bạo dạn.

“Keeley! Tôi có thể giúp gì cho cô không?” Keeley quay lại thấy Maddie từ bếp bước tới.

“Tôi có thể tìm thấy lãnh chúa ở đâu nhỉ?”

Maddie nhú mày. “Ngài ra sân tập trận với binh lính rồi.”

Keeley mỉm cười. “Cảm ơn chị.”

Khi nàng quay đi, Maddie gọi với theo “Lãnh chúa không thích bị quấy rầy khi đang tập trận đâu!”

“Vâng, cũng như tôi không thích bị quấy rầy khi đang ngủ trên giường trong nhà của mình,” Keeley lầm bầm trong miệng. Điều đó đâu ngăn được lãnh chúa không thành công xông vào bắt nàng mang đi.

Keeley dừng lại ở ngưỡng cửa dẫn ra sân tập, hớp hơi kinh ngạc trước cảnh tượng có quá đông chiến binh đang cùng đi quyền, đấu gươm và bắn cung. Có cả hàng trăm người, âm thanh chiến đấu của họ khiến nàng đình tai nhức óc.

Bị tai lại, nàng đi xuống sân, thận trọng men theo vòng ngoài tìm kiếm lãnh chúa. Dừng lại khi một bông tuyết lơ lửng rớt xuống mũi, nàng ngước lên, thấy trời đã đổ tuyết. Nàng đã không nhận ra bởi quá chăm chú tìm lãnh chúa.

Run rẩy, nàng khom vai, tiếp tục tìm kiếm.

Vòng qua nhóm binh lính đang dàn thành bức tường người dài dằng dặc, nàng bước tới đối mặt với lãnh chúa và người em trai của anh ta. Cả hai đang đứng kiểm tra sự tiến bộ của binh lính.

Caelen nhăn nhó tức thì, không lâu sau lãnh chúa cũng cau có chẳng kém khi thấy bóng dáng nàng.

“Có chuyện gì không ổn à?” lãnh chúa gặng hỏi. “Alaric thế nào rồi?”

“Alaric khỏe lên rồi. Vết thương đang lành và cơn sốt đã dịu đi. Nhưng tôi không đến để nói về Alaric.”

“Ta đang bận,” lãnh chúa nói ngắn gọn. “Chuyện gì cũng để sau hãy nói.”

Anh ta quay phắt đi làm Keeley giận sôi.

“Không, thưa lãnh chúa. Tôi không chờ được.” Nàng dậm chân nhấn mạnh và đảm bảo giọng nói của mình được nghe thấy trong bầu không khí hết sức huyền ảo.

Lãnh chúa sững người rồi từ từ quay lại trừng trừng nhìn cô. Xung quanh họ, mọi hoạt động đều ngưng bật. Gương hạ xuống, binh lính dừng chiến rồi dán mắt vào Keeley.

“Cô nói cái gì?” anh ta hạ giọng một cách đáng ngại.

Caelen chăm chăm nhìn nàng không tin vào mắt mình rồi quay sang anh trai như để xác nhận chuyện cô nàng này dám cãi lời lãnh chúa.

Nàng ngẩng cao đầu, quyết không lùi bước. Ngay cả khi đầu gối nàng đã run lẩy bẩy. “Tôi nói không chờ được.”

“Thật vậy sao? Vậy nói thử xem. Chuyện gì quan trọng đến nỗi cô làm gián đoạn việc tập trận của bọn ta? Tất cả đang chờ nghe cô rồi đây. Dừng có mà nhát như thỏ để đấy.”

“Tôi chưa bao giờ bị nói là nhút nhát cả,” nàng vặc lại. “Chuyện quan trọng tôi cần biết là kế hoạch ngài dành cho tôi. Ngài bắt tôi rời nhà để chăm sóc cho em trai ngài và muốn tôi có mặt khi phu nhân McCabe hạ sinh. Tôi không muốn bị đối xử như tù nhân. Tôi muốn biết vị trí của mình trong gia tộc của ngài.”

Ewan McCabe nhướng một bên mày và vẫn không rời mắt khỏi nàng. “Đến giờ phút này, cách đối đãi cô nhận được có gì khác ngoài sự tôn trọng chưa? Ta đảm bảo với cô, ta không cho tù nhân ở phòng riêng cũng như không cho phép họ sai bảo người của ta. Với tù nhân, ta có một hầm ngục dành riêng cho chúng.”

Keeley không muốn bị giọng nói lạnh lùng, cứng rắn kia dọa nạt. Nàng nhìn thẳng vào mắt anh ta và sống lưng thẳng đơ. “Tôi muốn biết chính xác vị trí của tôi ở đây, thưa lãnh chúa. Như vậy sẽ không có hiểu lầm nào về sau. Tôi đã phải từ bỏ mái nhà và sự an toàn duy nhất mà tôi biết. Tôi quen sống một mình và tuân thủ quy tắc của riêng tôi mà thôi. Tôi thấy không dễ để vâng theo mệnh lệnh của người khác.”

Ewan sa sầm nét mặt đến mức nàng chắc chắn anh ta sắp nổi giận bùng bùng. Và rồi trước sự sững sốt cực độ của nàng, anh ta ngửa đầu, bật cười ha hả “Nói ta biết, Keeley, cô đã nói chuyện với vợ ta chưa? Cô ấy xui cô làm chuyện này à?”

Xung quanh anh ta, binh lính bắt đầu bật cười. Ngay cả Caelen cũng đánh mất vẻ mặt cau có của mình trong chốc lát.

Nàng hoang mang nhìn tất cả bọn họ. “Tại sao phu nhân McCabe lại xui tôi nói chuyện với ngài? Sáng nay tôi vẫn chưa gặp phu nhân ấy.”

Vai Ewan buông thõng cùng một tiếng thở dài nào nề.

“Chúa ơi, ta thật khổ sở khi có hai người phụ nữ cứ khăng khăng trái lệnh ta ở mọi nơi.”

“Hãy nhớ đó là ý tưởng của anh đấy,” Caelen lầm bầm.

Ewan giơ tay lên khi tiếng cười lại vang dậy từ hàng ngũ binh lính. Keeley lo lắng nhìn anh ta. Đường như họ nghĩ chuyện này chỉ là đùa giỡn. Nàng đang hoàn toàn nghiêm túc. Nàng nổi đóa trước việc họ còn cười nhạo được trong khi nàng bị bắt cóc, buộc phải rời xa mái nhà và tề hôn, là từ bỏ sự tự do của mình.

Nàng nghiêm mặt lại, nghiêng chặt răng, quay phắt người rồi hiên ngang trở về phía tháp của mình. Bất chợt, nàng muốn lên chỗ Alaric trút giận và rũ bỏ sự thất vọng, giận dữ này, nhưng làm thế chỉ khiến anh em chàng tan dần xẻ ghe. Đó là điều chàng không nên gặp phải vào lúc này.

Gần đến tháp chính thì một bàn tay mạnh mẽ kẹp chặt vai và xoay nàng lại. Nắm đấm của nàng vung ra. Caelen mở to mắt sững sốt trước khi kịp né đầu sang bên, giờ tay chặn đòn của nàng.

“Ôi chao, bình tĩnh nào cô gái.”

“Bỏ tay khỏi người tôi ngay,” nàng quát.

“Keeley, ta muốn nói chuyện với cô,” Ewan nghiêm giọng.

Nàng thấy Ewan đứng ngay sau Caelen. Nàng giật khỏi tay cậu ta, lùi lại một bước.

“Tôi nghĩ ngài đã nói hết rồi, thưa lãnh chúa.”

“Ta không nghĩ vậy đâu. Vào trong đi. Chúng ta sẽ nói chuyện ở đại sảnh trong lúc ta dùng điểm tâm. Cô ăn chưa? Ta có thói quen ăn sáng cùng vợ. Lúc này khi thai nhi đã lớn, cô ấy ngủ nhiều hơn.”

Keeley gật đầu cộc lốc rồi nhường lãnh chúa đi vào tháp chính trước. Caelen quay lưng, liếc một cái về phía Keeley rồi trở lại nơi binh lính đang tập trận.

Khi họ bước vào đại sảnh, mọi thứ đang được chuẩn bị và Mairin đã ngồi vào bàn. Gương mặt sáng lên khi thấy Ewan, cô toan đứng dậy.

“Nàng đừng đứng lên,” anh ta cất lời, đặt tay lên vai vợ khi đi ngang qua cô. Anh ta dừng lại hôn lên thái dương Mairin và trao cho cô nụ cười khiến Keeley thấy buồn thay cho phận mình.

Ewan ra hiệu cho Keeley ngồi phía bên kia anh, đối diện với Mairin.

“Chào buổi sáng, Keeley,” Mairin mỉm cười, lên tiếng.

“Chào buổi sáng, chị Mairin,” Keeley đáp lại.

“Alaric thế nào rồi?” Mairin hỏi.

Keeley nở nụ cười trấn an. “Sáng nay anh ấy đỡ nhiều rồi. Cơn sốt đã dịu đi và em bảo anh ấy nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa.”

“Tốt quá, bọn chị nợ em đấy,” Mairin nói.

Ewan hắng giọng, ngược nhìn Keeley khi thức ăn được mang lên.

“Tuy cô đến đây trong tình huống không lấy gì làm vui vẻ, nhưng ta vẫn mong cô ở lại, chí ít là đến khi Mairin hạ sinh đứa trẻ an toàn. Cô ấy là tất cả đối với ta. Ta muốn dành sự chăm sóc tốt nhất cho cô ấy.”

“Sự lo lắng của ngài thật đáng ngưỡng mộ, thưa lãnh chúa. Phu nhân ngài thật may mắn khi có người chồng quan tâm đến mình như thế.”

“Ta cảm thấy sự phản kháng trong giọng cô đấy,” Ewan gằn giọng.

“Tôi mong ngài đảm bảo cho địa vị của tôi tại nơi đây,” Keeley đáp. “Tôi muốn được tự do đi đứng tùy ý.”

Ewan ngả người ra sau, nhìn nàng một lúc lâu. “Nếu ta ban cho cô những quyền tự do đó, cô có hứa sẽ không rời khỏi vùng đất của ta không?”

Keeley hít một hơi. Một khi đã hứa, nàng không thể nuốt lời. Điều đó có nghĩa nàng sẽ ở cùng gia tộc McCabe suốt mùa đông. Nàng sẽ ngày càng gần gũi Alaric và chịu sự cám dỗ mà mình chưa hề nếm trải.

Nàng liếc nhìn một Mairin mảnh mai, mệt mỏi, nhìn vào tình yêu và sự lo lắng trong mắt lãnh chúa. Anh ta thật sự yêu thương, lo lắng cho sức khỏe của vợ mình. Nếu Keeley có thể chia sẻ nỗi lo ấy và thấy Mairin mẹ tròn con vuông, nàng cũng lấy làm vui mừng.

“Vâng. Tôi hứa.”

Ewan gật đầu. “Cô nhất thiết phải biết rằng quyền tự do của cô đi kèm với điều kiện. Cô không được rời khỏi pháo đài mà không có người hộ tống. Kẻ thù của ta sẽ không từ một thủ đoạn nào để tấn công vào đây.”

“Tôi có thể sống cùng những điều kiện này.”

“Được, Keeley. Cô sẽ có một vị trí cao quý, đáng kính trong gia tộc của ta. Mặc dù ta đưa cô đến đây để chăm sóc cho Alaric và giúp vợ ta vượt cạn nhưng quả thật, nơi này không có lang y. Các thành viên trong gia tộc sẽ cần đến khả năng chữa bệnh của cô từ giờ cho đến lúc Mairin sinh nở. Ta hy vọng cô sẵn sàng giúp họ. Nếu tự nguyện hoàn thành tốt bổn phận, cô sẽ được đối đãi như một người McCabe, nghĩa là cô không bao giờ thiếu thốn bất cứ thứ gì mà ta có thể ban cho.”

Tất cả những lời của lãnh chúa đều nghiêm túc và chân thành. Anh ta không giống loại người lừa dối, trục lợi. Không hề, anh ta là một người đàn ông danh giá, đáng kính. Nàng đặt cược tất cả những gì mình có cho điều đó.

“Tôi sẽ tuân theo ý muốn của ngài, thưa lãnh chúa,” nàng khẽ nói.

Mairin vỗ tay vui mừng. “Một tin tốt đẹp! Thật vui khi có một cô nàng để bầu bạn. Biết đâu em có thể dạy chị vài kỹ năng, Keeley nhỉ?”

“Làm như gia tộc chưa đủ phụ nữ hay sao,” Ewan cầu nhàu. “Phụ nữ còn nhiều hơn cả đàn ông rồi đấy.”

Mairin đưa tay che miệng, nhìn sang Keeley với ánh mắt lấp lánh niềm vui.

“Ăn điểm tâm xong, Maddie và chị sẽ cho em xem những trang phục bọn chị gom góp lại cho em. Sau đó, chị sẽ đưa em đi một vòng pháo đài và giới thiệu với mọi người trong gia tộc. Tất cả sẽ hân hoan khi biết gia tộc có lang y mới,” Mairin hào hứng.

Keeley mỉm cười. “Cảm ơn chị. Em rất thích.”

Kết thúc bữa sáng, Ewan đẩy ghế đứng dậy, cúi xuống hôn lên má Mairin. “Ta phải trở lại chỗ tập trận với binh lính. Chắc chắn nàng phải để Gannon và Cormac tháp tùng khi đưa Keeley đi một vòng dạo quanh nhé.”

Mairin đảo mắt khi Ewan bỏ đi.

“Ta thấy đấy nhé, Mairin,” Ewan cầu nhàu.

Mairin cười toe toét và vỗ tay. “Em có cần tới thăm Alaric trước khi chúng ta bắt đầu không?” cô hỏi Keeley.

“Anh ấy ổn mà,” Keeley nói nhanh. “Anh ấy đang nghỉ ngơi thoải mái khi em rời phòng, và Gannon đã mang thức ăn lên rồi. Em sẽ vào thăm sau khi chúng ta đi dạo về.”

Mairin gật đầu rồi khó nhọc đứng dậy. “Vậy thì đi nào. Chị sẽ giới thiệu em với cánh phụ nữ.”

12. Chương 12

Trong suốt cuộc dạo quanh pháo đài và những ngôi nhà rải rác trên sườn đồi ngay bên ngoài bức tường thành bằng đá, Mairin không ngớt chuyện trò cùng mọi người. Phần lớn thời gian, đầu Keeley quay cuồng nhưng nàng cố tập trung khi nghe đến tên một ai đó.

Mairin không nói ra họ của Keeley, nhiều người trong gia tộc McCabe nhìn Keeley với sự ngờ vực, tuy cũng có vài người niềm nở chào đón nồng hậu.

Christina, cô nàng nhỏ hơn Keeley chừng một hai tuổi, sôi nổi hoạt bát với đôi mắt long lanh và nụ cười thường trực. Thật dễ chịu khi cảm nhận sự tương đồng ngay lập tức với một con gái khác.

Keeley giấu nụ cười trước cảm tình lộ rõ giữa Christina và Cormac. Người này không thể rời mắt khỏi người kia, vậy mà cả hai cứ cố ra vẻ không hề quan tâm đến nhau.

Mairin và Keeley vòng ra phía sau pháo đài, nơi có một đám trẻ đang hùng dũng ra sức cào tuyết trên mặt đất. Tuyết đã ngừng rơi, nhưng nhìn trời Keeley thấy tuyết có thể sẽ đổ lại vào bất cứ lúc nào.

Một cậu bé ngẩng lên và khi nhìn thấy Mairin, cậu rời đám bạn, chạy thẳng về phía bọn họ.

“Mẹ!”

Đứa bé vòng tay quanh Mairin còn cô ôm chặt lấy nó. Keeley thích thú đứng nhìn. Trông Mairin còn quá trẻ để có được một đứa con tầm tuổi này. Mairin xoa đầu cậu bé rồi quay sang Keeley, một nụ cười bao dung hiện trên khuôn mặt cô.

“Crispen, đây là cô Keeley. Cô ấy sẽ ở lại với chúng ta một thời gian và giúp đỡ chúng ta bằng tài chữa bệnh của cô ấy.”

Keeley đưa tay ra một cách trang trọng. “Rất vui được gặp cháu, Crispen.”

Cậu bé nghe mặt lên nhìn Keeley. Nàng ngạc nhiên khi thấy nỗi lo lắng vụt hiện ra trong đôi mắt đứa trẻ.

“Cô đến đây để chăm sóc mẹ cháu lúc mẹ sinh em bé phải không ạ?”

Tim Keeley mềm hẳn lại trước sự quan tâm dành cho Mairin chất chứa trong câu nói ấy. Một cậu bé thật đáng yêu. Nàng muốn kéo nó vào vòng tay và ôm chặt lấy. Mairin trông như cũng sắp làm thế.

“Đúng rồi, Crispen. Cô đã giúp nhiều em bé ra đời. Cô sẽ chăm sóc mẹ cháu lúc hạ sinh.”

Sự nhẽ nhõm, yên tâm quét qua đôi mắt trẻ và nó nhe răng cười toe toét. “Vây tốt quá. Cha cháu và cháu muốn mẹ có được những gì tốt nhất. Mẹ đang mang trong người em trai hoặc em gái của cháu đấy!”

Keeley mỉm cười. “Đúng rồi. Cháu thích em trai hay em gái?”

Crispen chun mũi rồi liếc về phía đám trẻ đang hò hét gọi cậu quay lại.

“Em gái cũng được miễn là đừng giống Gretchen. Nhưng em trai thì chơi chung vui hơn.”

Mairin cười khúc khích. “Mẹ nghĩ chúng ta đã biến Gretchen trở nên vô cùng đặc biệt rồi đấy, con yêu. Trở lại chơi đi nhé. Mẹ phải dẫn cô Keeley đi hết một vòng quanh pháo đài.”

Crispen vội vàng ôm mẹ rồi nhảy vọt đến nhập bọn trở lại với đám trẻ chơi đùa âm ỉ phía xa.

Keeley tò mò nhìn Mairin, không biết bắt đầu câu hỏi từ đâu. Mairin lắc đầu. “Gretchen là một cô bé cứng cỏi, chắc hẳn một ngày nào đó sẽ thống trị thế giới. Con bé khiến Crispen và các cậu bé khác phải khốn khổ. Khi không giành phần thắng đánh trận giả, con bé còn khăng khăng sẽ có ngày trở thành một chiến binh.”

Keeley cười toe toét, dễ dàng nhận biết được cô bé Gretchen trong đám trẻ. Cô bé đang ngồi trên người một cậu bạn, ghì chặt hai cánh tay cậu ta xuống đất trong khi cậu ta la hét phản đối.

“Crispen là con của Ewan với người vợ đầu,” Mairin giải thích. “Chị ấy qua đời khi Crispen còn đỏ hỏn.”

“Hèn gì lãnh chúa chăm chút cho chị với sự lo lắng cao độ như vậy.”

Khuôn mặt Mairin giãn ra. “Chị sắp sinh em bé nhưng Crispen sẽ mãi là đứa con đầu lòng của chị. Chị yêu thương nó vô bờ dù không dứt ruột đẻ ra. Chẳng bé là lý do chị đến với Ewan. Nó đã đưa chị đến đây.”

Không nghĩ ngợi nhiều, Keeley siết chặt tay Mairin. “Chị là một người phụ nữ rất may mắn. Rõ ràng lãnh chúa yêu chị tha thiết.”

“Em phải thôi đi nhé, làm chị khóc bây giờ.” Mairin sụt sịt. “Dạo này những chuyện nhỏ nhặt nhất cũng có thể khiến chị sụt sùi. Việc này khiến Ewan muốn nổi điên. Tất cả lính tráng của anh ấy đều tránh chị vì sợ làm hoặc nói gì đó khiến chị khóc.”

Keeley cười khúc khích. “Chị không phải người duy nhất bị như vậy. Nhiều phụ nữ em chăm sóc cũng nhận thấy bản thân quá đa cảm. Nhất là khi gần sinh.”

Họ tiếp tục đi dọc theo sườn đồi, xa dần đám trẻ. Khi họ vòng qua khúc quanh của pháo đài, Cormac liền bám sát gót, phần sân tập đã nằm trong tầm nhìn. Thoạt tiên Keeley ít quan tâm đến những gì đang diễn ra. Thời gian của nam giới là để dành cho việc chiến đấu. Đó là cuộc đời người chiến binh. Một người đàn ông phải được chuẩn bị để bảo vệ mái nhà của mình vào mọi thời điểm.

Nhưng chợt một chiến binh đặc biệt đập vào mắt nàng. Anh ta không tập luyện. Thậm chí còn không cầm gươm. Anh ta đứng một bên lãnh chúa, xem những người khác đánh đấu.

“Đồ ngốc quá gì,” Keeley lẩm bẩm.

“Cái gì?” Mairin hoảng hốt.

Bỏ mặc cả Mairin và Cormac, Keeley đâm bổ xuống đồi, lao về phía sân, cơn giận dữ sôi sục theo từng bước chân dậm thành thịch.

“Gã ngốc, ngu dốt, bướng bỉnh, không thể chịu nổi kia!”

Nàng không nhận thấy binh lính đã dừng lại lúc nàng bước vào sân. Ewan ngẩng đầu nhìn lên trời như thể cầu xin sự kiên nhẫn trong khi Alaric tươi cười giờ tay đỡ đòn tấn công nàng sắp tung ra.

“Nàng đang nói gì à?” Alaric hỏi khi Keeley dừng bước ngay trước mặt chàng.

“Chàng nghĩ mình đang làm gì thế?” nàng gặng hỏi. “Đã bảo chàng phải nằm trên giường. Trong phòng. Nghỉ ngơi cơ mà! Chàng không được ra ngoài trời lạnh lẽo này. Thậm chí còn không được đứng dậy. Làm thế nào để chăm sóc chàng đây khi chàng không nghe theo những chỉ dẫn thông thường nhất?”

Alaric nhăn mặt còn Caelen lại cười thành tiếng. Alaric ném sang em trai cái nhìn dữ tợn.

“Em tin rằng cô nàng này vừa ám chỉ anh thiếu đầu óc,” Caelen dài giọng. “Rõ ràng tôi chưa khen ngợi cô thích đáng. Cô quả thật là một cô gái sắc sảo.”

Alaric quay sang em trai, vừa vung nắm đấm lên thì Keeley đã chụp lấy cổ tay chàng, buộc chàng đối mặt với mình. Sau đó, nàng giận dữ quay sang lãnh chúa và Caelen.

“Hai người cũng thiếu đầu óc hết anh ấy. Tại sao không nhất quyết bắt anh ấy trở về phòng khi anh ấy bén mảng ra ngoài này?”

“Cậu ấy không phải là một đứa trẻ cần nâng niu bảo bọc,” Ewan gầm gừ. “Cô hãy thôi ngay những lời lăng mạ đi.”

“Điều này chẳng liên quan gì đến việc là trẻ con cả. Người đàn ông kia rõ ràng không biết suy xét. Ngài có quyền đề ra luật lệ mà. Ngài là lãnh chúa, không phải sao? Ngài có cho phép một chiến binh khác của mình mạo hiểm sức khỏe bằng cách rời khỏi giường bệnh quá sớm không? Sau đó ngài sẽ giải thích cho sự bại trận rằng chiến binh đó không phải là trẻ con để mà nuông chiều khi anh ta không có mặt giúp bảo vệ pháo đài bởi anh ta đã nằm dưới mộ ư?”

“Cô nàng có luận điểm vững chắc đấy,” Caelen thốt ra. “Và em cũng muốn nói thêm chính em cũng cho rằng anh thật ngốc khi rời khỏi giường.”

Ewan cau mày. Rõ ràng anh ta không thích bị phụ nữ khiển trách. Ngay lúc đó, Mairin cùng Cormac đi đến sân và Ewan càng kém vui khi thấy vợ mình xuất hiện ở đây.

“Mairin, nàng không nên ra ngoài trời lạnh thế này,” anh nghiêm giọng.

Keeley há hốc mồm nhìn anh ta. “Ồ, vậy ra ngài chỉ rầy la người vợ đang mạnh khỏe mà không trách mắng người em trai vừa mới hết sốt và phải nhiều ngày nữa mới đủ sức khỏe để rời giường bệnh sao?”

“Xin Chúa tha thứ cho con,” Ewan lẩm bẩm.

Keeley quay phắt sang Alaric. “Chàng đang cố tự sát à? Chàng không bận tâm đến sức khỏe của bản thân sao?” Nàng chĩa tay vào ngực chàng và kiễng chân để có thể nhìn thẳng vào mắt chàng. “Nếu chàng làm toác vết khâu, em sẽ không giúp chàng nữa. Chàng sẽ phải chảy máu đến chết. Vết thương sẽ mưng mủ, da thịt sẽ thối rữa và đừng mong đợi bất kỳ sự giúp đỡ nào từ em. Anh chàng cứng đầu, khiến người ta dễ điên tiết ạ.”

Alaric đặt cả hai tay lên vai nàng và siết nhẹ. “Keeley, thôi nào. Bình tĩnh lại đi. Ta thấy khỏe hơn nhiều rồi. Màng sườn vẫn còn đau. Ta biết mình chưa hoàn toàn bình phục, nhưng nếu phải ở sau cánh cửa phòng đóng kín thêm giây phút nào nữa thì ta phát điên mất. Ta cần chút không khí trong lành.”

“Vậy chú đã có không khí trong lành rồi đấy,” Ewan càu nhàu. “Giờ lê cặp móng của chú về phòng đi để trả lại quanh đây sự yên ổn.” Rồi anh ta trừng mắt dữ tợn vào Mairin và Keeley. “Còn cả hai người hãy trở vào trong ngay lập tức. Ta chấp thuận việc đạo quanh pháo đài chứ không nói là toàn bộ vùng đất của chúng ta đâu, Mairin.”

Mairin mỉm cười nhưng trông cũng bị những lời của chồng dọa dẫm không ít.

“Còn anh nữa!” Keeley tiếp tục hướng sự phẫn nộ của mình vào anh chàng Gannon đang đứng một bên Alaric. “Nhiệm vụ của anh không phải là đảm bảo Alaric không làm bất cứ điều gì ngu ngốc sao?”

Miệng Gannon há hốc, môi anh ta mấp máy nhưng không thốt ra được lời nào. Anh ta nhìn Ewan cầu cứu, nhưng lãnh chúa đang bận lắc đầu ngao ngán.

Keeley không lãng phí thêm chút thời gian nào. Nàng tóm lấy tay Alaric và bắt đầu kéo chàng về phía bậc tam cấp đi vào tháp chính. Alaric cười thầm nhưng vẫn để nàng dẫn mình vào trong và đi lên cầu thang.

Suốt quãng đường đến phòng của chàng, Keeley cho chàng một bài thuyết giảng về việc chăm sóc cho bản thân tốt hơn. Còn cách nào khác để nàng nhấn mạnh mức độ nghiêm trọng của vết thương nữa chứ? Đó đâu phải vết xước nhỏ. Nếu vết chém sâu thêm chút nữa thì chắc chắn nó đã lấy mạng Alaric. Chàng sẽ chảy máu tới chết trước khi có thể tìm đến sự giúp đỡ của nàng.

Keeley đẩy Alaric vào phòng rồi đóng sầm cửa lại.

“Chàng điên rồi,” nàng cất giọng. “Điên hoàn toàn, điên hết sức. Giờ phải cởi giày ra. Làm thế quái nào mà chàng mang vào được vậy. Chắc hẳn phải đau lắm. Cả việc mặc áo nữa.”

Alaric thả người xuống mép giường rồi giơ chân ra cho nàng.

“Chàng muốn em cởi giày cho à? Chàng tự mang vào thì tự cởi ra đi.”

“Có ai từng nói với nàng rằng nàng có cái miệng dữ dội nhất, ngon lành nhất, hấp dẫn nhất, tuyệt vời nhất chưa?”

Nàng tạm dừng tràng đả kích và thần thờ nhìn chàng chăm chăm. “Em... Chàng... Cái gì?” nàng lắp bắp.

Chàng tươi cười khoe lúm đồng tiền bên má. Lạy Chúa, anh chàng này hoàn toàn không thể cường lại.

“Đến đây nào,” chàng gọi và đưa tay ra hiệu.

Quá mụ mẫm đến mức không biết làm gì khác ngoài việc nghe theo, nàng thu hẹp khoảng cách giữa hai người và đến đứng vào giữa hai chân chàng.

“Tốt hơn rồi,” chàng thì thầm. “Giờ đến gần hơn đi.”

Chàng vòng tay quanh eo kéo nàng lại gần, đến khi miệng chàng phà hơi thở lên ngực nàng. Cảm giác đó tạo ra những điều đặc biệt trên nhũ hoa của nàng. Chúng cứng lại, nhô cao đâm vào lớp áo, nhúc nhối như có lửa ve vuốt.

“Nàng sẽ không thể phớt lờ và vờ như không có ta ở đây,” chàng trách móc. “Nàng sẽ không cho ta ra rìa được đâu.”

Nàng đặt tay lên vai Alaric, rồi nhìn xuống chàng bằng ánh mắt sững sờ. “Đó là lý do chàng ra khỏi phòng ư?”

“Đó là cách duy nhất khiến nàng lại đến chăm sóc ta,” chàng uể oải nói. “Nàng nghĩ ta mang giày để đi hít thở không khí trong lành khi ngoài trời lạnh cóng à? Nàng nói đúng đấy. Đôi giày gần như đã giết chết ta.”

Tim Keeley thất lại, nàng lắc đầu bất lực. “Chàng thử thách lòng kiên nhẫn của em ác liệt quá, chiến binh à. Sáng nay em có việc phải làm. Nào là nói chuyện quyền lợi với lãnh chúa, sau đó Mairin còn đưa em đi một vòng quanh pháo đài. Em rất cần gặp gỡ những người mình sẽ chăm sóc.”

“Ưu tiên hàng đầu của nàng là ta chứ. Ta cảm thấy khó chịu khi nàng rời xa. Nàng đã trở nên quan trọng như không khí ta hít thở. Lần sau đừng đánh liều bỏ ta đi xa nữa. Ta thấy mình sẽ nảy ra những ý nghĩ ngớ ngẩn khi bị bỏ mặc phải tự mình xoay sở.”

Nàng thở dài. “Em nghĩ chàng thật hư hỏng. Có ai nói với chàng thế chưa?”

“Ta chắc là có nhưng lúc này ta không thể nhớ ra.”

“Em sẽ chăm sóc chàng, chiến binh ạ, nhưng không được làm trái lời em nếu muốn chàng khỏe hẳn. Tính bốc đồng đang hủy hoại chàng đấy.”

Niềm hân hoan trong mắt Alaric gây ra thoáng rung mình nơi sống lưng nàng. Rồi chàng đưa tay lên giữ gáy nàng rồi kéo nàng xuống đến khi môi cả hai ngang tầm nhau.

“Ta biết nàng bảo ta không được hôn nàng nữa, nhưng ta cần cảnh báo nàng rằng ta chưa bao giờ giải vâng lời.”

13. Chương 13

Alaric nhận thấy nàng đầu hàng sau một chút đắn đo và tận dụng ngay cơ hội, kéo nàng lại gần để môi họ chạm nhau. Chàng giữ yên như thế trong giây lát, hưởng thụ cảm giác đôi môi hấp dẫn ấy trên môi mình. Sau đó, môi chàng nhấn tới, di chuyển một cách thích thú trên môi nàng, mạnh hơn, sâu hơn cho đến khi cả hai đều thở gấp.

Chàng nuốt lấy hơi thở của Keeley, thưởng thức nó như thể nàng đã trở thành hơi thở của chàng, như thể nàng được hút vào cơ thể và trở thành một phần sự sống trong chàng. Nhẹ nhàng và mềm mại, đôi tay nàng vuốt ve vai chàng rồi ôm lấy gáy nàng. Nàng hôn chàng ngấu nghiến, thổi bùng ngọn lửa vốn đã mất kiểm soát đang thiêu đốt cơ thể chàng.

Lưỡi chàng xát mạnh lên môi nàng rồi vụt vào trong chạy dọc theo làn môi. Lưỡi nàng rón rén tiến đến chạm vào lưỡi chàng, chàng rên lên khi cuối cùng lưỡi họ cũng đã cuốn lấy, quện chặt vào nhau. Thoạt đầu nụ hôn chỉ mang chút đùa bỡn nhưng sau đó trở nên gấp gáp hơn như thể không bao giờ là đủ và đòi hỏi nhiều hơn nữa.

Chàng lướt tay trên mặt nàng, bàn tay khum lại ve vuốt ôm ấp gương mặt ấy, những ngón tay lùa vào mái tóc dày dặn. Quá chặt cho một cái ôm. Chàng giữ rịt lấy nàng và không hề rời tay.

Chàng ôm Keeley trọn trong vòng tay, đẩy lưỡi sâu vào hết như chàng muốn đẩy một thứ khác vào người nàng. Nóng bỏng và ẩm ướt như miệng nàng, dề mê như cảm giác nàng mang đến, chàng chỉ có thể tưởng tượng nơi nữ tính chặt khít của nàng sẽ nuốt lấy chàng một cách mãnh liệt và chào đón chàng vào sâu bên trong.

Chàng phải dứt mình ra khỏi nàng. Chàng đã gần như muốn đưa nàng lên giường, muốn xóc vấy nàng lên và có nàng ở đây, ngay lúc này. Nhưng chàng tuyệt nhiên không muốn làm thế với nàng. Nàng xứng đáng nhận được sự âu yếm chậm rãi và nhẹ nhàng. Những nụ hôn và những lời ngọt ngào từ người yêu. Nàng xứng đáng được nghe lời ngợi khen xinh đẹp và rằng nàng đã khiến chàng cảm thấy như mình là đàn ông duy nhất trên thế giới ra sao. Chàng chẳng mong thô lỗ, chớp nhoáng với nàng.

Tim chàng đập dồn dập khi rời môi khỏi nàng. “Xem nàng làm gì ta đây này, cô gái,” chàng thì thầm, mỗi từ ngữ thốt ra đầy đau đớn qua cổ họng căng cứng.

Cứ như chàng đã phải nuốt phải mảnh thủy tinh vỡ. Da chàng căng ra. Cơ thể quá nặng nề. Chất đàn ông sắp bật tung ra và vết thương đau nhói như trên lửa địa ngục. Chàng muốn nàng nhiều hơn theo từng nhịp thở.

Đây không phải là chàng. Những gì chàng cảm thấy gần như là nỗi ám ảnh. Không. Không phải gần như mà thực sự là thế. Thực sự đó là nỗi ám ảnh. Chàng đã muốn phát điên khi nàng rời khỏi phòng và không quay trở lại. Chàng ra khỏi giường, vã mồ hôi và nguyên rửa theo từng cử động. Chàng đi đi lại lại trong phòng, nhìn ra cửa sổ, lắng nghe âm thanh ngoài cửa, khắc khoải khi tiếng bước chân nàng nhỏ dần.

Cuối cùng chàng chỉ chịu đựng được thế. Chàng nhất định phải rời khỏi phòng. Ra bên ngoài, nơi chàng có thể hít thở. Nơi chàng có thể cảm thấy được là chính mình nhiều hơn và thoát khỏi sự điên rồ kìm kẹp chàng mỗi khi nghĩ về nàng. Điều đó phải dừng lại.

Keeley đã làm chàng mất hết nhuệ khí. Nàng khiến chàng cảm thấy mình tựa như một cậu bé chưa hề chứng tỏ được khí phách.

“Chúng ta không thể tiếp tục làm thế,” nàng thì thầm đáp lại. “Làm ơn đi, Alaric. Em dường như không có khả năng từ chối chàng bất cứ điều gì.”

Đôi mắt nàng cháy lên vô vàn cảm xúc. Hối tiếc. Khao khát. Các tia sáng nhỏ màu vàng ánh lên trong đôi mắt nâu và cặp mày đen của nàng hoảng hốt nhíu lại.

Đó là những lời chàng muốn nghe nhưng không phải qua giọng nói đau khổ thế này. Nàng trông như sắp rớt nước mắt khiến chàng sụp đổ. Nàng gần như nài nỉ khiến chàng mềm lòng. Chàng siết chặt nàng, hài lòng với việc chỉ đơn thuần ôm lấy nàng trong lúc nguyên rửa số phận, trách nhiệm và tất cả những điều đang âm mưu giằng lấy người thiếu nữ này ra khỏi vòng tay mình.

“Ta xin lỗi, Keeley. Ta thấy mình không thể ngăn bản thân đón nhận khoái cảm từ những đụng chạm của nàng. Nàng là một chứng nghiện. Một chứng nghiện ta không thể dễ dàng hưởng thụ trọn vẹn. Ta nghe những lý lẽ của nàng và ta hiểu rõ, nhưng khi hai ta nhìn nhau tất cả các lý do đều bay biến. Ta chỉ biết nếu không được chạm vào nàng, không thể hôn nàng, ta sẽ điên mất.”

Nàng ôm lấy mặt chàng và trao cho chàng ánh mắt buồn rười rượi làm ruột gan chàng quặn thắt. “Những lời của chàng quá ngọt ngào và mang đầy sức nặng. Em cất giữ chúng trong tim, cảm thấy đầy hân hoan và cũng đầy khao khát nhưng em nhận ra những cảm giác đó thật vô vọng. Chàng không bao giờ thuộc về em. Cũng như em sẽ không bao giờ là của chàng. Sự điên rồ này sẽ chỉ tiếp tục hành hạ chúng ta mà thôi.”

“Ta không thể, ta sẽ không thể chấp nhận rằng chúng ta không thể ở bên nhau dù chỉ trong chốc lát,” chàng thì thầm. “Chàng phải có còn hơn không sao? Chẳng phải ném trái một chút hương vị ngọt ngào vẫn đỡ hơn là hối tiếc, cay đắng cả đời sao?”

“Giống như vết thương vậy. Thà chịu một vết chém nhanh gọn và được thoát khỏi sự đau đớn hơn là chờ đợi cơn đau quằn quại.”

Chàng nhắm mắt lại trước sự quyết đoán trong giọng nói của Keeley. Nàng thực sự tin vào những gì mình nói. Điều đó có lý, đúng vậy. Nhưng chàng không đồng ý. Thưởng thức vị ngọt ngào của nàng được lúc nào hay lúc đó, còn hơn không bao giờ có được. Chàng phải thuyết phục nàng.

Từ từ chàng buông nàng ra. “Ta sẽ để nàng đi... vào lúc này. Ta không muốn gây đau khổ cho nàng. Điều cuối cùng ta muốn là làm nàng buồn. Ta thích nàng trách móc hoặc ra lệnh cho ta với nụ cười xắc xược hơn. Vì vậy, hãy cười lên nào, Keeley. Mỉm cười vì ta.”

Khóe miệng nàng nhếch lên, nhưng đôi mắt chất chứa tất cả nỗi buồn mà bản thân chàng cũng cảm thấy. Thật điên rồ. Chàng chưa từng thất bại trong việc đạt được thứ mình muốn. Chưa từng bị phụ nữ từ chối. Nhưng Keeley... Keeley thật khác biệt và quan trọng là phải theo đuổi nàng một cách kiên nhẫn. Lúc này chàng quyết định rút lui. Chàng muốn nàng tự nguyện. Chàng muốn nàng hoàn toàn đầu hàng.

“Bây giờ nếu chúng ta đã nói xong những điều không nên làm thì chàng cần nằm trở lại xuống giường,” nàng nói quả quyết, tất cả các biểu hiện đau khổ đã biến mất.

Chàng chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp đầy cứng rắn kia. Nhưng sự thật ẩn sâu trong đôi mắt nàng. Đôi mắt không bao giờ nói dối.

“Vâng, thưa lang y. Ta nằm đây. Ta thấy tất cả chuyện vừa rồi đã rút cạn sức lực của mình rồi.”

Chàng thận trọng ngã người ra sau, đầu đặt lên một chiếc gối mềm. Mắt chàng nhắm nghiền khi sự mệt mỏi tấn công. Sau đó chàng cảm thấy hơi thở ấm áp cùng nụ hôn ngọt ngào từ môi nàng đặt lên trán mình.

“Ngủ đi, chiến binh,” nàng thì thầm. “Em sẽ ở đây khi chàng tỉnh giấc.”

Chàng mỉm cười và để mình lơ mơ trôi vào giấc ngủ, giữ chặt lời hứa của nàng trong trái tim.

14. Chương 14

Có Keeley cận kề khiến đầu óc chàng chẳng còn nghĩ được điều gì. Mặc dù nàng luôn cẩn thận giữ một khoảng cách vừa phải và kính cẩn với chàng nhưng chỉ cần đối diện với nàng trong phòng hay ngồi cùng bàn ăn trong đại sảnh cũng đã là một sự rèn luyện cho việc chịu đựng nỗi buồn khổ, thất vọng của chàng.

Vết thương của chàng cần vài ngày để lành và trong thời gian đó, Keeley đã thuần thục việc dựng lên rào chắn giữa hai người. Chàng càng hồi phục, nàng càng gia tăng khoảng cách và giảm bớt thời gian ở cùng chàng.

Cuối cùng, động lực lớn nhất thúc đẩy chàng bình phục chính là việc được ra khỏi phòng để nhìn thấy nàng nhiều hơn.

Chàng vẫn cảm thấy đau. Màng sườn vẫn còn nhức nhối và chàng sẽ được thưởng một cơn đau thấu trời ập tới ngang bụng nếu xoay người quá nhanh. Nhưng chàng không muốn bỏ thêm một giây phút nào chỉ để nằm ngó trần trần lên trần nhà nữa, chàng phải tìm mọi cách để xua đi khao khát mãnh liệt trong lòng.

Ngay cả bây giờ, khi cố ngồi nghe anh em mình thảo luận, ánh mắt chàng vẫn cứ trôi sang phía bên kia đại sảnh, nơi những người phụ nữ đang ngồi trước lò sưởi may quần áo cho em bé trong bụng Mairin.

Bên ngoài, tuyết đang rơi và sẽ chất chồng lên những đụn tuyết nhỏ hiện có trên mặt đất, biến chúng thành đồng tuyết to dày chỉ sau một đêm. Tất cả mọi người đều lánh vào nơi ấm áp. Đàn ông uống rượu, nói chuyện chiến tranh và liên minh, dĩ nhiên không quên nhắc đến kẻ thù không đội trời chung, Duncan Cameron.

Nhưng Alaric không nghe thấy gì cả. Chàng nhìn Keeley cười nói với nhóm phụ nữ, đôi mắt nàng sáng lên niềm vui.

Ewan thỉnh thoảng nhìn về phía Mairin. Việc đó không lọt khỏi mắt Alaric và khi Mairin ngẩng lên bắt gặp ánh mắt của chồng, trong giây phút đó, Alaric ghen tị với Ewan về tất cả mọi thứ anh mình có. Tình yêu và sự quan tâm hiển hiện họ dành cho nhau khiến ngực chàng đau nhói. Tất cả những gì chàng có thể làm là cố gắng ngồi lại đó chứ không quày quả bỏ đi.

“Bỏ trò đó đi, Alaric.”

Alaric chớp mắt rồi giận dữ nhìn Caelen dám đột ngột chen ngang vào dòng suy nghĩ của mình.

“Muốn cái quái gì đây?”

“Muốn anh tập trung chú ý. Chúng ta đang bàn bạc những vấn đề quan trọng mà anh cứ mãi thần thờ dòm ngó.”

Alaric bấu chặt tay lại thành nắm đấm nhưng không đáp trả lời chế nhạo của Caelen.

Ewan cau mày nhìn hai người em. “Ta đang nói đến việc đã nhận được thư của lãnh chúa gia tộc McDonald. Ông ta rất tiếc khi chuyển đi của em bị gián đoạn và muốn tìm cách hợp thức hóa sự liên minh giữa hai gia tộc càng nhanh càng tốt. Ông ta băn khoăn hơn trước ý nghĩ Cameron chiếm lĩnh quyền kiểm soát các đường biên giới bao quanh gia tộc McDonald. Tình trạng bất ổn ngày càng gia tăng trong các gia tộc lân cận với chúng ta. Tất cả đều sợ sức mạnh của Cameron và đang tìm kiếm sự viện trợ, ủng hộ từ chúng ta.”

Alaric liếc nhìn anh trai, cảm giác khó chịu dâng lên trong lồng ngực.

“Ông ấy không muốn chờ đến mùa xuân mới tiến hành lễ cưới kết tình thâm giao giữa hai gia tộc. Ông ấy cũng biết ta sẽ không rời khỏi pháo đài trước và sau thời gian Mairin sinh nở. Ông ấy đề nghị sẽ cùng Rionna đến đây sau khi Mairin sinh xong để tổ chức lễ cưới tại nơi này.”

Alaric ép mình không để lộ phản ứng gì ra mặt. Chàng lặng thinh hoàn toàn cho đến khi nghe thấy nhịp tim đập trở lại nơi ngực trái. Chàng sẽ không nhìn Keeley. Chàng sẽ không nghĩ đến những gì mình muốn khi tương lai gia tộc còn nằm trong tay mình.

“Alaric? Nói gì đi chứ?” Ewan cất tiếng.

“Thật tốt khi ông ấy sẵn lòng đến đây,” Alaric nói đều đều. “Chúng ta không thể bỏ pháo đài không ai bảo vệ được, cũng không thể chia đội sự phòng thủ khi cử một đội quân đi cùng em. Chúng ta đã mất cả chục chiến binh thiện nghệ rồi.”

Ewan trầm ngâm nhìn Alaric. “Vậy là chú vẫn sẵn sàng tiến tới cuộc hôn nhân đó?”

“Em chưa bao giờ nói bất cứ điều gì khiến anh phải nghĩ khác đi.”

“Vấn đề không phải là nói hay không nói,” Ewan nói khẽ trong lúc rời mắt khỏi Alaric, nhìn sang chỗ nhóm phụ nữ ngồi. “Ta biết chú muốn có cô ấy.”

Alaric không muốn quay lại nhìn theo hướng ánh mắt của Ewan. “Điều em muốn thì có đáng là gì. Đã chấp thuận cuộc hôn nhân này thì em sẽ không rút lại lời nói của mình.”

Sự tiếc nuối vụt hiện trên mặt Ewan trước khi anh lấy lại vẻ mặt bình thường và đưa mắt về nhìn thẳng vào hai người em trai. “Vậy là xong. Ta sẽ trả lời thư cho lãnh chúa McDonald, báo rằng chúng ta sẽ tiếp đón ông ấy sau khi con ta chào đời. Chắc chú và cô dâu mới sẽ phải ở đây đến hết mùa đông. Gia tộc McDonald cất công đến đây đã đủ gian khó rồi. Không lý gì lại phải liệu mình quay về khi tuyết chưa tan.”

Nghĩ đến chuyện kết hôn với Rionna, lòng chàng đã đủ chua chát lắm rồi. Nếu như, cô ấy còn ở đây, sống cùng chàng như vợ chồng trong khi chàng vẫn nhìn thấy Keeley mỗi ngày, làm sao chịu nổi đây.

“Anh sẽ cho cô ấy đi ngay sau khi đứa bé chào đời bình an,” Ewan thì thầm.

Alaric phản đối tức thì. “Không! Anh không được đuổi cô ấy đi giữa mùa đông rét mướt khi cô ấy không biết về đâu và không có nơi nào để gọi là nhà. Em đã cam đoan với cô ấy rằng anh sẽ lo liệu chu toàn cho mọi thứ. Hứa với em rằng cô ấy sẽ có chỗ ở đàng hoàng tại đây chừng nào cô ấy còn muốn.”

Ewan thở dài. “Thôi được. Ta hứa.”

“Có cần thiết phải tra tấn bản thân thế không, anh trai,” Caelen rít lên. “Đoạt lấy cô nàng đi. Một đêm thôi rồi thoát khỏi nỗi ám ảnh đó. Thỏa mãn bản thân và đến lúc gia tộc McDonald tới, anh sẽ giữ bỏ được ham muốn.”

Alaric chán ngán nhìn em trai. “Không, Caelen. Anh e là mình sẽ không bao giờ tổng khứ được ham muốn về cô ấy. Nó ngấm quá sâu và mãnh liệt quá rồi. Và anh cũng không muốn lợi dụng Keeley. Cô ấy xứng đáng nhận được sự tôn trọng của anh. Cô ấy đã cứu mạng anh.”

Caelen lắc đầu nhưng không tranh cãi gì thêm. Anh ta nốc cạn rượu và vừa lảm bảm gì đó vừa nhìn chăm chăm vào ngọn lửa sáng rực trong lò sưởi.

Bên kia căn phòng, Mairin đứng dậy và lập tức đặt tay ra sau lưng. Trông cô mệt mỏi và Ewan nhận ra ngay điều đó. Anh cau mày, nhanh chóng đứng dậy. Chớp mắt anh ta đã đến bên, nghiêng người thì thầm vào tai cô. Cô mỉm cười với anh, rồi chẳng mấy chốc Ewan đã cùng cô đi về phía cầu thang dẫn lên phòng của họ.

Alaric bấu chặt chiếc cốc của mình và nhìn chăm chăm vào vòng xoáy nước trong phần rượu còn lại. Chàng đặt cốc xuống bàn, không tài nào nuốt trôi suy nghĩ sẽ nốc thêm thứ rượu cay nồng kia.

“Em ghét nhìn thấy anh như thế này,” Caelen càu nhàu. “Đi mà vợ lấy một cô nàng sẵn sàng sưởi ấm cho chiếc giường của anh đi. Anh sẽ quên cô lang y kia thôi. Để một người phụ nữ có quyền năng chế ngự anh nhiều đến vậy thật khó coi.”

Alaric cười nhạt. “Rõ ràng em chưa bao giờ muốn một phụ nữ theo cách anh muốn có Keeley.”

Mặt Caelen tối sầm lại và lập tức Alaric ước gì có thể rút lại những lời nói đó. Thật ra nhiều năm trước Caelen từng bị một cô nàng làm cho si mê cuồng dại. Anh ta bày tỏ tình cảm của mình một cách công khai đến mức có thể chết vì cô ta. Thế nhưng ả lại phản bội chạy theo Duncan Cameron và gia tộc của họ đã mất đi tất cả, người cha kính yêu và cả người vợ trẻ của Ewan. Caelen không bao giờ cho phép mình để phụ nữ hấp hồn lần nữa. Alaric thậm chí còn không chắc Caelen có từng ăn nằm với ai không. Nếu có thì anh chàng quả thật cực kỳ kín đáo trong chuyện ấy.

“Xin lỗi. Anh không muốn làm em buồn đâu,” Alaric lên tiếng.

Caelen nâng cốc lên môi, lạnh lùng nhìn ngọn lửa. “Không hề gì. Sai lầm của em nên được xem là lời cảnh báo để anh đừng bao giờ cho phép phụ nữ dắt mũi qua sự quyến rũ thể xác.”

Alaric thở dài. “Không phải tất cả phụ nữ đều như nhau. Nhìn chị Mairin mà xem. Chị ấy đối xử với Ewan rất tốt. Chị ấy chung thủy và kiên định, là một người mẹ tốt đối với Crispin và sẽ hạ sinh vì Ewan.”

“Chị Mairin vượt xa những người phụ nữ khác,” Caelen bướng bỉnh. “Anh Ewan may mắn thôi. Hầu hết đàn ông tìm cả đời cũng không ra một người phụ nữ đặt vị trí của chồng và gia tộc lên trên bản thân mình.”

“Vậy Keeley không làm những điều đó khi chăm sóc anh sao? Làm thế nào cô ấy biết anh không phải là một kẻ tồi tệ muốn hãm hiếp, hành hạ cô ấy? Cô ấy bị bắt cóc khỏi nhà và bị đưa đến sống với những người xa lạ nhưng cô ấy vẫn chăm sóc anh đến kiệt sức.”

“Rõ ràng anh bị bỏ bùa rồi và em nhận thấy không điều gì có thể làm anh lay chuyển được nữa. Nay ông anh, đây là lời khuyên của em. Hãy tránh xa cô nàng lang y đó. Anh sẽ có vợ trước khi mùa đông kết thúc. Đây dựa vào người phụ nữ khác chẳng mang lại điều gì tốt đẹp đâu. Đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng, anh không thể đắc tội với gia tộc McDonald. Quá nhiều thứ phụ thuộc vào mối liên minh chặt chẽ để có thể xóa sổ Duncan Cameron. Mạnh như chúng ta cũng không thể đơn độc tấn công khi ngày sinh nở của chị Mairin gần kề. Khi chị ấy hạ sinh an toàn người thừa kế Neamh Álainn, chúng ta mới có thể nghĩ đến việc thoát khỏi mối đe dọa từ hắc. Chúng ta cần các gia tộc láng giềng đoàn kết với ta thành một lực lượng hùng hậu. Ngoài ra chúng ta còn phải đối mặt với sự đe dọa của Malcom, biết đâu Duncan sẽ bắt tay với hắc để lật đổ Vua David khỏi ngai vàng.”

Môi Alaric vặn vẹo thành một tiếng hầm hè dữ dội. Caelen hành động như thể Alaric là một thằng khờ. “Em không cần nhắc nhở anh những gì đang bị đe dọa ở đây, Caelen. Anh cũng nhận thức được ý nghĩa của cuộc hôn nhân với Rionna McDonald. Anh đã nói sẽ thực hiện nghĩa vụ của mình. Em xúc phạm anh khi ám chỉ rằng em không trông mong gì nhiều ở anh đấy.”

Caelen gật đầu. “Xin lỗi. Em sẽ không đề cập tới chủ đề này nữa.”

“Tốt,” Alaric lầm bầm.

Chàng ráng nốc hết cốc rượu, lập tức nhắm mắt khi nó trôi tuột đi và lành bình trong bụng. Chàng đã uống quá nhiều khiến đầu nhức buốt. Không thể cưỡng lại, chàng đánh bạo nhìn lần nữa về phía Keeley đứng lúc nàng hơi quay đầu về phía chàng.

Ánh mắt họ gặp nhau và bị khóa chặt lại, nàng bất động như một con nai sắp bỏ chạy. Đôi mắt nàng mở to chất chứa đầy xúc cảm và trong khoảnh khắc ấy chàng nhìn thấy tất cả những điều nàng hằng che giấu. Cũng sự khao khát hết như trong chàng. Cũng sự ham muốn đó. Cũng sự tiếc nuối đó.

Chàng nhìn đi chỗ khác, lầm bầm nguyên rửa, sau đó, giơ cốc lên ra hiệu cho người hầu mang thêm rượu tới.

Đột nhiên, chàng quyết định rằng mình chưa uống đủ. Chàng cần uống thêm, có lẽ khi say chàng sẽ không còn cảm thấy cơn đau khủng khiếp đang cồn lên trong bụng và xộc thẳng lên ngực mình nữa.

Có lẽ chàng sẽ quên.

15. Chương 15

Keeley quấn chặt chiếc áo lông thú dày quanh người khi lê bước trên tuyết về phía ngôi nhà của Maddie. Mặt trời ban trưa lên cao trên đỉnh đầu và lấp lánh khắp không gian trắng xóa màu tuyết, lóe lên tia sáng làm nàng chói mắt.

Theo lệnh của lãnh chúa, Mairin không được rời tháp chính nửa bước và cô rất không vui về điều đó. Keeley cảm thấy thật không phải nhưng nàng cũng đồng tình với lãnh chúa trong chuyện này. Ewan sợ Mairin ngã trên mặt băng rồi bị thương. Với bào thai đã lớn, người cô to bè, lỏng ngóng và suýt ngã cầu thang những hai lần. Cả hai lần đó đều khiến Cormac, người hộ tống cô, muốn rút tim ra ngoài.

Kết quả là bây giờ cô không được lên xuống cầu thang mà không có người đi cùng cầm tay nữa.

Bởi Mairin bị cầm chân trong đại sảnh và sắp phát điên do buồn chán nên lúc này, Keeley đang cất công lợi bộ trên mặt tuyết đi gọi Maddie và Christina đến vì Mairin muốn có họ bầu bạn.

Keeley mỉm cười. Gọi những phụ nữ khác đến chẳng phải việc cực nhọc gì. Thật ra nàng cũng thích tụ tập cùng họ và Mairin. Cả nhóm đã nhiều đêm ngồi trước lò sưởi, may vá, tán dóc, trêu chọc Christina về việc si mê Cormac. Rất may không ai biết chuyện Keeley và Alaric dành tình cảm cho nhau, hoặc họ biết nhưng giữ im lặng, một điều Keeley rất lấy làm biết ơn.

Cormac ngày càng kiếm thêm nhiều cơ để nán ná ở lại đại sảnh vào ban đêm, thường là uống rượu với đám binh lính, thảo luận về việc tập trận trong ngày, nhưng sự chú ý của anh ta lại hoàn toàn tập trung vào Christina. Hai người đó cứ chơi trò mèo chuột vờn nhau khiến Keeley thích thú. Họ không thẳng thắn bày tỏ như nàng và Alaric, nhưng hấp lực giữa Keeley và Alaric mang lại điều gì ngoài sự đau khổ và nuối tiếc cơ chứ?

Nàng gõ cửa nhà Maddie, rồi phà hơi ấm vào những ngón tay lạnh cóng của mình. Cánh cửa bật mở và Maddie lập tức reo lên, “Keeley! Đừng đứng ngoài trời lạnh như vậy. Đến sưởi ấm bên ngọn lửa đi.”

“Cảm ơn chị,” Keeley vừa nói vừa ulla vào trong đến bên lò sưởi.

“Chuyện gì mang cô đến đây trong một ngày giá rét thế này?”

Keeley cười toe toét. “Mairin hết cách rồi. Chị ấy muốn chị và Christina đến bầu bạn. Lãnh chúa cấm chị ấy rời khỏi tháp chính.”

“Đúng là nên như thế,” Maddie gật đầu tán thành. “Tuyết rơi, mặt đường trơn trượt, không có chỗ để lãnh chúa phu nhân bước đi. Cô ấy có thể bị té ngã và gây tổn thương cho đứa bé.”

“Chị Mairin không cãi lại nhưng cũng chẳng vui về gì. Chị ấy hỏi nếu chị không bận thì đến ngồi cùng chị ấy một lát. Có phiền chị không?”

“Tất nhiên là không rồi. Để tôi lấy khăn choàng và giày ống. Trên đường đi, chúng ta sẽ ghé qua gọi Christina.”

Lát sau, cả hai người phụ nữ khoác áo bước vào làn gió buốt.

“Cô có tất cả mọi thứ cần thiết cho mùa đông này chưa?” Maddie cất lời hỏi khi họ đến gần nhà của cha mẹ Christina.

Keeley lắc đầu. “Chưa. Còn một vài loại thảo mộc em nhất định cần tìm ra. Phải bới tuyết lên nhưng em biết chúng có ở dưới những gốc cây nào. Khi trời lạnh thêm, sẽ có rất nhiều người bị ho và đau ngực. Nhất là trẻ con. Em có bào chế một loại thuốc mỡ giúp giảm đau, bớt ho. Nó sẽ hữu ích trong mùa đông này.”

Maddie cau mày. “Khi nào cô đi hái những thảo dược đó?”

Keeley cười buồn. “Phải đến khi gió lạnh, tuyết ngừng rơi mới được. Hiện thời quá lạnh để có thể đào bới tuyết.”

“Ừ, đúng đấy. Nhớ đưa một hai anh chàng theo giúp cô nhé. Đó không phải việc dễ dàng để một thiếu nữ tự mình gánh vác đâu.”

“Giờ chị nói nghe hết như lãnh chúa ra lệnh ấy,” Keeley trêu đùa.

Maddie dừng lại gõ cửa nhà Christina.

“Lãnh chúa là người khôn ngoan. Được so sánh với ngài thì có gì là sỉ nhục đâu.”

Keeley ngán ngẩm. “Em có sỉ nhục đâu nào.”

Christina mở cửa và khuôn mặt bừng sáng khi nhìn thấy Maddie cùng Keeley. Nghe nói Mairin rủ đến tâm sự, cô chớp ngay lấy cơ hội.

“Em rất yêu thương mẹ,” Christina mở lời khi cả ba vội vã đi về phía tháp chính. “Nhưng quả thật, bà ấy khiến em quần trí mất. Em không thể chịu được việc cứ quần quanh trong nhà với mẹ thêm giây phút nào nữa.”

Maddie cười khúc khích. “Chị cho là bà hay than phiền về thời tiết.”

“Lúc nào mà chẳng than phiền?” Christina bực dọc. “Nếu không phải về thời tiết thì về cha em, hoặc em hay một căn bệnh tưởng tượng nào đó. Em đã suyết hết lên trước khi hai người đến gõ cửa đấy.”

Keeley mỉm cười và siết chặt tay người thiếu nữ. “Chị chắc rằng cơ hội lại nhìn thấy Cormac chưa bao giờ đi vào tâm trí em đâu nhỉ.”

Christina đỏ mặt còn Maddie phá lên cười. “Cô ấy lật tẩy em kìa.”

“Mấy chị có nghĩ anh ấy đang tìm cách hôn em không?” Christina băng khuâng.

Maddie bĩu môi. “Theo chị, nếu anh ta không tìm cách hôn em thì em nên chủ động hôn anh ta đi.”

Christina há hốc mồm, trợn mắt vì sốc. “Ồ, em không thể! Sao cơ, như vậy thật trơ trẽn. Anh ta sẽ nghĩ em... Anh ta nghĩ em...” cô lắp bắp không nên lời, rõ ràng không thể thốt ra cụm từ vừa thoáng qua tâm trí.

“Chị cực kỳ anh ta sẽ sướng điên lên chứ còn ở đó mà suy nghĩ được gì nữa,” Maddie nói khê. “Vài anh chàng thỉnh thoảng cần phải được ra tín hiệu. Bất kể, mẹ em đã nhồi nhét vào đầu em những gì thì một nụ hôn vụng trộm cũng không biến em thành cô gái hư hỏng được đâu.”

“Chị đồng ý với chị Maddie đấy,” Keeley lên tiếng.

“Gì cơ?” Christina quay lại nhìn Keeley ngay khi họ đặt chân vào tháp chính và được luồng không khí ấm áp hơn hẳn chào đón. “Chị đã bao giờ... hôn một anh chàng chưa?” Cô thì thào trong khi đưa mắt nhìn quanh để chắc chắn không bị nghe trộm. “Ý em là chị từng hôn rồi ư?”

“Phải,” Keeley nói nhẹ nhàng. “Chị đã hôn và được hôn. Việc đó không có gì đáng xấu hổ cả, Christina à. Nếu nó không đi quá xa. Cormac là một người đàn ông tốt. Anh ta sẽ không lợi dụng em đâu, còn nếu có thì em cứ hét toáng lên, chị sẽ đá vào hạ bộ anh ta.”

Maddie cười rữ rượi trong khi Christina tỏ vẻ thất kinh đến độ Keeley tự hỏi liệu cô và Maddie có nên bày vẽ chuyện đó cho cô bé nữa không.

Nhưng rồi một tia sáng mơ mộng đầy hy vọng lóe lên trong mắt Christina và vẻ mặt cô nàng trở nên đắm chiêu. Ngay khi họ bước vào đại sảnh, Mairin nhổm dậy khỏi chiếc ghế trước lò sưởi rồi vội vã tiến đến.

“Cảm ơn Chúa, mọi người đã đến đây. Tôi đang muốn điên lên vì buồn chán. Ewan không cho phép tôi ra khỏi tháp chính trong khi những người khác còn phải chú ý đầu lo việc của họ.”

Sau đó Mairin ngừng nói, tò mò quan sát ba người.

“Có gì không ổn à? Christina, sao vẻ mặt em trông kỳ lạ thế kia?”

Maddie cười khúc khích. “Cô nàng đang bày mưu tính kế đấy.”

Mairin nhướn mày. “Này, cho chị biết ngay nào. Đến đây, ngồi trước lò sưởi với chị và kể đầu đuôi mọi chuyện. Nếu có trò vui gì thì không được thiếu phần chị đâu nhé.”

“Ồ chắc rồi, để khiến lãnh chúa nổi cơn thịnh nộ với tất cả bọn này vì đã bày trò cho chị lầm đường lạc lối ư?” Keeley cầu nhàu.

Mairin cười láu cá và yên vị trở lại chiếc ghế của mình, xoa tay lên bụng. “Ewan sẽ không đụng đến một sợi tóc của em đâu. Ít nhất cũng đến khi đứa bé ra đời bình an.”

“Vậy là sau đó mới cần phải lo lắng,” Maddie trêu đùa.

Keeley sực tỉnh, sau khi giúp Mairin mẹ tròn con vuông, tương lai của nàng thực sự bấp bênh. Nàng thậm chí không biết khi ấy còn nhà để quay về hay không nữa. Nàng biến mất, không ai biết nàng sống chết ra sao, ngôi nhà chắc chắn sẽ rơi vào tay người đang cần một nơi trú ẩn vững chãi. Cũng không ai ra sức đưa nàng về lại gia tộc và thật ra, ngôi nhà cũng không thực sự thuộc về nàng. Nó nằm trên mảnh đất của gia tộc McDonald.

“Bọn này nói gì không phải à?” Mairin lo lắng hỏi. “Em trông rất... buồn đấy, Keeley.”

Keeley vờ cười tươi. “Có gì đâu. Em đang nghĩ đến số phận của mình sau khi đứa bé được sinh ra.”

Những người kia trông sững sốt và hơi hoảng sợ. “Chắc chắn đừng nghĩ đến chuyện cô bị đuổi đi nhé,” Maddie kêu lên.

Mairin chồm về trước, nắm chặt tay Keeley. “Ewan sẽ không bao giờ cho phép điều như thế xảy ra. Em biết mà, phải không?”

“Quả thật em không biết gì về tương lai của mình cả,” Keeley nói nhẹ nhàng. “Hơn nữa, em không có nhà để quay về. Thật tình là thế.”

“Chị không thích ở đây sao?” Christina hỏi.

Keeley lưỡng lự. Một khi Alaric và Rionna cưới nhau quả thật ở đây sẽ giúp nàng cách xa Alaric hơn là trở về lãnh địa của gia tộc McDonald, nơi cô rất có thể sẽ được gọi đến để giúp Rionna hạ sinh đứa con đầu lòng. Đứa con của Alaric. Ý nghĩ đó thật quá sức chịu đựng. Thế nhưng ở đây cũng sẽ khiến nàng cận kề với cả Alaric lẫn Rionna khi họ về thăm. Quả là câu hỏi hóc búa hứa hẹn sẽ khiến nàng chịu không ít tổn thương, đau lòng cho dù số phận nàng đi về đâu chẳng nữa.

“Thích chứ,” cuối cùng nàng cũng thốt nên lời. “Chị chưa hề nhận ra mình đã cô đơn đến nhường nào cho đến khi gặp mọi người.”

“Keeley, em có thể nói cho chúng ta biết chuyện gì đã xảy đến với em không?” Mairin khê hỏi. “Nếu em thấy bất tiện thì thôi, cứ cho là chị nhiều chuyện đi, nhưng chị lấy làm lạ tại sao em không còn mang họ McDonald và tại sao gia tộc đó lại quay lưng lại với em.”

“Tệ quá,” Maddie giận dữ. “Gia đình thì mãi là gia đình chứ. Gia tộc là tất cả những gì một người có được. Nếu họ không ủng hộ cho em thì còn ai nữa nào?”

“Có còn ai đâu cơ chứ?” Keeley sầu thảm.

Nàng ngồi ngả ra và hít vào một hơi dài, ngạc nhiên khi thấy bản thân vẫn còn cảm giác tức tối sau ngần ấy thời gian. Oán giận tích tụ ngay dưới da, chỉ cần tìm thấy một khe hở là trào tuôn ra ngay.

“Em lớn lên bên cạnh người bạn thân thiết Rionna McDonald, con gái của một lãnh chúa.”

“Rionna của Alaric sao?” Mairin kinh ngạc.

“Đúng thế, Rionna của Alaric.” Nàng cố gắng hết sức để không ngáp ngừng khi thốt ra những lời đó. “Em được phép quần quanh bên lãnh chúa McDonald và phu nhân. Họ cưng chiều Rionna và em, cho phép bọn em tự do trong tháp chính. Khi hai đứa ngày càng ra dáng thiếu nữ, lãnh chúa bắt đầu để mắt tới em. Cái nhìn sẫm soi của lão ta khiến em lúng túng.”

“Tên dâm dăng,” Maddie lẩm bẩm.

“Chuyện đó trở nên phiền hà, khó chịu đến mức em bắt đầu tránh mặt lão hoàn toàn và bớt dần thời gian ở cùng Rionna trong tháp chính. Một ngày nọ, khi đến phòng gọi Rionna, lãnh chúa bắt gặp em một mình rồi buông lời cợt nhả. Lão ta hôn em và em đã thất kinh. Em nói sẽ hét lên cầu cứu nhưng lão bảo ai dám chống lại lão chứ? Lão ta là lãnh chúa. Lão có thể đạt được mọi thứ mình muốn. Không ai có thể đi ngược lại ý lão. Em rất sợ, vì lão nói sự thật. Lão định cưỡng hiếp em trong phòng của con gái, nhưng phu nhân McDonald đã bước vào.”

Mairin kinh hãi. “Ôi, Keeley.”

“Em cứ nghĩ trường hợp tồi tệ nhất là bị lãnh chúa tấn công theo cách hèn hạ đó. Nhưng em đã lầm. Điều tồi tệ nhất là em bị phu nhân McDonald gán vào hàng gái điếm rồi buộc tội em quyến rũ chồng bà ta. Em bị trục xuất khỏi pháo đài và không được phép trở về. May mắn là họ còn cho phép em dựng một mái nhà tranh cách xa pháo đài, nhưng cuộc sống ở đó thật cô đơn, buồn tẻ đối với một cô gái trẻ.”

“Hèn hạ, đáng khinh quá!” Christina kêu lên. “Sao bọn họ có thể đối xử với chị như thế?”

Cả ba người phụ nữ đều nhăn mặt ghê tởm sau khi nghe chuyện, khiến tim Keeley rộn lên niềm vui. Nàng thấy mừng khi có người bênh vực mình, giận dữ thay cho mình.

“Mất đi tình bạn với Rionna là điều đau lòng nhất. Ban đầu em không biết cô ấy có tin những lời xì xầm về em không. Nhưng sau khi phu nhân McDonald qua đời và cô ấy không có chút động thái nào đến tìm hay cho phép em trở về gia tộc, em nhận ra rằng tất cả mọi người đều đã thực sự tin vào điều tệ hại kia rồi.”

Mairin lóng ngóng đứng dậy và ôm lấy Keeley, siết chặt đến mức nàng không thở nổi. “Em không phải trở về chốn đó. Em sẽ ở lại đây với gia tộc McCabe. Bọn chị không bao giờ chống lại người của mình và chắc chắn không bao giờ tổng khừ một thiếu nữ đi để cô ấy phải rơi vào tay một lão già phóng dăng. Lão lãnh chúa đó vài tháng trước từng đến đây. Nếu biết, chị đã nhổ vào mặt lão.”

Keeley bật cười và không dừng lại được. Vai nàng run lên khi tưởng tượng cảnh Mairin nhổ nước bọt vào lão lãnh chúa đó. Nàng nhìn những người kia và chẳng mấy chốc, cả nhóm cùng cười vang trời.

Họ lau nước mắt rồi thở hổn hển. Sau khi ngó thấy vẻ mặt bất mãn của Mairin, họ lại cười ngặt nghẽo thêm lần nữa.

“Lúc này, em thấy thoải mái hơn nhiều rồi,” Keeley thú nhận. “Thật tình em chưa từng kể với bất cứ ai về nỗi hổ thẹn này.”

“Em không việc gì phải hổ thẹn,” Mairin quyết liệt. “Lão già McDonald mới đáng hổ thẹn.”

Maddie gật đầu đồng tình trong khi Christina vẫn chết lặng trước câu chuyện của Keeley.

“Và đó là lý do em nhất định phải ở lại đây,” Maddie tuyên bố. “Em sinh ra không phải là người McCabe nhưng em sẽ trở thành người của gia tộc này và ở lại đây. Khả năng chữa bệnh của em cần cho nơi này và sẽ không ai dám đối xử với em như kiểu em phải chịu đựng trên mảnh đất McDonald. Lãnh chúa của chúng ta không bắt công như vậy.”

“Em đã giữ nỗi căm tức này trong lòng từ rất lâu,” Keeley thú thật. “Nói ra được thật là dễ chịu. Cảm ơn mọi người đã không chỉ trích em.”

“Đàn ông là đồ tồi,” Christina phun ra.

Ba người còn lại ngạc nhiên quay sang cô nàng trẻ nhất bọn. Christina hầu như im lặng trong suốt câu chuyện và bây giờ má cô bé đỏ bừng, mắt long lên giận dữ.

“Em không hiểu tại sao phụ nữ chúng ta phải chịu đựng bọn họ,” cô tiếp tục.

Mairin cười. “Đâu phải tất cả họ đều thế. Cormac của em là người tử tế, thông minh đấy.”

“Nếu anh ta thông minh thì tại sao giờ này còn chưa biết hôn em cơ chứ?” Christina lẩm bẩm.

Maddie cười. “Thấy chưa, cô bé, đây là lý do vì sao em nên chủ động hôn anh ta trước đi. Anh chàng có lẽ lo chết khiếp về việc lỡ làm gì sai sẽ khiến em cảm thấy sợ hãi hoặc bị xúc phạm. Đàn ông đôi lúc suy nghĩ kỳ quặc lắm.”

Mairin rên rỉ. “Đừng để Maddie bắt đầu nói về đàn ông. Chị ấy mà gọi Bertha đến thì cả hai sẽ nhét đầy vào tai em toàn bộ những hiểu biết của họ.”

“Đúng, mà này, cô và lãnh chúa đã rất được lợi từ lời khuyên của bọn này đấy nhé,” Maddie ra vẻ tự mãn.

Khuôn mặt Mairin đỏ bừng bừng và cô huơ tay trước mặt. “Chúng ta đâu phải đang thảo luận chuyện của chị. Christina, chị đồng tình. Em nên hôn Cormac để xem anh ta phản ứng thế nào.”

Cuộc trò chuyện về việc hôn và thân mật khiến tim Keeley nhói đau. Nhìn một Christina trẻ trung đắm mình trong tình yêu, rạng rỡ niềm vui và đầy hiếu kỳ làm lòng Keeley khao khát những thứ mình không thể có được.

Christina chồm tới trước, cẩn thận nhìn bên trái, ngó bên phải. “Nhưng khi nào? Để đảm bảo không ai bị bắt gặp. Nếu chuyện đến tai mẹ em thì bà ấy sẽ cảm rằm không ngớt đấy?”

“À, nếu nụ hôn có tác động như mong muốn thì mẹ em sẽ không chịu trách nhiệm về em nữa đâu,” Maddie cười nói. “Nụ hôn đó có lẽ sẽ thúc đẩy Cormac nhanh chóng hỏi cưới em.”

Một nụ cười hy vọng, trông ngóng dần hiện trên nét mặt Christina, mắt cô bé mơ màng rồi rực sáng trong ánh lửa.

“Các chị nghĩ anh ấy sẽ làm thế ư?”

Keeley và Mairin nhìn nhau rồi mỉm cười với cô gái trẻ.

“Ừ, chị nghĩ vậy,” Mairin lên tiếng. “Rõ ràng anh ta say em như điên rồi. Bạo dạn lên nào. Còn nếu anh ta cự tuyệt em, chị sẽ đá anh ta và chúng ta sẽ tụ tập lại với nhau để nói xấu bọn đàn ông.”

Keeley cười toe toét trong khi Maddie nắc nẻ. Christina mỉm cười, nhấp nhồm hào hứng trong ghế.

“Em vẫn cần biết là khi nào. Đó phải là một khoảnh khắc riêng tư.”

“Đêm nay khi cánh đàn ông uống rượu xong, chị sẽ đề nghị Cormac đưa em về nhà,” Mairin nói. “Ngay khi ra khỏi đại sảnh, em muốn hôn lúc nào cũng được nhưng đừng để tới lúc ra tận bên ngoài, rơi vào tầm nhìn của lính canh nhé. Trong khi đó, chị sẽ báo tin cho mẹ em biết tối nay em dùng bữa trong đại sảnh cùng chị.”

“Ôi, em hồi hộp quá!” Christina thốt lên.

“Đừng hồi hộp, cô bé. Cormac sẽ hồi hộp đủ phần cho cả hai khi anh ta biết sắp được hộ tống em về nhà,” Maddie trêu chọc.

“Mairin, ta và binh lính nghe thấy tiếng cười của nàng từ khắp mọi góc ngách vọng ra đến sân tập,” giọng Ewan vang lên ở lối vào. “Tất cả đều sợ nàng lại đang âm mưu chống đối bọn họ đấy.”

Mairin ngược nhìn về nơi chồng đứng và mỉm cười tinh nghịch. “Quả thật chúng em đang bày kế. Tất nhiên chàng có thể nói với họ, nếu muốn.”

Ewan cau mày. “Ta không mất trí đâu. Tất cả bọn họ sẽ từ bỏ nhiệm vụ và trốn đi như đàn bà nếu ta nói với họ điều đó.”

Mairin cười ra vẻ ngây thơ trong khi Maddie cùng Keeley vỗ như đang tập trung vào thứ gì đó.

“Ta sẽ không để nàng quấy rầy binh lính của ta và cản trở nhiệm vụ của họ đâu, Mairin,” Ewan nghiêm giọng.

“Tất nhiên là không rồi,” cô xoa dịu.

Anh ném ánh mắt nghi ngờ về hướng cô rồi quay lưng rời đại sảnh. Anh ta vừa đi, thì cả nhóm phụ nữ lại phá lên cười.

16. Chương 16

Bữa tối là khoảng thời gian náo nhiệt khi rất nhiều binh lính dùng bữa cùng Alaric trong đại sảnh. Ngọn lửa bập bùng trong lò sưởi và những tấm lông thú đều được kéo xuống che cửa sổ với các mối nối thêm vào để lấp kín kẽ hở.

Bên phải Keeley là Mairin, bên kia là Christina. Cormac được cố ý xếp ngồi đối diện với Christina. Thật thú vị khi xem hai người đó lẩn tránh ánh mắt nhau nhưng lại liếc trộm nhau khi cho rằng người kia không nhìn mình.

Cormac ngồi giữa Alaric và Caelen. Dù đã cố hết sức, Keeley vẫn không tài nào ngăn được ánh mắt mình lạc về phía Alaric. Đêm nay, Ewan thảo luận về đám cưới sắp diễn ra của Alaric. Keeley phải dồn mọi sức lực để vẫn ngồi yên tại chỗ, cười đúng lúc và cư xử như thể nàng chẳng hề bận lòng chút nào.

Hai má nàng nhức nhối. Đầu nàng bưng bưng.

Liên minh. Mối giao tình. Cuộc chiến đang đe dọa. Không gì quan trọng ngoài thực tế Alaric sẽ cưới người khác và đến vùng đất McDonald nắm vai trò lãnh chúa.

Những món thơm ngon thường ngày trở nên khô khốc và nhạt nhẽo. Nàng ăn vì chẳng còn gì khác để làm ngoài việc ăn và mỉm cười. Lại cần thêm một miếng. Lại nở thêm một nụ cười. Quay sang Christina gật đầu. Cười trước câu nói đùa của Mairin. Ngó Caelen cau có. Và sau đó mắt nàng lại hướng đến chỗ Alaric.

Keeley thở dài, dùng con dao di tròn miếng thịt trong đĩa. Nàng chỉ ước bữa ăn kết thúc cho sớm để có thể lui về phòng và cố ngủ vùi đi vài giờ.

Nàng lại trộm nhìn về phía Alaric và hít nhanh một hơi khi bắt gặp ánh mắt chàng đang dán chặt vào mình. Chàng không quay đi cũng không cố vờ như không phải đang nhìn nàng. Đôi mắt chàng như lớp băng màu lục, đục sâu vào phòng tuyến của nàng và đe dọa khiến nàng sụp đổ ngay tại chỗ.

Chàng không cười. Trong mắt chàng, Keeley nhìn thấy tất cả mọi cảm xúc nàng đang trải qua. Và nàng không thể bắt mình quay đi. Không, nếu chàng có thể can đảm để nàng nhìn thấy sự đau khổ của mình thì nàng cũng có thể đáp lại điều tương tự. Nàng sẽ không giả vờ là không cảm thấy gì nữa.

Bên cạnh nàng, Mairin hắng giọng, giật Keeley ra khỏi tia nhìn bị khóa chặt. Nàng liếc nhanh xung quanh, nhưng tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nữ chủ nhân của pháo đài đang chuẩn bị phát biểu.

“Bữa tối đã xong, đến lúc Christina phải nhanh chóng trở về nhà rồi. Mẹ cô ấy sẽ lo lắng khi mà ngoài trời rét căm căm đến thế kia.”

Cô nhìn Cormac và mỉm cười dịu dàng. “Cormac, anh có vui lòng hộ tống Christina về không? Ta ghét phải để cô ấy một mình ra về với thời tiết khắc nghiệt thế này.”

Trong khoảnh khắc, Cormac trông như bị nuốt mất lưỡi. Sau khi liếc nhanh về phía Christina, anh vội vàng đứng lên.

“Tất nhiên rồi, thưa phu nhân McCabe.”

Ewan nhìn Mairin bằng ánh mắt chịu đựng, còn Caelen chỉ cau mày khi Cormac đi vòng qua và giơ cánh tay ra cho Christina.

Cả bàn ăn im phăng phắc, dường như tất cả mọi người trong đại sảnh đều dõi theo Cormac lúng túng dẫn Christina rời đi. Ngay khi họ đi khỏi, Ewan thở dài và nhìn chằm chằm vào vợ mình.

“Nàng lại bày trò gì nữa vậy?”

Mairin mỉm cười và trao đổi một cái nhìn bí ẩn với Keeley trước khi đối mặt với chồng.

“Chàng sẽ để Christina đi bộ về nhà một mình ư? Cô ấy có thể trượt chân ngã trên băng và rồi chúng ta biết ăn nói thế nào với mẹ cô ấy? Rằng lãnh chúa của chúng ta đã để một thiếu nữ đơn độc đi trong thời tiết thế này không người hộ tống ư?”

Ewan ngược mặt lên trời. “Sao ta lại hỏi làm gì nhỉ?”

“Thôi nào, chồng yêu quý. Uống thêm một cốc rượu rồi kể em nghe ngày hôm nay của chàng thế nào đi,” Mairin nói với nụ cười ngây thơ.

“Nàng biết rõ một ngày của ta thế nào mà. Ta vừa kể trong suốt nửa giờ qua.”

“Anh đã gửi thư cho lãnh chúa McDonald thông báo chấp thuận các đề nghị của ông ta chưa?” Caelen hỏi.

Anh ta nhìn thẳng vào Keeley với vẻ mỉa mai trong lúc nói. Keeley đón ánh mắt của anh ta nhưng không phản ứng gì.

“Rồi, cách đây hai ngày,” Ewan đáp. “Ta không mong nhận được phản hồi trước lúc bão tan và tuyết ngừng rơi.”

“Vậy chúng ta sẽ chờ đón ông ta vào gần mùa xuân,” Caelen nhấn mạnh. “Ông ta và Rionna.”

“Caelen.”

Alaric chỉ thốt ra vồn vện một từ, nhưng giọng chàng lạnh tanh, buốt giá như những cơn gió bên ngoài. Đó là một cảnh báo rõ ràng, yêu cầu người em trai dừng ngay việc xía mũi vào chuyện này, nhưng nó đã không giúp Keeley cảm thấy dễ chịu hơn.

Caelen đang cảnh cáo nàng. Anh ta biết hấp lực giữa nàng và Alaric. Keeley muốn chui xuống bàn và chết đi vì xấu hổ.

Nhưng thay vào đó, nàng lại hếch cằm tỏ vẻ xem thường Caelen như thể anh ta là con côn trùng phiền toái mà nàng sắp bóp chết. Sự hình dung đó nâng đỡ tinh thần của nàng đáng kể. Thật tình không gì khiến nàng thích thú hơn việc cho Caelen một trận ra trò.

Caelen nhướng mày như thể ngạc nhiên trước sự táo tợn của nàng, còn nàng neho mắt lại như muốn nói với anh ta rằng nàng biết tổng anh ta định làm gì.

Nhưng nàng ngạc nhiên bội phần khi Caelen thoáng nhếch một nụ cười sau đó tiếp tục nốc rượu và mau chóng phớt lờ nàng.

Keeley vừa định cáo lui thì Cormac đã trở lại đại sảnh với khuôn mặt choáng váng. Nàng nháy mắt với Mairin, đang trông hết sức vui mừng. Còn Mairin siết chặt tay nàng dưới mặt bàn.

Cormac va phải chiếc ghế của mình khi cố ngồi lại vào chỗ. Sắc da của anh ta đậm hơn và mái tóc... rối bù làm nụ cười của Mairin càng thêm nở rộng.

Ewan lăm bằm còn Caelen đảo mắt ngán ngẩm. Alaric chỉ dán chặt mắt vào Keeley đến khi má nàng nóng lên bởi cái nhìn chăm chú của chàng.

“Thưa lãnh chúa, tôi cần nói chuyện với ngài,” Cormac hạ thấp giọng. “Một chuyện vô cùng quan trọng.”

Ewan đưa ánh mắt chịu đựng sang vợ rồi quay về phía Cormac gật đầu. “Nói đi.”

Cormac hắng giọng và bồn chồn nhìn khắp lượt những người còn đang ngồi đó. Hầu hết cánh đàn ông đã ra về, tại bàn chỉ còn Gannon, anh em của lãnh chúa cùng với Keeley và Mairin.

“Tôi xin phép được hỏi cưới Christina,” anh ta buột miệng.

Mairin suýt nhảy vọt ra khỏi ghế còn Keeley thấy khó lòng nín cười trước vẻ mặt sững sờ của bốn người đàn ông ngồi cùng.

“Ta hiểu. Người suy nghĩ kĩ chưa?” Ewan hỏi. “Cô ấy có thực sự là người người muốn cưới không? Và có chắc cô ấy muốn kết hôn với người không?”

“Có, thưa ngài. Thật ra cô ấy còn nói tôi sẽ không được hôn cô ấy nữa cho đến khi cả hai chính thức kết hôn.”

Nghe thế, Keeley và Mairin không thể kìm nén tiếng cười thêm được nữa.

“Xin Chúa cứu chúng con khỏi những phụ nữ rắc rối hay gây chuyện,” Ewan lầm bầm. “Dường như có nhiều cuộc mai mối đang diễn ra trong pháo đài. Được rồi, Cormac. Ta cho phép người đến thưa chuyện với cha cô ấy, nhưng ta không cho phép người xao lãng nhiệm vụ. Nhiệm vụ hàng đầu là bảo đảm sự an toàn cho vợ ta. Nếu ta thấy người phân tâm, dù chỉ một lần, ta sẽ thải hồi người.”

“Vâng, thưa lãnh chúa. Lòng trung thành của tôi luôn đặt ngài và phu nhân lên trên hết thảy,” Cormac nói.

“Vậy chuẩn bị lời lẽ thưa chuyện với cha cô ấy đi. Chúng ta sẽ có linh mục ngay khi thời tiết cho phép, tất nhiên với điều kiện cha cô ấy bằng lòng.”

Cormac cố nén nụ cười tươi rói, nhưng sự nhẹ nhõm và... hạnh phúc ngời lên trong mắt anh ta khiến Keeley trở nên ủy mị. Nàng nuốt vào trong lòng nỗi khát khao và chút ghen tị trào dâng. Nàng thực sự mừng cho Christina. Cô nàng chắc sẽ choáng váng khi được Cormac cầu hôn.

Nhìn sang Mairin, nàng thấy niềm phấn khích của mình phản chiếu nơi lãnh chúa phu nhân. Mairin cúi xuống thì thầm, “Ngày mai chúng ta sẽ chất vấn Christina về nụ hôn đó.”

Keeley đưa tay lên miệng để nhin cười. “Chắc hẳn đó là một nụ hôn đặc biệt đáng nhớ,” nàng thì thầm đáp lại.

“Chị cũng có vài lần như thế,” Mairin như đang hồi tưởng. Sau đó cô liếc nhìn về hướng Ewan. “Có lẽ nhiều hơn vài lần.”

Chực chờ trên đầu lưỡi Keeley là mong muốn được thổ lộ rằng nàng cũng vậy, cũng đã nếm trải một nụ hôn không giống bất kỳ nụ hôn nào khác, nhưng nàng lặng im. Liếc về phía Alaric một lần nữa, nàng thấy ánh mắt chàng đang vuốt ve mình một cách rõ ràng như thể đang chạm tay vào nàng.

Mỗi hơi thở của nàng khó nhọc như bị bóp nghẹt, ngực nàng nhức nhối vì phải ráng sức hít vào. Keeley bắt ánh mắt mình quay đi và đứng dậy rời bàn. Nàng quay sang Ewan đầu tiên, khẽ nhún gối chào một cách vụng về.

“Thưa lãnh chúa, cho phép tôi lui về phòng nghỉ ngơi. Đêm nay tôi thấy mình khá mệt.”

Ewan gật đầu và tiếp tục cuộc nói chuyện với Alaric.

Sau đó, Keeley quay sang Mairin. “Mai gặp lại chị nhé. Chúc chị ngủ ngon.”

Cái nhìn thông cảm của Mairin nói cho Keeley biết cô ấy đã biết tình cảm ngấm ngấm giữa nàng và Alaric.

Keeley vội vã bỏ đi nhưng vẫn cảm thấy sức nặng từ ánh mắt của Alaric dõi theo. Nàng không thể nhanh chóng thoát khỏi cái nhìn dò xét của những người ngồi tại bàn. Nàng đã tự biến mình thành con ngốc bởi những lần lén nhìn Alaric. Họ có đuôi mù và ngớ ngẩn mới không cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra.

Những bậc thang dường như kéo dài vô tận. Phòng nàng lạnh buốt và nàng run rẩy, đi nhóm lửa từ đồng than gần tàn. Sau khi thêm củi vào, nàng đứng bên lò sưởi giấy lát để hơi ấm đôi tay rồi đến kiểm tra tấm lông thú để che cửa sổ.

Hài lòng khi tắt cả đầu vào đó, nàng thay đồ ngủ rồi lên giường đắp chăn. Ánh sáng duy nhất trong bóng tối là ngọn lửa màu cam rực rỡ. Nó hắt bóng lên tường làm nàng cảm nhận từng chút một, nỗi cô đơn đang len lỏi trong lòng.

Bên ngoài, gió gào rít rồi rên rỉ, như một ông già đang than vãn cho số kiếp. Keeley quần tất lông thú chặt hơn quanh mình và nhìn chăm chăm ngọn lửa nhảy múa trên trần nhà.

Giá mà mọi thứ cũng đơn giản như đánh cắp một nụ hôn. Giá mà nàng được quyền tự ý hành động như Christina. Keeley mỉm cười buồn bã và rầu rĩ. Giá mà một nụ hôn có thể giải quyết được mọi điều bất ổn. Christina hôn người đàn ông của cô ấy và bây giờ cả hai sắp tiến tới chung sống dưới một mái nhà.

Nàng không có cuộc sống nào khác với Alaric. Nhưng nàng có thể áp ủ một vài khoảnh khắc lén lút ở trong vòng tay chàng.

Nàng hoàn toàn bất động khi ý nghĩ đó xâm chiếm đầu óc, và phải đưa tay lên xoa dịu cổ họng như đang bị bóp nghẹt.

Nếu nàng thật sự tiến tới với Alaric thì sao? Điều đó sẽ khiến cuộc đời nàng chuyển biến thế nào khi đã nàng từng bị mang tiếng là một phụ nữ không đức hạnh?

Keeley nhắm mắt lại, lắc đầu phủ nhận trong tâm lặng.

Nhưng nàng thậm chí không vin vào có Rionna là bạn mình nữa. Bạn bè không quay lưng lại với nhau. Và đâu ai biết.

Chỉ một đêm thôi.

Có thể chăng?

Alaric muốn nàng. Chàng thể hiện điều đó quá rõ ràng. Và Keeley cũng muốn có chàng trong từng hơi thở. Nàng muốn chàng nhiều đến mức ham muốn ấy trở thành cơn đau thể xác.

Nàng sẽ cảm thấy thế nào khi tay chàng lướt trên da thịt mình? Môi chàng chạm vào môi nàng sẽ đem đến xúc cảm ra sao?

Đúng thế, thật đau đớn khi phải rời xa Alaric. Thật đau đớn khi chỉ có chàng trong phút chốc hẹn hò ngắn ngủi, nhưng nàng bắt đầu tin rằng chàng đã nói đúng. Nếm một chút hương vị ngọt ngào còn hơn là phải hối tiếc, cay đắng cả đời. Và ngay lúc này nàng sẽ ân hận nếu tới lúc chết vẫn còn là trinh nữ.

Nàng đã gìn giữ phẩm hạnh quá lâu rồi. Giữ khư khư kỷ càng đến nỗi không còn điều gì khác quan trọng hơn. Đó là bằng chứng duy nhất chứng tỏ nàng không phải ả điếm như lời người ta gán ghép. Nhưng nó đâu mang lại công lý cho nàng. Chẳng ai đứng về phía nàng cả. Sẽ không bao giờ có bất cứ ai đứng về phía nàng. Chỉ có mình nàng biết sự thật.

Nhưng sự thật đó an ủi nàng được bao nhiêu trong những đêm lạnh giá?

Keeley suýt bật cười khi tâm trí đã đi một quãng đường xa đến thế để hợp lý hóa khát khao thỏa mãn mối tình với chàng chiến binh của nàng.

Chiến binh của nàng. Mãi mãi là của nàng. Nhưng không thể bên ở nàng. Tuy vậy trong trái tim nàng, không có ai khác. Sẽ chẳng bao giờ có ai khác nữa.

“Đừng nghĩ vớ vẩn, lung tung nữa, Keeley,” nàng tự nhắc chính mình. “Điều tiếp theo mày biết mà, mày sẽ bị ném ra khỏi tấm lòng thú che cửa sổ và có nguy cơ ngã nhào lên bụi cây thạch nam phủ đầy tuyết.”

Nàng cười mà nước mắt làm cay xè hàng mi, nàng đưa tay quệt đi để giảm bớt cảm giác bỏng rát.

Không, bây giờ không phải là lúc cho những giấc mơ ngổ ngán và viễn vông. Nàng cần phải thực tế và quyết định điều gì có thể chấp nhận được với mình. Với nàng chứ không phải với ai khác. Lần này, nàng sẽ đặt những mong muốn, khao khát của chính mình lên trên hết. Bởi nếu nàng không quan tâm đến hạnh phúc của bản thân thì không ai khác sẽ làm thế vì nàng.

Một đêm trong vòng tay của Alaric.

Một khi ý nghĩ ấy đã rành rành trong tâm trí, nàng không thể xua đẩy nó đi. Nó thiêu cháy nàng. Nó cám dỗ nàng mà chưa điều gì có thể làm vậy.

Trước khi gặp Alaric, nàng chưa từng hôn và được hôn, không tính đến cái miệng gớm ghiếc của lão lãnh chúa kia và nàng cũng không coi đó là một nụ hôn thực sự. Nụ hôn là thứ được trao gửi, còn lão lãnh chúa chỉ thực hiện trò chiếm đoạt. Nàng chưa bao giờ tự nguyện trao cho lão bất cứ thứ gì.

Keeley úp lòng bàn tay lên mắt và lùa các ngón tay vào tóc.

Đã quá muộn để nàng quay lại. Nó đã vượt quá tầm một giấc mơ vô vọng. Ý tưởng đã bén rễ. Nó cháy sáng rực trong tâm trí đến nỗi nàng biết trạng thái căng thẳng quá sức chịu đựng giữa nàng và Alaric không thể kéo dài thêm ngày nào nữa.

Đêm nay nó phải kết thúc.

17. Chương 17

Alaric đứng đăm chiêu bên cửa sổ nhìn ra trời đêm. Ánh trăng sáng soi tỏ cảnh vật chìm trong tuyết. Xa xa, mặt hồ phẳng lặng không một gợn sóng, lóng lánh như lớp bạc bóng loáng.

Khung cảnh thật yên bình, tĩnh lặng, trái ngược hoàn toàn với những xáo trộn giằng xé trong lòng chàng.

Những lời của em trai cứ văng vẳng bên tai, ý nghĩ quý quyết đó được gieo vào đầu chàng và ăn sâu vào tâm trí. Chàng thấy xấu hổ khi ngày qua ngày lại càng nghĩ đến nó nhiều hơn.

Đoạt lấy cô nàng. Một đêm ân ái thoát ra khỏi những si mê cuồng dại.

Nhưng chàng không thể. Vì chàng biết những cảm giác của mình không chỉ đơn giản là dục vọng. Là gì nữa thì chàng không thể diễn tả. Chỉ biết cảm giác đó thật mới mẻ. Chàng đang trên đỉnh của trạng thái vừa hoang mang, lo lắng vừa phấn khích, sung sướng. Giống như chàng chuẩn bị chiến đấu và máu chàng đã sôi lên sùng sục trong tư thế sẵn sàng.

Chàng muốn nàng, đúng vậy. Không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng chàng không nhận những gì chẳng được gửi trao một cách tự nguyện. Chàng không muốn gây đau đớn cho nàng. Nhìn vào sự đau khổ trong mắt nàng, chàng thấy khổ sở, một cảm giác trước giờ chàng không hề nghĩ phụ nữ có thể gây ra cho mình.

Nghe tiếng mở cửa, chàng xoay người lại, nghiêm khắc chuẩn bị quát mắng kẻ to gan dám vào mà không gõ cửa.

Nhưng khi nhìn thấy Keeley đứng trong bóng tối, nét mặt hiện rõ sự do dự, chàng bỗng sờ tới quên cả thở.

“Em tưởng chàng ở trên giường,” giọng nàng không khác gì lời thì thầm. “Khuya rồi. Chúng ta đã về phòng từ mấy tiếng trước.”

“Thế mà hai ta đều đang đứng đây, không thể chớp mắt. Vì sao thế, Keeley?” chàng nhỏ nhẹ. “Chúng ta lại tiếp tục phủ nhận điều cả hai cùng muốn ư?”

“Không.”

Chàng lặng người đi. Căn phòng im ắng như tờ, chỉ còn nghe thấy tiếng gió hú. Cái lạnh thốc vào phòng với tầng tầng lớp lớp những giá rét tê buốt. Keeley rùng mình, co ro ôm lấy hai vai. Trông nàng mong manh quá, toàn bộ bản năng trong chàng đều kêu gào phải bảo vệ nàng khỏi mọi tổn hại. Phải nâng niu chiều chuộng nàng bằng mọi kiên nhẫn và hiểu biết có trong chàng.

Chàng buột miệng nguyên rửa khi có thêm một luồng khí lạnh xộc tới. Ngọn lửa trong lò sưởi bập bùng cháy cao hơn. Chàng vội đến cửa sổ kéo tấm lông thú xuống rồi trở lại ôm Keeley vào lòng, che chở nàng khỏi khí lạnh.

Trái tim nàng đang đập loạn nhịp kể ngực chàng và nàng run rẩy từ đầu đến chân.

“Lên giường trùm chăn đi, để ta cời lửa to lên,” chàng dịu dàng nói.

Chàng đưa Keeley đến giường một cách cẩn trọng. Nàng ngồi ở mép giường, căng thẳng và lo lắng khi chàng choàng một tấm lông thú quanh người mình.

Không thể cưỡng lại, chàng hôn lên đỉnh đầu và vuốt mái tóc dài của nàng. Chàng sẽ không nếm vị ngọt đôi môi của nàng. Nếu bắt đầu, chàng sẽ không thể dừng lại và khiến nàng rét cóng mất.

Bàn tay nàng lướt từ môi chàng xuống đến quai hàm. “Em muốn chàng. Em không thể khước từ chàng, hay chối bỏ chuyện giữa chúng ta thêm giây phút nào nữa. Em biết số phận của chàng là phải kết hôn để trở thành lãnh chúa gia tộc McDonald. Đây là một số phận cao quý. Em sẽ không ngăn cản chàng thực hiện mục tiêu đó. Em chỉ muốn đêm nay. Một đêm trong vòng tay chàng để em có thể in sâu vào ký ức trước khi chàng rời đi.”

Chàng đặt nụ hôn vào lòng bàn tay Keeley, hôn lên làn da mịn màng, rồi lần lượt đến từng ngón tay thon của nàng.

“Ta cũng muốn nàng nhiều đến mức trở thành khát khao đau đớn. Ta muốn mãi mãi khắc ghi giây phút có nàng trong vòng tay, cho dù sau này ta có già đi bao nhiêu chăng nữa.”

Keeley mỉm cười, mắt đượm buồn khi đưa tay ôm má chàng. “Chúng ta sẽ biến đêm nay thành kỷ niệm khó phai cho cả hai nhé.”

“Ừ. Ta sẽ yêu nàng cuồng nhiệt.”

Đang định đứng lên thì chàng khựng lại khi nàng đưa tay ra.

“Có một điều em phải nói trước khi chúng ta tiến xa hơn.”

Alaric ngẩng đầu, chăm chú trước thái độ bồn chồn bất chợt cùng hơi thở gấp gáp của nàng.

Chàng vuốt những sợi tóc vương trên mặt nàng, luồn tay vào mái tóc dài nhằm xoa dịu những bận tâm hằn thành nếp nhăn trên trán Keeley. “Nàng nói đi.”

Đưa mắt ra xa trong chốc lát, nàng mới quay lại nhìn chàng. Vẻ đẹp của đôi mắt đã bị che khuất bởi nỗi lo lắng và... xấu hổ.

“Chàng nhất định phải biết điều này. Em bị đuổi khỏi gia tộc McDonald. Đó là gia đình của em. Em là người McDonald.”

Chàng nhíu mày bối rối trong lúc cố nắm bắt những gì nàng vừa nói. Người McDonald sao? Chàng đã không nghĩ ngợi nhiều về việc mình đã đi đến đâu sau khi bị thương. Toàn bộ khoảng thời gian đó đối với chàng rất mơ hồ. Anh em của chàng cũng không đề cập đến việc nơi họ đến đón chàng cách vùng đất của gia tộc McDonald bao xa.

Và nàng bị đuổi đi sao? Nổi tức giận ủa đến. Chàng nâng cằm nàng lên để mắt nàng nhìn thẳng vào mắt mình.

“Tại sao thế? Tại sao họ hàng ruột thịt lại đuổi nàng đi?”

“Lãnh chúa có những hành động không phải với em khi em chỉ là một thiếu nữ mới lớn. Vợ lão ta bước vào khi lão định giở trò đồi bại với em và bà ta hét lên rằng em là ả điếm. Cuối cùng em bị mang tội tìm cách ve vãn lãnh chúa.”

Alaric trong giây lát không thể nói nên lời. Tay chàng rời bỏ cằm nàng trong lúc tâm trí vật lộn với câu chuyện.

“Chúa ơi,” chàng thì thào.

Chàng thở mạnh và nghiêng chặt quai hàm khi hình dung Keeley ngọt ngào của chàng, một Keeley trẻ hơn bây giờ rất nhiều, cổ chống cự với một gã đàn ông già dặn hơn hẳn, khỏe mạnh hơn hẳn. Điều đó khiến chàng phát ốm và giận dữ.

“Đó không phải sự thật,” tiếng thì thầm của nàng rất quả quyết.

“Không!” chàng lên tiếng bênh vực nàng, bàn tay lại đưa lên vuốt ve má nàng. “Tất nhiên nó không phải sự thật. Ta hy vọng nàng không nghĩ ta tin điều đó dù chỉ một giây. Ta tức giận khi nàng bị đối xử một cách bất công và phải trả giá cho tội lỗi của lão lãnh chúa đó. Trách nhiệm của lãnh chúa là phải bảo vệ gia tộc của mình. Phải xứng đáng với ngôi vị lãnh đạo. Hãm hại một thiếu nữ là phản bội lại tất cả những gì mà một lãnh chúa đã thề sẽ thực hiện.”

Nàng nhắm mắt cảm nhận sự nhẹ nhõm xóa sạch nếp nhăn hiện rõ trên mặt mình. Tim Alaric đau nhói trước những gì nàng đã phải chịu đựng. Nhưng hơn thế nữa, trong chàng có một sự thôi thúc mạnh mẽ phải nhanh chóng đến pháo đài McDonald và đánh bại lão lãnh chúa đó để lão không còn có thể cưỡng đoạt thêm cô gái nào nữa. Chàng nhớ đến lúc ăn tối cùng lão ta trong đại sảnh của pháo đài McCabe. Chàng đã chào đón lão như một đồng minh, đồng thời cũng là cha vợ tương lai của mình. Mỗi chàng cong lên ghé tởm, đầu đau buốt khi nhận ra không thể làm vậy. Chàng không thể vứt bỏ mối liên minh bằng cách trở thành kẻ thù của tộc McDonald.

Sự thể đi đến mức đó thì thật tai hại.

Quyết định không để vương bận đầu óc vào những thứ ngoài tầm kiểm soát, chàng chuyển sự chú ý đến điều có thể.

Chàng đưa tay vuốt ve làn da mượt như nhung của Keeley, ngón tay cái mân mê đôi môi căng mọng. Những ngón tay chàng trơn xuống chiếc cổ thon thả rồi dừng lại ngay trên gò ngực nàng.

Chàng có thể cảm thấy nhịp đập của nàng hơi kích động và nghe hơi thở nàng gấp gáp khi chàng hạ tay ôm lấy bầu ngực qua lớp váy ngủ mỏng manh.

“Nàng có biết mình đẹp đến mức nào không, cô bé của ta. Da thịt nàng mềm mại và mong manh như ánh trăng trên tuyết. Không chút tì vết hay khuyết điểm nào. Ta có thể chạm vào nàng, vuốt ve nàng mãi mà không biết chán.”

Nàng thở dài, khẽ uốn người, lấp đầy lòng bàn tay chàng. Đầu ngực nàng căng tức và khi ngón tay chàng lướt nhẹ qua, chúng cứng lên như chồi non mới nhú.

Môi họ cận kề. Ánh mắt chàng lướt trên khuôn mặt của Keeley, nhìn sâu vào đôi mắt đẹp tuyệt của nàng ngay giây phút hai đôi môi chạm vào nhau.

Cảm giác bùng nổ. Như hôn mặt trăng và được chiếu rọi bởi hàng ngàn tia sáng bạc. Khát khao trườn xuống sống lưng và lan tỏa ra khắp chân tay đến khi chúng trở nên nặng trĩu.

Chàng lướt qua miệng nàng rồi tiến sâu vào giữa đôi môi kia để nếm vị ngọt ngào bên trong. Nóng bỏng, ẩm ướt và dữ dội đến mức toàn thân chàng rung lên ham muốn mãnh liệt tột độ.

Nàng đang thở dốc, vài luồng hơi mỏng phả qua mặt chàng khi nàng quay đi. Đôi mắt mờ dần điểm chút tia sáng xanh lục pha vàng gợi cho chàng nhớ đến vùng cao nguyên mỗi độ xuân về.

“Thật sự em chưa từng gần gũi với người nào. Chưa ai chạm vào em như chàng.”

Lời thú nhận của nàng đánh thức bản năng khao khát chiếm hữu mạnh mẽ sâu bên trong chàng. Đồng thời chàng tràn đầy sự dịu dàng và mong muốn biến những giây phút này thành một đêm không thể nào quên đối với nàng.

“Ta sẽ thật nhẹ nhàng, tình yêu của ta. Ta thề đấy.”

Nàng mỉm cười, đôi tay ôm ấp khuôn mặt chàng và níu chàng lại gần. “Em biết chàng sẽ làm thế, chiến binh.”

Chàng vòng tay ôm nàng vào lòng, hít hà mùi hương ngọt ngào tinh tế, rất nữ tính, mềm mại và mượt mà. Rồi chàng rúc vào cổ nàng, để lại dấu răng của mình trên đó. Thân người nàng rung lên sau mỗi lần chàng nhẹ cắn.

“Nàng ngọt ngào quá. Hương vị ngọt ngào nhất mà ta từng nếm.”

Chàng cảm nhận nụ cười của nàng trên thái dương của mình.

“Và chàng có đôi môi phủ mật, tình yêu ạ. Lời lẽ ngọt ngào nhất mà em từng nghe.”

“Đó không phải là ngôn từ hoa mỹ để tán tỉnh nàng. Đó là sự thật bởi ta chưa bao giờ thốt ra những điều như thế.”

Nàng vòng tay quanh cổ chàng và tan vào chàng cùng một hơi thở dài. “Em thích phần hôn này vô cùng, nhưng điều đó mách bảo em rằng còn nhiều việc khác nữa trong chuyện yêu thương âu yếm.”

Chàng mỉm cười, lướt môi qua trán nàng. “Phải, nàng nói đúng. Còn nhiều việc khác nữa và ta dự định sẽ cho nàng biết một cách cực kỳ chi tiết.”

Rồi môi nàng chủ động tìm đến môi chàng. Làn hơi dài xen lẫn tiếng thở của nàng tràn vào miệng Alaric. Chàng nuốt lấy hơi thở của ấy, ôm nàng vùi sâu vào ngực mình.

Chàng để nàng dẫn dắt nụ hôn theo ý muốn, để nàng chiếm lấy mình bao nhiêu tùy thích.

Trước đây, một cuộc vui chóng vánh là sở thích của Alaric. Chàng thường đưa các cô nàng lên giường nô đùa, nhanh chóng tận hưởng. Vậy mà ngay lúc này đây, chàng lại muốn thưởng thức từng giây từng phút. Chàng muốn việc này kéo dài bất tận. Chàng sẽ dành thời gian cho nàng tận hưởng niềm vui thú của thân xác và trái tim.

Chàng nhồm lên, đẩy nàng ngã ra giường. Tóc nàng chảy tràn trên tấm nệm như một thảm nhung lụa. Những sợi tóc óng ánh tựa tơ vàng dưới ánh sáng từ ngọn lửa. Ngón tay chàng chạy dài theo những tia sáng lấp lánh sắc màu và các sắc thái khác nhau trộn lẫn trong suối tóc dày ấy.

Ánh mắt nàng dán chặt vào chàng rực sáng niềm tin. Nàng trao cho chàng thứ chưa từng trao vào tay người đàn ông nào khác làm cho chàng thấy mình không xứng đáng. Nàng dành trọn niềm tin vào chàng khiến chàng do dự.

Nàng duỗi căng và oằn người dưới thân chàng trước khi giơ tay mời gọi. Alaric nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, hôn các đốt ngón tay rồi hạ chúng xuống bụng nàng. Tay chàng lướt ngược lên cánh tay nàng, nắm lấy lần vải áo và từ từ kéo nó tuột khỏi vai, để lộ làn da trần lụa là.

Không thể chống cự lại sự cám dỗ đó, chàng cúi xuống hôn bờ vai nàng và lướt một đường lên cổ đầy khiêu khích. Gai ốc nổi khắp trên da nàng, râm ran dưới môi chàng. Alaric khẽ cười khi vành tai nàng nằm giữa hai hàm răng của chàng và nàng rùng mình dữ dội.

“Miệng chàng thật là hư.”

“Ta chỉ mới bắt đầu thôi.”

Alaric kéo váy nàng xuống đến khi nó mấp mé nơi đầu ngực. Chàng nín thở, cơ thể căng như dây cung. Cậu nhỏ của chàng đã thức tỉnh, phồng lên bên dưới lớp vải quần, đang cố được tự do để tìm đến sự ngọt ngào của nàng.

Chàng lăm bằm nguyên rửa và nghiêng chặt quai hàm trong nỗ lực điên cuồng nhằm duy trì kiểm soát. Vài giây kéo dài, ngực chàng phập phồng hít thở.

“Có chuyện gì vậy?”

Chàng đưa mắt xuống nhìn sự lo lắng trong mắt Keeley rồi hôn nàng thật lâu và thật chậm nhằm xoa đi nỗi sợ hãi kia. “Không, cô bé của ta. Không có chuyện gì cả. Mọi thứ đều rất tuyệt. Rất tuyệt.”

Chàng rời môi Keeley, cắn nhẹ cằm rồi lướt môi dần xuống ngực nàng. Chàng dừng lại ngay trên gò bồng đảo rồi rúc vào khe ngực nàng, đẩy cổ áo nàng trượt khỏi đầu ngực.

Chiếc váy lơ lửng ngang eo Keeley và chàng không thể rời mắt khỏi hai núm hồng tuyệt diệu. Chúng căng cứng mời gọi môi chàng, một sự thôi thúc không thể nào cưỡng lại.

Lưỡi chàng lướt qua một bên núm hồng khiến nàng khẽ kêu lên. Nàng nắm chặt vai chàng, ngón tay bấu vào da thịt chàng.

Rồi chàng tìm sang núm hồng bên kia và nút mạnh.

Nàng căng thẳng quá đỗi, uốn người lên, những ngón tay bấu chặt đến mức trông nàng giống như đau đớn. Khi chàng nới lỏng tay ôm ngực Keeley, nàng rên rỉ kích động không ngớt dưới thân chàng.

“Suyt, khẽ nào, chỉ mới là khúc dạo đầu thôi. Thoải mái đi. Để ta yêu nàng.”

Chàng lùi lại đến khi chân chạm sàn, kéo tuột váy nàng đi. Giờ đây trước mắt chàng, nàng hoàn toàn khỏa thân.

Alaric nuốt khan. Chàng chưa từng thấy thiếu nữ nào đẹp hơn trong đời. Da nàng sáng bừng lên trong ánh lửa. Mềm mịn và mượt mà, không một tí vết. Thân hình hoàn hảo, hông nở, eo thon, bộ ngực căng tròn lấp đầy bàn tay và khuôn miệng một người đàn ông.

Bụng nàng phẳng lì với chiếc rốn nhỏ khiến chàng thêm khát được đưa lưỡi vòng quanh nó.

Ánh mắt chàng trôi xuống vùng nữ tính bí ẩn nhất với những lọn xoắn bảo vệ sự trong trắng và ngọt ngào bên trong đó.

Chàng không hề nghĩ còn có thể căng thẳng hơn nữa. Chàng đã ham muốn đến phát điên.

Chàng không muốn làm nàng sợ, nhưng nếu chàng không lột bỏ quần áo sớm, chàng sẽ xé toạc nó khỏi người mất.

“Nằm đây trong lúc ta cởi quần áo nhé,” giọng chàng hạ thấp.

Đôi mắt nàng mở to khi những ngón tay chàng lỏng ngóng với dây lưng quần. Khi được phóng thích, sự nhẹ nhõm quá đỗi ủa đến làm chàng suýt khụy gối ngay lúc đó.

Chàng cởi phất áo rồi ném đi. Khi quay lại phía Keeley, chàng thấy nàng nhìn chằm chằm vào phần nam tính của chàng. Alaric không chắc nàng hoảng sợ hay tò mò. Về mặt của nàng là sự pha trộn kỳ lạ của cả hai cảm xúc đó.

Khi chàng tiến tới, tay nàng tự động đưa lên như tránh né.

Chàng nắm lấy cổ tay nàng, ngón cái vuốt ve trên làn da mềm mại.

“Không có gì phải sợ, Keeley. Ta sẽ không làm nàng đau. Ta sẽ nhẹ nhàng như một con cừu mới sinh.”

Và có chết chàng cũng không nuốt lời.

18. Chương 18

Keeley nín thở đến khi đầu óc quay cuồng muốn ngất xỉu. và rồi nàng chao đảo khi thở ra.

Đứng trước nàng là một người đàn ông - một chiến binh có sức vóc khác xa nàng. Chàng đã được mài giũa bởi những ngọn lửa chiến chinh. Cơ bắp. Seọ. Rắn chắc. Không hề có mỡ thừa trên bất kỳ phần nào của cơ thể.

Alaric vượt trội hơn hẳn nàng, sức mạnh của chàng là thứ hữu hình trong không gian nhỏ bé của căn phòng. Chàng có thể dễ dàng làm tổn thương nàng, nhưng Keeley tin tưởng chàng hoàn toàn. Sự dịu dàng của chàng xoa dịu nàng và khiến nàng cuồng lên khát khao.

Nhưng nhìn chàng, nàng ngược ánh mắt hoài nghi. “Chàng có chắc rằng... Chàng có chắc rằng... chúng ta sẽ... chúng ta sẽ vừa với nhau chứ?”

Nàng gần như rên rỉ vì xấu hổ. Làm sao cư xử cho giống một phụ nữ trưởng thành tháo vát như suốt những năm qua khi mà chỉ vừa nhìn thấy chỗ ấy của một người đàn ông, nàng đã xúc động mạnh đến thế. Cứ như trước giờ nàng chưa từng nhìn thấy lần nào. Nàng đã nhìn thấy chàng, nhưng khi đó nơi ấy đang ngủ yên. Không phải lúc sẵn sàng lâm trận. Nàng hết sức ngạc nhiên khi một thứ bình thường trông mềm rũ mà phút chốc lại có thể hóa thành kích thích đáng kể và đầy vẻ nguy hiểm.

Alaric cười dịu dàng, đôi mắt lấp lánh vẻ thích thú khi nhìn xuống nàng.

“Ừ, sẽ vừa mà. Nàng có nhiệm vụ thích ứng với ta.”

Nàng nhướn mày trước vẻ kẻ cả của chàng. “Nhiệm vụ của em ư? Ai đề ra quy tắc đó thế?”

Chàng cười toe toét. “Nàng sẽ mềm mại và ảm ướt. Nhiệm vụ của ta là làm điều đó xảy ra.”

“Em sẽ thế sao?”

Nàng cố gắng che giấu sự bối rối và nghi ngờ trong giọng nói, nhưng lời lẽ thốt ra nghe rõ cả hơi thở, gần như là phản kích.

Alaric đến gần và cúi xuống, kề sát vào cơ thể Keeley đến mức hơi nóng của chàng bao quanh và thấm vào da thịt nàng. “Phải, nàng sẽ như thế. Ta chắc chắn về điều đó.”

Chàng nằm lên người nàng, thiêu đốt nàng khi da thịt cả hai quyện lấy nhau và cơ thể nàng tan chảy vào cơ thể rắn rỏi ấy. Lòng trên ngực chàng cọ nhẹ vào da nàng và mái tóc rũ xuống vai của chàng tràn lên người nàng.

“Đàn ông mà tóc đẹp vậy chẳng hợp tí nào”, nàng thì thầm.

Chàng ngẩng lên nhìn nhó. “Nói với một người đàn ông rằng tóc anh ta đẹp mới chẳng hợp tí nào.”

Nàng mỉm cười. “Ồ, nhưng em thích lừa tay vào tóc chàng. Chàng có nhớ khi em lau người cho chàng lúc còn ở nhà em không? Em hong khô tóc chàng, lấy lược chải, sau đó thắt bím những lọn tóc ở thái dương. Nó mượt như nhung, những sợi tóc đẹp nhất mà em từng sờ vào.”

“Ta nhớ một thiên sứ đẹp mê hồn đưa tay vuốt tóc ra. Nó như một giấc mơ mà ta không bao giờ muốn tỉnh dậy.”

Ngón tay nàng thôn dài cuộn lấy tóc chàng. “Và đây cũng là giấc mơ mà em không bao giờ muốn tỉnh dậy”, nàng thì thầm.

Chàng đoạt lấy môi nàng. Mãnh liệt và nóng bỏng. Không nhẹ nhàng như trước. Chàng đánh cắp hơi thở của nàng. Đòi hỏi nụ hôn của nàng. Cơ thể chàng chuyển động gấp gáp trên người nàng, hai đôi chân đan vào nhau và chàng ghi dấu da thịt mình trên da thịt nàng.

Chàng thúc vào nơi âm u. Theo bản năng, nàng dang chân và rồi thở gấp khi chàng trượt dọc theo phần da thịt kín đáo nhất của nàng.

Những cảm giác không thể tả tuôn tràn khắp cơ thể nàng khi chàng cọ xát đường viền giữa đôi mép nếp gấp. Nàng nâng đùi, muốn thêm nữa, nhưng chàng đã nhổm lên và trườn xuống người nàng.

Lẽ ra nàng đã phản đối, nhưng lưỡi chàng xoáy quanh rốn nàng, và nàng nhanh chóng quên hết mọi sự trên đời, đắm chìm trong khoái cảm mà miệng chàng mang tới. Nhưng khi lưỡi Alaric lại xuống thấp hơn, nàng ngẩng đầu hoảng hốt.

Chàng ngược nhìn Keeley với đôi mắt sáng rực làm nàng nghĩ đến hình ảnh một mãnh thú sắp tấn công con mồi. Nàng rung mình trước xúc cảm mãnh liệt trọn vẹn trong ánh mắt chàng. Và cả lời hứa kia.

Chàng chậm rãi vừa cúi đầu vừa ghì lấy đùi nàng. Dang chân nàng ra, nhẹ nhàng, nhưng đủ mạnh để khiến nàng bất lực trước những ngón tay giữ chặt của Alaric. Chàng đặt một nụ hôn dịu dàng lên trên những lọn xoắn và toàn bộ phần bụng nàng run lên đáp lại.

Tâm trí nàng bùng lên những ý nghĩ hấp dẫn, nghịch ngợm về lưỡi chàng sẽ chạm vào nàng sâu hơn nữa. Toàn thân nàng rộn lên kích động và căn phòng xung quanh trở nên mơ hồ đến mức nàng có cảm giác mình đang bơi bèo bồng trong làn nước ấm dưới ánh mặt trời.

“Ôi,” nàng thở gấp khi những ngón tay chàng nhẹ nhàng tách ra những nếp gấp tinh tế nơi bí ẩn, trên chốc nụ nhỏ nhạy cảm.

Khi lưỡi chàng thay chỗ cho các ngón tay, cảm giác hết sức khác lạ và kỳ diệu dội qua xương chậu rồi lan tỏa khắp tay chân nàng. Bụng nàng căng lên với khoái lạc quá sức chịu đựng. Nó tràn lấp nhấn chìm nàng, thắt từng múi cơ đến khi cơ thể nàng run rẩy với sự căng thẳng.

Chàng tiếp tục vũ điệu hoan lạc chậm rãi, nhắm nháp tựa như nàng là một món khoái khẩu ngon ngọt. Các giác quan của nàng đều ngoài vòng kiểm soát.

Nàng với tay xuống bên dưới, lừa vào tóc chàng. Hơi thở biến thành từng luồng đứt quãng khó nhọc, cháy bỏng từ sâu bên trong lên đến cổ họng trước khi bùng nổ vào thinh không.

“Alaric!”

Chàng tiếp tục rúc sâu vào giữa hai chân nàng cho đến khi nàng cầu xin chàng đừng dừng lại, thêm nữa đi. Và nhiều hơn nữa.

Nàng không có chút ý niệm mơ hồ nào về những gì đã diễn ra hay mình nên làm gì. Thế nên nàng trao sự tin tưởng cho chàng, trút bỏ hết những sợ hãi e dè.

Chưa bao giờ nàng hình dung giữa nam nữ lại có sự biểu lộ yêu thương đẹp đẽ như thế thông qua thể xác. Nàng biết những hấp lực giới tính. Nàng biết những gì sẽ xảy ra, nhưng nàng đã nghĩ nó chỉ là cuộc mây mưa chóng vánh thỏa mãn dục vọng tầm thường. Một cú thâm nhập mau lẹ rồi sau đó có thể ôm ấp chút đỉnh.

Tay chàng khám phá cơ thể nàng, từng chút một, mọi ngóc ngách bí mật đều được chàng tìm tới. Chàng cứ hôn và mãi miết vuốt ve khiến nàng gần như là thổn thức, tuyệt vọng về một cái gì đó nằm ngoài tầm với.

“Suyt, khẽ nào,” chàng thì thầm khi trở về vị trí giữa hai đùi nàng. “Ta biết rồi. Giờ tin ta nhé. Lúc đầu có đau một chút, nhưng cứ ở yên với ta. Cơn đau thoáng qua thôi, ta đã nói rồi. Và ta sẽ nâng niu chăm sóc nàng.”

Giữa hai chân nàng râm ran một cảm giác đau đón kỳ lạ. Cơn đau do chưa được thỏa mãn cứ rợn lên không ngớt. Nàng oằn người, biết mình cần một cái gì đó thêm nữa. Tay nàng chạm vào ngực chàng như một lời van nài khẩn thiết không thành tiếng mong chàng giải tỏa cơn đau này cho nàng.

Nét mặt chàng sắt lại, hằn lên những nếp nhăn khi chàng đặt mình trước lối vào bí mật của nàng. Sự tiếp xúc thân mật khiến từng đợt sóng mong chờ mạnh mẽ cứ tràn qua người nàng hết lần này đến lần khác.

Chàng dừng lại, ánh mắt cả hai gặp nhau, dán vào nhau. Các múi cơ trên cánh tay chàng căng lên khi chàng hạ người xuống cơ thể nàng.

“Giữ lấy ta nhé,” chàng thì thầm. “Giữ chặt lấy.”

Nàng vòng tay lên cổ chàng, kéo chàng xuống môi nàng. Vừa trao nụ hôn, chàng vừa đẩy hông tới trước một chút. Đôi mắt nàng mở to trước cảm giác duỗi căng.

“Nàng có đau không?”

Nàng lắc đầu. “Không. Một cảm giác thật trọn vẹn. Thật kỳ diệu. Vào rồi đúng không?”

Chàng mỉm cười. “Phải, vào rồi đó, tình yêu.”

Chàng đẩy lần nữa, ngón tay nàng bấu vào lưng chàng.

“Chỉ một chút nữa là điều tệ nhất sẽ qua thôi,” chàng dỗ dành.

“Tệ nhất ư? Nhưng bây giờ có tệ đâu,” nàng thì thầm.

Chàng nở nụ cười tươi rói và hôn nàng. Chàng rút ra và một chút sức ép giảm đi. Sau đó, chàng nhẹ nhàng thăm dò lần nữa và cảm giác trọn vẹn, căng tràn quần chặt lấy chàng đã quay lại. Nàng yêu cảm giác đó. Nàng muốn nhiều hơn nữa.

“Alaric,” nàng thì thầm vào tai chàng. “Hãy để em là của chàng đi.”

Chàng rên rỉ và lại chạm vào nàng. Môi kề môi, mắt nhìn mắt. Khi nhấn tới, chàng ép chặt ngay môi mình lên môi nàng và nuốt hơi thở giạt thoát đau đón của nàng.

Nàng thấy cơ thể mình tan ra, cảm nhận rào chắn nữ tính đã bị chinh phục. Nàng bối rối trước cơn đau bất ngờ khi chàng hoàn toàn chiếm lấy nàng.

Nàng nhận ra chàng đang thì thầm khe khẽ. Những lời ngọt ngào dỗ dành. Ca ngợi nàng và tán dương vẻ đẹp của nàng.

“Qua rồi, cưng. Giờ nàng đã là của ta.” Giọng chàng trôi vào tai nàng, khàn khàn và ấm áp. “Ta đã mơ đến giây phút này, giây phút nàng đưa ta vào sâu trong nàng.” Chàng vẫn giữ yên để cơ thể nàng thích ứng với chàng. Rồi chàng nhìn vào mắt nàng giữa những nụ hôn và hỏi, “Ổn rồi chứ? Nàng hết đau chưa?”

“Chỉ hơi nhói thôi,” nàng trấn an. “Giờ em không cảm thấy gì ngoài sự sung sướng.”

Với một tiếng rên, Alaric lùi lại, và nàng bật ra làn hơi dài khi cơ thể không ngừng lôi kéo chàng. Những gợn sóng khoái cảm mãnh liệt chảy trong máu nàng, làm nóng các tĩnh mạch đến khi căn phòng dường như ngọt ngào.

Sau đó chàng lại nhẹ nhàng đi vào, luôn chăm chú quan sát nàng như lo lắng vẫn làm nàng đau. Nàng với tay ôm chàng, quàng chân quanh người chàng. “Cho em đi. Không đau đâu. Xin chàng. Em cần chàng.”

Dường như đó là tất cả những gì chàng cần nghe. Chàng hạ người ôm chặt lấy nàng trong vòng tay và nhấn mạnh vào.

Keeley nhắm mắt lại khi chàng chuyển động không ngừng, hai cơ thể hòa vào nhau trong nhịp điệu cực kỳ ăn khớp. Sự căng thẳng vượt sức chịu đựng lại ồ ạt đến, nhưng lần này nó không giảm đi như khi miệng chàng rời khỏi người nàng.

Giữa họ không còn khoảng cách. Alaric tiến tới, sâu hơn và mạnh hơn. Nàng trở nên trơn mượt, vừa vặn ôm khít lấy chàng giúp chàng di chuyển dễ dàng hơn. Sự cọ xát thật dễ chịu, nhưng nó làm Keeley khao khát cực độ một điều gì đó mà nàng không chắc chắn. Giải phóng. Nàng cần giải phóng. Nhưng làm thế nào?

“Đừng chống lại. Giữ chặt lấy ta và thả người rơi đi. Tin ta nhé.”

Lời nói của chàng xoa dịu sự bồn chồn đang dâng lên. Nàng thả lỏng người và làm theo lời chàng. Nàng dâng hiến cho chàng, cả thân thể lẫn lòng tin. Nhanh hơn, nhanh hơn nữa, họ đang đưa lên một đỉnh điểm dường như kéo dài vô tận. Chỉ khi nàng chắc chắn mình không thể tiếp nhận thêm và định nấn nỉ chàng dừng lại thì nàng cảm thấy mình như rơi vào hư không.

Thế giới quanh nàng mờ ảo. Cơ thể nàng vỡ òa với từng đợt, từng đợt khoái cảm tuyệt vời mê tiếp nối nhau trào dâng phủ chụp lấy nàng.

Vòng tay chàng siết chặt quanh nàng. Chàng đẩy vào và để yên sâu bên trong nàng trước khi rút ra. Keeley với tay tìm chàng, sợ chàng rời bỏ, nhưng người chàng lại đổ sụp lên và nàng cảm thấy một luồng nóng ấm ở trên bụng mình.

Chàng thở hổn hển, trong khi nàng rống sức đưa không khí vào phổi, cảm thấy nóng rát. Nàng hoàn toàn không hiểu vừa rồi là thế nào. Điều đó có bình thường không? Đó là điều xảy ra mỗi khi nam nữ đắm chìm trong ái ân ư? Chắc chắn không thể nào, nếu vậy thì sẽ chẳng ai chịu ra khỏi giường.

Alaric lặn cả hai để không đè thân hình to lớn của mình lên nàng nữa nhưng vẫn siết chặt nàng vào lòng. Chất đàn ông đang phập phồng trên bụng nàng và da nàng dính dính ẩm ướt.

Cuối cùng Keeley chợt hiểu ra chuyện, nàng vừa cảm kích cũng vừa buồn bã. Chàng đã cẩn thận không muốn nàng phải chịu hậu quả gì. Nàng sẽ không gánh lấy nỗi nhục nhã bị mang tiếng chữa hoang khi chàng kết hôn sinh con với người khác.

Tuy nhiên, ý tưởng giữ lại một phần của chàng, một đứa con quý giá của chàng, khiến nàng buồn vui lẫn lộn. Nàng sẽ không bao giờ ngủ cùng ai nữa ngoài Alaric. Nàng sẽ không bao giờ được mang nặng đẻ đau.

Nàng thở dài và rúc vào vòng tay chàng. Có thể do qua xúc động nên nàng nảy ra những suy nghĩ như vậy, có thể sau khi Alaric rời khỏi nơi này một thời gian dài, nàng sẽ nghĩ lại về việc có một người đàn ông khác. Cuộc đời cô đơn rất khó để xoa dịu một trái tim tan vỡ. Nhưng những vấn đề đó dành cho lúc khác. Hiện tại, nàng không tài nào nghĩ đến việc gần gũi với người khác được.

Alaric ôm nàng sát lại và hôn lên trán nàng.

“Có đau quá không tình yêu của ta?”

Nàng lắc đầu. “Không đâu. Chàng đã giữ đúng lời hứa. Thật nhẹ nhàng, em chỉ cảm thấy nhói một chút khi chàng vào trong thôi.”

“Ta rất mừng. Ta không muốn nàng đau chút nào.”

Tim nàng hơi nhói lên, vì nàng biết cuối cùng, mặc cho những ý định tốt đẹp thì cuộc hôn nhân của chàng vẫn sẽ làm nàng đau đớn.

Quyết không để chuyện tương lai giằng phủ nỗi buồn lên hiện tại, nàng tựa đầu vào vai chàng và rải những nụ hôn lên các cơ bắp rắn chắc của chàng.

“Nói em nghe, chiến binh, khi nào chúng ta lại có thể bên nhau thế này nữa?”

Thân người Alaric căng lên bên dưới nàng rồi chàng nâng cằm nàng, buộc nàng ngược nhìn lên. Đôi mắt chàng ánh lên sự mong chờ, và ánh nhìn bỏng cháy ấy khiến tim nàng đập nhanh hơn.

“Ngay khi nàng nói đồng ý.”

“Em đồng ý,” nàng khê khàng.

19. Chương 19

Alaric chống khuỷu tay nhôm dậy, chớp mắt cho tỉnh ngủ rồi nhìn qua lò sưởi đã được Keeley cho thêm củi vào. Nàng ngồi thụt người vào trong chiếc ghế, tắm thân trần được soi bóng bởi ánh sáng cam rực rỡ. Nàng dán mắt vào ngọn lửa một lúc lâu hết như chàng đang dán mắt vào nàng.

Nàng quả là xinh đẹp. Nữ tính nhưng mạnh mẽ. Nàng mềm mại và mịn màng, nhưng lại có một nguồn sức mạnh bên trong khiến chàng ngạc nhiên khi biết về quá khứ của nàng.

Không nhiều thiếu nữ có thể tự mình sống sót sau khi bị đuổi khỏi gia tộc. Rất nhiều người sẽ đành dán thân vào con đường như nhuốc mà Keeley bị kết tội. Thật khó để một phụ nữ có thể tồn tại một mình nhưng Keeley đã làm được.

Nàng hất tóc qua vai và quay đầu về hướng Alaric. Đôi mắt mở to mắt ngạc nhiên chốc lát trước khi nở nụ cười bên lên.

Chàng chỉ có thể nuốt nước bọt. Nàng quá đôi duyên đáng.

“Đến đây nào,” chàng vừa nói vừa chìa tay về phía nàng.

Keeley đứng lên lúng túng che ngực vì ngượng ngùng. Nàng trông thật đáng yêu khi thẹn thùng bước tới giường đến bên cạnh chàng.

Chàng kéo nàng vào lòng, thích thú khi nàng nằm gọn trong tay mình một cách dễ dàng.

“Nàng cảm thấy thế nào?”

Nàng vui mặt đặt một nụ hôn lên cổ chàng. “Giờ tốt hơn nhiều rồi.”

“Và nàng nói ta có một cái lưỡi ngọt như đường.”

Nàng nghiêng đầu mỉm cười. “Phải, không còn nghi ngờ gì sau chuyện lúc nãy.”

“Ta rất vui vì làm thỏa mãn người phụ nữ của ta.”

“Vâng, chàng làm em thỏa mãn, rất thỏa mãn, chiến binh à.”

Chàng cúi xuống hôn nàng. Chỉ định ôm nàng chút thôi nhưng chàng không thể dứt ra được. Những âm thanh của đôi lứa yêu nhau vang khê lên trong không gian. Lưỡi họ quấn lấy nhau. Lần này nàng tự tin, cuồng nhiệt hơn, sẵn sàng đáp ứng chàng và đòi hỏi nhiều thêm.

“Chúng ta còn vài giờ trước khi bình minh. Trở lại giường với ta nào Keeley. Đừng lãng phí thời gian chúng ta có.”

Nụ cười của nàng làm sáng bừng cả căn phòng. Nàng hấp háy mắt, nở nụ cười tinh nghịch rồi đặt tay lên vai chàng và đẩy chàng ngã ra giường.

“Quả thật, em không có kinh nghiệm trong việc này nhưng em thấy thực hiện màn âu yếm yêu đương như chàng đã làm cũng dễ thôi.”

Alaric nhướn mày, mắt ánh lên vẻ ranh mãnh. “Tự tin quá nhỉ. Nàng phải chứng minh lời nói bằng hành động mới được.”

Mái tóc nàng xõa xuống vai như tấm màn nhung khi nàng ở trên thân hình trần trụi của chàng. Chấp thuận sự tự tin của nàng là bằng chứng cho thấy chàng trở nên hưng phấn. Ý nghĩ về việc nàng bao bọc chàng bằng sự mềm mại và giành thế chủ động trong việc yêu đương đã thách thức những giới hạn về quy tắc cùng khả năng kiềm chế trong chàng.

Là người kiên nhẫn, nhưng giây phút này chàng cảm thấy một sự thôi thúc điên cuồng giục chàng đề ra, sự sạo vào giữa hai đùi nàng cho đến khi cả hai không còn cảm nhận gì được nữa.

Chàng ngược nhìn thân hình hấp dẫn đang ngồi trên người mình, ánh mắt đi từ chiếc bụng phẳng lù lên bộ ngực tròn căng, rồi lại dõi theo đường cong từ eo lưng xuống phần hông nở nang. Chàng nín thở rồi thở ra gấp gáp nấc nghẹn khi nàng đưa tay xuống nắm lấy tay chàng. Nét mặt nàng trở nên lạ lẫm khi nhẹ nhàng ve vuốt dọc chiều dài nơi căng nóng ấy. Cảm giác gần với sự đau đớn. Mỗi va chạm khiến chàng mù người đi từng phút. Nàng cực kỳ nhẹ nhàng như sợ làm chàng đau.

Cuối cùng, không thể kiềm nén thêm được nữa. Chàng bọc tay quanh tay nàng, siết chặt thêm nắm tay nàng.

“Như thế này,” giọng chàng hỗn hển.

Chàng đẩy tay từ dưới lên trên rồi từ trên xuống dưới, nắm chặt rồi thả lỏng đến khi chàng được phóng thích.

“Cô bé, nàng làm ta phát điên.”

“Em hy vọng đã làm tốt.”

“Phải, rất tuyệt.”

Và rồi nàng lúng túng. Nàng có bản năng tuyệt vời, nhưng thiếu kinh nghiệm. Chàng cần chỉ dẫn nàng mang lại cho mình niềm vui sướng, thỏa mãn. Nàng đã là của chàng. Nàng sẽ không bao giờ lên giường với người đàn ông khác. Việc chỉ dạy nàng tất cả những điều cần biết và trao cho nàng cảm giác sung sướng tuyệt đỉnh đều tùy thuộc vào chàng.

Chàng ôm chặt hông Keeley, giúp nàng nhắc người cao lên. “Thế này cưng. Chỉ cần như thế này.” Chàng đặt nàng ngay phía trên thân mình và thận trọng đưa người nàng hạ xuống.

Cả hai đều thở gấp khi chàng tìm thấy nơi ấm áp của nàng và chậm rãi chìm sâu vào trong. Keeley dừng lại cắn môi lo lắng khi cơ thể bất chợt thất lại. Chàng giữ tay vuốt tóc nàng, mong làm dịu nỗi lo của nàng. “Thoải mái. Từ từ và nhẹ nhàng,” chàng khẽ nói.

Nàng run rẩy bắt đầu từ từ hạ sâu xuống lần nữa. Đó là một cảm giác dâng trào cực độ trong cuộc đời Alaric và chàng muốn chết đi trong khoái lạc.

Nàng vây quanh chàng, tấm chàng trong miền rực lửa. Nàng mềm mướt bám chặt lấy chàng và hút chàng vào sâu hơn. Nàng vuốt ve chàng, bao bọc chàng hoàn toàn.

Chàng đã vào sâu trong nàng hết mức nhưng bấy nhiêu vẫn chưa đủ. Da thịt chàng râm ran rạo rực. Chàng cần phải chuyển động. Mồ hôi túa ra đầy trán và bên trên vành môi chàng. Hơi thở chàng dồn dập đứt quãng.

Những ngón tay chàng mơn trớn làn da mịn màng toát ra sức quyến rũ không thể cưỡng lại trên chiếc lưng thon và vuốt ve hông nàng. Chàng muốn cho nàng thật nhiều thời gian để nàng thích ứng với việc ở trên chàng.

Nàng xoay tròn hông thăm dò khiến chàng phải rên lớn. Nàng dừng lại ngay lập tức, lo âu vụt hiện trong mắt.

“Không, đừng dừng lại, cô bé. Xin nàng, đừng dừng lại. Tuyệt quá.”

Rồi nàng chuyển động theo hướng dẫn của chàng.

“Nàng thật gợi tình,” chàng thốt từng lời rời rạc.

“Không còn là thiên sứ nữa à. Em đang trở lại thành ác quỷ từ địa ngục ư?”

“Một thiên sứ tinh quái, ranh mãnh nhất.” Chàng nhồm dậy vòng tay ôm nàng khiến nàng càng chìm sâu vào chàng hơn. “Thiên sứ của ta.”

Họ nghiêng đầu tra nhau nụ hôn cuồng nhiệt. Nàng cướp lấy hơi thở của chàng. Chiếm hữu chàng. Như thể chàng chỉ thuộc về mình nàng. Và trong giây phút đó quả thật là vậy. Chưa có người phụ nữ nào tồn tại trong Alaric. Chàng còn không nghĩ có người phụ nữ nào sẽ ngự trị được trong tim mình, chiếm trọn được tâm trí chàng như thế.

Chàng bầu lấy hông nàng. Chàng cần nàng. Cần đẩy sâu vào. Để chứng minh sự chiếm hữu của mình một lần nữa. Kéo ra rồi nhấn sâu, hông cong lên rồi gập lại. Cả hai cùng kêu lên.

Tay nàng quơ quào điên cuồng trên vai chàng, tìm kiếm điểm tựa để bám lấy. Rên lên, môi chàng tìm đến cổ nàng, ngậm vào rồi cắn nhẹ lớp da thịt ngon lành.

Nàng cong lưng, cơ thể căng lên và pháp phòng theo từng lần ra vào của chàng.

“Để em yêu chàng chứ,” nàng hồn hển.

“Ồ, nàng đã yêu ta rồi đó thôi. Nếu nàng cuồng nhiệt hơn nữa ta sẽ chết mất.”

“Xin chàng,” nàng van nài. “Nó đang thiêu cháy em, Alaric. Em không thể... Em phải...”

“Làm những gì phải làm đi cưng,” chàng giục.

Và nàng di chuyển trên chàng không ngừng nghỉ.

Không thể giữ tư thế ấy lâu hơn, chàng ngã ra nằm phịch xuống nệm và nàng đổ nhào lên người chàng, hông vẫn tiếp tục chuyển động.

Chàng chưa bao giờ kích động đến thế trước phụ nữ. Chàng chưa từng nghĩ có một phụ nữ lại xinh đẹp hay chủ động nhiệt tình như vậy. Chàng chưa bao giờ muốn một phụ nữ trở thành người của mình như muốn điều đó ở Keeley.

Chàng sắp lên đỉnh, cơ thể sôi sục dâng lên như cơn bão dữ dội. Cuộn trào, cháy bỏng. Ôi Chúa ơi, chàng không kiềm chế được nữa.

Tay chàng luồn vào nơi kết hợp hai người, tìm kiếm chỗ ấm áp trơn mượt của nàng. Chàng vuốt ve điểm khoái cảm của nàng và rùng mình mê mẩn khi nàng thít chặt quanh chàng.

“Ta không thể kiềm được nữa,” giọng chàng vỡ ra.

“Vậy thả người rơi đi,” nàng đáp. Nàng cúi xuống ôm lấy khuôn mặt chàng trong tay. “Em sẽ ở đây đón chàng, chiến binh à.”

Sự ngọt ngào của nàng tràn ngập tâm hồn Alaric. Chàng rướn người dậy, chỉ kịp nắm lấy hông nàng và rút mình ra trước khi phóng thích bản thân.

Người chàng run rẩy tựa sát vào nàng, không thể giữ yên khi khoái cảm tuôn trào khắp các đốt xương tho thịt.

Khi chàng từ từ ngã lại xuống giường, Keeley nói lỏng vòng tay rồi buông ra. Tò mò nhìn chằm chằm vào phần nam tính giờ đã dịu đi chút ít.

“Em muốn nếm mùi vị của chàng,” giọng nàng khàn khàn. “Chàng thích em nếm chàng mà.” Nàng nghiêng đầu sang một bên ra vẻ tập trung. “Lúc này, khi chàng yêu em bằng miệng và lưỡi... đàn ông có thích phụ nữ làm vậy với họ không?”

“Ồ có,” chàng thở hắt ra. “Chỉ cần tưởng tượng cái miệng ngọt ngào của nàng bao lấy ta là ta đã không thể chịu nổi rồi.”

“Ôi, thế mà trước giờ em chưa từng nghĩ đến điều đó.”

Chàng cười ra tiếng. “Ta cũng mong là chưa. Nàng lấy đâu ra những suy nghĩ đó nào?”

Nàng mỉm cười. “Chỉ một vài giờ ở cùng chàng mà em thấy mình đã hoàn toàn sa ngã. Chắc chắn những cô nàng khác không nghĩ ngợi mấy chuyện thế này.”

“Ta không quan tâm những phụ nữ khác nghĩ gì,” chàng thì thầm. “Ta chỉ cần biết đến một người, và ta hết sức vui mừng khi cô ấy đang nghĩ đến những điều đó.”

“Có sớm quá không?” nàng ngập ngừng. “Ý em là khi em...”

“Để ta làm sạch người đã nhé. Sau đó ta sẽ nằm xuống để nàng được thoải mái.”

Nàng chống khuỷu tay nhìn chàng khỏa thân sải bước đến chỗ chậu rửa cạnh cửa sổ. Nàng định nhੌm dậy thì Alaric đã quay lại, trên tay là một chiếc khăn ướt. Chàng nhẹ nhàng lau bụng nàng.

Trông chàng không thoải mái. Ngập ngừng, nàng giơ tay chạm vào chàng. Chàng giật bắn và phát ra một âm thanh kỳ lạ trong cổ họng.

“Em không biết rõ phải làm gì. Em không muốn làm... sai.”

Alaric mỉm cười và ôm lấy má nàng. “Ta đảm bảo nàng không làm sai. À, trừ khi nàng dùng răng.”

Nàng cười khúc khích, tay lướt qua bụng rồi chạy lên ngực chàng. “Có lẽ chàng nên hướng dẫn trong lúc em làm.”

Chàng hôn nàng, cắn nhẹ khoe miệng nàng. “Ừ. Ta sẽ chỉ cho nàng rồi ta sẽ chết vì sung sướng trong miệng nàng.”

Chàng rời giường, kéo nàng ngồi dậy, đặt nàng ngồi trên mép giường. Nàng lập tức hiểu ra khi chàng ôm lấy đầu nàng, lùa tay vào tóc nàng để định vị trí cho nàng.

“Há miệng ra đi cưng. Để ta vào trong nào.”

Chàng buông một tay khỏi đầu nàng để nắm lấy chàng. Chậm rãi, chàng đưa nó về phía trước, vượt qua đôi môi hé mở của nàng và vào nằm trên lưỡi nàng.

Cảm giác ừa đến khiến nàng giật mình. Chàng cứng cực kỳ, to bè nhưng lớp da rất mềm mượt tạo cảm giác say sưa.

“Thư giãn nào. Tin ta và thở bằng mũi đi.”

Nàng không hề nhận ra mình đã căng thẳng đến dường nào cho tới khi lời chỉ dẫn của chàng vang lên. Theo chỉ dẫn của chàng, nàng cố gắng thư giãn và hít thở bằng mũi. Tay chàng định vị và giữ chặt đầu nàng khi chàng nhẹ tiến về trước, sâu hơn. Những ngón tay chàng run rẩy. Đó là dấu hiệu duy nhất cho thấy chàng bị tác động.

Chưa bao giờ nàng nghĩ đến điều này. Hành động có vẻ chẳng đáng chú ý chút nào, một trò của gái làng chơi, điều mà một quý cô đoan trang không bao giờ nghĩ ngợi tới, không đời nào. Nhưng nó làm dấy lên ham muốn ở Keeley. Nàng muốn chiều chuộng để chàng vui - cực kỳ muốn làm chàng hài lòng thỏa mãn. Cơ thể nàng nảy sinh những điều lạ lẫm. Ngực nàng săn lại. Phần nữ tính nhất của nàng rộn ràng cảm xúc, nhiều đến nỗi một va chạm khẽ khàng nhất cũng có thể khiến cảm xúc của nàng vút bay khỏi tầm kiểm soát.

Mùi vị của chàng cũng nam tính như mùi hương của chàng vậy. Mạnh mẽ. Một thoáng hương gỗ pha mùi khói. Nàng hít sâu, muốn mùi vị của chàng khắc sâu vào trí nhớ mình.

Một chút chất lỏng trào lên lưỡi nàng. Trong giây lát nàng thưởng thức nó và để nó bôi trơn cho những cú đẩy sâu hơn. Sau đó lưỡi nàng nhẹ nhàng quét qua phần đầu rỉ nước đó, nhắm nháp cho đến khi sạch trơn.

Những ngón chân chàng chao đảo không còn muốn đứng vững, thân người căng về phía trước còn tay bấu chặt hai bên đầu nàng.

“Cho ta vào sâu hơn. Nuốt đi. Đúng rồi, như vậy đó, Keeley. Là thế đó. Ôm trọn lấy ta đi.”

Cô nuốt lấy và hút chàng thật sâu. Trong khoảnh khắc nàng thấy khó thở, nhưng chàng đã điều chỉnh góc độ để nàng thoải mái hơn. Chàng ở bên trong nàng. Tất cả những gì nàng nếm, hít thở, hay nhìn thấy đều là chàng.

Khi chàng rời khỏi nàng, hơi thở đứt quãng đến mức căn phòng vang lớn âm thanh của sự tra tấn ngọt ngào. Một lúc lâu, chàng đứng đó, thở hổn hển cùng nàng.

“Quay người lại đi,” chàng lên tiếng.

Nàng chớp mắt bối rối và nhìn ra sau lưng. Nàng đang ở trên giường. Ý chàng là sao đây?

“Chống hai tay và quỳ gối. Quay mặt đi,” Alaric bảo.

Keeley làm theo lời chàng. Ngay khi hài lòng về tư thế của nàng, chàng lướt hai tay lên đường cong phía sau nàng. Cảm giác thật kỳ lạ khi ở vào thế này. Tâm trí nàng hiện lên hình ảnh hư hỏng các kiểu, nhưng nàng không chắc những thứ đó có thật.

Ngón tay chàng chạy qua vùng ẩm ướt của nàng, dễ dàng trượt vào trong. Sự thâm nhập ấy khiến nàng choáng váng và nàng nẩy người lên để đón lấy chuyển động của tay chàng.

“Ta sẽ vào như thế này, Keeley. Như kiểu loài ngựa ôm ấp nhau. Nàng có thích vậy không?”

Nàng nhắm mắt, hít những luồng hơi thật sâu và đều đặn.

“Thích,” nàng thì thầm.

Hai đầu gối nàng run lên muốn sụp xuống. Lòng bàn tay núp vào giường để ráng giữ cho khỏi ngã. Nàng cảm thấy cực kỳ yếu ớt ở tư thế này. Nàng không có sự phòng vệ. Chàng có thể chiếm lấy nàng cách nào tùy thích, làm bất cứ điều gì chàng muốn, còn nàng chẳng thể phản ứng lại được gì.

Một lần nữa, tay anh vuốt ve nàng, mơn trớn và dịu dàng đến khi nàng vuốt ra hơi thở dài sung sướng. Sau đó tay kia của chàng nắm lấy hông nàng và đưa nàng vào vị trí. Phần đầu của chàng chạm vào cửa ngõ nàng, lùi ra xa rồi tiến tới gần trước khi chàng ấn mạnh về trước, rồi chàng vùi mình vào miền hoan lạc từ nàng.

Nàng bật ra một tiếng rên khi chàng đẩy sâu hơn. Có vẻ như nàng không thể để chàng vào quá sâu thế này. Nàng cảm thấy đầy tràn đến mức có thể nổ tung, co thắt rất chặt quanh chàng, gần như là đau đớn. Giọng chàng khàn vỡ như thể chàng núp giữ sự kiềm nén bản thân chỉ bằng một sợi chỉ. “Cứ nằm yên đón nhận. Ta sẽ chăm sóc nàng.”

Nàng không có sự lựa chọn. Đầu nàng đặt trên nệm, cánh tay dang rộng, ngón tay bấu vào tấm chăn. Đầu gối là thứ chống đỡ duy nhất của nàng khi chàng ra vào hết lần này đến lần khác. Miệng hoàn toàn khô khốc, nàng nhắm mắt tận hưởng niềm vui sướng lan tỏa khắp thân thể.

Chàng vào tận sâu bên trong hơn hẳn hai lần trước. Giờ đây nàng nhạy cảm hơn khi họ đã hai lần hòa trộn vào nhau.

Chốc lát sau, nàng bật lên một tiếng kêu khê và nhích người ra. Chàng ngừng lại và thận trọng rút lui.

“Keeley, sao vậy? Ta làm nàng đau à?”

Chàng xoay nàng lại, ngồi xuống giường và kéo nàng vào lòng. Chàng hôn lên trán nàng, vuốt tóc nàng, lo âu nhìn vào mắt nàng.

Nàng nhắm mắt. “Em hơi đau một chút.”

Chàng khê lăm bầm tự trách mình. “Nàng là trinh nữ mà ta làm như nàng là một phụ nữ đã quen với những trò vui trên giường. Thật không thể tha thứ. Ta quá muốn nàng nên đã không để ý đến cảm giác của nàng.”

Nàng xoa má chàng và mỉm cười. “Em cũng muốn chàng nhiều như chàng muốn em vậy. Em vẫn muốn tiếp tục nữa. Chỉ khó chịu một chút thôi.”

Alaric lắc đầu. “Nàng cần một bồn nước nóng để ngâm mình thật lâu cho dịu đi cơn đau. Ta sẽ sai người mang đến phòng nàng.”

Keeley lại mỉm cười và rướn lên đặt nụ hôn vào môi chàng. “Một bồn nước nóng nghe rất hấp dẫn, nhưng hiện giờ, chúng ta chỉ còn một tiếng nữa trước khi trời sáng. Và những phút giây đó em muốn ở trong vòng tay chàng. Chúng ta có thể nằm trên giường nghỉ ngơi trong khoảng thời gian còn lại được không?”

Ánh mắt Alaric dịu lại, chàng vén một lọn tóc ra sau tai nàng. “Được chứ. Ta không mong gì hơn việc được ôm chặt nàng vào lòng. Đến sáng, ta sẽ sai người mang bồn nước lên phòng nàng. Chuyện đêm nay sẽ không gây ra tai tiếng gì cho nàng.”

Nàng siết chặt lấy tay chàng. “Tai tiếng gì cũng đáng khi em đã được ở cùng chàng đêm nay, Alaric. Em muốn chàng biết điều đó. Em không chút hối tiếc.”

“Ta cũng thế. Không hối tiếc. Ta sẽ gìn giữ kỷ ức về đêm nay suốt cả cuộc đời.”

Nàng ngã ra giường cùng chàng. Alaric với lấy tấm lông thú kéo lên đắp và cả hai cuộn mình ấm áp vào nhau dưới tấm chăn kín mít.

“Đêm nay em sẽ không ngủ,” nàng cất lời. “Vì em không muốn bỏ lỡ một giây phút nào trong vòng tay chàng.”

Alaric hôn lên vầng trán rồi nhẹ nhàng vuốt tóc nàng nhiều lần.

“Ta sẽ không giả vờ là không yêu nàng, Keeley. Trước mặt mọi người ta sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì khiến nàng xấu hổ. Nhưng khi chỉ có hai ta, đừng mong ta giả vờ là nàng chưa trao sự trong trắng cho ta nhé.”

Nàng cười buồn. “Vâng, Alaric. Em cũng không giả vờ nữa. Nhưng tốt nhất đừng dấy đưa vào những chuyện không thể.”

“Chúng ta chấm dứt chủ đề này nhé. Nó làm tim ta nặng trĩu.”

“Vậy hãy lấy thân người chàng bao bọc lấy em và giữ ấm cho em đến khi em phải dậy và trở về căn phòng lạnh lẽo của mình.”

“Được thôi, tình yêu của ta. Ta có thể làm điều đó.”

20. Chương 20

Bình minh đang dần lan tỏa khắp bầu trời, mang theo niềm tiếc nuối màn đêm đã lùi xa. Keeley nằm ngủ trong lòng chàng, đầu gối lên cánh tay chàng.

Tay nàng quàng qua bụng chàng và ngực nàng áp sát vào bên hông người chàng.

Alaric chậm rãi lướt các ngón tay lên xuống tấm thân trần của nàng, ngửi mùi tóc nàng, mái tóc cách mũi chàng không là bao. Chàng thích vuốt ve nàng. Yêu mùi hương của nàng. Yêu cảm giác có nàng cận kề sát bên. Đó là cảm giác chàng muốn tận hưởng mỗi sớm mai thức dậy trong suốt quãng đời còn lại.

Thế mà chàng phải chờ đợi một người phụ nữ khác trên giường mình. Một người không có vị ngọt ngào hay ngọn lửa nhiệt tình của Keeley. Không có cái tính bướng bỉnh dễ khiến người khác điên tiết của nàng mà chàng vô cùng thích thú.

Chàng vui mặt vào tóc Keeley. Nàng khẽ duỗi người, uốn lưng khiến thân hình căng lên sát bên chàng.

Chàng nhích ra nhìn xuống nàng, há miệng ngáp dài và hàng mi lay động khi mắt hé mở. Thoạt tiên cặp mắt đầy vẻ ngái ngủ nhưng rồi trở nên tỉnh táo khi nàng ngược lên mỉm cười với chàng.

Không thể cưỡng lại, Alaric đưa tay vuốt ve má nàng. Ngón tay ấy dừng lại trên môi nàng, Keeley vừa hôn những đầu ngón tay ấy vừa đắm đuối nhìn chàng.

“Chào buổi sáng,” chàng thì thầm.

Nàng xích lại gần chàng. “Ghét thật, trời sáng mất rồi.”

“Ừ, ta cũng ghét điều đó. Nhưng phải mau chóng đưa nàng trở về phòng trước khi có người phát hiện nàng ở đây.”

Nàng thở dài, chống khuỷu tay ngồi dậy, mái tóc xõa qua vai, che phủ bộ ngực đầy đặn. Bất thành linh chàng chớp lấy thất lưng nàng và lặn nàng lên trên người mình.

Chàng rướn lên bắt lấy môi nàng, bờ môi đầy đặn và ngọt ngào. Mềm mại như tơ lụa thượng hạng. Chàng hôn nàng như chưa từng được hôn người phụ nữ nào để toàn bộ uy lực của sự ham muốn mãnh liệt và nỗi tiếc nuối đầy ắp tràn lấp.

Khi nàng rời ra, đôi mắt tối lại với tất cả những điều chàng cũng đang chất chứa trong lòng, chàng vuốt một tay lên má nàng rồi lùa các ngón tay vào lớp tóc dày. “Nàng hơn hẳn những người khác, Keeley. Ta muốn nàng biết điều đó.”

Nàng mỉm cười và cúi xuống trao chàng nụ hôn cuối. “Chàng cũng hơn hẳn những người khác, chiến binh của em.”

Chàng thở dài. Đã đến lúc. Nàng phải trở về phòng ngay trước khi các hoạt động của một ngày mới bắt đầu diễn ra trong tháp chính và đại sảnh đầy ắp những người hầu hạ lãnh chúa và phu nhân.

“Mặc đồ nhanh đi,” chàng giục. “Ta sẽ ra lệnh cho Gannon.”

Khi nàng gấp rút mặc đồ, Alaric đi đến mở hé cửa. Chỉ có mỗi Gannon ở ngoài hành lang tối mịt. Không một cửa sổ hay ngọn đuốc nào soi sáng lối đi.

“Gannon,” Alaric thì thầm.

Đã được huấn luyện cảnh giác với cả những tiếng động nhỏ nhất nên Gannon bình tĩnh và đứng bật dậy chỉ trong chớp mắt.

“Có chuyện gì không ổn à?” Gannon gặng hỏi.

“Không, ta cần nhờ chút chuyện.”

Gannon chờ lệnh.

“Dem bồn tắm từ phòng này sang phòng Keeley. Mang nước nóng lên. Phải đảm bảo là không ai biết đem qua cô ấy ngủ ở đâu. Trong khi anh xuống dưới lầu, ta sẽ đưa cô ấy về phòng.”

Gannon gật đầu, Alaric ngó lại để chắc chắn Keeley đã phục trang chỉnh tề. Chàng không muốn nàng ngại ngùng trước sự có mặt của Gannon nên sai bước qua che chắn nàng khỏi tầm nhìn bằng thân hình to lớn của mình trong khi Gannon tìm cách kéo bồn tắm đi.

Keeley áp má vào ngực chàng, còn chàng tựa cằm trên đỉnh đầu nàng. Khi cửa phòng đóng lại sau lưng Gannon, Alaric nhích ra siết chặt vai nàng.

“Đi nào. Ta sẽ đưa nàng về phòng. Nàng nên nằm trên giường khi nước được mang lên để có vẻ như nàng vừa tỉnh giấc.”

Nàng cắn môi dưới rồi gật đầu. Trước khi bị đánh bại bởi cảm dỗ giữ lấy nàng lâu thêm chút nữa, chàng đưa nàng ra cửa và bước vào hành lang tối om.

Họ lén nhanh vào phòng nàng đúng lúc Gannon cất bước đi thực hiện nhiệm vụ. Alaric giơ một ngón tay với anh ta ra hiệu đứng đợi trước khi giục Keeley đến bên giường.

Nàng chui vào dưới lớp chăn còn Alaric ngồi trên mép giường, nhìn nàng một lúc lâu. Sau đó chàng cúi xuống đặt môi lên trán nàng.

“Ta sẽ mãi mãi trân trọng những giây phút đêm qua.”

“Em cũng thế,” nàng thì thầm. “Đi đi, Alaric. Do dự chỉ càng khiến việc rời xa khó khăn hơn thôi.”

Chàng nuốt nước bọt và đứng bật dậy. Nàng nói đúng. Càng nấn ná lâu, chàng càng muốn bắt chắp tất thấy.

Không ngoái lại, chàng rời căn phòng. Gannon đang đợi và Alaric đưa ra chỉ dẫn một cách kiêu lời.

“Canh chừng cô ấy tắm. Không để ai làm phiền. Chuyển lời rằng cô ấy mệt mỏi, cảm thấy không khỏe và sẽ ở trong phòng suốt cả ngày. Hôm nay cô ấy không cần phải làm gì cả.”

“Vâng,” Gannon gật đầu.

Alaric nhìn anh ta đi rồi một bước về phòng mình. Chàng đóng cửa lại rồi tựa hẳn vào đó, trái tim rơi thịch như nhát rìu chém vào thân cây.

Ở cùng Keeley là những thời khắc vui sướng, ngọt ngào tốt bậc, nhưng cả hai lại không thể đến với nhau là một nỗi đau mà bất kỳ vết thương da thịt nào cũng không sánh bằng.

Keeley thụp người xuống làn nước đã trở nên âm ẩm, gác cảm lên đầu gối. Hơi nóng xoa dịu những đau nhức trong cơ thể, nhưng không gì có thể làm tan biến nỗi đau vẫn ngự trị trong trái tim nàng.

Nàng lắc đầu. Đêm qua là đêm tuyệt vời nhất trong cuộc đời nàng. Những khoảnh khắc yêu thương đó sẽ mãi được nâng niu cất giữ trong lòng. Nàng sẽ dành cả đời để hồi tưởng từng cái vuốt ve âu yếm của chàng.

Giờ không phải lúc để buồn.

Vậy mà, nàng vẫn không thể rũ bỏ cảm giác nặng trĩu ở ngực mình.

Tiếng gõ cửa vang lên, Keeley nhắm mắt, bó gối chặt hơn. Nếu nàng làm lơ, chắc người ngoài cửa sẽ bỏ đi thôi.

Đột nhiên, cánh cửa bật mở khiến nàng kinh hãi. Trong lúc nàng cuống cuồng tìm cách che chắn thân thể thì Maddie thò đầu vào.

Keeley ngả người trở ra thành bồn tắm bằng gỗ. “Ồ, là chị à. Làm em suýt rớt tim ra ngoài đấy.”

“Nghe nói em bị ốm. Chị muốn đến thăm xem có thể giúp gì được không.”

Keeley mỉm cười, đúng hơn là gượng cười. Kết quả là mắt nàng lại cay xè và ứa lệ. Nàng sụt sịt nhưng ngay khi giọt lệ đầu tiên lăn dài xuống má, nàng òa khóc.

Maddie hoảng hốt rồi sau đó nét mặt nhần lại ra chiều cảm thông. “Nào nào cô gái, có chuyện gì thế? Để chị đỡ em ra khỏi bồn tắm. Sẽ ổn thôi mà.”

Maddie cuộn Keeley trong tấm khăn khô, đẩy nàng ngồi trước lò sưởi để hong khô và chải tóc cho nàng.

“Giờ kể chị nghe chuyện gì khiến em sầu muộn vậy,” Maddie dịu dàng.

“Ôi Maddie. Em sợ mình đã phạm phải một sai lầm to lớn, nhưng thật sự em không hối tiếc một giây phút nào trong chuyện đó cả.”

“Chuyện có liên quan đến Alaric McCabe không?”

Keeley quay ánh mắt đắm nước sang Maddie. “Dễ thấy đến vậy sao? Tất cả mọi người đều biết nỗi hổ thẹn của em ư?”

Maddie vòng tay ôm cô. “Suýt. Không có đâu.” Chị lắc lư vỗ về, dỗ dành Keeley bằng thanh âm như tiếng mẹ ru.

“Em đã trao thân cho anh ấy,” Keeley thì thầm. “Anh ấy sắp cưới người khác mà em vẫn lao vào. Em không thể cưỡng lại được.”

“Em yêu cậu ấy.”

“Phải. Em yêu anh ấy.”

Maddie âm ừ đầy vẻ đồng cảm. “Không có gì hổ thẹn khi đến với người đàn ông em yêu. Nhưng chị phải biết, cậu ta có lợi dụng em không?”

Giọng nói của Maddie có pha chút giận dữ và Keeley liền giằng ra khỏi vòng tay Maddie.

“Không! Anh ấy cũng đau đớn như em. Anh ấy biết nhất định phải kết hôn với Rionna. Cả hai chúng em đều cố gắng kìm nén tình cảm của mình. Chính em là người tìm đến anh ấy đêm qua.”

Maddie đưa tay vuốt tóc Keeley an ủi. “Thật khó khăn khi phải chối bỏ tình cảm trong tim. Chị không biết nói gì để xoa dịu nỗi đau của em. Ước gì chị có thể giúp em với bớt khổ sở. Nhưng em là một cô gái tốt, Keeley à. Em không được để những chuyện buồn trong quá khứ ảnh hưởng đến em lúc này đây. Em không phải gái điếm. Em có một trái tim nhân hậu và trung thành. Gia tộc McCabe thật may mắn khi có em.”

Keeley lao vào vòng tay Maddie và ôm siết thật chặt. “Cảm ơn chị, Maddie. Quả thật em chưa bao giờ có những người bạn nào thân thiết hơn chị và những chị em trong pháo đài. Em sẽ không bao giờ quên lòng tốt của chị, sự thấu hiểu của chị.”

Maddie vuốt tóc Keeley và ôm lấy. “Gannon nói với mọi người rằng em mệt và bị ốm. Tất cả đều biết rằng em đã tiêu hao quá nhiều sức lực trong thời gian ở đây. Chị sẽ xuống hỏi Gertie để mang lên món gì đó cho em ăn. Chị sẽ ngồi cùng nếu em muốn, nhưng em nên nằm nghỉ ngơi thật nhiều vào.”

Keeley gật đầu và từ từ buông Maddie ra. “Em muốn thế. Sự thật là em mệt mỏi và đau buồn lắm. Hôm nay. Em không đủ sức để nở nụ cười và giả vờ là không có chuyện gì.”

Maddie vỗ về tay nàng. “Lên giường đi và để chị lo những thứ còn lại. Bí mật của em sẽ được giữ kín. Chị thậm chí sẽ không kể với phu nhân McCabe. Em muốn chia sẻ với ai khác thì tùy em.”

“Cảm ơn chị,” Keeley một lần nữa rất cảm kích.

Maddie nhồm dậy và ra hiệu về phía giường. “Nào, leo lên giường nằm thoải mái đi. Sau một đêm yêu đương, chị hình dung em sẽ ăn nhiều ghê gớm.”

Keeley đỏ mặt rồi bật cười. “Vâng, chắc rồi.”

Maddie mỉm cười rời phòng rồi đóng cửa lại. Keeley mặc váy ngủ rồi rúc vào trong chăn. Một ngày giá rét và căn phòng của nàng lạnh lẽo mặc dù Gannon đã chu đáo thêm củ vào lò sưởi.

Trong lúc chờ Maddie, nàng nhìn đăm đăm lên trần nhà, cảm thấy được an ủi khi không phải một mình chịu đựng ngày dài trôi qua. Trái tim nàng đã đủ đau đớn rồi, không cần thêm gánh nặng của sự cô đơn nữa. Đôi khi điều tuyệt vời nhất là được chia sẻ với một người bạn. Nàng lại nhớ tới tình bạn khăng khít một thời giữa mình và Rionna.

Keeley đã sống những chuỗi ngày dài cô quạnh, nhưng giờ đây nàng đã tìm thấy tình bạn, sự thân thiết như chị em với những người phụ nữ khác. Ý nghĩ phải quay trở lại mái nhà tranh im lìm thật quá sức chịu đựng.

Nàng muốn trở thành một phần của gia tộc McCabe. Sẽ rất đau đớn khi thấy Alaric gần kề nhưng không bao giờ thuộc về mình. Nhưng nàng không chịu trở thành một kẻ hèn nhát trốn chạy để hờn dỗi và gặm nhấm vết thương trong cảnh cô đơn. Nàng đã quá mệt mỏi vì cứ phải lủi thủi một mình.

Nàng muốn mình thuộc về nơi nào đó.

Lát sau, Maddie trở lại, đi cùng là Mairin và cả Christina. Cả nhóm phụ nữ xông vào phòng Keeley, nụ cười ầm ập, tiếng cười ngân vang.

Christina rục lên vẻ sung sướng khi thuật lại chi tiết lời cầu hôn của Cormac. Maddie liếc sang Keeley rồi siết lấy tay nàng. Keeley nắm chặt bàn tay đó rồi mỉm cười triu mến với Christina.

Cả nhóm vui mừng khôn xiết, Keeley để hạnh phúc đó thấm đẫm tâm hồn mình. Đó là giải pháp để được thoải mái mà nàng vô cùng cần đến. Nàng kéo chăn lên ngực, nhìn Maddie thêm củ vào lò sưởi. Đồ ăn thức uống đã được mang tới, chẳng mấy chốc tiếng cười của những người phụ nữ vang vọng khắp hành lang và xa hơn nữa.

Tại cửa phòng mình, Alaric dừng lại lắng nghe âm thanh ngọt ngào từ tiếng cười vui thích của Keeley. Chàng nhắm mắt, tay chà chà sống mũi. Sau đó chàng quay lưng, sải bước nhanh trên hành lang hướng đến cầu thang, phớt lờ cảm giác khó chịu đang dâng lên bên mạng sườn.

21. Chương 21

“Cô Keeley! Cô Keeley!”

Keeley quay lại thấy Crispin đang lao qua đại sảnh hướng về phía mình. Nàng chuẩn bị tinh thần vì đã quen với cách “chào” của Crispin.

Cậu bé ào thẳng vào nàng, suýt chút làm hai cô cháu cùng ngã lăn ra sàn, nhưng do có chuẩn bị nên Keeley giữ cả hai đứng vững.

Nàng cười và kéo cậu bé ra. “Cháu muốn gì nào, Crispin?”

“Cô ra ngoài chơi tuyết với bọn cháu được không? Đi mà, cô Keeley. Mẹ không đi được. Cha không cho mẹ ra ngoài. Mẹ không vui, nhưng cô Maddie bảo như thế là tốt vì giờ mẹ lỏng ngóng, tròn căng như quả bí ngô và có thể bị ngã trên băng.”

Keeley lưỡng lự, suýt bật cười trước tràng phát biểu của cậu bé.

“Hết bão rồi, và đã có nắng. Một ngày đẹp trời quá chừng. Cha cháu đã đi tập trận từ bình minh rồi. Chúng ta có thể chơi trên đồi và chú Gannon với chú Cormac có thể đi cùng.”

“Từ từ nào,” nàng tủm tỉm cười. “Thực tình cô cũng muốn hít thở chút không khí trong lành.”

Mặt Crispin sáng lên. “Vậy là cô đi hả cô? Thật không có?” Cậu bé vượt ra khỏi tay nàng và hí hửng nhảy nhót khắp đại sảnh.

“Nếu cháu để cô đi mặc đồ ấm, cô sẽ rất vui cùng cháu ra ngoài, nhưng với điều kiện là lãnh chúa cho phép.”

Crispin gật đầu háo hức. “Cháu đi xin phép cha ngay đây.”

“Ngoan lắm. Vài phút nữa cô cháu mình gặp nhau dưới chân cầu thang nhé.”

Nhìn Crispin phóng hết tốc lực ra khỏi đại sảnh, nàng trù mếu lắc đầu rồi đi lấy thêm đồ cho hợp với cái thời tiết khắc nghiệt ngoài kia.

Khi nàng quay lại, cả Cormac cùng Gannon đều đứng ở đại sảnh trong vòng vây của Crispin và vài đứa trẻ. Hai anh chàng nhìn nàng tiến đến với thái độ mệt mỏi.

Cười rạng rỡ, Keeley nồng nhiệt chào đón từng đứa trẻ rồi hỏi chúng đã sẵn sàng lên đường chưa. Được bao quanh bởi tiếng cười nói rộn rã của bọn trẻ, nàng bước ra ngoài trời và rừng mình ớn lạnh.

“Hôm nay lạnh quá!” nàng kêu lên.

“Phải,” Cormac cầu nhàu. “Quá lạnh để có thể đứng im canh chừng lũ trẻ.”

Keeley liếc về phía Cormac với một nụ cười tinh quái. “Có thể Christina sẽ nhập bọn với chúng ta đấy.”

Anh chàng rạng rỡ hẳn lên, sau đó liếc nhanh về phía Gannon rồi khoác lên một vẻ mặt điềm đạm hơn.

“Đi nào!” Crispin thúc giục. Cậu bé giật tay Keeley đến khi nàng chịu đi và cả nhóm vội vã lên đồi, đến khu vực bọn trẻ vui chơi.

Trẻ con nhanh chóng chia phe và Keeley rên rỉ khi biết trò chơi là dùng hết sức lực để ném quả bóng tuyết vào người khác.

May mắn cho Keeley, Gretchen thuộc về đội của nàng và cô bé khá giỏi trong việc nhắm trúng mục tiêu. Bọn con trai hò hét phấn nộ mỗi khi Gretchen ném thẳng đồng tuyết vào mặt một đứa trong nhóm.

Thở không ra hơi sau suốt một giờ chơi trò chơi chiến đấu kiểu đó, tất cả tạm nghỉ và tay chống hông, đứng thở hổn hển.

Crispen cùng Gretchen đang hạ giọng thì thầm rồi cứ quay sang nhìn chăm chăm Cormac và Gannon.

“Cậu nói đi,” Crispen lẩm bẩm.

“Thôi, cậu nói đi,” Gretchen yêu cầu. “Họ là binh lính của cha cậu. Nhiều khả năng họ sẽ làm điều đó cho cậu hơn.”

Crispen trề môi. “Cậu là con gái. Thực tế là con gái luôn có được những gì mình muốn.”

Gretchen đả mắt rồi dấn mạnh vào cánh tay cậu bé.

“Ồ!”

Crispen trừng mắt nhìn, xoa xoa cánh tay của mình. “Chúng ta cùng hỏi.”

Gretchen mỉm cười đồng ý và cả hai chạy về phía Gannon. Keeley thích thú theo dõi khi hai chiến binh lùi bước thấy rõ. Sau đó họ bắt đầu lắc đầu nguầy nguậy và làm điệu bộ từ chối. Họ hết cau mày rồi quắc mắt còn hai đứa trẻ thì không ngừng thuyết phục.

Mãi đến khi nét mặt Gretchen chuyển từ cực kỳ quyết tâm sang buồn bã đáng thương thì hai người chiến binh kia bắt đầu nao núng. Đôi mắt to của cô bé ngân ngấn nước và cảm run lên.

“Ôi trời. Họ không có cơ hội rồi.”

Keeley quay lại thấy Christina đang tiến đến và mắt cô nàng lấp lánh vẻ thích thú.

“Gretchen không từ mấy mảnh khoe gây mũi lòng để đạt được mục đích. Trước giờ em chưa gặp cô bé nào thông minh hơn thế,” Christina nói bằng giọng náo nức. “Nếu cô bé không thể đánh bại điều kiện của người khác thì sẽ trưng ra đôi mắt trông thật đáng thương.”

“Chị đang cực kỳ muốn biết bọn trẻ xin xỏ gì,” Keeley lên tiếng.

“Bất kể là chuyện gì thì bọn trẻ có vẻ đã thành công rồi đấy.”

Cormac ngược lên, mắt sáng rỡ khi thấy Christina. Gannon đã quay về phía pháo đài trong khi Crispen và Gretchen theo Cormac bước đến chỗ hai cô gái đang đứng.

“Gannon đi lấy khiên của chú ấy!” Crispen hớn hờ.

“Khiên của chú ấy ư?” Keeley thắc mắc.

“Dạ phải,” Gretchen cất lời. “Để trượt xuống đồi.”

“Như vậy là phạm tội dùng khiên sai quy định đấy,” Cormac lẩm bẩm.

“Ngồi lên khiên mà trượt xuống đồi thì vui phải biết,” giọng Crispen lạnh lót.

Gannon xuất hiện phía xa, ánh mặt trời phản chiếu trên tấm khiên lớn anh ta đang vác lên đồi. Bọn trẻ hò reo phấn khởi khi nhận được món đồ ấy.

Ý tưởng trượt xuống đồi trên một tấm khiên của chiến binh đã hấp dẫn Keeley. Nàng cúi gần hơn để xem xét vật đó. Nó chắc chắn đủ lớn để chứa một đứa trẻ hoặc thậm chí một người lớn có vóc dáng nhỏ nhắn.

“Làm sao đây?”

“Để xuống như vậy,” Gannon đặt mặt ngoài của tấm khiên xuống lớp tuyết. “Sau đó, một người trèo lên và một người khác đẩy xuống đồi.”

Keeley mở to mắt. “Có an toàn không?”

Gannon thở dài. “Không, nếu bọn trẻ lỡ trượt xuống hồ hoặc vào trong sân, nơi các chiến binh đang tập trận. Lãnh chúa sẽ nổi giận đùng đùng.”

“Vậy chúng ta phải đi hướng khác,” Keeley chỉ tay về phía cách xa pháo đài và bức tường đá.

Cormac nhìn qua ngọn đồi kế bên, đường dốc hướng ngược lên từ đỉnh đồi thoải thoải họ đang đứng. “Cô ấy nói đúng đấy. Chúng ta cần phải đi qua đỉnh đồi kế bên để tránh xa hiểm họa.”

“Tuyệt! Sườn đồi đó dốc hơn nhiều để trượt xuống,” Crispen reo hò khi cả nhóm cuốc bộ trong tuyết để leo lên con dốc.

“Tớ trước!” Robbie kêu to ngay khi tất cả tới nơi và đang nhìn xuống thung lũng bên dưới.

“Không, đây là ý tưởng của tớ và tớ đã hỏi xin mà,” Gretchen phản đối. “Tớ đi đầu tiên thì mới công bằng.”

“Để cậu ấy đi đầu tiên đi,” Crispen lẩm bẩm. “Cậu ấy sẽ gặp chuyện nếu trò này không an toàn.”

Robbie cười toe toét. “Kế hoạch hay đấy. Được rồi, Gretchen. Tớ đồng ý. Cậu đi đầu tiên.”

Gretchen ngờ vực ngó cả hai cậu bạn nhưng vẫn vui vẻ vào vị trí trên tấm khiên Gannon đã đặt xuống tuyết.

“Giữ chặt váy và đừng buông tay khỏi tấm khiên nhé,” Christina lo lắng.

“Xong chưa?” Cormac hỏi.

“Dạ rồi, đẩy cháu đi,” mắt Gretchen mở to đầy phấn khích.

Gannon chỉ đẩy nhẹ nhưng bề mặt bằng sắt bóng loáng của tấm khiên trơn nhẵn nên Gretchen nhanh chóng tăng tốc. Chẳng mấy chốc cô bé đã lao băng băng như bay trên tuyết.

Có lúc cô bé nghiêng sang một bên, tạo ra tiếng rít khê, rồi tự điều chỉnh ngay lại bằng cách sử dụng trọng lượng cơ thể.

“Thông minh thật đấy,” Gannon cũng phải công nhận. “Dám chắc đến một ngày con bé sẽ lãnh đạo đội quân của riêng mình.”

Christina và Keeley nhìn nhau đắc ý. Gretchen đáp xuống chân đồi, phanh lại cách gốc cổ thụ chắn lối vào rừng chỉ trong gang tấc. Cô bé vẫy tay hào hứng để thông báo với mọi người rằng tất cả đều ổn. Không nói thì ai cũng thấy được điều đó từ nụ cười rạng rỡ đến tận mang tai trên mặt Gretchen.

Kéo lê tấm khiên phía sau, cô bé ra sức leo ngược lên sườn đồi cho đến khi Gannon đến phụ giúp.

Tiếp theo đến lượt Crispen và cậu bé hò reo suốt cả đoạn đường trượt, tiếng cười như làm rung chuyển cả tuyết. Cậu bé xoay tít nhiều vòng ở dưới chân dốc trước khi kết thúc trò chơi trong một đồng tuyết dày.

Tới phiên Robbie, cậu chàng này gào thét bức tức khi giữa đường bị lật khỏi tấm khiên và lăn như quả cầu tuyết suốt quãng đường còn lại.

Cho rằng trò đó có vẻ thú vị, Crispen và Gretchen cũng lao mình vào tuyết rồi lăn xuống đồi theo Robbie.

“Cô có muốn thử không, Keeley?” Gannon chỉ vào tấm khiên lịch sự và hỏi.

Theo bản năng, nàng định nhất mực chối từ, nhưng nàng quả quyết đã nhìn thấy sự thách thức trong ánh mắt người chiến binh kia. Nàng nheo mắt rồi ném cho anh ta cái nhìn trừng trừng. “Anh nghĩ tôi hèn nhất không dám thử chứ gì?”

Gannon nhún vai. “Trò này có vẻ khá đáng sợ đối với một thiếu nữ mỏng mảnh như cô.”

Christina sặc cười và khỏa lấp bằng tràng ho.

“Nghe rõ ràng là một lời thách thức, chiến binh à, nhưng tôi cũng đề ra thách thức đây. Nếu tôi trượt xuống đồi mà không lộn nhào khỏi tấm khiên, anh và Cormac cũng phải thử đấy.”

Cormac cau mày. “Chiến binh mà đi chơi trò trẻ con này thì thật khó coi.”

“À, nếu anh sợ,” nàng tỏ vẻ ngây thơ.

“Cô nghi ngờ lòng dũng cảm của chúng tôi ư?” Gannon hoài nghi.

“Phải, tôi nghi ngờ đấy. Vậy các anh sẽ làm gì nào?”

Gannon ném tấm khiên xuống tuyết và chỉ tay vào nó. “Trèo lên đi rồi hãy huênh hoang nhé.”

Keeley đảo mắt và yên vị trên lớp kim loại lạnh cứng. “Giống hệt như kiểu nói trèo cao ngã đau vậy.”

Trước khi nàng kịp nói thêm gì nữa, Gannon đã đẩy mạnh cho tấm khiên phóng xuống đồi. Nàng chao đảo và cố nắm chặt cứng mép khiên, khi tấm kim loại trơn láng bay vèo vèo trên địa hình phủ tuyết.

Ôi trời, làm thực sự khó hơn đứng ngó rất nhiều. Nàng cần vận dụng tất cả trí thông minh để hoàn thành chặng đường mà không bị té văng ra một cú đau điếng.

Dưới chân đồi, đám trẻ hô vang tên nàng và cổ vũ nhiệt liệt khi nàng gần đến nơi. Vấn đề là nàng sẽ phóng thẳng vào chúng và đâm sầm vào mấy thân cây phía xa.

Nàng nhắm nghiền mắt rồi vòng tay ôm lấy đầu trong lúc lướt êm giữa không tung. Nàng hạ cánh với một cú nảy văng vào đồng tuyết và ngậm một miệng đầy tuyết.

Tạ ơn trời là nàng đã không lao tới ôm thân cây.

“Keeley! Keeley!”

Thật khó nhận biết ai là người kêu vang tên nàng. Âm thanh pha trộn giữa giọng lũ trẻ với tiếng hét toáng của Gannon và Cormac.

Nàng ngược lên đứng lúc nhìn thấy lũ trẻ nhanh chóng tụ lại trong khi Gannon và Cormac - sau khi chỉ thị cho Christina ở nguyên tại chỗ - đã đâm bổ xuống đồi.

Cảm giác nhói buốt khó chịu chạy dọc sau gáy Keeley. Mũi nàng phừng phừng và cảm nhận được... Nàng quay phắt lại ngay khi vài tên lính túa ra từ các hàng cây, xông thẳng về phía nàng và bọn trẻ.

“Tấn công!” nàng hét lên. “Chúng ta bị tấn công!”

Thấy Gannon lấy một tấm khiên cũ từ đồng binh khí áo giáp cần sửa chữa, Alaric tò mò bèn đi theo khi người lính lê bước lên ngọn đồi bọn trẻ thường chơi đùa. Chỉ là không có ai ở đó. Chẳng biết Keeley đưa bọn trẻ đi chơi khi Ewan đồng ý với Crispen rằng nàng được phép làm thế.

Chàng rảo bước nhanh hơn để bám sát Gannon. Lúc lên tới đỉnh đồi đã che khuất bóng Gannon, chàng thấy Keeley, Christina, Cormac và bọn trẻ ở ngọn đồi kế bên. Chàng nhanh chóng nhận ra mục đích sử dụng của tấm khiên khi Gretchen ngồi phịch lên nó và bay xuống phía bên kia.

Mỉm cười vui vẻ, chàng bắt đầu thả bộ đoạn đường dài đi sang chỗ mọi người đang đùa vui. Lâu lắm rồi chàng không chơi trò trượt xuống đồi trên một tấm khiên. Nhưng xem ra nó vẫn là một trò thú vị.

Loạng choạng lên đỉnh đồi, chàng choáng váng khi thấy Keeley ngồi lên khiên để Gannon đẩy một phát mạnh. Việc này quá sức đối với một thiếu nữ như nàng. Nàng bổ nhào xuống đồi, mất kiểm soát và rõ ràng đâm đầu vào rắc rối.

Keeley biến mất giữa những rặng cây ngay khi Gannon cùng Cormac quay lại và thấy Alaric đứng đó.

Hai người lính bước thấp bước cao chạy xuống đồi. Bọn trẻ đã mất hút vào rừng cây theo nàng khi Alaric nổi gót Gannon và Cormac tới nơi.

Ba người đàn ông chết lặng khi nghe Keeley gào lên, “Tấn công! Chúng ta bị tấn công!”

Không lãng phí giây phút nào, cả ba cùng rút gươm ra. Cormac quay về phía pháo đài hét to với hy vọng các binh lính khác nghe thấy, sau đó quát Christina chạy đi cầu cứu.

Ngay khi ba người đến được chỗ những rặng cây thì gặp Robbie và Gretchen ngã nhào tới, nước mắt đầm đìa. Hai đứa trẻ lấp bắp rồi rạc khi Gannon ôm lấy chúng.

“Bọn chúng bắt cô Keeley và Crispen rồi,” Gretchen meo máo. “Nhanh lên. Bọn chúng có ngựa.”

“Quý tha ma bắt!” Alaric nguyên rủa. “Đi bộ thì không đời nào bắt kịp chúng trên địa hình này.”

Sử dụng thanh gươm làm đòn bẩy, họ đâm vào tuyết, theo dấu vó ngựa đi sâu vào rừng.

Cảm giác giận dữ và sợ hãi đập thành thạch trong ngực Alaric. Trước đây, chàng đã suýt mất Crispin. Họ tưởng thằng bé đã chết. Và bây giờ Alaric phải đối mặt với việc không chỉ đánh mất cậu bé được toàn bộ gia tộc yêu mến mà còn mất cả người phụ nữ chàng yêu thương hơn bất cứ ai trên đời.

Khi họ vòng qua khúc quanh cách xa khu vực cây cối rậm rạp, một con đường rộng lớn không phủ tuyết hiện ra. Trước sự ngạc nhiên cực độ của Alaric, Crispin nhảy ra từ sau một thân cây và lao vào vòng tay của Alaric.

“Chú Alaric, chú phải nhanh lên. Bọn chúng bắt cô Keeley vì tưởng đó là mẹ cháu. Chúng sẽ giết cô ấy mất khi biết được sự thật!”

“Làm thế nào mà cháu thoát được?” Alaric gắng hỏi. Vì nếu Cameron tưởng đã bắt giữ được vợ con của Ewan thì hẳn quả thực đã có trong tay tất cả những gì Ewan quý trọng nhất trên đời. Chàng không thể hình dung nổi vì sao bọn chúng lại chịu buông tha cho Crispin.

“Cô Keeley đá vào hạ bộ của hai tên và bảo cháu chạy đi. Cô ấy cũng cố gắng bỏ chạy nhưng tên thứ ba, cái tên không phải chịu cảnh lẫn lộn trên tuyết, đã túm tóc cô ấy kéo giật lại. Cô ấy hét lên và bảo cháu hãy chạy đi và cô ấy sẽ không bao giờ để cháu ném thêm một quả bóng tuyết nào khác trong đời nếu không chịu nghe theo lời cô ấy.”

“Keeley đã cứu mạng cậu bé,” Cormac thì thầm.

Alaric gật đầu. “Phải, có vẻ như cô ấy có thói quen cứu mạng người nhà McCabe.”

Chàng giữ chặt lấy Crispin. “Cháu có bị thương ở đâu không? Chú cần cháu quay về pháo đài rồi kể với cha cháu những gì đã xảy ra tại đây. Nói với cha cháu bọn chú cần ngựa và binh lính. Phải đảm bảo rằng cha cháu để lại số lượng binh lính đủ sức trấn giữ pháo đài và mẹ Mairin của cháu được bảo vệ an toàn.”

“Dạ,” Crispin hô to, sự quyết đoán hiện rõ trên nét mặt cậu bé. Lúc này trông cậu không còn như trẻ con nữa. Cậu tỏ ra cực kỳ cảm phẫn.

“Đi nào,” chàng ra lệnh cho Gannon và Cormac. “Chúng ta sẽ tiếp tục đi bộ đuổi theo đến khi quân tiếp viện cưỡi ngựa bắt kịp. Nhất định phải theo dấu bọn chúng.”

22. Chương 22

Một lúc sau, Ewan phóng ngựa ầm ầm như vũ bão, dẫn theo chiến mã cho Alaric. Theo sau anh là ừn ừn binh lính trang bị áo giáp, lăm lăm vũ khí sẵn sàng chiến đấu.

Alaric nhảy lên lưng ngựa, phớt lờ sự kêu gào phản đối của mạng sườn vào lần đầu tiên chàng cưỡi ngựa lại kể từ khi bị thương. Cormac và Gannon phía sau cũng lên ngựa trong lúc sáu binh lính khác tạo thành vòng vây bảo vệ đưa bọn trẻ về pháo đài.

Không đợi lệnh của Ewan, Alaric thúc ngựa thẳng tiến. Thoạt đầu con vật di chuyển khó khăn trên mặt đường phủ tuyết nhưng rồi giữ được thăng bằng và lao đi băng băng.

Chàng bám theo dấu chân ngựa với anh em trai cùng những binh lính luôn kề vai sát cánh.

“Hãy cẩn trọng hơn, Alaric,” Ewan kêu lên. “Có thể có phục kích.”

Alaric cong môi quay ra sau liếc nhìn anh mình. “Bọn chúng tưởng đã bắt cóc được Mairin. Nghĩ thử xem anh có kêu em cẩn trọng hơn nếu chính chị ấy mới là người gặp nguy hiểm không?”

Ewan nhăn mặt nhưng rơi vào im lặng.

“Bọn chúng không nghĩ sẽ bắt cóc thành công trong thời tiết này. Đây là một vụ làm liều,” Alaric vừa lẩm bẩm vừa nghiên cứu địa hình.

“Đúng vậy. Chúng liều mạng và hy vọng có thể tấn công khi ta ít ngờ đến nhất.”

Caelen thúc ngựa qua một hồ tuyết đặc biệt sâu. “Chúng ta không nên để pháo đài rơi vào cảnh không ai giám sát. Chị Mairin và đứa trẻ trong bụng chị ấy cực kỳ quan trọng.”

Lúc đó, nếu Alaric ở khoảng cách đủ gần thì đã cho Caelen một trận. Có thể nói, chàng đã cố gắng hết sức mới không lao trở lại để lôi em mình xuống khỏi lưng ngựa. Chàng đã không trút cơn giận chỉ vì biết rằng mỗi thời khắc mất đi, Keeley sẽ càng cách xa mình.

“Đủ rồi,” Ewan quát. “Keeley quan trọng đối với sức khỏe của Mairin và đứa bé. Chúng ta cần đi tìm cô ấy. Pháo đài đã được canh gác cẩn trọng. Chỉ có kẻ ngốc mới tổ chức tấn công trong tiết trời rét căm căm thế này.”

“Cameron đã chứng tỏ hắn là kẻ ngốc gấp mười lần,” Alaric chỉ ra. “Hãy tìm cô ấy trước khi quá muộn.”

Thốt ra những lời đó, nỗi khiếp đảm ngập tràn trong tim Alaric. Chàng biết rằng ngay khi bọn chúng phát hiện Keeley không phải là Mairin, sự sống của người chàng yêu sẽ bị tước đoạt. Nàng sẽ bị loại bỏ vì không còn giá trị lợi dụng. Cameron rất tàn nhẫn khi theo đuổi mục tiêu và không cho phép ai cản đường hắn.

Chàng giục ngựa phi nhanh đến mức kiệt sức. Nếu đi nhanh hơn, họ sẽ thu hẹp được khoảng cách.

“Anh ra ngoài này thì thật điên rồ,” Caelen cầu nhàu. “Tình trạng của anh không thích hợp để cưỡi ngựa hoặc chiến đấu.”

Alaric trừng mắt nhìn em trai một cách gay gắt, cơn giận sôi sục như vạc dầu nóng. “Nếu anh không chiến đấu vì cô ấy thì ai sẽ làm?”

“Em sẽ không để cô ấy rơi vào tay Cameron,” Caelen đáp. “Em không hiểu niềm say mê của anh đối với cô ta, nhưng em sẽ không bỏ mặc cô ta chẳng biết sống chết ra sao. Anh nên trở về pháo đài đi.”

Alaric phớt lờ em trai và tiếp tục thúc ngựa, vó ngựa to lớn hất tung lớp tuyết. Càng đuổi theo, tinh thần chàng càng sa sút. Phải cả tiếng đồng hồ rồi. Cũng có thể lâu hơn. Chàng không còn đoán được thời gian nữa. Mặt trời đang chìm thấp, và chẳng mấy chốc hoàng hôn sẽ buông xuống. Mọi cơ hội theo dấu sẽ tiêu tan, phải chờ được đưa đến mới có thể tiếp tục cuộc tìm kiếm.

Cả nhóm cưỡi ngựa trong im lặng, dõi mắt nhìn về phía chân trời tìm bất kỳ dấu hiệu nào của bọn tấn công.

Họ đã suýt cưỡi ngựa lướt qua Keeley.

Caelen chính là người đầu tiên phát hiện có vật gì đó lùm lùm trong tuyết. Anh giật mạnh dây cương khiến con ngựa lồng lên, rồi xuống ngựa, lội qua tuyết trước khi Alaric kịp hiểu ra chuyện gì.

“Alaric, là cô ấy!”

Ewan và Alaric cùng xuống ngựa. Chợt đầu gối Alaric khuỵu xuống bởi cơn đau buốt bất ngờ ủa qua mạng sườn. Chàng thở hổn hển, chống tay vào người và xua đuổi mọi thứ, trừ ý nghĩ về Keeley, ra khỏi tâm trí.

Caelen quỳ xuống, không ngừng phủi tuyết khỏi người nàng. Alaric lao đến quỳ cạnh và cùng Caelen phủi sạch phần tuyết còn lại bám trên trang phục của nàng. Sau đó, chàng nâng nàng lên, ôm vào lòng.

“Keeley,” chàng khẽ gọi. “Keeley!”, giọng chàng to hơn khi nàng không phản ứng.

Nàng lạnh cóng. Làn da như băng tuyết. Áp tai lên mũi miệng của nàng, sự nhẹ nhõm suýt đè bẹp Alaric khi chàng cảm nhận được làn hơi yếu ớt của nàng.

Vòng tay chàng chỉ chịu để nàng ra xa khi kiểm tra nàng có bị thương không.

“Đầu cô ấy đang chảy máu kìa,” Caelen nói đứt khoát khi lướt ngón tay qua mái tóc nàng. “Hoặc đã chảy máu. Trời quá lạnh và máu đã ngừng chảy.”

“Chúng ta phải nhanh lên,” Ewan giục. “Những kẻ tấn công cô ấy có thể vẫn quanh quẩn đâu đó và trời đang dần lạnh hơn.”

Khi Alaric định nhồm dậy, nàng cử động và nhãn mặt lộ vẻ đau đớn.

“Keeley?”

Mi mắt nàng lay động hé mở rồi sững sờ nhìn chăm chăm vào chàng.

“Alaric?”

“Phải, ta đây. Tạ ơn Chúa là nàng không sao. Nàng làm ta sợ điếng hồn, chắc ta già đi cả mười tuổi rồi.”

“Chiến binh như thế không được nhận đâu nhé,” nàng trêu đùa. “Nếu thật vậy thì chàng chỉ còn vài năm ra trận thôi.”

Sự căng thẳng phần nào được vơi đi khiến Alaric nhẹ nhõm hơn. Chàng siết chặt nàng vào lòng và nhanh chóng trở về phía chiến mã.

“Giờ không phải là lúc để nói chuyện. Chúng ta phải khẩn trương trở về pháo đài,” Alaric cất tiếng.

Caelen im lặng đỡ Keeley từ tay anh trai và chờ Alaric cẩn thận lên ngựa rồi mới trao nàng cho chàng. Alaric càng thêm ngạc nhiên khi Caelen đưa tấm chăn của mình cho Keeley ủ ấm.

“Cảm ơn anh, Caelen,” nàng thều thào.

Caelen gật đầu cộc lốc rồi nhảy lên, thúc ngựa phi đi. Alaric rơi lại phía sau Caelen còn Ewan đi cuối cùng.

Lúc cưỡi ngựa đi qua đỉnh đồi tiếp theo, họ gặp một nhóm binh sĩ McCabe. Lính tráng nhanh chóng bao quanh ba anh em lãnh chúa và hộ tống họ trở về pháo đài.

Ngay khi vào sân, Caelen nhảy xuống ngựa, giơ hai tay định bế Keeley.

“Tôi có thể đi được,” nàng từ chối.

Caelen không nói gì nhưng cũng không bỏ cuộc. Anh cau mày khi Alaric trượt xuống rồi đưa tay đỡ Keeley.

“Đi trước đi. Tình trạng của anh không bé được cô ấy đâu. Anh sẽ làm vết thương chết tiệt kia toác ra khi nó đã sắp lành đấy.”

Không muốn tranh luận khi Keeley đang rùng mình vì lạnh, Alaric nhanh chóng vào trong, để Ewan ở lại ra lệnh cho binh lính.

Caelen lớn tiếng đưa ra một loạt mệnh lệnh và binh lính túa ra mọi phía để thực hiện nhiệm vụ. Rồi anh đưa Keeley vào phòng nàng trong lúc một vài cô hầu lẳng lặng xung quanh nhóm lửa và để thêm lông thú vào giường cho ấm.

Khi anh đặt Keeley nằm xuống giường, toàn thân nàng run rẩy. Alaric đẩy Caelen sang một bên, leo lên giường ôm lấy Keeley rồi bảo em trai trùm tấm lông thú lên cả hai.

“L...l...lạnh,” răng nàng đập lập cập. “L...lạnh...quá.”

Alaric đặt môi lên đầu nàng. “Ta biết, tình yêu. Ôm chặt ta đi. Chúng ta sẽ ấm áp rất nhanh thôi.”

“Crispen,” giọng nàng hốt hoảng. “Cậu bé an toàn không? Chàng tìm thấy nó chưa? Còn những đứa trẻ khác?”

“Rồi, mọi chuyện ổn hết cả. Crispen bình an. Nói ta nghe, sao nàng thoát được?”

Chàng ngạc nhiên thấy nụ cười của nàng dù hàm răng vẫn đang lập cập. “Bọn chúng tưởng em là Mairin và ngay khi biết bị nhầm, chúng cố giết em.”

Alaric buông lời chửi thề. Đúng như chàng nghĩ.

Caelen nheo mắt. “Thế nhưng cô vẫn sống sót. Chúng không thể ra tay à?”

“Thật không may cho anh là đúng thế,” giọng nàng lạnh tanh. “Tôi biết thế nào anh cũng thất vọng tràn trề. Nhưng tôi khiến bọn chúng tin rằng tôi là phù thủy và tôi sẽ ngàn đời nguyên rửa chúng cùng toàn bộ họ hàng thân thích nếu chúng giết tôi.”

Caelen cau mày. “Tôi không hề mong cô chết, Keeley. Nghĩ thế không được đâu.”

Nàng nhướng mày.

Alaric sốt ruột cắt ngang. “Phù thủy ư? Và bọn chúng tin điều vô lý đó sao?”

“Phải, à, em đã làm chúng đau đớn không ít. Em chống trả để Crispen chạy thoát. Tên khốn quăng em lên lưng ngựa bị em cắn cho một phát. Hắn đã nửa tin nửa ngờ em chính là ác quỷ từ địa ngục khi em đe dọa sẽ nguyên rủa hắn.”

Caelen cười thành tiếng. “Cô thật tức trí đa mưu. Có thể mau lẹ nghĩ ra được kế đó trong tình huống cấp bách quả là tài tình. Bọn chúng chắc đã chạy bán sống bán chết.”

Nàng rúc sâu hơn vào vòng tay Alaric, mắt khép lại.

“Không, nàng buộc phải tỉnh táo,” Alaric cảnh báo, không ngừng đưa mắt nhìn Caelen. “Tranh luận với cô ấy đi. Trêu đùa hoặc chọc tức cô ấy cũng được. Keeley không thể ngủ đến khi chúng ta ủ ấm và xử lý xong vết thương cho cô ấy.”

Lo âu phủ mờ đôi mắt Caelen. Cậu ngả người về phía Keeley đang nép mình trong vòng tay Alaric. “Thật ra tôi lấy làm tiếc đã cư xử tử tế với cô, Keeley à. Tôi mới tỏ ra tốt bụng một chút thôi mà cô đã trở nên yếu đuối rồi. Vậy mà tôi cứ tưởng cô phải ghê gớm hơn nhiều chứ.”

Nàng hé mở một mắt và ném ánh nhìn nguy hiểm về phía anh ta. “Tôi không định chết đâu, Caelen, vì vậy hãy giữ lại những lời lăng mạ của anh đi. Thật ra tôi thích anh cái kinh hơn đấy, vì tôi không quen người đàn ông đang ở trước mặt mình. Chắc đây là bằng chứng để xem tôi đã chết chưa và có còn khả năng nhận biết điều đó hay không.”

Caelen ngửa đầu cười ha hả. “Phải, cô quá xấu tính nên chưa chết được đâu. Tôi thấy chúng ta có nhiều điểm chung đấy chứ.”

“Chúa giúp con,” Alaric lẩm bẩm. “Ôi, con không cần có những hai Caelen đâu.”

“Giờ anh có kế hoạch đối xử tử tế hơn với tôi không?” Keeley thì thầm giọng ngái ngủ.

“Chỉ khi cô tỉnh táo và không còn khiến anh tôi bận tâm nữa,” anh ta đáp trả. “Alaric trông cứ như một bà mẹ đang lo âu khắc khoải ấy.”

“Đừng tốt với tôi. Nó làm tôi nghĩ mình sắp chết.”

Giọng nói của nàng uể oải hơn làm Alaric thấy bất an. Mấy người hầu với nước nóng đâu cả rồi? Xúp nóng đâu? Thêm nhiều chăn và trang phục khô ráo đâu rồi?

Caelen và Alaric trao nhau ánh mắt âu lo. Rồi Caelen đột ngột đứng dậy, sải bước ra cửa, gầm rống vang rền khắp cả hành lang, làm Keeley giật mình trong vòng tay Alaric.

Một lúc sau, Maddie vội vã xuất hiện cùng Christina, Bertha và Mairin nổi sát gót.

“Chị Mairin,” Alaric trách móc. “Chị không nên rời giường đi lại khắp nơi như vậy. Việc chăm sóc Keeley cứ để bọn em lo.”

Mairin vặc lại. “Im nào, Alaric McCabe. Keeley là bạn chị, cô ấy còn cứu cả con trai của chị nữa. Chị sẽ chăm sóc cô ấy đến khi hài lòng tất cả đều ổn.”

Người hầu mang bồn tắm vào phòng rồi chẳng mấy chốc đã đổ đầy nước vào đó. Và nhóm phụ nữ bắt đầu xua đàn ông đi khỏi.

Alaric miễn cưỡng đứng dậy. Chàng không muốn rời khỏi nàng, nhưng sự hiện diện của chàng sẽ chỉ làm đầy lên hoài nghi và những điều phiền phức cho Keeley.

Tuy nhiên, chàng ở ngay bên ngoài, không chịu đi đâu khi Keeley đang được chăm sóc. Caelen nán lại với chàng và Ewan cũng nhanh chóng gia nhập cùng hai người em trai.

“Anh cho rằng vợ anh ở trong đó,” Ewan nói bằng giọng cam chịu.

“Vâng, họ đang làm ấm Keeley trong bồn tắm,” Alaric nói.

“Tăng cường canh phòng gấp đôi và cấm bọn trẻ ra khỏi bức tường thành thứ nhất. Không phụ nữ nào được rời pháo đài mà không có người hộ tống.”

Caelen gật đầu đồng ý. “Mùa xuân đến càng sớm và khi mối liên minh được thiết lập, chúng ta càng sớm có thể hướng đến việc tiêu diệt Cameron. Hẳn còn sống ngày nào thì gia tộc của chúng ta sẽ không bao giờ biết đến hòa bình ngày đó.”

Alaric nuốt khan và dựa đầu vào tường. Phải, chàng biết cuộc hôn nhân của mình và Rionna McDonald cần cấp bách tiến hàng càng sớm càng tốt. Nhưng trong lòng chàng vô cùng lo sợ việc Rionna đến đây. Chàng cầu nguyện cho mùa đông thật khắc nghiệt và tuyết rơi không ngừng. Hay bất cứ điều gì có thể giữ chân người McDonald trong pháo đài của họ.

Cửa phòng Keeley đã mở, rồi Mairin bước ra. Cánh tay Ewan lập tức quấn quanh cô và Mairin ngả đầu lên vai anh. Nhưng Alaric mới là người cô hướng mắt đến khi cất lời.

“Keeley ổn rồi. Bọn chị đã làm cô ấy ấm lên và đưa cô ấy vào giường nghỉ ngơi. Đầu cô ấy có một vết thương nhưng không nghiêm trọng lắm. Thậm chí cũng không cần khâu lại.”

Ngực Alaric vỡ òa cảm giác nhẹ nhõm. Chàng nhìn những người phụ nữ lần lượt đi qua và phớt lờ ánh mắt dò xét của Maddie hướng về mình. Ngay khi tất cả đã rời đi, chàng bèn quay vào phòng.

Đến cửa, chàng dừng bước và ngoảnh lại hai người anh em của mình. “Đừng để bọn em bị làm phiền.”

23. Chương 23

Khi Keeley mở mắt, đã thấy Alaric đứng bên giường với vẻ mặt ủ ê xen lẫn tò mò.

“Nàng cảm thấy thế nào?” chàng hỏi.

“Ấm. Cuối cùng cũng ấm rồi.”

Nhưng cùng lúc, một cơn rung mình tràn qua cơ thể làm nàng run rẩy.

Chàng lăm lăm nguyên rửa rồi leo lên giường, nằm xuống ôm lấy nàng.

Chàng như chốn thiên đường. Như một hòn đá ấm áp trong lò. Nàng đẩy sát mọi phần cơ thể của mình vào chàng để hút trọn hơi ấm vào tận xương tủy. Cảm giác ấy dễ chịu đến mức nàng phải rên lên.

“Nàng đau à?” chàng hỏi ngay.

“Không. Cảm giác tuyệt quá. Chàng ấm áp vô cùng. Em không muốn nhúc nhích người nữa.”

Chàng hôn lên vầng trán và đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng.

“Nếu ta được lựa chọn thì nàng sẽ không bao giờ phải đi đâu hết.”

“Giờ em ngủ được chưa? Maddie nói vết thương trên đầu em không nghiêm trọng. Em thấy mình không thể mở mắt nổi nữa.”

“Ừ, Keeley, ngủ đi nào. Ta sẽ ở bên để canh chừng nàng.”

Lời hứa của chàng làm trái tim nàng vui sướng, đưa hơi ấm lan tỏa đến những phần thân thể còn tê cóng. Dù biết lẽ ra chàng không nên ở đây nhưng nàng không có sức mạnh hay đúng hơn là không mong muốn đẩy chàng rời xa.

Nàng cọ má lên vòm ngực rộng lớn của chàng và thở ra mãn nguyện. Đêm nay là của nàng và nàng sẽ không bỏ ra một giây phút nào để than vãn về những gì chẳng thể thay đổi. Thay vào đó, nàng muốn tận hưởng bất cứ điều gì có thể và không cần biết đến ngày mai.

Cả đêm, Alaric ngủ không yên bởi Keeley cứ trở mình liên tục. Trong ánh sáng lơ mơ, chàng nhìn nàng vặn vẹo khó chịu bên cạnh mình. Nỗi sợ hãi quặn lên, chàng khum tay đặt lên trán nàng.

Chàng nguyên rửa khi nhận thấy nàng nóng hầm hập.

“Lạnh quá,” nàng khẽ kêu lên. “Em không thấy ấm. Lửa, em cần lửa, làm ơn đi.”

Những cơn run rẩy tàn phá cơ thể Keeley và dường như ngoài da nàng nóng bao nhiêu thì bên trong cơ thể lại lạnh bấy nhiêu.

“Suyt, nàng yêu dấu. Ta sẽ sưởi ấm cho nàng.”

Vừa nói chàng vừa nhớ ra rằng ủ ấm chỉ càng làm sốt cao. Có phải chàng nên bỏ hết mấy tấm chăn lông thú ra, cởi quần áo của nàng và ngâm vào trong nước mát, hay ít nhất là lau trán cho nàng bằng một cái khăn lạnh?

Cảm giác bất lực bóp nghẹt tim Alaric bởi chàng không biết cách chăm sóc người bị sốt. Chiến đấu, tấn công và phòng thủ mới là sở trường của chàng. Còn chữa các vết thương, chàng không có kinh nghiệm.

Chàng nhẹ nhàng đưa nàng ra khỏi lớp lông thú ấm áp và cảm thấy hài lòng vì không khí se lạnh trong phòng thật có ích khi Keeley đang sốt cao thế này.

Chàng cúi xuống lướt môi qua vầng trán đang nóng bừng kia. “Ta sẽ trở lại ngay. Ta hứa đấy.”

Tiếng rên khẽ của nàng làm ngực Alaric quặn thắt, nhưng chàng vẫn quay lưng vội vã rời phòng. Hành lang tối om và yên tĩnh. Mọi người chắc đang chìm trong giấc ngủ. Chàng muốn đến phòng Ewan.

Alaric gõ cửa, biết Ewan không ngủ sâu, nhưng chàng không bước vào, sợ xen ngang giây phút riêng tư giữa anh mình và vợ.

Chỉ khi nghe thấy tiếng đáp lại cộc cằn, chàng mới hé cửa ló đầu vào.

“Em đây,” Alaric thì thầm.

Ewan ngồi dậy, cẩn thận giữ lớp chăn phủ kín người Mairin.

“Alaric à?” giọng Mairin ngái ngủ vang lên. “Có chuyện gì không ổn vậy? Keeley bị sao ư?”

“Ngủ tiếp đi,” Ewan nói nhẹ nhàng. “Nàng cần nghỉ ngơi. Ta sẽ lo chuyện này.”

“Không có chuyện gì cả,” Alaric trấn an. “Em cần nói chuyện với anh Ewan thôi.”

Ewan vội vã khoác áo và ra hành lang với Alaric.

“Có chuyện gì vậy?” Ewan hỏi.

“Em không muốn nói chuyện trước mặt Mairin vì sợ chị ấy sẽ mất ngủ. Keeley bị sốt nhưng em không biết cách giúp cô ấy thuyên giảm.”

“Để ta đến xem sao,” Ewan nói.

Hai người quay lại phòng của Keeley. Bước vào, Alaric thấy Keeley đã đá tung tất cả chăn khỏi giường và nàng xoay trở không ngừng, khẽ rên rỉ bộc lộ sự đau nhức khó chịu.

Ewan cau mày đến bên giường, cúi xuống đặt tay lên trán và hai bên má cô.

“Cô ấy sốt rất cao.”

Nỗi sợ hãi thất lầy cổ họng của Alaric. “Sao lại thế này? Cô ấy không bị thương gì nặng. Chỉ có một vết sưng nhỏ trên đầu. Nó thậm chí không cần phải khâu mà.”

“Cô ấy nằm trong tuyết đến vài giờ,” Ewan chỉ ra. “Đến một chiến binh khỏe mạnh nhất cũng có thể ngã bệnh vì điều đó.”

“Vậy là bệnh này chỉ thường thôi phải không?”

Ewan thở dài. “Ta sẽ không giả vờ cam đoan để cố làm em yên lòng, Alaric à. Ta không biết tình trạng cô ấy hiện giờ thế nào. Chỉ có thời gian mới trả lời được. Bây giờ chúng ta cần cố gắng làm mát cho Keeley bất kể cô ấy cảm thấy lạnh ra sao. Ta sẽ mang chậu nước và vài chiếc khăn đến để chườm trán cho cô ấy. Có thể em sẽ cần ngâm Keeley vào bể nước. Cha của chúng ta đã tin tưởng phương pháp này có thể giúp hạ sốt, dù nghe có vẻ rất lạ. Ta còn nhớ có lần cha ra lệnh bỏ tuyết vào bồn cho một chiến binh bị sốt cao

liên tiếp bốn ngày để ngâm mình. Quá trình đó không hề dễ chịu, nhưng nó đã cứu người lính. Và anh ta còn sống đến ngày nay.”

“Em sẽ làm bất cứ điều gì để cứu cô ấy.”

Ewan gật đầu. “Ta biết. Ở lại với cô ấy đi. Ta xuống dưới kia lo liệu các thứ cần thiết. Sẽ là một đêm dài đấy, Alaric. Có thể còn kéo dài trong nhiều ngày nữa.”

“Keeley đã chăm sóc khi em trong cơn nguy kịch,” Alaric khẽ nói. “Em cũng sẽ hết lòng lo lắng cho cô ấy. Keeley đâu còn ai thân thích. Giờ chúng ta chính là người thân của cô ấy. Nhiệm vụ của chúng ta là đáp ứng mọi thứ cô ấy cần hết như chúng ta làm cho một thành viên của gia tộc.”

Ewan chỉ do dự trong chớp mắt rồi gật đầu lần nữa. “Ta đã nợ cô ấy rất nhiều, một lần là mạng sống của em và bây giờ là mạng sống của con trai ta. Món nợ của ta sẽ càng tăng lên nếu Keeley giúp Mairin mẹ tròn con vuông. Ta cũng sẽ hết lòng đáp ứng mọi nhu cầu của cô ấy.”

Sự nhẹ nhõm chảy trong máu Alaric. Chàng không hề muốn xung đột với anh em của mình một chút nào. Còn Keeley quan trọng đối với chàng. Cho dù chuyện của cả hai không có tương lai, chàng vẫn sẽ làm tất cả mọi thứ trong khả năng để chăm sóc cho nàng.

Khi Ewan rời đi, Alaric quay trở lại với Keeley đang yếu ớt nằm yên trên giường.

Chàng nhẹ nhàng đến bên cạnh, lướt tay trên người nàng. Làn da nàng khô ráp, nóng ran. Đến đôi môi áp vào lòng bàn tay chàng cũng nóng hổi và nứt nẻ.

Nàng rúc người vào Alaric, quấn chặt chân mình lên chân chàng như để tìm kiếm từng chút thân nhiệt của chàng.

“Lạnh,” nàng thì thào. “Lạnh quá.”

Tay chàng đỡ lấy gáy Keeley và hôn lên thái dương nàng. “Ta biết. Ta biết nàng lạnh lắm. Ta sẽ chăm sóc cho nàng, ta thề đấy. Ngay cả khi nàng nguyên rửa ra theo từng hơi thở, ta cũng không nao núng.”

Làn hơi hài của nàng phả lên da thịt Alaric làm một cơn rùng mình xuất hiện chạy dọc sống lưng chàng. Sau đó, nàng hôn chàng, đôi môi nóng bỏng, gợi tình áp lên mạch đập của chàng. Toàn bộ cơ thể Alaric căng cứng khi những chuyển động của nàng không ngừng khiêu khích chàng.

Đùi nàng cọ vào giữa hai chân chàng và nơi ấy thức tỉnh hưởng ứng cùng với tiếng rên khẽ từ chàng.

“Em thích hương vị của chàng,” đôi môi áp sát cổ chàng buông lời thì thầm.

Như để kiểm tra tính xác thực của lời nói, lưỡi nàng liếm mạch đập phập phồng và nó càng đập mạnh hơn khi khuôn miệng ẩm ướt, nóng bỏng của nàng ngậm lấy phần da thịt trên cổ chàng.

Cuồng nhiệt và tha thiết. Những nụ hôn nóng rẫy, quyến sâu đã phá tan tất cả phòng tuyến kiểm soát của chàng. Chắc hẳn lúc này Chúa đang thử thách Alaric. Chàng có thể cảm thấy lửa địa ngục liếm mất cá chân mình khi thoáng nảy ra ý định trượt vào giữa hai chân nàng và thỏa mãn điều cả hai cùng cực kỳ khao khát.

Không chỉ bởi Ewan sẽ sớm trở lại, mà chàng cũng không cho phép bản thân lợi dụng Keeley trong lúc nàng còn đang sốt mê man.

Khi Keeley sắp trườn lên người Alaric và không ngừng hôn chàng thì Ewan đã trở lại với hai thùng nước cùng vài chiếc khăn.

“Em cần cởi hết quần áo cho cô ấy và chỉ đắp lên người cô ấy một tấm chăn mỏng thôi. Không được có thứ gì giữ nhiệt hoặc làm tăng nhiệt độ cơ thể.”

Alaric cau mày.

“Anh quay đi đây,” Ewan lẩm bẩm. “Em quên anh là người hết lòng với vợ sao. Anh không có ham muốn nhìn thấy thân hình người đàn bà nào khác đâu.”

Ngay khi Ewan bắt đầu chú ý vào việc thấm ướt các chiếc khăn trong chậu nước ở bên kia căn phòng, Alaric bắt tay vào việc cởi áo cho Keeley - một hành động nàng không hề hài lòng và kiên quyết chống trả.

“Không,” nàng hét lên.

Giọng nàng đã khàn, nay lại chứa đầy nước mắt nên nghe càng khản đặc hơn.

“Xin dừng, điều này không phải phép. Ngài không nên làm vậy. Thế này là sai!”

Tay nàng quơ quào, trúng vào gò má làm Alaric đau nhói. Cũng may, nàng yếu ớt như chú mèo con và cú đâm kia không có nhiều lực lắm.

“Suyt, ta không làm nàng đau đâu. Ta thề. Yên nào. Alaric đây, chiến binh của nàng đây.”

Khi chàng tiếp tục tuột chiếc váy xuống vai, Keeley bắt đầu khóc. Những giọt nước mắt lặng lẽ tuôn không ngừng trên má. Nàng tỏ ra cam chịu như thể tự bỏ cuộc trong trận chiến với một con quỷ dữ nào đó.

“Đây là nhà tôi,” giọng nàng dứt quãng. “Các người không thể đuổi tôi ra khỏi đó. Tôi không làm gì hết.”

Cơn thịnh nộ của Alaric bùng lên ngút trời. Giờ chàng đã nhận ra nàng đang nhớ lại lúc bị tên lãnh chúa gia tộc McDonald xâm hại rồi bị trục xuất khỏi gia tộc.

Chàng muốn đưa quân tràn qua tiêu diệt những kẻ tàn tệ đó.

“Chúa ơi, cô ấy bị sao vậy?” Ewan khê hỏi.

“Cô ấy đã bị quá nhiều bất công đè nặng lên mình,” Alaric nói bằng giọng kìm nén. “Nếu việc này tùy thuộc vào em thì em sẽ trả món nợ cho cô ấy.”

“Alaric...” Ewan bỏ lửng câu nói và nhìn chăm chăm em trai trong khi đang vắt mớ khăn. Anh dừng tay, để chiếc khăn cuối cùng lên thành thùng nước. “Đừng khiến Keeley phải lòng em. Như thế thật tàn nhẫn. Cô ấy có cảm tình với em. Bất kỳ kẻ ngốc nào cũng có thể thấy điều đó. Đừng khuyến khích cô ấy dấn sâu vào chuyện xuân tóc đỏ này nữa. Nó chỉ khiến cô ấy tổn thương khi em kết hôn với người khác. Nếu thực sự quan tâm tới Keeley, đừng để cô ấy cảm thấy suy sụp và bẽ bàng.”

“Anh yêu cầu điều không thể, Ewan. Em không thể... Em không thể từ bỏ cô ấy vì đó là điều phải làm. Tất nhiên đó là điều phải làm. Em không muốn làm tổn thương cả hai cô gái ngay cả khi em chưa hề quen biết Rionna McDonald. Em sẽ không để người nào phải chịu xấu hổ.”

“Chuyện này chẳng thể có được kết cục tốt,” Ewan điềm đạm. “Cho em, Rionna hay Keeley. Sẽ có người phải đau khổ, trừ khi em kết thúc nó ngay lúc này.”

“Anh có thể rời bỏ chị Mairin được không? Nếu ngày mai đức vua đến chỗ anh rồi nói rằng chị ấy phải kết hôn với người khác để đảm bảo sự liên minh với vương quốc Scotland, anh sẽ chỉ đơn giản tuân mệnh và chấp nhận rằng anh không bao giờ có được chị ấy nữa ư?”

“Một sự so sánh thật buồn cười.”

“Em không chối bỏ nghĩa vụ. Em chỉ biết rằng khi còn có cô ấy, em sẽ không giả vờ rằng mình chẳng hề ngập tràn hạnh phúc ngay khi nhìn thấy bóng dáng cô ấy. Em sẽ không lãng phí một giây phút nào, để đến khi chia xa, bọn em đã có những kỷ niệm không thể lãng quên để gìn giữ cả đời.”

“Ngu ngốc,” Ewan buột miệng. “Tránh xa cô ấy ra. Hãy dứt khoát cắt đứt trước khi em lún quá sâu. Đó là cách tốt nhất.”

Alaric cười buồn. “Đã quá muộn để bảo em dừng lại.”

“Vậy thì hãy thận trọng. Chúng ta không thể chọc giận Gregor McDonald. Không thể, ông ta không phải là đồng minh mạnh nhất, nhưng là đối tượng then chốt trong công cuộc tìm kiếm sự liên minh với những gia tộc lân cận.”

“Chính Gregor mới là người đừng nên chọc giận em,” Alaric rít lên. “Hắn có rất nhiều thứ phải trả giá trước lúc lâm chung. Em muốn mau đến lúc hắn đền tội vì những điều đã đối xử với Keeley.”

Keeley lại bắt đầu rên rỉ và xoay trở, miệng lẩm bẩm những lời vô nghĩa, rời rạc. Ewan ném cho Alaric một chiếc khăn ướt để chàng đắp nó lên trán nàng.

Keeley yên ổn được một lúc, nhưng khi Alaric đắp chiếc khăn thứ hai lên cổ nàng, nàng bắt đầu run rẩy dữ dội.

“L...l...lạnh, Alaric. Xin chàng. Em không muốn bị lạnh.”

“Suyt, nàng yêu dấu ta đây,” giọng chàng ngân nga khe khẽ.

“Em có muốn anh ở lại không?” Ewan cất lời.

Alaric lắc đầu. “Không, chị Mairin sẽ thắc mắc tại sao anh lên đây. Nếu cần nước hoặc tuyết để cho vào bồn, em sẽ nhờ Gannon và Cormac.”

Ewan siết vai em trai rồi ra khỏi phòng. Alaric quay lại với việc hạ nhiệt cho Keeley.

Mỗi lần chiếc khăn ướt chạm vào da, gai ốc nổi lên khắp người Keeley khiến nàng run bần bật và rên khẽ.

Cuối cùng Alaric thấy nàng đã mát hơn nhiều và chàng biết nếu làm quá mức, nàng có thể chết vì nhiễm lạnh.

Để nàng khỏa thân, chàng lên giường ôm nàng vào lòng. Cơ thể nàng rất lạnh, đôi tay lóng ngóng sờ soạng ngực chàng mong tìm hơi ấm.

Cuối cùng hai bàn tay ấy rúc vào dưới áo, chạm đến da Alaric. Nàng thở dài mãn nguyện khi nép đầu lên khuỷu tay chàng.

Từ từ cơn run rẩy chấm dứt và thân người đang áp sát vào chàng trở nên mềm rũ. Chàng với tay kéo tấm lông thú đắp cho cả hai, cẩn thận không để tấm chăn trùm kín giữ nhiệt.

Chàng hôn vàng trán vẫn còn ấm của nàng rồi thì thầm, “Ngủ đi nào, tình yêu của ta. Ta ở đây trông chừng nàng.”

“Chiến binh của em,” nàng thì thầm.

Và chàng mỉm cười. Đúng vậy, cũng giống như nàng là thiên sứ của chàng.

24. Chương 24

Keeley tỉnh dậy với cảm giác như bị kẹt dưới một tảng đá. Thậm chí thở cũng đau đớn. Đầu nặng trĩu không nhấc lên nổi và nàng thấy khó chịu khi cổ găng hít thở.

Nàng mở miệng, nhưng đôi môi nứt nẻ và lưỡi khô rát như nuốt phải cát.

Sau đó, nàng còn phạm sai lầm khi cố gắng cử động.

Keeley thút thít và nước mắt trào ra. Sao nàng lại ra nông nổi khốn khổ thế này? Chuyện gì đã xảy ra? Nàng chưa bao giờ bị bệnh và luôn tự hào mình khỏe lắm cơ mà.

“Keeley, đừng khóc.”

Giọng dỗ dành mang âm sắc trầm ấm quen thuộc của Alaric vang lên. Tầm nhìn bị nhòe đi bởi nước mắt, nàng chỉ có thể nhận thấy những đường nét trên khuôn mặt chàng khi chàng nhìn sát vào mình.

“Bệnh rồi,” nàng cất giọng thảm não.

“Ừ, ta biết nàng không khỏe.”

“Em chưa hề bị bệnh bao giờ.”

Chàng cúi sát hơn rồi mỉm cười. “Thì bây giờ bị.”

“Chàng nói Maddie cho em thuốc mỡ thoa ngực đi. Nó sẽ giảm bớt cảm giác khó chịu và đỡ khô khè.”

Alaric vuốt má nàng, áp lên khuôn mặt nóng bừng kia là làn da chàng mát lạnh đến mức Keeley cứ muốn rúc vào và cọ mặt qua lại.

“Đừng lo. Trong một buổi sáng nay thôi mà Maddie đã đến đây ba lần rồi. Chị ta tất tả như gà mái mẹ ấy. Còn Mairin bị hạn chế đi lại nên cứ trút hết bức tức của mình lên bất cứ ai ở gần.”

Keeley cố gượng cười, nhưng nàng rất đau đớn.

“Đói quá,” nàng than thở.

“Gertie đang mang xúp đến cho nàng.”

Nàng chớp mắt để cố nhìn rõ hơn khuôn mặt của Alaric, nhưng những đường nét vẫn lơ mơ. Có điều nàng thấy được đôi mắt của chàng. Đôi mắt xanh lục trong suốt đẹp tuyệt.

Nàng thở dài. “Em yêu đôi mắt của chàng.”

Alaric cười toe toét làm nàng chớp mắt ngạc nhiên.

“Em nói lớn lắm sao?”

“Phải, nàng đã nói to điều đó,” giọng chàng đầy thích thú.

“Em vẫn còn bị sốt ư? Đó là lý do em không thể điều khiển được cái lưỡi bướng bình của mình.”

“Phải, cơn sốt vẫn hoành hành trong người nàng.”

Nàng nhú mày. “Nhưng em không còn lạnh nữa. Dấu hiệu của cơn sốt là cảm giác ớn lạnh cơ mà. Em thì thấy nóng lắm.”

“Người nàng vẫn nóng bừng và mắt bị mờ. Tuy nàng không còn ớn lạnh nữa nhưng vẫn còn bệnh đấy.”

“Em không thích bị bệnh chút nào.”

Biết mình đang cư xử như một đứa trẻ nóng nảy, nhưng nàng không thể kiềm chế cơn giận dữ. Nàng chỉ quen chăm sóc người bệnh chứ không phải trở thành người bệnh thế này.

Tươi cười, Alaric kéo nàng vào lòng.

“Tại sao chàng chăm sóc em?” câu hỏi nàng bị nghẹt lại trước vòm ngực chàng. “Không hợp lẽ chút nào.”

“Vậy thì chúng ta là một cặp rất không hợp lẽ,” chàng thì thầm.

Nàng mỉm cười nhưng rồi nghiêm giọng. “Mọi người sẽ nghĩ gì? Nói gì?”

“Nếu họ quý trọng bản thân thì không dám hó hé gì đâu. Mà họ thích nghĩ gì thì nghĩ. Chúng ta đâu thể kiểm soát chuyện đấy.”

Keeley nhú mày. Chàng nói đúng. Nàng biết rõ điều đó. Nhưng nàng cũng biết rằng những ngờ vực sẽ dẫn đến tin đồn, tin đồn dẫn đến cáo buộc và kế tiếp là động thái.

Chàng hôn lên đỉnh đầu Keeley và nàng nhắm mắt lại, đắm chìm trong vòng tay ngọt ngào của chàng.

“Anh Ewan sẽ muốn biết chuyện đã xảy ra. Nàng thấy khỏe hơn để trả lời những câu hỏi của anh ấy chưa?”

Nàng thà đối mặt với một đám đông đang giận dữ ném đá hơn là phải nhớ lại các sự kiện với cái đầu nhức bưng bưng và cổ họng đau rát thế này. Nhưng nàng cũng hiểu lãnh chúa cần phải biết tất cả mọi điều nàng còn nhớ. Anh ta có vợ con cần che chở và cả một gia tộc cần bảo vệ.

“Em uống chút nước mới có thể nói chuyện với lãnh chúa được.”

“Ta sẽ đảm bảo anh ấy không giữ nàng lâu đâu,” Alaric trấn an.

Ngay sau đó cánh cửa bật mở và Maddie ló đầu vào. Cho dù, người phụ nữ này biết tình cảm Keeley dành cho Alaric nhưng nàng vẫn cứng người, cố rời khỏi chàng.

Alaric giữ nàng lại, rồi thoải mái ngồi trên giường đợi Maddie bước đến.

“Chị có xúp nóng và nước. Xúp sẽ làm dịu cơn đau họng cho em. Còn nước thì chị hy vọng sẽ giúp em hạ sốt. Quan trọng là em cần uống đủ nước.”

Alaric thận trọng đưa đĩa xúp nghi ngút khói đến môi Keeley. “Ăn đi nào. Nóng đấy.”

Dựa vào cánh tay chàng nâng đỡ, nàng cẩn thận hớp từng chút xúp một. Nàng cảm thấy mình yếu ớt và chắc sẽ ngã phịch ra nếu không có Alaric đỡ.

Chàng vô cùng kiên nhẫn nghiêng đĩa xúp cho nàng. Lúc đầu xúp trôi xuống làm cổ họng nàng đau đớn như có cả ngàn vết cào xước trên phần thịt sưng phồng.

Không ăn thêm được nữa, nàng ngả ra vòng tay Alaric và nhắm mắt lại.

“Lát nữa chị sẽ trở lại nhé,” Maddie nói. “Nếu em cần gì trước lúc đó, cứ gọi chị. Chị sẽ đến ngay.”

Keeley chỉ có thể gật đầu vì đã dùng đến toàn bộ sức lực. Và nàng còn phải nói chuyện với lãnh chúa nữa.

Nàng nhắm mắt, tập trung hơi thở để giữ căn phòng không quay cuồng trước mắt. Alaric áp chặt môi lên thái dương Keeley và ghì nàng sát hơn vào bên hông người mình.

Hơi ấm từ chàng thấm vào tận xương tủy khiến nàng thở dài mãn nguyện. Đây là cảm giác tuyệt diệu nhất nàng có được từ lúc tỉnh dậy đến giờ.

Nàng rên rỉ khi nghe tiếng gõ cửa. Lời mời vào của Alaric nghe xa xôi cứ như chàng ở dưới mặt nước. Rõ ràng phải là một trong hai người.

Nàng tỉnh ra khi nghe thấy giọng lãnh chúa, rồi cau mày lại khi nghe thấy Alaric đang tranh cãi với anh trai mình. Chàng muốn Ewan để nàng yên và sẽ hỏi chuyện sau.

“Không, được rồi,” nàng lên tiếng. Cổ họng lại đau rát và nàng đặt tay lên xoa cổ để xoa đi cơn khó chịu.

Ewan ngồi xuống giường ngay cạnh chân Alaric, Keeley nghĩ thế hơi có chút không ổn, nhưng anh ta là lãnh chúa và có thể làm bất cứ điều gì tùy ý.

Ewan cười. “Đúng vậy, đó là đặc quyền khi là lãnh chúa. Ta thực sự thích làm gì thì làm đấy.”

“Tôi không định nói ra như thế,” nàng lẩm bẩm.

“Cô thấy đủ khỏe để cho ta biết những gì đã xảy ra trong rừng không? Ta đã nói chuyện với Crispen và mấy đứa trẻ, nhưng mỗi đứa lại kể một kiểu.”

Nàng mỉm cười rồi rên rỉ khi bị đau. “Không hiểu sao, tôi lại cảm thấy rất tệ.”

Ewan nghiêm nét mặt lại rồi cúi về trước.

“Ta sẽ mãi mang ơn người cứu mạng con trai ta. Quả thật thằng bé dường như đi đến đâu thì chỗ đó nảy sinh rắc rối. Nó kể với ta cô đã chiến đấu vì nó. Ta nợ cô một món nợ không bao giờ có thể trả hết được.”

Nàng uể oải lắc đầu. “Không. Ngài đã trả rồi mà.”

Anh nhúu mày bối rối. “Cô nói sao?”

“Gia tộc của ngài,” giọng nàng khàn vỡ. “Ngài cho tôi trở thành một thành viên trong gia tộc của ngài. Như thế đã đủ đền đáp.”

Vòng tay Alaric siết chặt quanh vai nàng, những ngón tay chàng vuốt ve dỗ dành nàng.

Nét mặt Ewan dịu lại. “Cô sẽ có một mái nhà ở đây chừng nào cô còn muốn. Ta hứa.”

Nàng liếm đôi môi khô nứt nẻ và vùi sâu hơn vào người Alaric. Cơn ớn lạnh đang kéo về và xương khớp nàng lại đau nhức.

“Tôi sợ không giúp gì được cho ngài. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Tôi chỉ biết chúng tưởng tôi là lãnh chúa phụ nhân và hết sức hăm hở bắt tôi đi. Chúng bảo ngài là kẻ gốc khi để phụ nhân McCabe một mình không ai canh chừng như vậy.”

Ewan cau mày trước lời nói đó, nét mặt tối sầm như đám mây dông.

“Chúng reo mừng đắc thắng vì đã bắt được cả vợ và con trai của ngài.”

Ewan chồm tới, ánh mắt dữ dội. “Chúng còn nói gì nữa không? Chúng có nêu danh tính không? Cô có nhận ra gia huy của chúng không?”

Nàng chậm chậm lắc đầu, mày nhăn lại tập trung cao độ. “Chúng còn bảo Cameron sẽ ban thưởng rất hậu hĩnh. Tôi chỉ nhớ có bấy nhiêu thôi. Khi phát hiện tôi không mang thai, chúng định giết tôi vì nhận ra đã bắt nhầm người.”

“Lính đánh thuê,” Alaric lầu bàu. “Cameron treo thưởng cho việc bắt được chị Mairin.”

Ewan tuôn ra một tràng chửi bới khiến Keeley co rúm. “Có khối kẻ không xu dính túi và không có gì để mất đang tìm mọi cách bắt cóc Mairin và con ta.”

“Nếu là lính đánh thuê, chúng không có gia tộc hay pháo đài nào để gọi đó là nhà,” Alaric lên tiếng. “Có khả năng chúng vẫn còn quanh đây.”

Ewan cắn môi và phập phồng cánh mũi. “Đúng vậy. Đến lúc đi săn lùng rồi.”

“Em sẽ chuẩn bị sẵn sàng để đi cùng anh.”

Ewan khựng lại rồi lắc đầu. Anh nhìn chăm chăm xuống Keeley và ngược lên em trai. “Không. Anh cần em ở đây. Anh muốn em canh chừng Mairin. Cô ấy có thể bận rộn chăm sóc Keeley. Caelen sẽ đi cùng anh.”

Đứng lên, anh lại nhìn xuống Keeley, rồi nghiêng đầu tỏ thái độ tôn trọng. “Một lần nữa, ta cảm ơn cô đã cứu sống con trai ta. Hy vọng cô sớm khỏe lại.”

Keeley lăm bầm gì đó đáp lại và cố nén thêm một cái ngáp dài khi Ewan rời căn phòng. Nàng lại lạnh cóng và cần thêm một tấm lông thú. Tại sao Alaric lại gỡ chăn ra khỏi người nàng?

Alaric thụp sâu hơn xuống giường, ôm ấp nàng. “Chưa bao giờ ta sợ đến vậy,” chàng thú thật. “Khi ta nghe được chuyện đã xảy ra và sau đó không thể tìm thấy nàng. Cảm giác đó ta không bao giờ muốn trải qua lần nào nữa.”

“Em biết chàng sẽ đến mà.”

“Niềm tin của chàng khiến ta thấy mình nhỏ bé.”

Những ngón tay nàng vuốt ve ngực chàng. Một ngày nào đó... Một ngày nào đó chàng sẽ dành sự bảo vệ này cho Rionna. Và con của họ. Keeley sẽ không còn có thể mong đợi chàng chăm sóc lúc đau yếu hay tranh đấu vì nàng nữa. Sau khoảng thời gian quá dài tự mình bươn trải, thật tuyệt vời khi được người đàn ông như Alaric bảo bọc.

“Nàng nên nghỉ ngơi, Keeley. Ta có thể cảm thấy cơn sốt đang thiêu đốt nàng.”

Nàng lơ mơ đắm chìm vào hơi ấm của chàng.

Alaric đi lại tới lui trong đại sảnh tối om. Ewan đã đưa một đội binh mã đi lùng theo dấu vết bọn lính đánh thuê tấn công Crispin và Keeley. Trời đang dần sáng. Họ đã đi nhiều giờ liền và mỗi phút trôi qua, Alaric càng mất kiên nhẫn.

Chàng bực tức khi phải ở lại pháo đài trong khi rất muốn tham gia chiến đấu. Chàng muốn trút phần nào cơn thịnh nộ đang âm ỉ bên trong.

Lẽ ra chàng nên lên xem tình hình của Keeley, nhưng Maddie đã nhận nhiệm vụ ở bên nàng khi Alaric ở dưới sảnh để quản lý việc phòng thủ.

Ngọn lửa trong lò đang lụi tàn nhưng thay vì kêu người bổ thêm củ vào, chàng tự làm, chẳng mấy chốc ngọn lửa liếm lên củ khô và cháy bùng trở lại.

Một tiếng kêu lớn vang lên ngoài sân khiến Alaric ngẩng đầu lên. Chàng vội vã đi ra cửa, bước xuống bậc tam cấp, hòa mình vào không khí trong lành ban đêm.

Ewan cùng Caelen dẫn đoàn quân vào sân và Alaric âm thầm để ý. Quân số đầy đủ, nghĩa là họ không thành công trong việc săn đuổi hoặc không bị tổn thất trong cuộc chiến đấu.

Thấy Ewan xuống ngựa và lơ đãng quệt tay lên áo, để lại một vết máu, Alaric sải bước tiến đến.

“Anh bị thương à?”

Ewan nhìn xuống và lắc đầu. “Không. Bọn ta không bị thương.”

“Chúng chết rồi sao?”

“Phải,” Caelen nói bằng giọng hằn học. “Chúng sẽ không thể làm phiền ta nữa.”

Alaric gật đầu. “Tốt.”

“Chúng không chịu nói và thật sự thì ta cũng không kiên nhẫn với việc tra hỏi,” Ewan cất lời. “Chúng chính là những kẻ đã bắt Crispen và Keeley. Keeley đã nói chúng nhắc đến Cameron, thế là đủ bằng chứng với ta rồi.”

“Chúng ta phải chờ đợi bao lâu nữa?” Alaric hỏi.

Quanh họ, binh lính cũng trở nên im phăng phắc. Tất cả đổ dồn về phía Ewan, câu hỏi rục lên trong mắt. Họ muốn chiến đấu. Họ đã sẵn sàng cho cuộc chiến. Ai nấy đều khinh bỉ Cameron và những gì hắn đã gây cho gia tộc McCabe. Không người McCabe nào thanh thản khi Cameron và bè lũ của hắn còn chưa bị xóa sổ.

“Sớm thôi,” Ewan đáp ngắn gọn. “Chúng ta phải kiên nhẫn. Sau khi con ta chào đời, chúng ta sẽ tuyên bố Neamh Álainn thuộc quyền sở hữu của mình. Chúng ta sẽ hợp nhất toàn bộ vùng cao nguyên thông qua cuộc hôn nhân giữa Alaric và Rionna McDonald. Sau đó lưỡi gươm của chúng ta sẽ đâm xuyên tên Duncan Cameron.”

Khắp sân dậy tiếng hô vang. Đuốc và gươm chỉ thẳng lên trời khi tiếng hò hét vang lên từ chiến binh này sang chiến binh khác. Gươm chạm vào khiên kêu chát chúa, ngựa nhảy chồm, những nắm đấm giơ cao khi sự ầm ĩ tăng lên.

Alaric bắt gặp ánh mắt của anh em mình trong ánh sáng của những ngọn đuốc xung quanh. Đôi mắt Ewan rực sáng sự quyết tâm, lần đầu tiên, Alaric cảm thấy xấu hổ về nỗi thất vọng của mình đối với cuộc hôn nhân sắp tới.

Ewan đã hy sinh tất cả cho gia tộc. Anh nhịn ăn để tất cả phụ nữ trẻ con được no bụng. Anh luôn đặt binh lính lên trên bản thân mình. Bây giờ họ đã sẵn sàng trở thành gia tộc hùng mạnh nhất xứ Scotland.

Nếu Alaric chỉ có thể làm mỗi điều này cho gia tộc của mình - cho anh em mình, cho người chị Mairin đã cứu gia tộc khỏi bờ vực diệt vong - thì chàng nên làm một cách vui vẻ và tự hào mới phải.

Chàng vươn cánh tay, bàn tay xòe rộng để Ewan nắm lấy rồi hai cánh tay đan vào nhau. Mồ hôi và máu ánh trên da Ewan. Cơ bắp cuộn lên khi họ giữ chặt lấy tay nhau.

Sự thấu hiểu được truyền đi qua ánh mắt không rời giữa họ.

Caelen tra gươm vào vỏ rồi ra lệnh cho binh lính xuống ngựa, lui về nghỉ ngơi. Sau đó anh quay sang hai người anh của mình. “Có ai muốn bơi vài vòng trong hồ không?”

25. Chương 25

Keeley thức dậy, lần này đầu nàng như một cái vại rỗng và miệng nàng có cảm giác như thể đã kéo lê cái lưỡi trên mặt đất suốt cả đêm. Nàng chếp miệng, liếm môi khô nứt nẻ, cổ truyền chút ít độ ẩm cho chúng.

Nàng quay đầu sang một bên rồi rên rỉ. Chúa ơi, đau quá.

Toàn thân nàng ử rữ như miếng giẻ rách nát, da nhóp nhép mồ hôi. Và nàng trần trụi. Chẳng có lấy mảnh vải che thân, còn chặn bị đồn thành đồng dưới chân.

Sự ngưng ngừng đưa hơi nóng lan khắp người nàng. Chúa mới biết ai đã ra vào căn phòng này suốt lúc nàng mê man trong cơn sốt.

Một tiếng rên rỉ sắp vượt ra nhưng nàng cắn môi càu nhàu. Đủ lắm rồi. Nàng định trở nên đáng thương đến thế nào nữa đây? Nàng đã lãng phí bao nhiêu thời gian ở trên giường như một đứa trẻ. Bao nhiêu ngày nằm đây vô nghĩa? Thật xấu hổ.

Nàng giơ một tay rồi để nó rơi thông trở xuống giường. Cổ họng vẫn đau nhưng cơn sốt đã biến mất, mặc dù nó làm nàng yếu ớt như trẻ sơ sinh.

Nhắc đến trẻ sơ sinh, nàng cần đến thăm Mairin để xem tình hình thai nhi tiến triển tới đâu. Điều đó có nghĩa nàng phải ngồi dậy.

Mất một lúc lâu và mệt nhoài, nàng mới có thể đẩy thân người đến cạnh giường và ngồi lên. Nàng muốn được ngâm mình tắm tấp nhưng không đủ sức.

Keeley lê bước sang chỗ chậu nước và nhúng ướt khăn. Nàng chậm rãi lau người cho thoải mái hơn. Nàng thêm muốn được nhảy xuống hồ, tận hưởng cái lạnh và mọi thứ khác.

Sau đó, nàng lấy ra một chiếc váy và đối mặt với nó như thể sắp bước vào trận chiến. Cười rầu rĩ, nàng nhận ra đúng là vậy. Phải dốc hết sức, nàng mới có được diện mạo đàng hoàng. Khi trang phục đã chỉnh tề, nàng ngồi sụp xuống giường đeo thắt lưng rồi mới đi xuống dưới lầu.

Nàng loạng choạng bước trên cầu thang và tự hào vì đã không bị ngã đập mặt. Thực sự đến lúc xuống được đến tầng dưới, máu nàng không còn trôi lơ dờ mà đã chảy nhanh hơn hẳn.

Thở không ra hơi nhưng nàng vẫn hài lòng bước vào đại sảnh và nhìn quanh xem có ai. Thấy Mairin đang ngồi cạnh lò sưởi, gác chân lên một chiếc ghế có lót gối, Keeley mỉm cười tiến đến.

Ngước lên thấy nàng, Mairin kinh ngạc. “Keeley! Em ra khỏi giường làm gì? Em đang bệnh nặng đấy, phải nằm yên nghỉ ngơi chứ. Alaric sẽ khó chịu nếu biết em xuống đây.” Keeley ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Mairin. “Quả thật em chỉ biết chữa bệnh chứ làm người bệnh thì dở tệ. Em muốn những người được em chăm sóc làm theo những gì em nói chứ đừng bắt chước những gì em làm.”

Mairin bật cười. “À, chí ít em không giấu diếm điều đó.” Và rồi cô với tới nắm tay Keeley. “Em ổn cả chứ? Chị thấy em vẫn còn xanh xao lắm.”

Keeley nhăn mặt. “Cổ họng em còn đau, đầu trống rỗng không yên, nhưng em không thể nằm trên giường thêm giây phút nào nữa. Giờ em cảm thấy đỡ hơn nhiều nên đã rời giường nhúc nhích đi lại.”

Mairin tựa quây trên ghế và đổi vị trí đôi chân trên gối. “Thật ra hôm nay chị chỉ muốn nằm trên giường thôi. Em bé chèn vào lưng và chị thấy kể cả đứng một chút thôi cũng khó khăn rồi.”

“Vậy thì chị nên đi nằm. Quan trọng là không được làm gì quá sức đâu.”

Mairin mỉm cười. “Em giống y như một bà mẹ đang khuyên bảo vậy, nhưng em còn không làm theo lời khuyên của chính em cơ mà.”

“Đó là đặc quyền của lang y,” Keeley ra vẻ kẻ cả.

Cả hai người phụ nữ giật mình khi Ewan ào vào đại sảnh với sứ giả của đức vua ngay phía sau. Không chắc có phải thể hiện sự tôn kính đối với người của đức vua không, Keeley vẫn nhồm dậy khỏi ghế và đứng thẳng khi Caelen và Alaric theo sau vị sứ giả bước vào đại sảnh.

Mairin gắng nhắc người ra khỏi ghế. “Ewan?”

Ewan băng sang và nhẹ nhàng đẩy cô ngồi xuống. “Đừng, đừng đứng dậy.” Anh nhìn sang Keeley và gật đầu cho nàng cũng được ngồi. Anh thoáng cau mày như vừa nhận thấy nàng đã đi lại xung quanh, nhưng rồi cuộc chỉ liếc nhìn rồi hướng sự chú ý trở lại vị sứ giả.

“Tôi mang tới cho ngài một lá thư của đức vua. Đức vua yêu cầu tôi chờ ngài hồi âm,” sứ giả lên tiếng.

Ewan gật đầu và mời sứ giả ngồi xuống. Sau đó, anh ra hiệu cho người mang thức uống đến.

Anh mở cuộn giấy da, đọc trong giây lát rồi ngược lên nhìn Alaric.

“Đây là thông điệp về cuộc hôn nhân sắp tới của em.”

Alaric nhướng mày, liếc nhanh sang Keeley rồi nhìn lại anh mình.

“Đức vua bày tỏ sự hài lòng với mối lương duyên và vui mừng trước những khối liên minh chúng ta sẽ thiết lập. Ngài muốn đến đây dự hôn lễ và gặp gỡ các gia tộc lân cận được mời để có thể đích thân nghe thấy lời thề trung thành của họ.”

Đại sảnh lặng đi.

Ngực Keeley thắt chặt đến độ tưởng chừng có thể vỡ tung. Nàng không dám ngược nhìn Alaric vì biết vẻ mặt của mình hẳn rất khổ sở. Nàng cúi xuống đôi tay đang siết chặt, không muốn ai thấy nỗi đau của mình.

“Đây là một vinh dự lớn, Alaric,” Ewan lên tiếng.

“Vâng, đúng vậy. Xin vui lòng truyền đạt lại sự cảm kích của tôi trước vinh dự này,” Alaric trịnh trọng cất lời.

“Ngài đề nghị anh báo ngay khi có ngày tổ chức lễ cưới.”

Qua khoeo mắt, Keeley thấy Alaric khó nhọc gật đầu.

Keeley nghe thấy Mairin hít hơi gấp gáp và khi nàng liếc nhìn, sự cảm thông tràn đầy trong ánh mắt lãnh chúa phu nhân. Keeley dừng cảm nở nụ cười và nâng cằm lên.

“Em luôn muốn được diện kiến đức vua.”

Không phải vì hèn nhát mà Keeley trở về phòng trước khi bữa tối được dọn lên hết, chỉ là cứ nghĩ đến bộ dạng hiện tại của bản thân là nàng lại rùng mình. Nàng biết mình cảm thấy thế nào, Maddie đã hứa sẽ mang nước nóng lên cho nàng tắm.

Viễn cảnh được ngâm mình trong bồn nước bốc khói nghi ngút khiến nàng rên rỉ mong ngóng. Keeley cố gắng hết sức để leo lên cầu thang. Bước vào phòng, nàng xúc động muốn bật khóc khi thấy nhóm phụ nữ đã bắt đầu làm đầy bồn tắm.

Maddie đang hối hả đốc thúc và quan sát mọi việc. Sau đó, chị quay sang Keeley rồi ngồi phịch xuống giường bên cạnh nàng.

“Em có cần người đỡ vào bồn không?”

Keeley mỉm cười. “Cảm ơn chị nhưng không cần đâu. Chị thật tuyệt vời khi làm điều này cho em, chị Maddie. Em biết mang nước lên cầu thang nặng nhọc lắm.”

Maddie vỗ nhẹ vào đầu gối của nàng. “Đây là điều tối thiểu bọn chị có thể làm cho lang y của mình. Nếu bọn chị không chăm sóc và giữ cho em khỏe mạnh, sẽ chẳng ai chăm sóc bọn chị khi đổ bệnh!”

Hai người nhìn thùng nước cuối cùng được mang lên và bồn tắm đã đầy tràn. Hơi nước bốc lên ngùn ngụt, Keeley mơ màng tưởng tượng đến lúc bước vào trong đó.

“Vậy chị để em lại đây nhé. Gannon ở bên ngoài, nên nếu cần gì cứ gọi.”

Má Keeley nóng bừng. “Gannon! Em không thể để anh ta xông vào đây được. Hơn nữa nhiệm vụ của anh ta là phục vụ Alaric mà.”

Maddie cười khúc khích. “Anh ta sẽ không xông vào đâu, trừ khi lo sợ cho tính mạng của em, đến lúc đó em không có mảnh vải che thân cũng chẳng thành vấn đề nữa. Nhưng nếu em lên tiếng gọi, anh ta sẽ kêu chị hoặc Christina đến với em.”

“Phù,” Keeley thở phào.

Maddie bật cười và rời khỏi phòng. Không lãng phí chút thời gian nào, Keeley cởi đồ và vội vàng đến bồn tắm.

Mỗi cử động đều đau nhức, nhưng nàng vẫn từ từ ngâm mình trong bồn cho đến khi nước vỗ về khắp người và cuối cùng chạm đến cảm khi nàng dựa vào thành bồn.

Ôi đúng là thiên đường.

Keeley nhắm mắt thư giãn các cơ bắp nhức mỏi rã rời và buông bỏ mọi thứ trừ cảm giác mê ly của nước nóng tràn trề. Nếu có người cứ thường xuyên đổ thêm nước nóng vào thì ngồi lì trong này mấy ngày nàng cũng chịu.

Nàng thở dài đặt cánh tay dọc theo hai bên thành bồn rồi ngả người tựa đầu ra sau. Sức nóng từ lò sưởi chỉ cách vài bước chân sưởi ấm làn da khiến nàng càng thêm dễ chịu.

Bỗng, cửa phòng bật mở trong khi nàng đang lơ mơ ngủ, đầu nghiêng sang một bên. Giật mình ngược lên, nàng thấy Alaric đứng đó, chìm trong bóng tối. Một lúc lâu, chàng vẫn đứng ngắm Keeley và nàng đáp lại ánh mắt ấy, chờ đợi, hút lấy ham muốn trong cái nhìn ấy. Thái độ của chàng đêm nay có gì đó rất khác biệt.

Bình thường chàng vui vẻ, hay trêu chọc. Họ cười đùa vu vơ trước khi lao vào cuộc yêu và hay nói về những chuyện xảy ra trong ngày.

Tối nay nét mặt chàng khác khoải, ánh mắt rực lên vẻ nguy hiểm. Nàng bồn chồn nuốt khan khi chàng tiến đến gần, không hề rời mắt khỏi nàng.

Cảm giác chàng có thể vồ lấy mình bất cứ lúc nào, nàng trở nên kích động. Sức mạnh lan truyền qua cơ thể chàng và ủa khắp phòng như một thứ mang đầy sự sống.

Chàng đứng bên bồn tắm, nhìn xuống thân hình để trần của nàng, ánh mắt vuốt ve muốn chiếm lấy nàng. Khi nàng khoanh tay che ngực lại, chàng quỳ xuống nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra.

“Không, nàng đừng che chắn gì hết. Đêm nay nàng là của ta. Mỗi mình ta. Nàng thuộc về ta và chỉ ta thôi. Đêm nay ta sẽ lấy những gì thuộc về mình. Ta nâng niu những gì thuộc về mình.”

Cầm run lên, nàng cắn môi kiềm chế sự căng thẳng. Không phải nàng sợ. Không hề sợ. Mà là nàng vô cùng phấn khích, nhiều hơn hẳn từ trước đến giờ. Nàng sốt ruột muốn ra ngay khỏi bồn tắm.

Chàng lấy chiếc khăn vắt hồ trên thành bồn rồi chạm nó vào cổ nàng. Bất chấp hơi ẩm từ làn nước và ngọn lửa ngay gần đó, thân người nàng lập tức nổi gai ốc.

Cảm giác râm ran lan đến bầu ngực và nhũ hoa trở nên căng cứng khi chàng nhẹ nhàng kéo chiếc khăn qua vai nàng.

Hương hoa hồng phảng phất trên mũi nàng khi Alaric lấy thanh xà phòng từ trong góc ra xoa lên chiếc khăn tạo bọt.

“Cúi tới trước đi,” chàng bảo.

Âm điệu trầm lắng gợi cảm của chàng khiến nàng rung động. Trong giọng chàng như có một lời hứa mơ hồ nào đó găm sâu vào lòng khiến nàng muốn òa khóc.

Keeley làm theo lời chàng và chiếc khăn bắt đầu chậm rãi trên lưng nàng.

“Ôi thích quá,” nàng rên rỉ. Mắt nàng nhắm nghiền đắm chìm trong sự mê ngọt ngào của khoái cảm tràn khắp mạch máu. Nhưng khi chiếc khăn vòng ta trước lướt qua đầu ngực, nàng lập tức mở mắt, hơi thở gấp gáp.

Alaric dừng lại, ôm cả hai bầu ngực của nàng trong lòng bàn tay rồi chậm rãi lướt ngón cái qua đôi nhũ hoa. Mỗi đụng chạm của chàng đưa những cảm giác mê đắm tốt đỉnh bùng nổ khắp cơ thể nàng.

Nàng chùn người lại, không phải vì đau mà vì cảm giác run rẩy khi miệng chàng chạm vào gáy nàng. Chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng, đơn thuần, nhưng miệng chàng như tia chớp phóng điện.

Cùng lúc đón nhận cảm giác ngón tay chàng mân mê đầu ngực còn miệng chàng vờn quanh cổ khiến người nàng mềm nhũn, không thể làm gì và hoàn toàn để chàng định đoạt.

“Nàng đẹp quá,” chàng thì thầm trên cổ nàng. “Ta nhìn vào nàng và bị choáng ngợp bởi sức sống của nàng, vẻ đẹp dịu dàng, cả sự quyết tâm và lòng can đảm của nàng nữa. Ta nghĩ không có người phụ nữ nào sánh được với nàng. Không bao giờ.”

Tim nàng vỡ òa và cơn đau lan khắp cổ họng, rất buốt đến mức không thể thốt ra lời. Nhưng nàng biết nói gì đây?

“Đêm nay ta sẽ chăm sóc nàng như nàng đã chăm sóc ta.”

Lời thì thầm khàn khàn của chàng ngân nga bên tai và nàng rung mình trước những cảnh tượng mà chàng vừa gợi lên.

Chàng gọi đầu cho nàng. Những ngón tay thon dài lướt qua lớp tóc dày, hết lọn này sang lọn khác, cho đến khi tất cả đều sạch sẽ, rồi chàng ngả đầu Keeley ra sau và gội nước để xà phòng không vương vào mắt nàng.

Từng đợt, từng đợt nước ấm tuôn xuống vai nàng đến khi chàng hài lòng với công việc đã hoàn tất.

“Đưa tay cho ta nào.”

Nàng đưa tay để chàng đỡ mình đứng dậy. Nước rút ào khỏi người, để lại thân hình nàng nuốt nà trong ánh sáng lơ mơ. Nàng bồn chồn chờ đợi, trong lúc cái nhìn của chàng quét khắp người mình, hơi nóng từng phần da thịt theo đường đi của nó.

Mắt chàng sáng lên khi cúi đầu xuống. Nàng nín thở đón nhận miệng chàng mơn man trên ngực mình. Rồi chàng nút mạnh nhũ hoa nàng.

Đầu gối oằn xuống, Keeley muốn đổ sụp trở vào bồn tắm, nhưng chàng đã vòng tay ôm chặt, miệng vẫn không buông tha ngực nàng.

“Em làm chàng ướt hết bây giờ,” nàng thở hổn hển.

“Ta không quan tâm.”

Chàng chuyển sang ngực bên kia, đưa lướt quét qua điểm nhạy cảm, tạo ra những cơn run rẩy khoái lạc chạy dọc sống lưng nàng.

Keeley bị quyến rũ trước cảnh tượng họ đang phô bày. Hai cơ thể quện khớp vào nhau trong ánh sáng ấm áp của ngọn lửa, miệng chàng trên ngực nàng và da nàng ẩm ướt, lấp lánh. Đây chính là giấc mơ lãng mạn Keeley từng ấp ủ. Chàng là chiến binh của nàng. Dù ban đầu nàng đã cứu mạng Alaric nhưng chính chàng mới là người cứu rỗi linh hồn nàng. Chiến binh của nàng. Tình yêu của nàng.

“Yêu em đi, Alaric,” nàng thì thầm.

“Ừ, ta đang làm đây. Và ta sẽ còn tiếp tục. Đêm nay là của ta. Nàng sẽ không bao giờ thấy mình được nâng niu, âu yếm hơn đêm nay đâu.”

Chàng rời Keeley trong nháy mắt và trở lại với chiếc khăn khô. Ngay khi nàng bước ra khỏi bồn tắm, chàng choàng khăn lên người và dẫn nàng đến bên lò sưởi.

Alaric cẩn thận lau hết nước trên mái tóc ẩm ướt và thả nó xõa dài trên lưng nàng. Rồi chàng lấy được, bắt đầu kiên nhẫn chải những món tóc rối.

Chưa từng có ai chăm chút cho nàng như vậy. Đó là một cảm giác diệu kì. Nàng thấy mình quan trọng. Giống như nàng là nữ chủ nhân của pháo đài và đang được lãnh chúa hết mực yêu thương.

Chàng đặt môi lên gáy nàng và để yên một lúc lâu. “Tối nay nàng sẽ vâng theo mọi mệnh lệnh của ta chứ? Ta đáp ứng hết thấy mong muốn của nàng vì đó cũng là mong muốn của ta. Nhưng đêm nay ta muốn nàng nhường chỗ cho những ước ao của ta được đáp lại.”

Đôi tay chàng lên xuống trên cánh tay nàng, miệng kề vào một bên cổ nàng. “Nàng sẽ không thốt lên lời từ chối nào với ta chứ?”

Bên trong nàng cực kỳ rạo rực, hơi thở đang gấp gáp đến mức choáng váng. Sức mạnh và ham muốn trong giọng chàng kích thích nàng vô cùng mãnh liệt.

Alaric không biết nàng sẽ chẳng bao giờ từ chối chàng điều gì ư?

Nàng gật đầu, không thể thốt ra một từ nào khi cảm giác căng thẳng thất lại trong cổ họng.

Alaric quay đầu nàng lại để ánh mắt họ gặp nhau. Mắt chàng bùng cháy trong mắt nàng và vẻ mặt thật dữ dội, thể hiện rõ con người chiến binh trong chàng. “Nói đi, Keeley. Ta muốn nghe nàng nói.”

“Vâng, em đồng ý,” nàng thì thầm.

26. Chương 26

Alaric bế Keeley lên và sải bước đến giường. Chiếc khăn quanh người nàng buông lơi và rơi xuống sàn, phô bày một thân hình tuyệt mỹ. Chàng đặt nàng xuống nệm rồi lùi lại một bước nhưng ánh mắt không hề rời khỏi nàng.

Nàng nuốt khan khi chàng bắt đầu chậm chậm trút bỏ quần áo.

Tay và vai chàng vạm vỡ, phần bụng phẳng lì với những múi cơ săn chắc. Ngón tay nàng nóng lòng muốn lần theo những thớ thịt rắn rỏi và khám phá tất cả những chỗ cứng cáp trên cơ thể chàng.

“Dạng đùi ra, Keeley. Để ta được ngắm nàng.”

Đỏ mặt, nàng thả lỏng chân và từ từ tách chúng ra xa. Alaric với tay xuống nắm quanh mắt cá chân của nàng rồi đẩy ngược lên đến khi gót chân nàng đặt trên mặt nệm và đầu gối gấp lại.

Tư thế này phơi bày nàng hoàn toàn ra trước mắt chàng. Nó khiến nàng lộ lợ và khao khát chàng chạm đến.

Chàng quỳ bên giường, lướt một ngón tay qua nơi nữ tính của nàng, dừng một chút tại cửa ngõ rồi ấn nhẹ vào trong. Nàng hấp hơi, hông ưỡn lên khao khát nhiều thêm. Rồi miệng chàng thay thế cho những ngón tay.

Nàng nín thở đến mức choáng váng. Mọi phần thân thể đều căng cứng chờ đợi môi chàng lướt qua. Lưỡi chàng đi từ ngoài vào đến tận cùng điểm nhạy cảm nấp sâu bên dưới những nếp gấp tinh tế.

Nàng rên lớn, oằn người trước những cơn sóng khoái cảm không sao tả xiết đang tràn lên bụng, lên ngực nàng, nơi nhũ hoa đã sẵn cứng đến nhức nhối.

Chàng chậm rãi vỗ về, đưa nàng lên đến đỉnh điểm.

Đơn giản là cực khoái. Cơ thể nàng như vụn vỡ, như lá rơi nghiêng trong một ngày đầy gió. Sau quá nhiều cảm giác căng thẳng ghì chặt, bỗng dưng nàng nhẹ hẫng, bỗng bênh trôi xuống trong một đường xoắn ốc thoải thoải.

Hoang mang bởi xúc cảm mãnh liệt khi lên đỉnh, nàng ngẩng đầu gọi khe “Alaric?”

Chàng không trả lời mà nhẹ nhàng lật nàng nằm sấp lại, kéo một tay ra sau lưng nàng. Keeley kinh ngạc khi chàng quấn mảnh vải quanh cổ tay nàng rồi kéo nốt tay kia ra sau, trói hai tay nàng vào nhau.

Nỗi bồn chồn dâng lên trong bụng và đầu gối nàng run rẩy không ngừng.

Buộc xong, chàng kiểm tra mối nối và thắt thật chặt. Sau đó chàng đẩy nàng quỳ lên, cầm nàng áp sát mặt nệm, hông nhô cao, tay bị trói chặt sau lưng.

Alaric nhồm dẩy, bàn tay vuốt ve những đường cong hấp dẫn. Sau đó, chàng ôm cặp hông của nàng rồi đẩy chúng cao lên để nàng dang rộng đón chàng.

“Ta đã làm nàng đau với kiểu này khi nàng còn trinh. Tối nay ta sẽ chỉ khiến nàng sung sướng.”

Chàng bỏ một tay ra khỏi người nàng và rồi nàng có cảm giác các khớp ngón tay chàng chạm nhẹ vào khi chàng đưa cậu nhỏ đến với nàng. Rồi chàng đẩy vào, lấp đầy hoàn toàn trong nàng, người nàng căng ra bao bọc lấy chồng.

Nàng khẽ rên rỉ. Cảm giác mê mê khi chàng vào sâu hơn. Cơ thể nàng siết chặt lấy chàng và nhấp nhô trên vật cứng ngắc của chàng.

“Nàng có đau không?” chàng hỏi.

“Không,” nàng thì thầm.

Chàng nhấn tới, lần này mạnh hơn. Chưa bao giờ nàng cảm thấy người mình căng ra và tràn đầy đến thế. Sau khi chắc rằng nàng có thể đón nhận mình theo cách này, chàng bắt đầu đi vào mạnh hơn.

Chàng với tay nắm lấy cổ tay bị trói của nàng. Giữ nàng thật chặt, chàng vừa kéo nàng ra sau vừa đẩy mạnh thân người mình về trước.

Tràn ngập không gian là âm thanh bì bạch của đùi chàng đập vào hông nàng. Vẫn dịu dàng, giờ chàng không ngừng tiến vào nàng với tốc độ khiến chàng thỏa mãn.

Nhanh hơn, mạnh hơn rồi chàng dừng lại, vùi sâu vào bên trong nàng. Nàng rộng mở đón chờ và không cưỡng lại bất cứ điều gì chàng muốn. Nó chỉ khiến cơn phấn khích của nàng càng thêm mạnh mẽ. Keeley rướn người nôn nóng, nhưng chàng giữ nàng nằm yên khi vẫn ở nguyên bên trong nàng.

Sau đó, chàng lùi lại rồi đẩy vào. Lần này chậm hơn và bài bản hơn. Chàng kiểm soát với những lần đi vào được tính toán. Mạnh. Sâu. Hết lần này đến lần khác đến khi nàng van xin chàng giải thoát cho mình. Nàng cần nhiều hơn nữa những cú va chạm cọ xát ngọt ngào, hấp dẫn.

“Chẳng phải ta nói đêm nay nàng sẽ tuân theo ý ta ư?” chàng cất giọng khàn. “Chính ta mới là người ra lệnh, Keeley. Còn nàng sẽ không nói gì ngoài lời đồng ý đối với bất cứ điều gì ta yêu cầu.”

Nàng nhắm nghiền mắt và nghiêng chặt răng trong cơn đau ngọt ngào khi chàng đẩy vào thật mạnh như để củng cố cho những lời vừa nói. Đúng thế, chàng đang chỉ đạo. Nàng thì không.

Nàng đã phải cắn môi ngăn câu chối từ khi chàng nắm lấy dây trói kéo nàng đứng dậy và ôm nàng đến khi chắc rằng nàng đã đứng vững. Sau đó, chàng ấn nàng quỳ xuống.

Ngay trước mặt nàng là cậu nhỏ của chàng, cương cứng và phình to. Lớp da duỗi căng quanh phần đầu nở lớn, ánh lên thứ nước bên trong người cô.

“Há miệng ra, Keeley.”

Tay Alaric lùa vào tóc ôm lấy gáy nàng, đưa mình vào miệng nàng, để nàng thỏa mãn chàng tay nắm lấy chỗ ấy đưa về phía đôi môi hé mở của cô.

Miệng nàng mở rộng bao lấy cậu nhỏ đang phình to và chàng đẩy sâu vào. Lúc đầu, nàng hơi khó nhọc để ngậm lấy nhưng chàng kiên nhẫn, cho nàng thời gian điều chỉnh và hít thở bằng mũi.

Muốn làm chàng vui, nàng ngậm vào thêm nhưng chàng kéo tóc nàng ngăn cản. “Đừng, để thế này thôi,” nàng thì thầm.

Hai tay giữ lấy đầu nàng, chàng bắt đầu đẩy vào miệng nàng. Thoạt tiên chậm chậm. Chàng trượt trên lưỡi nàng và đi vào trong vòm họng. Khi nàng thoải mái dần, chàng bắt đầu đòi hỏi thêm, đẩy sâu hơn và giữ ở đó một lúc trước khi rút ra để nàng có thể hít không khí vào.

Những âm thanh duy nhất nàng có thể nghe là tiếng ngậm nút đấm nước khi chàng ra vào miệng nàng và hơi thở dồn dập dữ dội của chính chàng.

Chàng rên rỉ khi chút xíu chất lỏng phụt ra trên lưỡi nàng. Mẫn mẫn thơm thơm. Nàng chuẩn bị nhận lấy thêm, nhưng chàng thẳng thừng đưa ra khỏi miệng nàng ngay tức khắc rồi dùng tay kéo mạnh phần thân của vật ấy.

Tinh dịch ấm nóng văng tóe ra ngực nàng. Chàng giữ lấy cổ nàng và nâng đầu nàng hướng lên trên trong lúc dòng chất lỏng tiếp tục bắn thêm vào bầu ngực của nàng. Những ngón tay siết chặt gáy nàng, chàng rên rỉ khi những giọt cuối cùng tưới lên da tưới.

Sau cơn cuồng say, chàng đứng đó, thở khó nhọc, còn nàng vẫn trong tư thế quỳ trước mặt chàng và cũng đang cố điều hòa hơi thở. Chưa bao giờ Keeley hình dung ra cảnh tượng nam nữ thế này. Nó gọi lên bản năng nguyên thủy ẩn sâu trong con người nàng. Keeley cảm thấy mình thuộc về người chiến binh này. Sự chiếm hữu của chàng diễn ra theo ý muốn. Chưa bao giờ nàng ao ước điều gì trở thành sự thật nhiều đến thế.

Alaric cúi xuống hôn lên đỉnh đầu Keeley rồi đỡ nàng đến bên chậu nước, lau rửa cho nàng.

Keeley có thể thấy chàng vẫn còn cương cứng. Không am hiểu tường tận về những điều đó, nhưng nàng chắc rằng như vậy không thể gọi là bình thường.

Đỡ tay nàng vẫn bị trói sau lưng, chàng đưa Keeley về giường, chất một chồng gối cao sang một bên. Sau đó, chàng đẩy nàng nằm sấp lên đó, chân dang rộng còn bàn chân vẫn đặt trên sàn.

Lần đi vào nàng từ phía sau này, chàng không gấp rút nhiều như trước. Cứ như chàng đã thỏa mãn và có thể kìm nén kiên nhẫn hơn.

Chàng tới lui theo nhịp điệu chậm rãi, đều đặn. Đôi tay không ngừng vuốt ve thân thể nàng.

Chàng cứ làm thế đến khi cơ thể nàng bắt đầu phản ứng. Chẳng mấy chốc người nàng nâng lên để đón lấy chàng và rạo rực chờ đợi, bên trong quấn siết một ham muốn bỏng cháy. Hơi thở gấp gáp, bàn tay bị trói của nàng cuộn chặt các ngón lại.

Tay chàng tìm tới điểm nhạy cảm giữa hai chân, mơn trớn làm nàng phát điên. Nhưng chàng vẫn không buông tha nàng khỏi trò kích thích liên tục này, vẫn giữ vững nhịp điệu đều đặn như lúc bắt đầu.

Nàng suýt bật khóc vì ham muốn điên cuồng. Cơ thể nàng căng cứng. Sự căng thẳng thúc bách dồn ép đến đau đớn.

Vậy mà chàng vẫn vô cùng nhẫn nại.

Tay chàng nhẹ nhàng vuốt ve da thịt nàng đến lúc thân mình nàng căng thẳng tột độ như dây cung được kéo hết mức. Và cuối cùng, mọi thứ vỡ òa trong một đợt bùng nổ dữ dội của khoái cảm tuyệt diệu đến mù mị.

Nàng không ngừng kêu tên Alaric. Từng đợt sóng cảm xúc nối tiếp nhau như bất tận, cứ thế nàng tan chảy trong vòng tay chàng.

Nàng không nhận thức được gì nữa, chỉ thấy mình như đang trôi lơ lửng trên một đám mây xa xăm. Thời gian cứ trôi qua, Keeley không hề biết đến mọi thứ xung quanh hay chàng còn ở trong nàng không.

Dần dần nàng nghe ra được tiếng da thịt cọ xát vào nhau và nhận ra chàng vẫn không dừng chuyển động.

Nàng không còn sức lực để làm gì khác, ngoài việc nằm đó cho chàng toàn quyền chế ngự cơ thể nhưng vẫn cảm thấy những rung động từ trong sâu thẳm.

Giờ thì chàng đã mất kiên nhẫn và không ngừng ghì lấy hông nàng, thúc vào, như quyết khơi dậy ngọn lửa trong nàng lần nữa.

Lần này mạnh hơn, nhanh hơn và dữ dội hơn. Chàng thì thầm tên nàng rồi nghiêng người về trước, hông chàng dồn hết sức nhấn vào nàng.

“Nàng là của ta,” chàng thốt lên. “Của ta, nàng thuộc về ta. Không người đàn ông nào sẽ có được nàng như ta đã có nàng đêm nay.”

Mạch nàng đập rần rập, nóng hổi. Đúng thế, sẽ không người đàn ông nào tuyên bố có được nàng theo cách Alaric McCabe đã làm.

Keeley đầu hàng, thả mình vào đợt thủy triều đang lên. Giờ đây, nàng chỉ muốn thuộc về người đàn ông này. Rùng mình lên đến đỉnh cao khoái cảm, nàng mở rộng cơ thể hoàn toàn để tiếp nhận chàng.

Một lúc sau, chàng đi ra, ngực phập phồng thở dốc.

Chàng hôn vào gáy Keeley và thì thầm những lời ngọt ngào mà nàng thậm chí không thể nghe thấy. Rồi chàng từ tốn nhổm dậy, cúi trối cho nàng, xoa bóp tay nàng đến khi chúng hết bị tê.

“Nằm đây nhé,” chàng nói khi rời giường.

Lát sau chàng trở lại với một chiếc khăn ẩm và nhẹ nhàng lau dấu vết còn lại của cuộc yêu nồng nhiệt phía sau nàng. Làm xong, chàng xoay Keeley lại và kéo nàng vào lòng.

“Chưa bao giờ ta làm thế với phụ nữ,” chàng thú nhận trong lúc vuốt tóc nàng. “Có gì đó thuộc về bản năng trong ta gào thét bảo ta tuyên bố việc có được nàng, biến nàng thành của ta và ghi dấu điều đó theo một cách vĩnh viễn.”

Nàng mỉm cười, rúc sâu vào lòng chàng. Trong nàng nảy sinh một cơn đau tuyệt diệu và niềm thỏa mãn ngọt ngào. “Em thích việc chàng ghi dấu em thuộc về chàng. Em chưa bao giờ mơ đến giữa nam nữ lại có một điều như thế tồn tại.”

“Ta cũng vậy,” Alaric nói. “Nàng đã truyền cảm hứng cho ta.”

Nàng cười khúc khích rồi ngáp dài. Alaric hôn lên vàng trán nàng.

“Chúng ta làm gì đây, Alaric?” nàng thì thầm. “Chỉ một đêm vậy thôi sao.”

Chàng lướt tay qua tóc Keeley rồi áp má vào trán nàng. “Chúng ta sẽ bên nhau một đêm khác rồi tận hưởng từng giây phút cận kề. Đến lúc phải nói lời tạm biệt, chúng ta sẽ có những đêm như thế này để hồi tưởng và nhớ rằng niềm đam mê giữa hai ta mãnh liệt đến mức nào.”

27. Chương 27

Keeley đoán chắc đứa trẻ trong bụng Mairin chào đời không chỉ là chuyện đáng mừng của gia tộc McCabe mà còn là niềm vui của trời đất. Tháng giêng thường là thời điểm khắc nghiệt nhất của mùa đông, vậy mà hai tuần trước khi phu nhân McCabe lâm bồn, tiết trời lại trở nên ôn hòa.

Như thể toàn bộ vùng cao nguyên nín thở chờ đợi sự xuất hiện của người thừa kế vùng đất Neamh Álainn.

Thời tiết vẫn lạnh nhưng tuyết đã ngừng rơi và gió không còn gào rú. Thỉnh thoảng trong ngày, ánh mặt trời dường như bừng sáng hơn. Và màn đêm có vẻ bớt tối tăm mù mịt.

Mairin ngày càng sốt ruột. Tối đến, Keeley cùng Maddie, Bertha và Christina tụ tập, thay phiên giúp vui để Mairin không dồn tâm trí nghĩ đến cuộc vượt cạn sắp tới.

Ngay cả Ewan cũng tham gia và dành nhiều buổi tối ngồi cạnh vợ trước lò sưởi trong đại sảnh.

Đó là khoảng thời gian thư giãn thoải mái, càng ngày Keeley càng cảm thấy mình trở thành một phần của gia tộc McCabe.

Nàng và Alaric đã cẩn thận giảm thiểu tối đa việc tiếp xúc tại chốn đông người nhưng họ hành cho nhau những đêm ân ái nồng nàn phía sau cánh cửa phòng đóng kín của nàng.

Chàng đến với nàng vào lúc đêm muộn, khi tất cả đều đã đi ngủ rồi trao tình yêu ngọt ngào đến khi những tia sáng bình minh lan tỏa khắp bầu trời.

Sau cơn bệnh, nàng không còn chối từ chàng nữa. Nàng biết thời gian của họ đang dần cạn đi, và ý nghĩ ấy rỉ vào những góc ngách sâu thẳm nhất trong tâm hồn Keeley một cơn đau khốc liệt, nhưng không một khoảnh khắc nào nàng hối tiếc về việc ở bên chàng. Đó là niềm vui mà nàng sẽ mang theo suốt cả đời này.

Sáng nay họ ở trên giường lâu hơn mọi ngày. Thông thường Alaric sẽ lặng lẽ trở về phòng mình trước khi những người khác trong tháp chính thức dậy, nhưng hôm nay họ vẫn nằm yên. Chàng mân mê vuốt ve lên xuống cánh tay Keeley trong khi nàng rúc sâu vào ngực chàng.

“Ta nên dậy thôi,” Alaric thì thầm rồi ép chặt môi lên thái dương nàng.

“Vâng, chàng dậy đi.”

Chàng vẫn không nhúc nhích. “Cứ mỗi ngày trôi qua, việc rời xa vòng tay nàng lại càng khó khăn nhiều thêm.”

Nàng nhắm mắt nghe cơn đau và ôm siết lấy chàng chặt hơn. Thật ra nàng đã nghĩ rằng sau vài đêm Alaric sẽ chán mình. Nàng chấp nhận đón lấy những gì chàng trao mà không hé môi lấy nửa lời khi chàng rời giường. Nhưng trong những tuần qua, chàng đến với nàng ngày càng nhiều và chiếc giường của nàng đã trở thành nơi quen thuộc cho chàng mỗi đêm.

“Hôm nay chàng có tập trận không?” nàng khẽ hỏi.

Chàng càu nhàu. “Có. Ngày nào cũng tập. Trong mùa đông, điều quan trọng là không được trở nên phì nộn và chây lười. Ngày sinh nở của chị Mairin cận kề rồi nên nguy cơ tấn công lại càng gia tăng.”

Nàng thở dài. “Không còn cách nào khác. Tội nghiệp chị Mairin.”

Họ im lặng bên nhau thêm vài phút rồi Alaric quay lại chộp lấy môi nàng trong một nụ hôn đầy khao khát thêm muốn. Nó khiến nàng bất ngờ và trước khi nàng kịp đáp lại, chàng đã lăn người, đặt mình vào ngay giữa hai chân nàng.

Không hề dụi dằng chút nào. Khi này chàng còn vô cùng kiên nhẫn, dằm thắm, nhưng giờ lại gấp gáp và đòi hỏi. Nó gợi cho Keeley nhớ đến cái đêm chàng ra lệnh cho nàng phải hoàn toàn phục tùng rồi chiếm lấy nàng hết lần này đến lần khác.

Khi chàng đi vào trong, nàng nấc lên với sự sung sướng tràn đầy và mở to mắt trước tia nhìn hoang dại của chàng. Chàng thật dữ dội tựa như một dã thú dán mắt vào con mồi.

Ngón tay nàng bấu vào vai chàng, móng tay cào lên da chàng khi cơ thể chàng bao trùm nàng hoàn toàn.

Hơi thở chàng gấp gáp, đứt quãng. “Ta không bao giờ cảm thấy có đủ nàng. Ta luôn nói với bản thân một lần nữa thôi. Chỉ một lần. Vậy mà không bao giờ là đủ. Sẽ không bao giờ là đủ.”

Tim nàng mềm đi trước nỗi đau chất chứa trong giọng chàng. Nàng mất rất nhiều thời gian day dứt trong nỗi tuyệt vọng của riêng mình và khiếp sợ khi nghĩ đến lúc cả hai rời xa. Nhưng đã không nghĩ đến việc chàng cũng cảm thấy giống nàng, tràn ngập nỗi tiếc.

Keeley ôm lấy quai hàm rắn rỏi của Alaric rồi kéo xuống cho đến khi miệng hai người gần như chạm vào nhau. Rồi nàng lần theo đường nét trên xương gò má, ve vuốt xuống miệng và cảm chàng.

“Em yêu chàng,” nàng thì thầm. “Em tự nói với mình sẽ không làm mọi chuyện rắc rối, sẽ không bao giờ thốt lên lời này. Nhưng em ngày càng khó kìm nén, em cần trao chúng cho chàng.”

Alaric nín thở, nỗi thống khổ dâng đầy trong mắt. Chàng ở yên bên trong nàng và ánh mắt chất chứa những cảm xúc khiến hàng mi nàng cay xè. Alaric định mở miệng thì nàng đã đặt tay lên môi chàng.

“Đừng nói gì cả. Không cần đâu. Em cảm nhận được tình cảm sâu sắc của chàng bên trong em, vậy quan tâm em. Em mang theo hình bóng của chàng đến bất cứ nơi đâu. Đừng nói về những điều bị ngăn cấm giữa chúng ta. Cứ để nó là lỗi lầm của riêng mình em mà thôi.”

Ghì chặt lấy nàng, Alaric lăn người để nàng ở trên mình rồi hôn nàng đến không kịp thở, từ miệng, tới má, mắt, rồi quay xuống cằm.

Họ cuốn lấy nhau như bão táp, ngẫu nhiên nhau đến tận cùng khát khao, yêu nhau như thể đây là lần cuối cùng được bên nhau. Keeley không biết điều gì gây ra sự khẩn thiết này, nhưng nàng không chống lại.

Chàng thì thầm. “Chiếm lấy ta đi. Biến ta thành của nàng. Hãy để ta ôm nàng trong vòng tay và ngắm nàng bay lượn. Không có cảnh tượng nào đẹp hơn nữa.”

Nàng nuốt khan, đặt tay lên ngực Alaric và bắt đầu chuyển động một cách khô gợt, dõi theo từng biểu hiện của chàng khi đưa chàng vào sâu trong người mình.

Mắt chàng bừng sáng và khép hờ, chứa đầy ham muốn, môi cong lên thành nụ cười thỏa mãn.

Đúng thế, Alaric là của nàng. Chiến binh của nàng. Không ai có thể lấy đi. Người phụ nữ khác có thể mang họ của chàng, có con với chàng, nhưng nàng sẽ chiếm giữ trái tim người chiến binh ấy hết như chàng mãi mãi chiếm giữ trái tim nàng vậy.

Sức mạnh trong cơ thể chàng mê hoặc nàng. Những cơ bắp săn chắc căng phồng, vòm ngực rộng, bụng phẳng lì. Chàng đầy nam tính, rắn chắc và đẹp đẽ.

Nàng rướn tới, cúi đầu để lưỡi lướt một đường giữa ngực chàng. Chàng căng thẳng nín thở khi nàng âu yếm dọc lên cổ chàng. Nàng tinh nghịch cắn nhẹ rồi nhấn hàm răng ngáp sâu vào bên dưới tai chàng.

Chàng rên rỉ và vòng tay ôm kéo nàng xuống, hăng hái đẩy hông tiến sâu vào nơi mềm mại của nàng.

“Em yêu chàng. Em yêu chàng.”

Câu nói như lời cầu kinh trên môi nàng, tựa như một bài hát vang lên từ sâu thẳm tâm hồn nàng. Nước mắt đầm đìa tuôn dài trên má, nàng ôm chặt lấy chàng.

Vòng tay chàng như thép nguội quấn quanh người nàng. Họ ôm chặt lấy nhau khi cơn sóng tình ào ạt dâng cao. Nàng lên đỉnh một cách ngọt ngào và nhẹ nhàng, không phải một đợt thủy triều cuộn cuộn như rất nhiều lần trước.

Đau đớn và vui buồn lẫn lộn, nó tràn lấp cơ thể nàng, thắt chặt đến khi nàng vỡ tan thành hàng triệu mảnh vụn.

Cả người lún sâu vào nệm, nàng nhận ra tay chàng đang mơn trớn trên lưng mình, lướt dọc suối tóc óng ả và đôi môi khẽ thì thầm vào tai nàng.

Nàng nằm trên người chàng một lúc lâu dù biết rằng đã muộn. Muộn hơn nhiều so với những đêm trước. Chàng phải sớm rời khỏi phòng nàng.

Như đọc được suy nghĩ của nàng, Alaric tựa mình, lăn người trở về thế chủ động.

Chàng chăm chú nhìn nàng bằng đôi mắt tha thiết và thắm tối. “Ta cũng yêu nàng, Keeley. Nếu không thể cho nàng thứ gì khác, hãy để ta trao nàng những lời này.”

Nàng cắn môi ngăn dòng lệ trào thêm xuống má rồi trao chàng nụ hôn đầy tôn kính và yêu thương.

“Chàng phải đi ngay bây giờ,” nàng thì thầm. “Trước khi chúng ta bị nhìn thấy.”

“Ừ. Nằm nghỉ ngơi nhé. Nếu Mairin cần nàng, ta sẽ sai người đến báo cho nàng biết. Từ giờ đến đó, cứ nghỉ ngơi đi.”

Keeley mỉm cười, kéo tấm lông thú lên khi chàng trượt khỏi người nàng và ra khỏi giường. Chàng lạng lẽ mặc quần áo rồi dừng tại ngưỡng cửa một lúc lâu để quay lại trao cho nàng ánh mắt ảm áp.

Chỉ sau khi chàng đã đi khỏi hồi lâu, nàng mới nhận ra chàng đã gieo mầm sống vào trong nàng. Keeley nhắm mắt, trong lòng cuộn trào cả niềm hy vọng lẫn nỗi sợ hãi. Nàng không muốn đưa trẻ mình sinh ra phải hứng chịu sự dè bủ là con hoang, nhưng nàng biết nếu mang thai, đây sẽ là đứa con duy nhất của mình.

Nàng nằm nghiêng qua một bên, nắm chặt tấm chăn trên ngực. “Mình biết phải làm sao đây,” nàng nói trong nước mắt. “Mình yêu chàng. Mình muốn chàng. Mình muốn có con với chàng nhưng tất cả những điều đó đều không được phép.”

Keeley nhắm mắt, để những giọt lệ nóng hổi lăn tròn rồi biến mất vào tấm chăn. Nàng đã tự hứa với mình sẽ không khóc. Rằng nàng sẽ dũng cảm đối diện với thời khắc chia xa. Nhưng nàng càng biết mình chỉ đang lừa dối bản thân. Đến lúc Alaric cưới người khác, cõi lòng nàng sẽ tan nát.

28. Chương 28

Keeley chậm rãi thay đồ. Nàng không vội vàng xuống dưới lầu, cứ để lớp khói sương thơ mộng bao quanh mình tự bay hơi khi nàng phải đón nhận thực tế. Nàng vừa thắt bím tóc vừa ngân nga khe khẽ rồi trải lại tấm chăn cho phẳng phiu. Vỗ nhẹ lên gối lần cuối, nàng quay lưng rời phòng.

Lúc này muộn lắm rồi, trời đã sáng rõ từ bao giờ, nàng cho phép mình ngáp dài một cái thật thoải mái khi bước xuống cầu thang. Hôm nay là một ngày thích hợp để ở trong nhà và tận hưởng việc bầu bạn chuyện trò với những người khác. Ngày qua ngày, Mairin càng lúc càng bồn chồn hơn.

Chỉ còn ba bậc thang nữa, bỗng tiếng ồn từ đại sảnh lọt đến tai Keeley. Nhíu mày, nàng đặt tay lên tường và nhìn quanh tìm hiểu chuyện gì.

“Thưa Lãnh chúa, gia tộc McDonald đã đến cổng pháo đài,” người đưa tin đứng trước mặt Ewan thông báo.

Keeley hoảng hốt chùn bước trước những bậc thang còn lại. Nàng đứng như trời trồng, nhìn chăm chăm qua bên kia phòng, nơi Alaric đứng nhận tin với anh em mình.

“Ngài ấy đưa con gái theo cùng và hỏi ngài có thiện ý đón tiếp không.”

Ewan gật đầu bảo người đưa tin. “Có, nói ông ta vào đi. Ta sẽ ra sân đón.”

Người đưa tin quay lưng hô to vài mệnh lệnh. Những cô hầu rải ra các phía chuẩn bị bàn thức uống đón khách.

Keeley điếng người nhìn Alaric, cảm giác như toàn bộ thế giới của nàng vụn vỡ dưới chân. Chàng ngược lên bắt gặp ánh mắt nàng.

Cái nhìn của chàng nào nề và bộc lộ tất cả những rối rắm cũng đang cuộn như tơ vò trong lòng nàng.

Lẽ ra nàng nên mạnh mẽ. Lẽ ra nàng nên bản lĩnh. Lẽ ra nàng nên hiên ngang ngẩng cao đầu như không hề bận lòng chút nào. Nhưng nàng không làm được điều nào như thế cả. Nàng không thể đối mặt với người bạn thời thơ ấu hay lão lãnh chúa xấu xa đã tấn công mình. Nàng không thể đối mặt với cô gái sẽ chiếm lấy người đàn ông nàng yêu.

Che miệng ngăn tiếng nấc sắp vượt ra, nàng quay phắt, lao ào trở lên cầu thang.

Nhìn Keeley cuống cuống ulla lên lầu, Alaric quay đi, ngăn mình đuổi theo nàng.

“Những người McDonald làm gì ở đây?” chàng rít lên. “Chẳng phải tới gần mùa xuân sau khi chị Mairin đã mẹ tròn con vuông, ông ta mới đến đây sao.”

“Anh không biết,” giọng Ewan dứt khoát. “Anh cũng định tìm hiểu đây. Có thể ông ta cũng nhận được thư của đức vua và hăm hở thực hiện ngay mệnh lệnh.”

Alaric cào tay vào tóc. Thông lọng đang siết chặt lại quanh cổ chàng. Có lẽ chàng đang sống theo kiểu chối bỏ thực tế. Chàng đẩy những suy nghĩ về chuyện kết hôn với Rionna ra khỏi tâm trí, rồi hài lòng tận hưởng mỗi đêm trong vòng tay của Keeley.

Bây giờ... bây giờ tương lai đang trước mặt chàng, còn Keeley trở thành một phần của quá khứ.

“Tốt hơn nên dẹp bỏ chuyện cũ đi,” Ewan lẩm bẩm. Alaric ngượng ngịu trước sự thông cảm trong giọng nói của Ewan và vẻ chán nản trên mặt Caelen. Chàng đứng thẳng lên, đẩy lùi nỗi thống khổ.

“Chúng ta đi đón ông ấy nào,” chàng nói.

Ewan nắm trọn bàn tay Mairin rồi kéo cô vào lòng. “Đợi ở đây nhé vợ yêu quý, cho ấm áp và thoải mái. Ngồi nghỉ ngơi, để những cô hầu chăm sóc nàng nhé.”

Anh xoa bụng cô và hôn cô thêm lần nữa rồi quay sang Alaric.

Mairin cau mày không vui nhìn theo hướng ba anh em rời khỏi đại sảnh đi đón lãnh chúa McDonald.

Suốt đường đi ra, Alaric tự hỏi làm sao để giả vờ không ghét lão khốn đó. Làm sao chàng có thể đứng trước mặt lãnh chúa McDonald, ôm lão và những người trong gia tộc của lão, hứa chăm sóc con gái lão và đảm đương vị trí lãnh đạo khi lão trao quyền?

Chàng muốn nhổ vào mắt lão, đâm lưỡi gươm xuyên qua người lão ngay tại chỗ. Loại người gì lại hãm hại một thiếu nữ chỉ vừa mới lớn? Loại người gì mà lại để cô gái trẻ ấy phải gánh chịu trách nhiệm cho dục vọng hèn hạ và bị đuổi khỏi gia tộc bởi người vợ ghen tuông?

Chàng không thể nghĩ ngợi thêm nữa về việc này bởi cơn giận đã bốc lên ngùn ngụt trong từng hơi thở.

“Dịu nét mặt lại đi,” Caelen thì thầm. “Trông anh như muốn ăn tươi nuốt sống người khác ấy.”

“Những gì hắn đã làm với Keeley thật đáng hổ thẹn.”

Caelen nhíu mày. Ba anh em dừng lại ngay bên trong cánh cổng rộng mở chờ đợi đoàn người ngựa của gia tộc McDonald tiến đến.

“Anh nói về việc gì thế?” Caelen gặng hỏi.

Alaric lắc đầu. “Không phải việc của em.”

“Nhưng em cần biết ông ta là người thế nào trước khi nhắm mắt kết thân chứ,” Caelen đáp trả.

“Em không cần kết thân với ông ta,” Ewan cắt ngang. “Anh trai em mới là người cần phải kết thân để trở thành lãnh chúa gia tộc ấy.” Anh nhìn xoáy Alaric trong lúc nói. “Anh biết em quan tâm đến Keeley, nhưng nhiều thứ chồng chất lên sự liên minh này. Hãy tỉnh trí lại đi, đừng để chiến tranh nổ ra.”

Ewan bước tới trước một bước khi những người McDonald trên lưng ngựa xuất hiện ở sườn đồi phía xa. Alaric bình tĩnh hơn, Caelen chộp lấy cánh tay chàng kéo lại.

“Anh nói về việc gì vậy?”

Cánh mũi Alaric phập phồng và môi mím chặt. “Hắn giở trò sàm sỡ khi Keeley chỉ là thiếu nữ mới lớn. Vợ hắn bắt gặp trước khi hắn kịp cưỡng hiếp cô ấy nhưng lại gán tội cho cô ấy là gái điếm và trục xuất khỏi gia tộc. Từ đó cô ấy phải tự mình xoay sở mọi chuyện.”

Caelen im lặng. Quai hàm khê giật nhưng anh không nói gì, chỉ hướng mắt về trước nhìn chăm chăm đoàn người đang tiến lại.

Alaric hít sâu một hơi khi lãnh chúa McDonald và con gái ông ta xuất hiện cạnh nhau. Cô nàng là người đầu tiên xuống ngựa, và chàng nhướng mày khi thấy cô ta khoác trên người trang phục nam giới. Phụ nữ mà ăn mặc như thế sẽ gây nhiều tai tiếng, nhưng cô ta không tỏ vẻ quan tâm đến điều đó.

Cô ta mạnh dạn đón lấy cái nhìn của chàng, đôi mắt lấp lánh sắc vàng trong ánh mặt trời.

Gregor McDonald xuống ngựa với một tiếng cầu nhàu và cắn môi lộ vẻ không hài lòng khi tiến đến chỗ con gái.

“Ewan,” ông ta gật đầu chào.

“Gregor,” Ewan đáp lại.

“Anh đã gặp con gái ta rồi đấy. Nhìn kỹ hơn người phụ nữ anh sẽ cưới đi nào, Alaric,” Gregor hất đầu về phía Alaric.

“Rionna,” Alaric vừa lên tiếng vừa cúi đầu với thái độ tôn trọng.

Rionna lóng ngóng nhún gối chào đáp lễ rồi nhìn qua chỗ Caelen và Ewan đứng.

Biết rằng mình phải thể hiện tình cảm với người thiếu nữ này khi cô ấy ở đây - không, đến khi họ kết hôn - Alaric bèn chìa tay ra trước mặt cô.

Trong một thoáng Rionna trở mắt nhìn chàng với sự bối rối không lẫn vào đâu được, rồi hai má ửng đỏ, cô đặt tay lên tay chàng. Alaric đưa bàn tay ấy lên môi và hôn phớt qua các khớp ngón tay.

“Ta lấy làm vui sướng, tiểu thư.”

Cô háng giọng và rút tay về, có vẻ không thoải mái.

“Phu nhân của ta nóng lòng gặp lại tiểu thư đây, Rionna,” Ewan nói. “Cô ấy đang chờ bên trong. Thời điểm sinh nở gần kề và Mairin phải nghỉ ngơi nhiều, nhưng cô ấy muốn ta chuyển lời rằng cô ấy rất mong cô sang chơi khi rảnh rỗi.”

“Cảm ơn ngài. Tôi nóng lòng muốn gặp lại phu nhân,” Rionna hạ giọng. Cô liếc mắt một cách khó chịu về phía Alaric lần nữa trước khi lướt qua chàng, đi về phía lối vào tháp chính.

Ewan quay sang Gregor ngay khi Rionna khuất vào bên trong. Anh đứng khoanh tay trước ngực nhìn ông ta.

“Ngài không báo trước lời nào về chuyến viếng thăm này. Ta cho rằng ngài sẽ đến lúc sắp sang xuân sau khi Mairin hạ sinh em bé.”

Gregor tỏ ra lúng túng trước sự thẳng thừng của Ewan. “Thời tiết thay đổi nên ta thấy cũng hợp lý khi lên đường sớm hơn. Nếu thời tiết xấu đi, ta sẽ không thể khởi hành đến tận mùa xuân và ta muốn thiết lập sự liên minh giữa chúng ta càng sớm càng tốt.”

Ông ta thở hắt ra và bắn khoản nhìn Ewan. “Ta nghe đồn rằng Cameron đang tập hợp binh lính và bắt tay với Malcolm. Vua David không đủ sức mạnh để giành thắng lợi trong cuộc chiến chống lại lực lượng kết hợp của Malcolm và Cameron. Nếu Cameron để mắt đến vùng đất của ta hay những gia tộc láng giềng, thì ta và họ sẽ không thể trụ vững dưới sức mạnh của hắn. Liên minh là cơ hội duy nhất để đánh bại hắn.

“Ewan, quả thật là, toàn bộ vùng cao nguyên đều nín thở chờ đợi người thừa kế Neamh Álainn chào đời. Điều đó là cốt lõi đối với thành trì của chúng ta. Khi gia tộc McCabe nắm quyền kiểm soát, chúng ta sẽ tạo thành một tường chắn bất khả xâm phạm mà ngay cả Cameron cũng không thể vượt qua.”

Alaric lắng nghe những lời của vị lãnh chúa đó với một trái tim ủ ê. Đó là sự thật, tất cả những điều đó là sự thật. Cuộc hôn nhân giữa chàng và Rionna vô cùng quan trọng, nó không chỉ thiết lập mối thâm giao giữa gia tộc McDonald và gia tộc McCabe mà còn đưa các gia tộc láng giềng vào mối liên minh. Các gia tộc hoặc đang sợ thách thức Cameron hoặc sợ chọn nhầm phe trong cuộc chiến giành ngôi thống trị.

“Vậy là ngài đến vì muốn hôn lễ diễn ra sớm.”

Gregor gật đầu. “Ngay khi có thể sắp đặt ổn thỏa.”

“Rionna tán thành việc này chứ?” Ewan hỏi.

Gregor nhếch môi. “Nó là con gái ta. Nó biết bổn phận của mình. Nó sẽ đồng ý.”

Ewan đưa mắt nhìn Alaric một hồi lâu, như thể đi guốc trong bụng chàng. Alaric ghét cái nhìn đó. Ghét việc biết được anh trai đang thương hại mình.

“Chú có sẵn sàng không, Alaric?” Ewan lặng lẽ hỏi.

Alaric nuốt khan. Bàn tay buông thõng hai bên từ từ cuộn tròn các ngón lại. Rồi chàng ngược nhìn người cha vợ tương lai — người đang giữ vị trí lãnh chúa mà chàng sẽ kế thừa.

Đây là những lời khó khăn nhất mà chàng từng nói, nhưng anh em chàng, đức vua, Mairin, gia tộc của chàng... tất cả họ đều trông chờ vào chàng.

Và thế là Alaric thốt lên những lời sẽ tước mất khỏi cuộc đời chàng người phụ nữ chàng yêu.

“Vâng. Em sẵn sàng.”

29. Chương 29

“Em không thể đối mặt với cô ấy.”

Keeley quay đi, nhìn chăm chăm ra cửa sổ, không để tâm đến cái lạnh đang lan dần vào căn phòng.

Maddie thở dài rồi bước đến phía sau, vòng tay ôm Keeley. “Chị biết như thế thật đau đớn cho em. Nhưng trốn tránh không ích lợi gì. Không sớm thì muộn em cũng phải ra mặt. Giờ Mairin có thể sinh vào bất kỳ ngày nào. Em không thể vắng mặt được.”

“Đã đủ tệ khi em từng xem cô ấy là bạn, giờ em phải đứng sang một bên nhìn cô ấy kết hôn với Alaric. Lại còn lãnh chúa McDonald nữa chứ.” Nàng rùng mình nhắm mắt. “Làm thế nào em có thể nhìn mặt lão sau những gì lão đã làm?”

Maddie nắm chặt cánh tay nàng và xoay nàng lại.

“Đến đây ngồi nào. Chị muốn nói vài lời với em.”

Lặng người, Keeley theo Maddie đến ngồi bên mép giường.

“Em không làm gì sai nên chẳng có gì phải xấu hổ. Đó là tội lỗi của lão lãnh chúa kia và lão sẽ phải chịu trách nhiệm với Chúa Trời lúc cuối đời.”

“Lẽ ra em không nên ở đây,” Keeley rên rỉ. “Mọi chuyện rối tinh rối mù cả lên. Em trao thân cho người đàn ông em không thể có được. Người đàn ông ấy sắp kết hôn với cô gái em từng xem như là chị em. Còn em ngồi đây tức giận cha con cô ấy. Sự việc đi đến nước này không phải không có phần lỗi của em.”

Maddie vòng tay ôm lấy Keeley và đu đưa vỗ về. “Đúng là em đang ở trong một tình thế khó khăn. Chị không bàn cãi đến việc ấy. Nhưng em phải biết rằng lãnh chúa McCabe sẽ không để em chịu bất kỳ tổn hại nào. Alaric cũng thế. Em đang an toàn. Lãnh chúa McDonald không thể làm hại em và thật ra, em à, có thể lão sẽ vờ như không hề quen biết em.”

“Em biết chị nói đúng,” Keeley lên tiếng. “Em chỉ sợ thôi.”

Maddie vuốt tóc Keeley. “Nào, nào, chị không chê trách việc em lo sợ, nhưng em có toàn thể gia tộc McCabe đứng sau mà. Nếu em thực sự yêu Alaric, thì càng làm mọi chuyện đơn giản, dễ dàng lại càng tốt cho cậu ấy. Đừng để cậu ấy thấy em đang tổn thương đến mức nào. Như thế chỉ khiến Alaric thêm gánh nặng thôi.”

Keeley rút tay lại, quệt nước mắt. “Vâng, chị nói đúng. Em đang hành động như một đứa trẻ hư.”

Maddie mỉm cười. “Em hành động như một phụ nữ đang yêu biết mình sắp mất đi người yêu. Chị chỉ muốn nói rằng em hãy cố gắng cư xử như bình thường.”

Keeley cười méo xệch. “Ngày mai em sẽ thật dũng cảm. Em hứa đấy. Còn hôm nay, em chỉ muốn ở trên này.”

“Thế cũng được. Chị sẽ cho Mairin biết em thế nào. Cô ấy sẽ hiểu thôi. Cô ấy lo cho em lắm.”

“Gọi em nếu chị ấy cần đến em nhé. Em sẽ tới ngay lập tức.”

Maddie gật đầu rồi đứng dậy.

Keeley nằm phịch xuống ngó trần trần lên trần nhà. Mới sáng nay, nàng còn nằm cạnh Alaric trên chiếc giường này và nói với chàng rằng nàng yêu chàng. Và chàng đáp lại rằng chàng cũng yêu nàng.

Nước mắt lăn dài trên má. Họ không nghĩ hôm nay là ngày cuối cùng. Họ cho rằng chuyến viếng thăm của gia tộc McDonald chưa tới và vẫn còn thời gian để nói lời tạm biệt. Một lần cuối cùng với nhau. Một đêm nữa trong vòng tay nhau.

Nàng nhắm mắt khi những giọt lệ rơi nhanh hơn.

“Em yêu chàng,” nàng thì thầm. “Em sẽ luôn yêu chàng.”

Mairin McCabe cựa quậy trên ghế lần thứ một trăm và quyết kiểm soát cơn ngáp muốn làm sái quai hàm của cô.

Chồng cô lịch sự lắng nghe Gregor McDonald kể lại câu chuyện về lòng quả cảm của ông ta, cũng lần thứ một trăm, nhưng sự tập trung của Mairin lại dành cho Alaric và Rionna.

Cặp đôi này suốt bữa tối chỉ nói với nhau vài lời. Mairin lo lắng khi thấy Alaric lơ đãng nhưng dường như Rionna lại hết sức vừa ý khi hôn phu tương lai của cô ấy chẳng hé môi.

Vài lần Mairin cố kéo Rionna vào cuộc trò chuyện nhưng đáp lại cô chỉ là sự im lặng ngoan cố. Cô biết một Rionna thân thiện hơn nhiều, chỉ ít khi chỉ có phụ nữ với nhau. Rionna đã đến đây một lần và hai người khá hợp tính nhau.

Alaric trông... không vui. Ồ, có cả vẻ cam chịu và không ai khác có thể nói bên trong Alaric còn một con người nữa ngoài con người của chiến trận. Mairin thì biết rõ Alaric không lạnh lùng như Caelen, cũng không có chiều hướng trở nên hung dữ như Ewan. Alaric là người hòa đồng, luôn đóng vai trò lấp đầy những khoảng trống trong cuộc đối thoại. Nhưng đêm nay cậu ấy chỉ ngồi im như khúc gỗ, lấy thức ăn như thể chẳng màng ăn uống.

Dễ nhận thấy là Keeley vắng mặt, Mairin cũng không trách cứ nàng. Nhìn người đàn ông mình yêu thể hiện tình cảm với người phụ nữ khác đã đủ đau khổ, lại thêm hoàn cảnh buộc Keeley rời khỏi gia tộc McDonald càng khiến cô muốn tránh mặt.

Mairin chỉ muốn đi qua phang một cái đĩa lên đầu lão lãnh chúa McDonald. Cô cũng dám làm nếu như mình có thể di chuyển đủ nhanh để đi qua Ewan.

“Nàng sắp cựa quậy văng ra khỏi ghế rồi đấy,” Ewan thì thầm. “Có gì không ổn à? Nàng thấy không khỏe sao?”

Cô ngược nhìn sự lo âu lẫn bức tức trong đôi mắt của chồng. “Em muốn cáo lui. Em sẽ đứng lên về phòng. Chàng ở lại tiếp tục nói chuyện với lãnh chúa McDonald nhé.”

Ewan cau mày. “Không, ta sẽ đi với nàng. Như vậy Alaric sẽ có thời gian nói chuyện với lãnh chúa và Rionna, cậu ấy nên làm thế.”

Không chờ cô trả lời, Ewan quay sang lãnh chúa McDonald và nhã nhặn cắt ngang cuộc trò chuyện. “Ngài thứ lỗi cho, phu nhân của ta muốn cáo lui. Đạo này cổ ấy dễ mệt và ta không muốn để cô ấy đi lên phòng mà không có ta.”

Mairin không thể kìm một cái nhìn căm ghét khi cặp mắt lãnh chúa McDonald ánh lên vẻ dâm dăng. “Phải, ta hiểu. Nếu ta có một người vợ hấp dẫn như ngài, cô ấy cũng sẽ không về phòng mà không có ta.”

Mairin rùng mình. Thật tội nghiệp Keeley. Việc đó chắc hẳn vô cùng khủng khiếp khi mà cô ấy chỉ vừa thành thiếu nữ. Tên này là một gã dâm dục. Và hắn ăn như tằm ăn rỗi. Gertie vẫn chưa tha thứ việc hắn ngốn gần hết kho lương của gia tộc McCabe ở lần ghé thăm trước. Lúc ấy lương thực của họ không dồi dào đầy ắp như bây giờ.

“Đi nào vợ yêu quý,” Ewan vừa khề nói vừa giúp cô rời ghế.

Quả thật Mairin đã mệt lử và ngày càng cảm thấy mệt hơn. Đã có lúc cô tưởng như sẽ mãi mang con trong bụng. Đứa bé đặc biệt hiếu động về đêm. Cô cùng Ewan thường nằm trên giường lặng lẽ cảm nhận thai nhi quẫy đạp.

Mairin dừng lại giữa cầu thang vì mệt đứt hơi. Ewan vịn lấy cô và chờ đến khi cô sẵn sàng đi tiếp.

“Chắc em sẽ mang thai mãi mãi quá,” cô kêu ca khi được Ewan dìu vào phòng.

Ewan mỉm cười giúp cô thay đồ. “Không còn lâu nữa đâu. Sẽ vui biết mấy khi cuối cùng chúng ta được ôm con trên tay.”

Mairin thở dài. “Em biết.”

Mặc váy ngủ xong, cô ngồi xuống mép giường. Ewan thay đồ bên kia phòng và cô có thể cảm thấy ánh mắt anh dán chặt vào cô khi trở lại giường.

Anh ngồi vào cạnh bên. “Sao vậy Mairin? Trông nàng âu sầu quá. Đứa bé khiến nàng lo lắng à?”

Cô gượng cười ngược mắt nhìn anh. “Không, em hoàn toàn tin tưởng vào Keeley.”

“Vậy điều gì khiến nàng không vui?”

“Là Keeley. Và Alaric,” cô buột miệng.

Ewan thở hắt ra, định quay đi nhưng Mairin níu cánh tay anh.

“Họ đều không hạnh phúc, Ewan. Chàng không thể làm gì sao?”

Ewan nhăn mặt và chạm tay vào má Mairin như dỗ dành. “Không điều gì ta có thể làm cả, vợ yêu quý ạ. Quá nhiều thứ đè nặng lên sự liên minh này. Alaric là một người đàn ông trưởng thành. Cậu ấy đã đưa ra quyết định của mình.”

Mairin bực tức, gắt gỏng. “Nhưng cậu ấy có quyết định vậy không nếu gia tộc của chúng ta không cần đến sự liên minh này nhiều đến thế? Cậu ấy là người tốt. Cậu ấy sẽ làm tất cả vì chàng. Vì gia tộc.”

“Cậu ấy có cơ hội trở thành lãnh chúa,” Ewan chỉ ra. “Một cơ hội cậu ấy sẽ không bao giờ có được nếu vẫn ở đây. Đạt được sự liên minh này vừa rất cần thiết lại vừa có lợi.”

“Chúng ta thực sự cần gia tộc McDonald tới mức ấy sao?” cô hoài nghi. Cần đến một gia tộc yếu hơn nhiều so với sức mạnh của gia tộc McCabe là một điều có vẻ bất hợp lý.

“Việc này không chỉ liên quan đến lực lượng chiến đấu,” Ewan nhẹ nhàng giải thích. “Đây là vấn đề chính trị. Đức vua muốn cuộc hôn nhân này diễn ra. Có điều này không thể nói ra, thực chất đức vua và ta e sợ lãnh chúa McDonald sẽ nhảy về phe Cameron. Điều đó đúng là thảm họa, vì lãnh địa của ông ta ở ngay giữa đất McCabe và Neamh Álainn.”

Mairin chun mũi. “Vậy đây là một nước đi chiến lược hơn là nhu cầu gia tăng sức mạnh à?”

Ewan gật đầu. “Thêm nữa, vẫn còn một số gia tộc sợ sức mạnh của Cameron. Họ sẽ tạm hoãn việc liên minh vì e bị trả thù nếu Cameron và Malcolm tỏ ra thắng thế trong cuộc chiến giành ngai vàng và quyền thống trị vùng cao nguyên. Chúng ta cần thể hiện mình là một lực lượng bất khả chiến bại. Đây là một chu trình không hồi kết. Để níu kéo những người khác về phe mình, chúng ta phải có sự liên minh của rất nhiều gia tộc.”

Mairin thở dài. “Thật rắc rối. Em chỉ muốn Alaric và Keeley được hạnh phúc thôi.”

Ewan kéo cô vào lòng. “Đâu có gì cho thấy Alaric sẽ không hạnh phúc với cuộc hôn nhân này. Rionna là một thiếu nữ xinh đẹp. Cô nàng sẽ sinh cho cậu ấy đàn con khỏe mạnh kháu khỉnh.”

“Còn Keeley thì sao?” Mairin thì thầm.

“Cô ấy sẽ ở lại đây với chúng ta, được gia tộc McCabe che chở. Có rất nhiều anh chàng sẽ thấy mình điếm phúc khi cưới một thiếu nữ như Keeley.”

“Chàng nói nghe thật quá đơn giản. Chàng có nghĩ như vậy không nếu bị ngăn cấm lấy em?”

Ewan rời ra, khuôn mặt đầy cau có. “Không thể lực nào trong trời đất có thể tách ta ra khỏi nàng được.”

“Đúng thế và em yêu chàng vì điểm đó. Em nghĩ có lẽ đây cũng là điều Alaric sẵn sàng làm đối với Keeley,” cô lặng lẽ nói.

30. Chương 30

Keeley rời giường lúc tỉnh mơ, đắm chiêu nhìn ra ngoài trời. Tuyết gần như đã tan hết suốt đợt không khí ẩm lên bất ngờ, một điều hết sức bất thường trong tháng giêng. Nàng đã thức trắng đêm, cặp mắt lơ mơ và đau nhức.

Lời khuyên của Maddie thật vô giá. Keeley rất cần được nghe những điều sáng suốt từ một phụ nữ từng trải khác. Quả thật trốn trong phòng giận hờn buồn tủi thì có ích gì. Nàng không còn là cô bé đầy sợ sệt, kinh hãi trước viễn cảnh phải tự mình xoay xở mà không có sự hỗ trợ của gia tộc.

Giờ nàng đã có gia tộc McCabe. Nàng đã có gia đình. Và bạn bè. Những người bạn tốt bụng và trung thành. Rionna cùng cha cô ấy không thể tổn hại nàng nữa.

Dẫu cho khó khăn đến mấy, nàng cũng sẽ mỉm cười trong hôn lễ của Alaric. Nàng sẽ gửi đến chàng tất cả tình yêu trong tim không kèm theo giọt nước mắt nào. Không đau buồn. Có những điều thuộc về riêng tư. Nàng khao khát được hét lên để

ai nấy đều biết về tình yêu nàng dành cho Alaric, nhưng nàng biết tốt hơn hết nên giữ trái tim mình ở nơi không gì có thể lợi dụng để chống lại chàng.

Cảm thấy đỡ hơn phần nào sau cả một đêm khóc lóc, nàng rửa mặt, chải tóc, rồi hít một hơi thật sâu và rời phòng đi xuống dưới lầu. Nàng thực sự không biết sẽ làm gì hôm nay. Mấy tuần qua, nàng và những người phụ nữ khác trong pháo đài thường tụ tập bầu bạn với Mairin tại đại sảnh. Nhưng có mặt gia tộc McDonald ở đây, nhóm phụ nữ có thể phải tìm một chỗ kín đáo hơn.

Keeley sớm thấy ngay rằng hầu hết mọi người còn ngủ vùi bởi đêm qua đã thức khuya tiếp đãi gia tộc McDonald. Bầu không khí im ắng bao trùm cả pháo đài.

Thật là một cơ hội tuyệt vời để dạo quanh sân, chí ít là từ khi lãnh chúa ra lệnh cấm bất cứ ai mạo hiểm đi xa.

Nàng dừng ở bếp, muốn hỏi thăm Gertie có loại thảo mộc nàng cần để điều chế được liệu chưa. Gertie cau mày vẫy tay xua nàng đi, lẩm bẩm gì đó về việc bị phá đám khi đang cố gắng suy nghĩ.

Tươi cười, Keeley hướng về phía sân. Một cơn lạnh thốc vào người ngay khi nàng đặt chân ra ngoài, nhưng nàng vẫn đón nhận nó thấm vào da thịt. Nàng hít sâu và nhắm mắt. Không khí đúng là trong lành hơn, tươi mát hơn vào mùa đông. Phổi đầy căng cảm giác tê buốt của băng tuyết, nàng thở ra một luồng hơi.

Cười khúc khích như đứa trẻ, nàng đi vòng quanh bờ tường và mạo hiểm đi xuống bên hông pháo đài. Bên trái nàng là mặt hồ phẳng lặng như một tấm gương. Mặt trời hé hé trên bề mặt bóng loáng đó, làm nàng liên tưởng đến tấm khiên gươm cao trong trận chiến.

Nàng để hết tâm trí vào cảnh mặt hồ đến mức không hề nhận ra có người đang bước tới cho đến khi nghe thấy tên mình.

“Keeley? Keeley McDonald, là cậu phải không?”

Keeley quay phắt lại, trái tim muốn nhảy ra ngoài. Cách nàng chỉ một khoảng ngắn là Rionna đang đứng sững sờ.

“Phải, tớ đây,” Keeley khẽ đáp và ngập ngừng lùi bước.

Nỗi đau làm biến dạng khuôn mặt Rionna. Đôi mắt ánh vàng của cô trở nên mờ đục cho đến khi vể lưng linh luôn hiện diện phai nhạt sang màu hổ phách.

“Tớ cứ tưởng cậu không còn nữa. Khi mọi người nói cậu đã ra đi, tớ trông ngóng. Tớ chờ đợi. Nhưng khi cậu không quay về, tớ nghĩ cậu đã chết rồi.”

Keeley nhăn mặt bối rối. “Cậu nói chuyện với ai? Tớ vẫn khỏe mạnh như cậu có thể thấy đấy.”

“Những người tớ cử đến nhà cậu để đảm bảo rằng cậu vẫn ổn. Làm sao cậu đến được đây? Cậu đang làm gì trên đất của gia tộc McCabe? Đã nhiều tháng qua kể từ lần cuối mọi người thấy cậu tại ngôi nhà cũ.”

Ánh mắt Keeley đầy đề phòng, không chắc phải trả lời thế nào. “Đây là nơi tớ được chào đón.”

Một cơn đau vụt qua khuôn mặt của Rionna. Bỗng một người trong gia tộc McDonald xuất hiện phía xa và lớn tiếng gọi Rionna.

“Lãnh chúa đang tìm tiểu thư. Ngài muốn tiểu thư có mặt trong bữa điểm tâm.”

Tay Rionna cuộn tròn thành nắm đấm chặt cứng. Cô liếc lại về phía Keeley rồi nhìn người được cha cô cử đi gọi mình về. “Tớ phải đi đây. Gặp lại cậu sau nhé. Tớ có nhiều điều để nói với cậu.”

Không giải thích thêm, Rionna quay lưng vội vã trở về tháp chính. Keeley nhìn theo, lòng dạ quặn thắt. Lòng nàng rối bời như mớ bòng bong. Một phần trong nàng muốn quàng tay ôm lấy Rionna. Muốn nói rằng nàng nhớ người bạn ấu thơ của mình đến chừng nào và rằng Rionna đã đẹp ra biết bao.

Phần khác lại muốn yêu cầu một lời giải thích. Sự thương tổn nàng tưởng đã vùi chôn từ lâu chợt bùng bùng trở dậy. Có lẽ nàng không bao giờ quên hay tha thứ được cho việc bị buộc từ bỏ cuộc sống và sự bảo vệ duy nhất mà mình biết.

Thở dài, Keeley quay lại phía hồ nước, bước tới mép hồ và dán mắt như bị thôi miên vào mặt nước trong vắt như pha lê. Nàng yêu những dòng nước. Nó hấp thu trạng thái và vẻ đẹp của thiên nhiên, thể hiện lên bề mặt cho tất cả mọi người nhìn thấy. Thật tự do. Không giả tạo. Không trốn tránh. Phản chiếu hết những gì sục sôi ngay bên dưới bề mặt.

Nàng không rõ mình đã đứng đó bao lâu. Nàng cứ ngó chăm chăm ra mặt hồ, lạc vào những ý nghĩ và nỗi đau dai dẳng trong tim.

“Cô không nên ở lâu ngoài trời lạnh vào lúc sáng sớm thế này,” giọng Gannon nhẹ nhàng vang lên.

Nàng quay lại, giật mình trước sự hiện diện của người chiến binh. Nàng không hề nghe thấy tiếng bước chân anh ta bởi quá mải mê chú tâm vào điều khác.

Nàng gượng cười. “Thật tình tôi không hề thấy lạnh.”

“Vậy sẽ còn tệ hơn vì cô không biết khi nào mình đã tê cóng.”

Nàng muốn hỏi có phải Alaric cử anh ta ra đây không nhưng lại không dám thốt lên cái tên ấy. Nàng đã nguyện sẽ kìm nén, chịu đựng, dù khó khăn cách mấy.

“Sáng nay trời thật đẹp,” nàng bắt chuyện. “Tuyết gần như tan hết. Thường thì khí hậu không ảm áp đến vậy vào thời điểm này trong năm.”

“Phải, nhưng vẫn là quá lạnh để một thiếu nữ như cô ăn mặc phong phanh ra ngoài một mình như vậy.”

Keeley thở dài và lại dán mắt vào mặt nước. Sự tĩnh lặng xoa dịu nàng. Mang đến cảm giác bình yên khi trong lòng nàng đang dậy sóng. Giá mà nàng có thể quấn nó quanh mình như chiếc áo. Một chiếc áo giáp sắt không ai có thể chọc thủng.

“Anh biết không, McDonald là gia tộc của tôi đây.”

Lời lẽ buồn rầu vụt ra theo kiểu bốc đồng. Nàng không biết tại sao mình lại nói thế. Gannon khó có thể là người để trút bầu tâm sự. Người chiến binh có lẽ thà để bị chặt đứt cánh tay hơn là nghe phụ nữ thổ lộ nỗi lòng.

“Vâng, tôi biết điều đó,” anh đáp.

Giọng điệu anh ta có vẻ lạ lùng nhưng nàng không thể chỉ rõ ra.

“Họ không còn là thế nữa.”

Gannon gật đầu. “Đúng. Bây giờ cô là một thành viên của gia tộc McCabe.”

Keeley mỉm cười. Câu nói kia làm ấm lòng nàng đến mức nàng phải ráng lắm để không quàng tay ôm siết anh ta chặt hết mức.

Mắt nàng nhoe lệ và anh ta trao cho nàng cái nhìn khiếp đảm khiến nàng phải bật cười.

“Cảm ơn anh đã nói như vậy. Quả thực sáng nay tôi cần nghe câu đó. Tôi... tôi chưa chuẩn bị tinh thần đối diện với họ.”

“Không việc gì phải khóc hết,” Gannon sáng giọng. “Người McCabe không khóc. Họ ngẩng cao đầu và không cho phép ai chà đạp mình.”

Lần này sự thôi thúc quá mạnh mẽ khiến nàng vung tay ôm choàng lấy người lính khiến anh ta lảo đảo.

“Cái gì...?”

Anh ta túm chặt nàng để cả hai không ngã lăn quay và đứng cứng đờ như pho tượng rồi thở dài. “Hết cô rồi đến phu nhân McCabe, tôi thề là gia tộc McCabe đang trở thành một nơi dạt dào cảm xúc.”

Keeley toe toét cười. Giọng Gannon cộc cằn nhưng cũng thật sự tình cảm. Nàng buông anh ta ra và cười trong nước mắt. “Anh thích tôi à?”

Anh ta nhần nhó. “Tôi chẳng nói gì về điều đó cả.”

“Thừa nhận đi. Anh thích tôi.”

“Ngay lúc này thì không thích nhiều lắm.”

“À, nhưng lúc trước anh có thích.”

Mặt anh ta hần sâu vẻ cau có. “Cô nên trở vào trong tháp chính ngay bây giờ.”

“Cảm ơn anh, Gannon. Thật ra hôm nay tôi không khỏe lắm.” Nàng ngược mắt nhìn và muốn ôm anh ta lần nữa, nhưng dường như nhận ra ý định của nàng, Gannon vội vàng lùi lại. Nàng lại toét miệng cười. “Tôi rất yêu quý gia tộc mới của mình. Người McCabe đánh giá cao tầm quan trọng của lòng trung thành và gia đình.”

Gannon tỏ vẻ bức bối. “Tất nhiên là vậy rồi. Không gia tộc nào trung thành hơn gia tộc McCabe và không lãnh chúa nào tốt hơn lãnh chúa của chúng ta.”

“Tôi rất vui được ở đây,” nàng khẽ nói khi họ quay về hướng tháp chính.

Gannon ngập ngừng chốc lát rồi liếc sang phía nàng. “Tôi cũng rất vui khi cô ở đây, Keeley McCabe.”

31. Chương 31

Được Gannon hộ tống, Keeley bước vào đại sảnh nhưng thận trọng không nhìn cha con Rionna. Gannon đưa nàng đến chỗ cạnh Mairin rồi anh ta ngồi vào kế bên Keeley.

Nàng trao cho anh một nụ cười biết ơn cùng lúc Mairin siết lấy tay nàng dưới gầm bàn.

Nàng không muốn nhìn Alaric đang ngồi đầu đó giữa Rionna và lãnh chúa McDonald mà tập trung ánh mắt vào Mairin cùng Christina đang ngồi đối diện cạnh Cormac.

Sự căng thẳng khiến nàng phát ốm và dạ dày quặn thắt. Chắc chắn Rionna đã kể với cha mình về sự hiện diện của nàng lúc này. Lão ta có hô hoán lên trước mặt gia tộc McCabe rằng nàng là gái điếm không? Lão có tìm đủ mọi cách hủy hoại vị trí của nàng ở đây không? Và Rionna cần nói gì với nàng?

Keeley ăn trong im lặng, gật đầu khi Mairin lên tiếng. Một lúc sau, Gannon nghiêng sang nói khẽ, “Cô vừa gật đầu đồng ý khi phu nhân McCabe hỏi cô có nghĩ phu nhân sẽ tiếp tục mang thai mấy tháng nữa không?”

Keeley nhắm mắt, kìm nén thôi thúc tự động vào trán mình. Sau đó nàng quay sang Mairin, lời xin lỗi hiện lên trong mắt.

“Em xin lỗi.”

Mairin tươi cười và lắc đầu. “Chị chỉ đùa với em thôi. Chị đã biết em không chú ý vì em cứ gật đầu suốt về mọi chuyện.” Sau đó cô ấy khẽ sát hơn. “Gần xong rồi. Không ai có thể dễ dàng đoán ra là em rất không ổn đâu.”

Keeley mỉm cười biết ơn nhưng khi quay lại, nàng thấy lãnh chúa McDonald nhìn chăm chăm vào mình. Lão nhíu mày và nàng đoán lão đã nhận ra. Mắt lão mở to, liếc về phía Rionna, vẻ khó chịu hiện trên khuôn mặt. Rồi lão lại nhìn Keeley, một cái nhìn không hề ẩn chứa sự tức giận hay thậm chí là bất ngờ.

Nó rục rịch dập vọng và khiến Keeley sợ hãi nhiều hơn cả việc lão đứng dậy hét toáng lên rằng nàng là gái điếm.

Nàng không thể nhìn lão mà không nhớ lại cảm giác hoàn toàn bất lực của nhiều năm trước, khi nàng chắc chắn mình sắp bị lão cưỡng hiếp.

Ý muốn rời khỏi bàn và chạy ù đi thôi thúc mạnh mẽ đến mức nàng sắp đứng dậy thì mới nhận ra rằng mình đang để một điều xảy ra cách đây quá lâu ảnh hưởng tới bản thân.

Cũng nhanh như sự hoảng loạn và sợ hãi tràn ngập khắp cơ thể khiến nàng yếu ớt và run rẩy, cơn giận dữ ồ ạt bùng lên. Nàng thả lỏng người trên ghế, nới lỏng nắm tay.

Nàng không còn là con bé ngày xưa nữa. Nàng đã là một phụ nữ trưởng thành có cách tự bảo vệ mình. Lão lãnh chúa ấy giờ sẽ tìm thấy một mục tiêu không hề bất lực.

“Cô không đơn độc,” Gannon thì thầm.

Quyết không rút nước mắt làm cho cả hai đều lúng túng, nhưng nàng vẫn thấy mắt mình hơi nhòe đi khi ngược nhìn anh ta.

“Phải, tôi không đơn độc. Không còn vậy nữa.”

Gannon mỉm cười. “Nếu cô đã dùng bữa xong, tôi sẽ đưa cô về phòng.”

Keeley thở phào nhẹ nhõm. Không phải nàng sợ lão lãnh chúa hoặc thậm chí Rionna có thể đuổi theo về phòng mà là e ngại gây chú ý khi xin phép cáo lui.

“Cảm ơn anh. Thật tốt khi được sớm về phòng.”

Mairin lắng nghe rồi chồm tới chạm vào cánh tay Keeley. “Đúng thế, Keeley, sao em không lên lầu đi.”

Keeley đứng dậy lặng lẽ hết sức, nhưng bất chấp nỗ lực không gây chú ý của nàng, cả bàn ăn lập tức đổ dồn mắt về phía nàng.

Rionna, Alaric và lãnh chúa McDonald đều dán mắt vào nàng nhưng với những cảm xúc khác nhau. Ánh mắt của Alaric chất chứa đầy sự quan tâm lo lắng và thành linh nheo lại ngay khi Gannon chia tay ra cho Keeley. Rionna nhìn nàng với vẻ như đau buồn, còn lão lãnh chúa chăm chăm ngó nàng với khao khát thèm muốn, cái nhìn của lão trườn khắp người nàng đến mức nàng phải rùng mình.

“Đi nào,” Gannon hạ giọng.

Keeley quay đi và Gannon đưa nàng lên cầu thang. Tới phòng nàng, Gannon lịch sự đợi nàng mở cửa.

“Tôi ở bên ngoài nếu cô có cần gì,” anh nói khi nàng bước vào.

Keeley nhíu mày nhìn người chiến binh.

“Nhiệm vụ đó của anh dành cho anh em nhà lãnh chúa mà.”

“Phải, đúng thế. Tuy nhiên, chính cô mới là người cần tôi nhất vào lúc này.”

Mất một giây để Keeley nhận ra rằng Gannon biết về vụ tấn công của lãnh chúa McDonald. Hơi nóng lan khắp hai má, nàng cúi mặt, không thể nhìn thẳng vào người chiến binh nữa.

“Cảm ơn anh,” nàng lí nhí.

Trước khi anh ta kịp đáp lại, nàng đã đóng cửa và ủ rũ dựa lưng vào.

Thật là một bài toán hóc búa khủng khiếp. Nàng muốn Rionna và lão lãnh chúa rời khỏi lãnh địa McCabe càng sớm càng tốt, nhưng khi họ đi, Alaric cũng sẽ đi cùng trong vai trò phu quân của Rionna.

Thở dài náo nức, nàng thay đồ rồi leo lên giường. Nàng nằm đó một lúc lâu, nhìn chăm chăm vào đồng lửa đã tắt ngúm trong lò sưởi. Lúc này đây Alaric có nghĩ về nàng không, hay chàng đang làm quen với cô dâu tương lai?

Keeley choàng tỉnh và bật dậy, tim đập thình thịch. Cửa phòng nàng mở toang và trong khoảnh khắc cơn ác mộng lại tràn đến bao trùm. Tất cả những gì nàng có thể thấy là lãnh chúa McDonald đứng đó liếc nhìn nàng đầy dâm dật.

“Keeley, ta đây, Ewan đây. Ta cần cô đến gấp. Mairin sắp sinh rồi.”

Nàng chớp mắt xua đi nỗi kinh hoàng và dần dần nhìn rõ vị lãnh chúa. Anh ta đứng ngay ngưỡng cửa chờ nàng.

“Vâng, tất nhiên. Tôi sẽ đến ngay lập tức,” nàng lắp bắp.

Nàng lật đật rời giường, với tay lấy trang phục giữ chặt trên ngực trong khi chờ lãnh chúa ra khỏi phòng.

Vội vội vàng vàng mặc đồ, Keeley suýt vấp ngã vì vướng vào vạt váy trong lúc hấp tấp. Nàng sắp chạy ra ngoài thì dừng lại và đưa tay vỗ vào đầu.

“Nghĩ đi, Keeley, nghĩ đi.”

“Tôi có thể giúp gì không?” Gannon vừa hỏi vừa ló đầu vào nhìn nàng.

Keeley xoa bóp thái dương nhức buốt của mình, vẫn đang vật lộn với những tác động từ giấc mơ. Thật lỗi bịch khi lại sợ hãi đến thế trước việc lãnh chúa McCabe lao vào phòng. Gannon ở bên ngoài. Anh ta sẽ không cho phép bất cứ ai khác được vào.

Nhắc nhở đó giúp nàng dịu đi và nàng nhắm mắt hít một hơi thật sâu. “Vâng, hãy gọi Maddie. Và Christina. Bảo họ mang nước và khăn sạch đến. Tôi phải đi lấy những thứ cần thiết rồi sẽ đến phòng lãnh chúa.”

Gannon gật đầu và sải bước trên hành lang trong khi Keeley trở vào phòng lấy những thứ nàng còn quên.

Một lát sau, nàng gõ cửa phòng lãnh chúa. Cánh cửa bật mở và Ewan đứng trước nàng, vẻ mặt dữ dội.

“Ai vậy, Ewan?” Mairin lên tiếng. “Phải Keeley không?”

Keeley được Ewan đẩy vào tầm nhìn của Mairin. Nàng mỉm cười khích lệ. “Vâng, em đây. Chị sẵn sàng đón em bé chưa?”

Mairin ngồi dậy trên giường, tay nắm chặt phần áo trên cái bụng nhô to. Váy cô dồn lại quanh đầu gối còn tóc bung xõa ra. Vẻ căng thẳng với bớt trong mắt và đôi môi cô cong lên thành một nụ cười.

“Rồi, quả thật chị mệt mỏi vì mang thai. Chị sẵn sàng ôm thằng bé trên tay chứ không phải trong bụng nữa.”

Keeley bật cười. “Em nghe phụ nữ sắp sinh nói thế nhiều rồi.”

Nàng cẩn thận để những thứ cần thiết lên bàn trang điểm trong phòng rồi quay lại, ngồi xuống mép giường.

“Chị bắt đầu đau khi nào? Và có thường xuyên không?”

Mairin nhăn mặt ngược nhìn Ewan với vẻ có lỗi. “Từ sáng nay, nhưng đau rồi hết.”

Ewan cau mày thở hắt ra. “Nàng phải nói với ta ngay lúc bắt đầu thấy đau chứ.”

“Em không muốn nằm trên giường suốt cả ngày,” Mairin lẩm bẩm.

“Lúc nào thì cơn đau bắt đầu mạnh hơn và không ngớt?” Keeley vừa hỏi vừa vuốt ve tay Mairin, ra sức dỗ dành xoa dịu cô.

“Trước bữa ăn tối và kể từ đó chúng xuất hiện thường hơn.”

“Thật khó nói chị sẽ chuyển dạ trong bao lâu,” Keeley nhồm dẩy. “Đôi khi khá là nhanh, nhưng cũng có những đứa trẻ quyết định tất cả phải chờ đợi.”

Mairin cười. “Chị hy vọng sẽ là trường hợp đầu.”

Tiếng cười của cô tắt ngúm và tiếng rên vượt khỏi môi. Cô gập người lên, bầu chặt phần thân giữa, nét mặt in hằn nỗi đau đớn.

Ewan cúi xuống ngay lập tức, hai tay lướt khắp người cô. “Mairin, nà^{ng} ổn chứ? Đau quá ư?”

Sau đó anh quay phắt sang Keeley. “Ta có thể làm gì? Có cách nào để ta giúp cô ấy không?”

Keeley thấy rõ rằng nếu lãnh chúa cứ có mặt tại đây, anh ta sẽ khiến mọi người luống cuống chẳng còn biết làm gì. Nàng vừa đặt tay lên cánh tay Mairin vừa đứng lên, cất lời, “Em sẽ trở lại ngay.”

Nàng lao ra hành lang gặp Gannon. “Tôi cần anh đi gọi Caelen hoặc Alaric. Nói họ đến đưa lãnh chúa xuống lầu. Cho ngài chút rượu hoặc thứ gì đó giúp làm dịu tinh thần.”

Gannon cười ra tiếng. “Nói cách khác là không để ngài làm phiền cô và phu nhân McCabe nữa chứ gì.”

Keeley mỉm cười. “Chính xác. Tôi sẽ gọi ngài ấy đến khi tới lúc đứa trẻ chào đời.”

Gannon đi khỏi, Keeley vào với Mairin. Nàng chưa kịp ngồi xuống thì Maddie và Christina đã hối hả trở lại với các thứ Keeley yêu cầu. Mairin trông vô cùng nhẹ nhõm khi nhìn thấy họ và khuôn mặt bớt đi phần nào sự căng thẳng.

“Theo những dấu hiệu này thì cô chưa sinh ngay đâu,” Maddie nói với Mairin.

Mairin cau mày.

Ewan nảo nề nhìn quanh khắp lượt những người phụ nữ. Rõ ràng anh bị giằng xé giữa việc muốn bỏ đi cho yên thân với việc ở lại làm chỗ dựa cho vợ. Anh không cần đưa ra quyết định khó khăn đó nữa khi Caelen và Alaric đến.

Một cuộc tranh luận ngắn diễn ra trước khi Mairin xua Ewan đi, bảo anh để cô yên. Caelen và Alaric, mỗi người kéo một tay, lôi Ewan ra khỏi phòng.

Ở ngưỡng cửa, Alaric dừng lại liếc về phía Keeley. Môi chàng khẽ nhếch lên như mỉm cười và nàng đáp lại tương tự. Sau đó, ba anh em đi khỏi. Gannon xuất hiện và cúi đầu về phía Mairin.

“Nếu phu nhân cần gì, tôi ở ngay ngoài cửa phòng.”

Mairin mỉm cười. “Cảm ơn anh, Gannon.” Sau đó khuôn mặt cô lập tức nhăn nhó bởi cơn đau lại kéo đến và cô lầ^u bầu một tràng trong lúc Gannon vội vàng lùi ra.

“A, bây giờ tốt hơn rồi,” Maddie thốt lên cùng một nụ cười nài lòng. “Nơi sinh nở không có chỗ cho đàn ông. Họ cứ như trẻ con khi thấy phụ nữ đau đẻ.”

Christina cười khúc khích còn Mairin gật đầu đồng tình,

“Ewan muốn ở đây. Việc này quan trọng đối với anh ấy,” Mairin nhẹ nhàng lên tiếng.

“Em đảm bảo lãnh chúa sẽ có mặt. Em đã nói Gannon bảo mọi người không để lãnh chúa quá chén,” Keeley trêu chọc. “Nhưng chị còn lâu mới sinh. Tốt nhất chị hãy thoải mái và càng ít căng thẳng càng tốt.”

Vài giờ trôi qua, những người phụ nữ nói chuyện rồi pha trò với Mairin. Họ vỗ về cô trong cơn đau, lau trán cho cô và giúp cô thoải mái.

“Chúa ơi, ở đây nóng quá,” Mairin phàn nàn khi Christina lau mồ hôi trên trán cho cô lần thứ mười.

“Thực ra là khá lạnh đấy,” Maddie chỉ ra. “Em đâu muốn cậu bé lạnh run khi ra khỏi sự ấm áp trong bụng mẹ phải không nào?”

“Em nghĩ đã đến lúc cởi váy cho chị và đỡ chị nằm xuống,” Keeley nói. “Các cơn đau của chị đang dồn dập và em cần kiểm tra để đảm bảo đứa trẻ nằm đúng tư thế.”

“Nếu thằng bé nằm không đúng thì sao?” Mairin lo lắng.

“Chị không cần lo đâu,” Keeley dỗ dành.

Cả ba người giúp Mairin cởi trang phục và nằm thoải mái trên những tấm khăn sạch. Mairin mảnh khảnh nhưng hông nở nang khiến Keeley thấy nhẹ nhõm nhiều. Nếu đứa bé không quá lớn, cô ấy sẽ không gặp khó khăn gì trong việc sinh nở.

Nửa giờ sau, các cơn đau gần như liên tục và Keeley ngược lên từ giữa hai chân Mairin. “Gọi lãnh chúa đi,” nàng nói khẽ. “Gần đến lúc rồi.”

Christina mở to mắt. “Em sẽ đi,” cô buột miệng và ra khỏi cửa trước khi Maddie hoặc Keeley kịp phản ứng.

Thậm chí chưa đến một phút sau, lãnh chúa ào vào phòng, ánh mắt gắn chặt vào Mairin. Anh quỳ cạnh giường và nắm lấy tay cô.

“Nàng ổn chứ, vợ yêu quý?” giọng anh đầy âu lo. “Có đau quá không?”

“Không, không hề,” Mairin nghiêng răng. “Đau muốn chết thôi!”

“Em thấy đầu em bé rồi!” Keeley kêu lên. “Ồ cơn đau kế tiếp, em muốn chị hít vào, giữ hơi rồi rặn. Đừng rặn quá mạnh, chỉ cần rặn đều.”

Mairin gật đầu và bấu tay Ewan mạnh hơn.

“Ôi!” Mairin bắt đầu.

“Đúng rồi, vậy đó,” Keeley cổ vũ.

Khi Mairin thở ra và nằm bẹp xuống giường, Keeley ngược lên. “Giờ chị nghỉ đi và chờ đến cơn đau tiếp theo. Chị cũng sẽ làm tương tự, cứ như thế.”

“Thật không hiểu nổi,” Ewan lẩm bẩm. “Tại sao đứa bé chưa ra đây?”

Maddie đảo mắt. “Đúng là đàn ông. Cứ xuất hiện là muốn mọi thứ đã xong.”

Những phút tiếp theo, Mairin cùng Keeley bắt tay cùng nhau thực hiện việc này một cách trơn tru. Mairin hít thở khi Keeley bảo và rặn theo chỉ dẫn. Đầu đứa bé lộ ra rồi rơi vào đôi tay chờ đợi của Keeley.

“Ra rồi, Mairin!” Keeley phấn khởi. “Rặn thêm một lần nữa thôi là xong.”

Mairin gập người lên và được Ewan đỡ, cô lấy hơi, ráng sức rặn, mắt nhắm nghiền tập trung.

Cuối cùng, đứa bé đã nằm gọn trong đôi tay của Keeley, toàn thân nhờn đính, ẩm áp và đầy sức sống.

“Một bé gái!” Keeley reo lên. “Chị có con gái, Mairin ơi!”

Lệ dâng đầy trong mắt Mairin, ngay cả mắt lãnh chúa cũng ươn ướt khi nhìn xuống vợ.

“Một cô con gái,” giọng anh khàn khàn.

Keeley cắt dây rốn, băng cuống rốn rồi nhanh chóng làm sạch cho đứa bé. Tiếng khóc nho nhỏ vang vọng khắp căn phòng yên tĩnh.

Cha mẹ đứa trẻ bị mê hoặc trước âm thanh đầu tiên đó. Họ trở mắt nhìn Keeley cẩn thận quấn chiếc chăn ẩm áp quanh đứa bé rồi đặt nó kê vào bầu ngực của Mairin.

“Con thật đẹp,” Ewan thì thầm. Anh hôn vàng trán ướt đẫm mồ hôi của Mairin rồi vuốt tóc vương trên mặt cô. “Đẹp như mẹ nó.”

Mairin nhẹ nâng con lên ngực, dỗ dành cho đến khi đứa trẻ sơ sinh yếu ớt ngậm vú mẹ và bắt đầu bú.

Mắt Keeley cay xè khi thấy tình cảm dạt dào trong ánh nhìn của Ewan. Anh ôm cả vợ và con gái trong vòng tay khi đứa bé đang nút dòng sữa mẹ ngọt lành. Cả người cha lẫn người mẹ đều không thể rời mắt khỏi cô con gái bé bỏng của mình.

“Em làm tốt lắm,” Maddie vừa thì thầm vừa ôm lấy Keeley. “Chị chưa từng thấy ca sinh nở nào diễn ra trôi chảy đến vậy.”

Keeley mỉm cười rồi ra hiệu bảo Maddie phụ gom những tấm khăn dính máu. Họ lặng lẽ làm, không muốn quấy rầy giây phút hạnh phúc ngọt ngào của vợ chồng lãnh chúa.

Họ nhẹ nhàng đi về phía cửa thì bất ngờ lãnh chúa quay lại và đứng lên. Anh thu hẹp khoảng cách với Keeley, đến trước mặt nàng, đôi mắt bừng sáng sự nhẹ nhõm và vui sướng.

“Cảm ơn cô, Keeley. Mairin là tất cả mọi thứ đối với ta. Ta không thể chịu nổi việc mất cô ấy hay đứa con. Ta mãi mãi mang ơn cô và đây là một món nợ ta không mong trả hết.”

Keeley mỉm cười. “Lát nữa tôi sẽ trở lại kiểm tra tình hình nhé.”

Ewan gật đầu rồi nhanh chóng trở lại giường với vợ con. Khi Keeley cùng Maddie ra hành lang, Caelen, Alaric và Gannon đều bật người ra khỏi bức tường.

“Xong chưa?” Caelen hỏi.

Keeley gật đầu. “Lãnh chúa có con gái.”

Alaric mỉm cười. “Một bé gái. Thế là chuẩn rồi. Con bé sẽ như mẹ nó, khiến đầu óc anh ấy quay cuồng cho xem.”

Gannon cười. “Chưa kể đến tất cả chúng ta,”

“Còn Mairin? Chị ấy ổn cả chứ?” Caelen hỏi.

Keeley nhướn mày. “Ồ, Caelen, tôi nghĩ nói cho cùng thì anh cũng có trái tim đầy. Vâng, Mairin khỏe. Ewan đang ở cùng vợ con và tôi nghĩ nên cho họ chút riêng tư.”

Caelen cau mày, lâu lâu gì đó không rõ, nhưng Keeley có thể thấy sự nhẹ nhõm trong mắt anh ta.

“Xin thứ lỗi, chúng tôi phải xuống dưới lầu để dọn dẹp các thứ và quả thật tôi muốn chút không khí trong lành,” Keeley cắt lời.

Không đợi ai phản ứng, nàng đi ngang qua ba người đàn ông, bước xuống cầu thang, Maddie theo gót nàng.

“Đưa chị mở khăn,” Maddie lên tiếng khi họ bước vào đại sảnh. “Đi hít thở khí trời đi. Em đã có một buổi tối vất vả rồi.”

Keeley không cãi lại và hướng ra sân, háo hức cảm nhận cái lạnh thấm vào hai gò má. Nàng nhắm mắt ngay khi giá rét thốc vào người. Kiệt sức, nàng sụp xuống bậc tam cấp. Nàng rất lo sợ khi đỡ đẻ. Có rất nhiều phụ nữ đã chết trong khi sinh con và Keeley quyết không để điều đó xảy ra với Mairin. Nhưng nàng không cần phải lo lắng. Đây là một trong những ca sinh nở dễ dàng nhất mà nàng từng đỡ. Tuy nhiên, cảm giác nhẹ nhõm trong lòng vẫn mãnh liệt đến mức đầu gối nàng trở nên yếu ớt.

Thế là nàng ngồi đó hít sâu, ổn định nhịp thở.

“Keeley, nàng ổn chứ?”

Nàng quay lại thấy Alaric đứng trong bóng tối. Nhịp tim đập nhanh hơn khi nàng say sưa nhìn ngắm dáng hình chàng. Thật buồn cười bởi nàng gặp chàng cách đây có lâu gì cho cam, thế mà nàng vẫn đắm chìm vào chàng như cây khô được đón cơn mưa rào.

“Vâng, em ổn,” nàng thì thầm.

Chàng tiến một bước về trước nhưng dừng lại cách nàng một khoảng đáng kể. “Keeley, ta...”

Nàng đứng dậy, xôn xang trước sự bần khoản trong giọng nói của chàng. Nàng đến gần đặt một ngón tay lên môi chàng. “Đừng, đừng nói,” nàng khê khàng. “Em luôn biết số phận của chàng và của em. Chàng thuộc dòng dõi cao quý. Đừng hối tiếc gì cả. Chàng sẽ trở nên vĩ đại, Alaric. Chàng sẽ là một lãnh chúa tuyệt vời. Em tự hào được nói rằng chàng là của em dù chỉ trong một thời gian ngắn ngủi.”

Tay chàng chạm vào má nàng rồi chậm chậm cúi xuống đặt một nụ hôn dịu dàng lên môi nàng. Vô cùng ngọt ngào và chóng vánh. Chỉ thoáng chốc nhưng nàng cảm nhận nó khắc sâu vào tâm khảm.

“Nàng cũng rất tuyệt vời, Keeley McCabe,” chàng thì thầm. “Gia tộc của ta tốt hơn khi có nàng.”

Nàng nghiêng người theo nụ hôn của chàng đến khi trán hai người chạm nhau, rồi nhắm mắt lại, thưởng thức sự tiếp xúc ngọt ngào. Hít thở, nàng để chàng cuốn bay mọi mệt mỏi và đau buồn.

Sau đó, Keeley rời chàng ra và cố che đậy nỗi đau trong tim, làm mình trở nên cứng rắn. “Em phải đi đây. Em phải đến xem tình hình Mairin và đứa bé mới sinh.”

Alaric vuốt sợi tóc vương trên má nàng rồi lòng bàn tay chàng ôm ấp một bên mặt nàng. “Ta yêu nàng. Hãy luôn nhớ như thế.”

Nàng đặt tay lên tay chàng, mỉm cười một cách đau đớn. “Vâng, em sẽ nhớ.”

Từ từ chàng lùi ra để nàng lướt qua, trở vào trong tháp. Nàng không ngoái lại nhưng cảm thấy hai bên má ướt đầm trước khi bắt đầu cất bước.

32. Chương 32

Lãnh chúa McCabe đứng trên đầu bậc tam cấp dẫn ra sân, đôi tay vạm vỡ của anh ôm đứa con gái nhỏ được ủ ấm trong tấm chăn.

“Con gái ta!” anh đồng thanh tuyên bố và nâng đứa bé lên.

Toàn thể gia tộc reo hò. Gương mặt cao, khiên đập mạnh cùng tiếng vỗ tay vang rền dội khắp một vùng.

Ewan ôm đứa bé trở vào lòng, vẻ mặt hết sức dịu dàng và tự hào đến nỗi Keeley chỉ biết nuốt trôi nỗi buồn. Maddie bên cạnh cười rất tươi và siết lấy tay Keeley thật chặt.

“Thật là một ngày kỳ diệu cho gia tộc McCabe.”

Maddie quệt nước mắt và sụt sùi lớn tiếng cả trong lúc nhiệt liệt hoan hô.

Keeley thấy ấm lòng khi nhận ra niềm vui của gia tộc đã trở thành niềm vui của chính mình. Giờ nàng là một phần của gia tộc McCabe. Chiến thắng của họ là chiến thắng của nàng. Chắc chắn không có cảm giác nào tuyệt vời hơn nữa. Nàng đã thuộc về nơi này.

Khi tràng pháo tay vui mừng phấn khích chấm dứt và Ewan đưa đứa bé vào trong, mọi người về lại với công việc của mình. Maddie vào bếp còn Keeley đi xem tình hình sức khỏe của Mairin.

Nàng khẽ ngân nga khi lên cầu thang. Hành lang vắng tanh, một điều đáng ngạc nhiên vì Gannon thường xuyên ở lì bên ngoài các căn phòng. Vậy chắc anh ta đã đổi sang nhiệm vụ khác. Keeley cảm thấy vui mừng về việc đó. Nàng đã dần yêu mến người chiến binh cộc cằn ấy và thích đi cùng anh ta.

Keeley chưa đi được quá hai bước thì một bàn tay thò ra túm lấy cổ tay nàng và lôi vào một căn phòng.

Trước khi nàng kịp hét lên, tự vệ hay thậm chí hiểu ra chuyện gì thì đôi môi đã bị bịt kín bởi một nụ hôn hung hãn. Cửa phòng đóng sầm sau lưng nàng và Keeley bị đẩy sát vào cánh cửa đóng kín ấy với một lực đủ khiến nàng ngộp thở.

Thông qua các giác quan lẫn lộn, nàng nhận ra một điều: chuyện đó lại đang xảy ra, nhưng lần này không có nỗ lực ve vãn một thiếu nữ ngây thơ trẻ dại. Lãnh chúa McDonald không quan tâm đến việc nàng có bị đau hay có sẵn sàng không.

Ngay khi được môi lão buông tha, nàng mở miệng định la toáng nhưng lão đã mạnh tay bịt chặt miệng nàng.

“Ta không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy ngươi,” lão thở hỗn hển. “Đúng là định mệnh. Ta luôn biết ngươi thuộc về ta mà. Ta đã chờ đợi nhiều năm cho thời khắc này, Keeley. Nhiều năm trời. Lần này ngươi sẽ không từ chối ta được đâu.”

Keeley kinh hãi trở mắt nhìn lão lãnh chúa. Hắn mất trí rồi. Điên khùng! Hắn sẽ cưỡng bức nàng trong pháo đài của gia tộc McCabe ư?

Tay kia của lão đi đến ngực nàng và siết chặt đau đớn. Lão nói lỏng bàn tay trên miệng nàng, nhưng trước khi nàng có thể lấy hơi để la hét thì miệng lão lại phủ chụp lên.

Dồn hết sức, nàng thúc đầu gối vào háng lão và khi lão buông hai tay ra quần quai ôm lấy người thì nàng đẩy mạnh. Lão loạn choạng, ngã đập mông xuống sàn.

Nàng quay lại lỏng ngóng mở cửa, chỉ mong được thoát ra hành lang. Cửa bị khóa! Keeley gào thét đến khản đặc giọng khi tên lãnh chúa túm tóc nàng rồi ném nàng qua bên kia phòng.

Keeley ngã phịch xuống sàn, ngực từng tức vì đau đớn. Lão đứng trước nàng, mắt long sòng sọc, miệng sùi bọt mép và hai má đỏ rực vì gắng sức.

“Con ranh khôn khiếp. Mày sẽ phải trả giá vì kháng cự ”

Mắt nheo lại giận dữ, nàng lao người vào lão. Nàng đánh thật mạnh làm lão chao đảo lùi bước, nét mặt choáng váng. Lão thậm chí còn giơ tay lên tránh đòn nhưng cơn thịnh nộ vẫn thúc nàng dần tới.

Kể từ tận đáy khinh ghét này khiến nàng tởm lợm. Suốt nhiều năm qua nàng coi lão như yêu ma dưới địa ngục. Hơn cả thế. Một con quỷ dữ. Đây quyền lực. Nàng sống trong nỗi sợ hãi về lão ta, dựng hình ảnh lão trong tâm trí thành một cái gì đó khác.

“Ngươi là đồ sâu bọ đáng khinh mỗi chài con nít,” nàng rít lên.

Cuộn chặt tay, nàng vung nắm đấm. Mấy khớp ngón tay nàng đau buốt khi động vào mũi lão. Máu bắn tung tóe và đầu lão giật ngược ra sau, lão liền đưa tay ôm lấy mặt.

Lão rống lên giận dữ và vung tay tấn công nàng. Keeley cúi xuống nhưng không kịp, cú đấm dội vào gò má. Nàng quay cuồng, ngã xuống giường.

“Đúng nơi của mày đấy,” lão vừa phụt ra vừa tiến tới.

Bỗng cánh cửa bị phá vỡ và mở tung ra khiến lãnh chúa McDonald trợn mắt sợ hãi. Rồi đột nhiên lão bị ném bay qua bên kia, đâm sầm vào tường.

Keeley ngạc nhiên nhìn Caelen bước về phía lão ta, cơn thịnh nộ bao lấy toàn thân anh ta. Ở trên giường, nàng bò lùi ra sau, nhồm lên để theo dõi diễn biến.

Caelen lôi lãnh chúa đứng dậy rồi cho lão một đấm. Chưa bao giờ nàng thấy một người tức giận đến thế. Nếu nàng không can ngăn, Caelen đã giết chết lão khôn kia. Không phải nàng quan tâm đến số phận của lão mà nàng chỉ sợ hậu quả để lại có thể khó lường.

Mặc cơn đau bùng cháy nơi quai hàm và cái ớn lạnh bò khắp cơ thể, nàng chạy về phía Caelen, giữ lấy cánh tay anh ta.

“Caelen, anh phải dừng tay!”

Caelen buông lão lãnh chúa ra và xoay lại, trong mắt tràn ngập vẻ lạnh lùng thịnh nộ.

“Cô bảo vệ hắn ư?”

Nàng lắc đầu, chực trào nước mắt. “Không. Nhưng để lão ta đi đi. Làm ơn. Hãy suy nghĩ về những gì anh làm. Nghĩ đến hậu quả mà xem.”

Keeley đưa mắt nhìn một lượt thân hình eo uột của gã lãnh chúa và rùng mình ghê tởm. Đầu gối run rẩy, nàng đổ sập xuống.

Caelen kịp đỡ lấy và bế nàng lên. Anh sải bước đi ra hành lang, đến phòng Keeley. Không do dự, anh đưa nàng vào trong và nhẹ nhàng đặt nàng lên giường.

“Cô có muốn tôi gọi Maddie hay Christina không?” anh nhẹ nhàng hỏi.

Nàng lắc đầu và ôm lấy quai hàm ê ẩm của mình.

“Tôi sẽ giết hắn,” Caelen tức tối bật ra.

Nàng lặng lẽ lắc đầu, dờ dẩn không biết làm gì hơn Caelen buông tiếng chửi thề rồi quay lại. “Tôi sẽ đi gọi Alaric.”

Ngay tức thì, Keeley lao ra khỏi giường chộp lấy Caelen kéo trở vào và đóng sầm cửa lại. “Không! Anh không thể. Caelen, anh không được hé môi lời nào.”

Caelen kinh ngạc nhìn nàng ngờ vực.

“Hãy suy nghĩ về những gì anh làm,” giọng nàng khàn khàn. “Nếu anh nói với Alaric, anh ấy sẽ nổi cơn thịnh nộ. Alaric đã giận dữ vì chuyện xảy ra nhiều năm trước. Nếu anh kể chuyện này nữa, không thể biết anh ấy sẽ làm gì đâu.”

“Đúng vậy! Không ai chịu nổi kiểu đối xử như thế với phụ nữ,” Caelen gầm gừ. “Hắn ta đáng chết. Đây là một sự sỉ nhục đối với gia tộc McCabe. Ewan sẽ không đời nào để lão được sống.”

“Đó chính là lý do tại sao anh không thể hé môi nửa lời về chuyện đã xảy ra. Mỗi liên minh này quan trọng đối với gia tộc của anh...” Nàng khựng lại và hếch cằm lên. “Quan trọng đối với gia tộc của tôi. Anh nghĩ Alaric sẽ làm gì? Anh ấy không thể xúc phạm cha vợ tương lai. Alaric sắp tiếp nhận vai trò lãnh chúa gia tộc McDonald. Vận mệnh của anh ấy đang mở ra tươi sáng. Nếu biết chuyện khi này, anh ấy sẽ nổi điên và tìm cách trả thù.”

Caelen cào tay vào tóc rồi gằn giọng. “Vậy là cô muốn tôi chẳng làm gì hết à?”

Câu hỏi thốt lên một cách kìm nén, giống như anh sắp bùng nổ.

Keeley ngược đôi mắt dăm lệ. Nàng sắp gục ngã và đến rất gần bờ vực cuồng loạn, chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Caelen thở dài, ngồi xuống giường bên cạnh Keeley. Lưỡng lự, anh thận trọng vòng tay ôm nàng vào lòng.

“Cũng là điều dễ hiểu nếu cô cần khóc,” anh nói cộc lốc.

Nàng vùi mặt vào ngực Caelen và vỡ òa cảm xúc. Nàng khóc nức nở trong khi cậu lúng túng vỗ nhẹ lên lưng nàng. Nước mắt cứ tuôn trào đến khi mắt nàng sưng húp và đầu đau như búa bổ. Sau một hồi, những nức nở chuyển thành tiếng nấc khổ sở.

Rồi nàng ngồi ngay lại, mu bàn tay quệt mũi, sau đó bắt đầu bật cười.

Caelen nhìn nàng bằng ánh mắt đề phòng nhưng Keeley không hề phiền lòng về điều đó. Chắc anh tưởng nàng bị mất trí.

“Tôi đâm lão chảy máu mũi,” nàng nói.

Caelen mỉm cười. “Tôi thấy rất ấn tượng. Cô không phải tay vừa.”

“Tôi còn hích đầu gối vào giữa hai chân lão.”

Caelen nhăn mặt nhưng cũng gật đầu. “Nói riêng cô biết thôi nhé, tôi không nghĩ lão còn có thể gạ gẫm được cô gái nào nữa.”

“Phải vậy chứ,” giọng nàng quyết liệt. “Tuy chúng ta không thể giết lão nhưng thật sự tôi hy vọng lão phải trả giá.”

Caelen cười tủm tỉm.

Nàng thở dài và ngược nhìn anh. “Cảm ơn anh. Tôi xin lỗi đã khóc như mưa làm áo anh ướt hết rồi.”

“Đó là điều tối thiểu tôi có thể làm sau tất cả những gì cô đã làm cho gia tộc của tôi,” anh lặng lẽ nói. “Quả thật lúc đầu tôi không mấy có cảm tình đối với cô. Tôi nghĩ chẳng điều gì tốt đẹp có thể đến với sự mê đắm của Alaric dành cho cô. Nhưng thật tình anh ấy là người đàn ông may mắn nhất. Ngay cả bây giờ khi thật

dễ dàng để phá hỏng cuộc hôn nhân sắp diễn ra của anh ấy với Rionna, cô vẫn chỉ nghĩ cho gia tộc. Cô là một phụ nữ tuyệt vời, Keeley McCabe ạ.”

Lệ lại dâng đầy lên trong mắt nàng. “Ồ, anh phải thôi ngay đi. Tôi cứ bật khóc mỗi khi được gọi bằng họ McCabe.”

Caelen đưa ngón tay nâng cằm nàng lên. “Cô ổn chứ? Lão có làm cô đau lắm không?”

“Tôi gây tổn hại cho lão nhiều hơn lão làm với tôi. Lão chỉ đánh vào hàm tôi một cái đau điếng thôi.”

“Tốt rồi. Giờ cô muốn tôi gọi người nào đến không?”

Trông anh đầy vẻ hy vọng đến mức nàng phải nén nụ cười. “Không. Tôi sẽ ổn thôi. Anh đã làm rất khéo một việc của phụ nữ.”

Cậu quắc mắt càng khiến nàng thêm buồn cười.

“Tôi đùa đấy, nhưng nói nghiêm túc, tôi thật lòng cảm ơn anh. Việc anh đến cứu tôi mang ý nghĩa rất lớn.”

Caelen sa sầm nét mặt. “Tôi thấy bức khi cô nghĩ tôi sẽ bỏ mặc cô đấy.”

Nàng đứng dậy, chao đảo, đầu gối khụy xuống. Caelen chụp lấy cánh tay giúp nàng đứng vững và cau mày dữ tợn.

“Cô vừa trải qua một sự việc quá mức kinh hoàng nên hãy nằm yên, nghỉ ngơi đi.”

“Tôi phải đi xem tình hình của Mairin và đứa trẻ bú mớm thế nào. Tôi cần thực hiện công việc của mình, bằng không sẽ cứ ngồi đây khóc lóc, ỉ ỏi.”

“Chăm sóc Mairin xong, cô phải quay về phòng nghỉ ngơi ngay đấy,” anh nghiêm giọng. “Nếu không, tôi sẽ kể cho Alaric nghe chuyện vừa rồi.”

Nàng cau có không kém cạnh gì Caelen. “Được rồi. Tôi sẽ nghỉ ngơi sau khi thăm nom Mairin.”

Nhìn Keeley ra khỏi phòng, Caelen nhận thấy dáng đi của nàng xiêu vẹo. Nàng thật ngây thơ khi nghĩ anh sẽ không nói ai nghe về chuyện đã xảy ra. Ewan cần biết mình đang chứa chấp một tay hiểm ác trong pháo đài của mình. Chỉ có điều, Caelen sẽ không kể chuyện này với Alaric vì nàng nói đúng. Không gì có thể làm dịu cơn thịnh nộ của Alaric nếu anh biết Gregor tấn công Keeley. Chiến tranh sẽ nổ ra và tất cả mọi thứ mà gia tộc McCabe tạo dựng trong suốt những năm tháng qua đều trở thành vô nghĩa.

Lần đầu tiên anh cảm thấy buồn cho tình cảnh của anh trai mình. Rõ ràng Alaric dành tình cảm sâu đậm cho Keeley, và nàng cũng hết lòng quan tâm đến anh. Việc nàng không thừa dịp phá hoại cuộc hôn nhân của người mình yêu với Rionna đã khiến Caelen dành cho nàng sự tôn trọng sâu sắc.

Không, Alaric không thể biết chuyện khi này, nhưng Caelen có thể theo bảo vệ nàng đến khi gia tộc McDonauld rời khỏi lãnh địa McCabe. Điều đó diễn ra càng sớm càng tốt. Quả thực Caelen không thể nhìn thấy lão khốn kia mà không nghĩ đến khuôn mặt lem luốc nước mắt của Keeley. Và rồi anh lại muốn giết quách hắn đi.

33. Chương 33

“Keeley, mặt em bị sao vậy?” Mairin gặng hỏi.

Keeley chạm vào nơi đau nhói trên quai hàm. “Nhìn ghê lắm không?”

Mairin cau mày. “Có một vết bầm tím. Lúc đầu chị không thấy đến khi em quay ra chỗ sáng. Chuyện gì vậy?”

“Ồ, không có gì hết,” Keeley nhanh nhẩu đáp. “Tại em vụng về. Thật là ngượng quá. Em đi đứng không nhìn ngó gì hết. Cũng may không ai nhìn thấy.”

Mairin có vẻ không mấy tin nhưng không hỏi tiếp chủ đề đó.

“Giờ cho em biết chị cảm thấy thế nào?”

“Mệt nhưng chị cũng thấy khá hơn rồi. Vẫn còn hơi đau nhức nhưng chị rất mong muốn rời khỏi giường.” Cô nhìn Keeley bằng ánh mắt van nài. “Ewan sắp khiến chị phát điên mất. Chị đã nói với anh ấy rằng đến lúc này thì vô số phụ nữ đã rời khỏi giường, nhưng anh ấy không chịu nghe.”

Keeley mỉm cười. “Em không hiểu tại sao đứng dậy tới lui chốc lát để duỗi căng cơ bắp lại có gì không ổn.”

“Chị muốn ngồi bên lò sưởi cho Isabel bú và đã chán ngấy việc nằm trên giường rồi.”

“Ồ, tên bé đó ư? Cái tên đẹp thật.”

Mặt Mairin sáng bừng niềm tự hào và tình yêu thương khi nhìn xuống đứa trẻ nằm kề ngực mẹ ngủ say sưa. “Ừ. Ewan sẽ công bố điều đó khi đức vua đến.”

Keeley nuốt khan và nhìn đi chỗ khác, chú ý đầu vào vuốt thẳng những thứ không cần thiết.

“Đức vua sẽ sớm đến đây ư?”

“Đúng vậy. Ewan đã gửi thư cho đức vua trước khi Isabel ra đời. Ngài muốn dự hôn lễ của Alaric. Chắc không bao lâu nữa sứ giả sẽ báo tin đức vua sắp đến.”

Làm ra vẻ bình thường, Keeley chìa tay ôm đứa bé.

“Để em đặt bé vào nôi rồi đỡ chị sang ngồi trong ghế cạnh lò sưởi nhé. Chị có muốn em giúp chị làm sạch người và thay trang phục mới không?”

“Ồ, thế thì tuyệt quá,” Mairin thốt lên.

Sau khi đặt đứa trẻ vào nôi, Keeley đỡ Mairin ngồi lên mép giường. Nàng cởi trang phục cho Mairin và giúp cô rửa ráy sạch sẽ. Khi Mairin đã mặc vào chiếc áo mới thơm phức, Keeley dốc sức đỡ cô đứng dậy.

“Hết khó chịu rồi,” Mairin hân hoan. “Chị không còn cảm thấy yếu ớt mệt mỏi chút nào.”

“Vợ yêu quý, rõ ràng ta phải cử người canh chừng nàng suốt để đảm bảo nàng ở đúng chỗ của mình,” giọng Ewan vang lên ở cửa.

Mairin giật bắn người, Keeley giữ lấy cô rồi quay sang cau mày với lãnh chúa. “Vào trong hoặc đi ra, đóng cửa lại và nói khê thôi. Đứa bé đang ngủ.”

Ewan không hề vui khi bị người khác ra lệnh, nhưng vẫn làm theo lời Keeley rồi quay lại đứng khoanh tay trước ngực cách Mairin một khoảng.

“Ồ, bỏ cái việc đứng đó quắc mắt đi,” Keeley bực tức kêu lên. “Đỡ cô ấy đến ghế cạnh lò sưởi. Cô ấy muốn thoải mái cho con gái của ngài bú.”

“Cô ấy nên nghỉ ngơi trên giường,” Ewan cộc cằn nói.

Nhưng anh vẫn nhẹ nhàng ôm lấy Mairin và để cô ngồi vào chiếc ghế cách đó không xa. Keeley nhìn ngó xung quanh để đảm bảo trang phục của Mairin kín đáo, rồi nàng bế em bé đến đặt vào vòng tay của Mairin.

“Đừng nhả nhó nữa,” Mairin bắt chước kiểu ra lệnh của Keeley. “Em hoàn toàn khỏe mạnh. Nếu phải ở trên giường thêm một ngày nữa là em sẽ điên đấy.”

“Ta chỉ lo cho nàng thôi,” anh nói. “Tôi muốn nàng và Isabel mạnh khỏe.”

Mairin mỉm cười vỗ nhẹ lên cánh tay của Ewan. “Mẹ con em đều rất khỏe.”

Ewan ngồi ở mép giường nhìn Mairin cho Isabel bú. Về mặt anh hơi ngạc nhiên còn đôi mắt rục lên tình yêu thương. Đó là một cảnh tượng thật xúc động.

“Nàng làm ta suýt quên khuấy chuyện ta đến để báo nàng biết,” Ewan trách móc. “Thấy nàng ra khỏi giường khiến ta đánh mất mục đích của mình.”

Mairin cười toe toét. “Chồng yêu quý ơi, chàng đâu thường xuyên như thế.”

Anh ném cho cô một cái nhìn kìm nén. “Hai ngày nữa đức vua sẽ đến. Sứ giả của ta mang đến cho người tin Isabel chào đời. Ngài vô cùng vui mừng được đến dự lễ cưới của Alaric và sự kiện thiết lập mối liên minh giữa hai gia tộc. Đồng thời, ngài cũng muốn chứng kiến lễ trao quyền thừa kế Neamh Álainn cho con gái chúng ta.”

Keeley tê điếng nhưng vẫn tiếp tục nhiệm vụ thu dọn đồ dơ của Mairin.

“Em không thể cứ ở trên giường khi đức vua đến,” Mairin rên rỉ.

“Nàng không được làm gì quá sức đâu đấy,” Ewan nghiêm giọng.

“Em sẽ không bỏ lỡ đám cưới của Alaric, ngay cả khi phải để chàng bế xuống lầu. Thật kỳ cục khi em cứ phải nằm bẹp dí trên giường hết ngày này sang ngày khác.”

“Chị sẽ không sao nếu chỉ đi xuống lầu trong chốc lát, miễn là những lúc khác chị phải nghỉ ngơi,” Keeley xen vào.

Ewan ném cho Mairin một cái nhìn tự mãn. Còn Mairin quay lại trừng mắt với Keeley. “Phản bạn,” cô thì thầm.

Một tiếng gõ cửa vang lên, Ewan cau mày đứng dậy. Anh mở cửa và liền thấy Rionna McDonald đứng ở hành lang. Keeley cứng đờ và nhìn đi chỗ khác, dù điều đó thật ngu ngốc. Cứ như Rionna không thể nhìn thấy nàng vậy.

“Thứ lỗi cho tôi, lãnh chúa McCabe,” Rionna trình trọng lên tiếng. “Tôi hy vọng được nhìn thấy phu nhân McCabe và em bé, nếu cả hai còn thức để tiếp khách.”

Mairin nhìn Ewan với vẻ bất lực rồi liếc sang Keeley như xin lỗi.

“Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ,” Keeley nói lớn. “Tôi sẽ đến kiểm tra sức khỏe của phu nhân sau.” Nàng cúi chào lãnh chúa McCabe và vội vã lướt qua Rionna.

Rionna chìa tay chạm vào cánh tay của Keeley. “Xin cậu, Keeley. Tổ sẽ nói chuyện với cậu sau nhé.”

Keeley tươi cười rạng rỡ. “Không cần đâu. Không có gì để nói cả. Tổ nghe tin đức vua sẽ đến trong hai ngày nữa. Chúc mừng đám cưới của cậu. Tổ chắc rằng cậu hẳn phải nín thở vì phấn khích.”

Nàng quay lưng nhanh chóng ra hành lang, ánh mắt âu sầu của Rionna theo nàng trên suốt cả đường đi.

Alaric vùng lười gượng theo một đường vòng cung rộng, hất bay tấm khiên của đối thủ. Đây là người thứ tư chàng đánh bại trong vài phút ngắn ngủi và chàng quay phắt lại tìm đối thủ tiếp theo.

Binh lính thận trọng đứng cách xa, không ai mạnh dạn bước lên giao đấu.

Và rồi Caelen tiến ra trước mặt chàng, vùng gươm theo kiểu ngẫu hứng tỏ rõ sự coi thường và thách thức.

“Anh có vẻ hăm hở đánh nhau nhỉ. Thế thì em rất sẵn lòng giúp đỡ anh.”

Alaric cau mày. “Anh không có tâm trạng đùa cợt với em.”

Caelen nhướn mày. “Đùa ư? Cả hai chúng ta đều cùng muốn một điều. Ngừng lãng phí thời gian và hãy giờ gươm lên.”

Không chần chừ tự hỏi tại sao Caelen lại muốn xông vào cuộc đấu, Alaric lao tới và vùng thanh gươm lên. Caelen dễ dàng né tránh, rồi đưa gươm tới đỡ nhát tấn công của Alaric.

Tiếng binh khí va vào nhau loảng xoảng vang dội khắp mặt sân và phải một lát sau tiếng xì xào phấn khích mới dần lên. Binh lính của gia tộc McCabe lẫn gia tộc McDonald ùa ra vây thành vòng tròn xung quanh hai anh em.

Thoạt đầu mọi việc dễ như trở bàn tay đối với Alaric. Chàng tiến lui, tính toán chừng mực từng cú đánh, nhưng Caelen nhanh chóng lộ rõ rằng cậu không có kiên nhẫn cho một cuộc tập trận đơn thuần.

Cơn thịnh nộ bùng lên trong đôi mắt người em út, cậu nghiêng chặt quai hàm đến mức nó bạnh ra theo từng nhát kiếm nhún tới.

Gầm lên một tiếng thể hiện quyết tâm đáp trả xứng đáng, Alaric lao vào trận chiến. Tất cả những thất vọng đau khổ dồn nén mấy tuần qua sôi sục bùng phát và chàng trút hết lên người em trai của mình.

Chàng không cần phải bận tâm bởi bất kể sự việc gì khiến Caelen trở nên giận dữ thì nó cũng đang gia tăng sức mạnh cho cậu. Và cả hai người đàn ông đã trở thành những đấu sĩ hùng hổ.

Trận chiến của họ chẳng mấy chốc trở thành sự kiện để đặt cược, khi mọi người chia phe rồi hò hét cổ vũ át cả tiếng binh khí va đập chan chát và tiếng gầm ghè ầm ĩ của hai đối thủ.

Cách đó không xa, Ewan lặng lẽ theo dõi cuộc đấu. Anh không thử tìm cách can thiệp. Anh không phải gã ngốc. Dù hai người em trai của anh đang sôi máu, anh vẫn tin bọn họ không có ý sát hại lẫn nhau. Nhưng nếu họ tự làm mình bị thương nặng thì lại là chuyện hoàn toàn khác. Anh cũng không định bước vào cuộc xung đột để hứng lấy nguy cơ bị gãy xương hoặc thương tích đầy mình.

Tuy không rõ điều gì khiến Caelen phẫn nộ, nhưng anh sẽ tìm ra.

Giờ đã muộn, hầu hết mọi người trong pháo đài chắc đều đã ngủ say, Keeley nằm trên giường tỉnh táo, nhớ lại những việc xảy ra trong ngày. Thật là một khoảng thời gian mệt mỏi và nàng không chắc mình còn trụ vững trước tình trạng căng thẳng này thêm bao lâu nữa.

Keeley không nghe lời xì xầm bàn tán nào liên quan đến lãnh chúa McDonald, thế nên nàng chỉ có thể đoán rằng Caelen đã giữ lời hứa không kể với ai về việc lão ta tấn công nàng.

Cuộn tay thành nắm đấm, nàng phải cố nguôi ngoai và lọc bỏ cơn giận dữ ra khỏi máu. Nàng tiếc đã không xử lý lão khốn đó đến cùng. Nàng chỉ thấy hài lòng với việc lão không xâm hại được mình và nàng đã có thể tự vệ chứ không tê cứng người vì sợ hãi nữa.

Nàng sẽ nhảy ra cửa sổ trước khi lãnh chúa McDonald hăm hiếp được mình.

Keeley thật muốn hiên ngang đi dọc hành lang đến căn phòng lão hèn hạ kia trốn cả ngày trong đó và cho lão một trận nhừ tử nữa.

Bỗng một tiếng gõ cửa khê khàng vang lên khiến Keeley ngồi bật dậy trên giường. Nàng với lấy áo choàng và vội vã ra mở cửa, lo sợ có điều không ổn với Mairin hoặc đứa bé.

Cửa mở, nàng sững sờ thấy Rionna đứng đó với vẻ mặt bối rối.

“Rionna?”

“Keeley,” Rionna khẽ chào. “Tớ vào được không?”

Keeley bấu chặt cánh cửa đến mức những đốt ngón tay trắng bệch. Nàng không muốn có cuộc chuyện trò này với Rionna. Nàng không muốn nói chuyện với cô nàng này chút nào. Biết chỉ một ngày nữa cô ấy sẽ làm lễ cưới với Alaric là đã quá đủ với nàng rồi.

Nhưng nàng không thể mãi né tránh chuyện này. Tốt hơn hết họ nên có nói chuyện riêng tại nơi không sợ bị nghe lén.

Nàng thả lỏng nắm tay và mở rộng cánh cửa. “Ừ, vào đi.”

Rionna tiến vào và Keeley đóng cửa lại, bước qua ngồi ở mép giường. Nàng sẽ không cho Rionna lợi thế và không để cô biết nàng bối rối thế nào khi cô ghé qua đây.

Rionna chà hai tay vào chiếc quần dành cho nam giới mà cô đang mặc rồi gập ngón tay trong lòng. “Có nhiều điều tớ muốn nói với cậu, Keeley. Bắt đầu từ việc tớ vui mừng khôn xiết khi cậu còn sống và khỏe mạnh. Tớ rất sợ có chuyện khủng khiếp đã xảy ra với cậu.”

Cay đắng dâng trào, Keeley buột miệng thốt ra trước khi kịp uốn lưỡi, “Cậu nói mới lạ lùng làm sao! Tớ đã bị tống ra khỏi nhà và phải tự mình tìm đường sống sót đây.”

Rionna lắc đầu, nỗi đau chất chứa trong đôi mắt ánh sắc vàng. “Không. Không phải một mình.”

Bật dậy khỏi giường, Keeley đứng trên đôi chân run rẩy. “Cậu thậm chí không nhìn người tìm tớ sau khi mẹ cậu qua đời và cậu biết sự thật, Rionna. Cậu biết mà.”

Rionna cúi đầu. “Phải, tớ biết. Tớ luôn biết. Đó là điều khủng khiếp đối với một cô gái khi biết cha mình là con người như thế. Cậu nghĩ tại sao tớ luôn thích chơi đùa bên ngoài tháp chính, tránh xa cha tớ? Tớ thấy cách cha nhìn cậu, Keeley. Tớ biết và đã khinh thường ông ấy vì điều đó.”

Keeley kinh ngạc. Nàng thậm chí không thể phản ứng bởi quá sốc trước những lời của Rionna.

Rionna chìa tay chạm vào cánh tay Keeley. “Xin cậu, hãy ngồi xuống và lắng nghe những gì tớ nói.”

Keeley do dự.

“Đi mà,” Rionna thì thầm.

Keeley sụp xuống giường và Rionna ngồi kế bên, nhưng vẫn giữ khoảng cách giữa cả hai.

Rionna bồn chồn vịn vịn những ngón tay đặt phía trước rồi tập trung ánh mắt vào mảng tường đối diện.

“Tớ suy sụp khi mẹ tớ gán cậu là gái điếm rồi đuổi cậu ra khỏi pháo đài. Tớ biết chuyện xảy ra và đã rất giận dữ vì mẹ đổ lỗi cho cậu. Mẹ tớ là người tự cao và bà sẽ chết mất nếu có người biết được sự thật. Tớ không thể tha thứ cho việc này và đã luôn giận mẹ, cho đến ngày bà qua đời, bởi đã không bảo vệ cậu như bảo vệ tớ. Tớ luôn tự hỏi...”

Rionna hít một hơi thật sâu và nhắm mắt lại. “Tớ luôn tự hỏi mẹ sẽ làm gì nếu đó là tớ. Bà có hét lên rằng tớ là ả điếm không? Hay giả vờ chuyện đó chưa hề xảy ra? Bà có quay lưng với con gái ruột để cứu lấy niềm kiêu hãnh của mình không?”

Keeley nuốt cục nghẹn xuống. Giọng nói của Rionna chất chứa quá nhiều đau đớn và tủi nhục khiến Keeley khao khát được vươn tay ôm lấy bạn mình.

“Mẹ tớ vờ như cậu không tồn tại,” Rionna khổ sở nói tiếp. “Đêm đêm tớ nằm thao thức lo lắng không biết cậu xoay sở thế nào và sống ra sao.”

“Vậy mà cậu chẳng làm gì hay nói gì sau khi mẹ cậu mất,” Keeley chua chát.

Rionna thở dài, khuôn mặt nhăn nhúm nỗi buồn phiền. “Những người đến tìm cậu chữa bệnh, những người luôn đưa cho cậu tiền hoặc thịt nai săn được, đều do tớ cử đến. Đó là cách duy nhất để tớ chắc rằng cậu được chăm sóc và có những gì cần thiết.”

Trong lòng Keeley ứa về những đau buồn đang dâng trào và nàng nắm chặt tay lại để không quy ngã. “Những gì tớ cần là tình yêu thương và sự ủng hộ của cậu, sự ủng hộ của gia tộc. Bị hắt hủi và biết rằng mình không bao giờ được quay về, rằng những người nuôi nấng và yêu thương từ khi mình lọt lòng giờ đã chết, cậu có hiểu cảm giác đó như thế nào không?”

Rionna dè dặt gơ tay nắm lấy tay Keeley, như thể sợ Keeley giật tay đi.

“Tớ không thể để cậu trở về, Keeley.”

Keeley liền ngẩng đầu, bối rối nhìn chằm chằm người chị em của mình. “Tại sao?”

Nỗi nhục nhã ngập đầy trong mắt Rionna và cô nhìn đi chỗ khác, mắt rưng rưng.

“Ông ấy ám ảnh về cậu, Keeley. Ông ấy sẽ không bao giờ để yên cho cậu. Cách duy nhất tớ có thể bảo vệ cậu là đảm bảo cậu ở cách xa cha tớ. Cậu sẽ không bao giờ được an toàn khi ở gần ông ấy.”

Tim Keeley chao đảo. Sự thật trong lời nói của Rionna như một nắm đầm động vào nàng. Nàng đã nhìn thấy sự thèm khát trong ánh mắt của lãnh chúa McDonald. Nàng cảm nhận được ham muốn tột độ của lão. Cứ như chưa hề có những năm tháng đã qua và lão đã chờ đợi rất lâu để có cơ hội tiếp cận nàng.

“Ôi, Rionna,” Keeley khẽ kêu lên.

“Đó là một phần của lý do tớ đồng ý kết hôn với Alaric McCabe,” Rionna tiếp tục. “Nếu cha tớ không còn là lãnh chúa, tớ có thể chào đón cậu quay về nhà. Gia tộc McCabe là những con người danh giá nên Alaric sẽ không bao giờ để cho cha tớ làm hại cậu. Và chúng ta lại có thể là chị em tốt của nhau.”

Mắt Keeley cay xè. Cổ họng nàng nghẹn ngào với những giọt nước mắt chảy ngược vào trong, tim nàng đau nhói cho sự ngây thơ bị tước đoạt của hai thiếu nữ.

“Tớ chưa bao giờ quên cậu, Keeley. Không một ngày nào tớ thôi lo lắng cho cậu. Tớ luôn yêu thương cậu như chị em và tớ biết cậu có lý do để tức giận. Tớ không trách nếu cậu chẳng bao giờ tha thứ cho tớ, nhưng tớ đã làm điều duy nhất có thể để cậu được an toàn.”

Keeley chồm tới kéo Rionna vào vòng tay. Họ ôm chặt lấy nhau đến vài phút, cả hai cùng thút thít. Keeley thậm chí không biết phải nói gì. Nàng đã chất chứa nỗi tổn thương trong lòng quá lâu nhưng giờ nàng mới hiểu ra Rionna cũng phải chịu đựng không kém gì.

“Tớ đã rất lo khi nghe nói cậu đi khỏi nhà,” Rionna nói khi cả hai buông nhau ra. “Sao cậu đến được gia tộc McCabe?”

Mặc cảm tội lỗi lấp đầy tâm trí Keeley. Sao nàng có thể kể với Rionna về tất cả những gì đã xảy ra và về mối tình của nàng với Alaric? Sao nàng có thể làm tổn thương bạn mình khi nói rằng chồng tương lai của cô yêu người khác? Vậy nên, nàng đành nhanh chóng bịa ra một lý do.

“Lãnh chúa McCabe cần gấp một lang y khi phu nhân đến gần ngày sinh nở. Cuộc gặp gỡ diễn ra thật tình cờ, nhưng lãnh chúa đã cho tớ một mái nhà, một nơi trú thân và đó là cơ hội tớ không thể bỏ qua.”

Rionna nhìn Keeley bằng đôi mắt tối sẫm vì lo âu. “Ở đây cậu có hạnh phúc không? Cậu có được đối xử tốt không?”

Keeley mỉm cười nắm lấy tay Rionna. “Có. Tớ sống tốt lắm. Gia tộc McCabe giờ là gia đình của tớ.”

“Tớ rất vui khi cậu sẽ có mặt trong đám cưới của tớ với Alaric,” Rionna nói. “Không có ai tớ thích ở gần hơn là cậu.”

Keeley phải dồn hết quyết tâm để không phản ứng gì trước câu nói vô tư của Rionna.

Tình cảm thôi thúc, Rionna lại ôm siết lấy Keeley. “Tớ không muốn mất cậu lần nữa, Keeley. Hứa với tớ cậu sẽ đến thăm và chăm sóc tớ khi tớ sinh đứa con đầu lòng nhé. Tớ không muốn giữa hai ta lại phải trải qua nhiều năm xa cách nữa.”

Keeley nhắm mắt và ôm chặt Rionna. “Ừ,” nàng rầu rĩ thốt lên. “Tớ hứa.”

34. Chương 34

Từ cửa sổ, Keeley quan sát Alaric cùng Rionna đi dọc theo bờ hồ. Đây không phải cuộc dạo chơi riêng tư của hai người. Gia tộc McCabe cũng như gia tộc McDonald cử người canh gác khi cặp đôi này ở bên nhau.

Tuy thời tiết không thể nói là ấm áp nhưng nhờ nhiệt độ tăng bất thường nên việc ở ngoài trời rất thoải mái và thực tế thì sân trong đang nhộn nhịp chuẩn bị cho lễ cưới.

Tin tức đức vua sắp đến lan truyền khắp vùng cao nguyên và các gia tộc lân cận đã đến dựng trại bên ngoài tường thành của pháo đài McCabe.

Gertie cùng các chị em phụ nữ trong pháo đài lắng xăng bờ hơi tai cổ chuẩn bị đủ thức ăn cho những đoàn khách lũ lượt kéo đến.

Dường như toàn bộ vùng cao nguyên râm ran những đồn đoán. Chiến tranh sắp nổ ra và mỗi một gia tộc đều muốn chắc chắn rằng họ liên minh với phe thắng cuộc.

Đức vua sẽ công khai tác hợp cho nhân duyên giữa Rionna và Alaric, đồng thời yêu cầu các gia tộc lắng giềng thể hiện lòng trung thành. Với việc con gái mới sinh của Ewan được thừa kế mảnh đất Neamh Álainn, gia tộc McCabe sẽ thống lĩnh vùng đất rộng nhất ở Scotland, ngoài khu vực trị vì của đức vua.

Đó sẽ là một ngày đáng nhớ trong nhiều năm sau nữa.

Ánh mắt nàng trôi về phía Alaric đang đứng chăm chú lắng nghe Rionna, dù thật ra trông giống như Rionna đang lên lớp thuyết giảng cho chàng hơn.

Nàng biết định mệnh của Alaric hướng đến những điều vĩ đại. Là lãnh chúa gia tộc McDonald, chàng sẽ sát cánh với Ewan trong việc bảo vệ ngai vàng của đức vua và bảo vệ gia tộc của họ.

Bỗng Alaric ngược lên và cơn gió thổi qua làm bím tóc chàng tung đưa. Những ngón tay nàng cõn lên niềm khao khát được luồn vào mái tóc dày ấy. Ánh mắt họ gặp nhau và nỗi khổ đau hiển hiện trên nét mặt chàng.

Keeley lùi lại, không muốn bất kỳ ai chứng kiến cảnh họ nhìn nhau. Nàng sẽ không làm điều gì khiến Rionna phải bẽ bàng, cho dù trái tim nàng đang vỡ nát thành hàng triệu mảnh.

Tiếng gõ cửa chặn đứng dòng suy nghĩ đang đi theo chiều hướng ủ ê và nàng nhanh chóng ra mở cửa, lòng thầm cảm ơn sự xen ngang này.

Nàng ngạc nhiên thấy Caelen lù lù ngay cửa. Nàng ngó cậu ta trân trân, không nghĩ ra lời gì để thốt lên.

Caelen cũng không có vẻ thoải mái gì hơn trong tình huống này. Anh hắng giọng và cau mày lại. “Tôi nghĩ cô có thể thích... có nghĩa là, tôi nghĩ cô có thể không muốn xuống ăn tối mà không có ai đi cùng.”

Nàng nhướn mày. “Anh đang đề nghị được giúp đỡ tôi ư?”

Caelen càng nhíu mày hơn. “Đúng vậy. Tôi biết bên dưới đông đúc và toàn nói về hôn lễ ngày mai của Alaric. Nhưng tôi không nghĩ cô nên trốn trong phòng một mình cả buổi tối.”

Nét mặt dịu lại, nàng mỉm cười với anh.

“Vì Chúa, đừng có khóc đấy,” anh cầu nhàu.

Nàng ráng nhịn cười. “Tôi rất vui được anh hộ tống.”

Caelen chìa cánh tay và nhìn chăm chăm vào nàng.

Bữa tối ồn ào náo nhiệt kéo dài đến tận đêm. Chiếc bàn cao chật kín các lãnh chúa của những gia tộc láng giềng, tất cả thi nhau giành lấy thiện cảm của đức vua.

Rionna trông chán nản, bồn chồn khi ngồi giữa Alaric và cha mình. Mairin có vẻ muốn bật ngựa bất cứ lúc nào, cho đến khi Ewan vòng tay kéo cô vào lòng, rõ ràng là anh không quan tâm đến khuôn phép.

Caelen ngồi cạnh Keeley và lặng lẽ quan sát khung cảnh huyền ảo xung quanh. Dù không nói nhiều nhưng anh cũng hơn một lần nghiêng sang hỏi Keeley ăn uống được không.

Sự quan tâm của anh khiến nàng cảm động. Ẩn dưới bộ dạng hay cáu kỉnh của Caelen là một người đàn ông đầy phẩm giá và hết mực trung thành. Nàng không biết điều gì đã biến anh thành một người hay che giấu tình cảm của bản thân như vậy, nhưng rõ ràng một khi giành được sự quý mến của Caelen, anh sẽ quan tâm hết lòng hết dạ.

“Tôi lo bữa tối nay là quá sức đối với Mairin,” Keeley thì thầm với Caelen. “Chị ấy sẽ không chịu thừa nhận mình mệt mỏi vì muốn ở cạnh chồng, nhất là khi có đức vua ở đây.”

Caelen nhìn về hướng Mairin và cau mày.

“Lẽ ra Ewan phải bảo chị ấy về nghỉ cách đây một giờ rồi.”

“Chắc tôi có thể xen vào nói rằng em bé cần chị ấy.”

“Tôi sẽ đi với cả hai để Ewan không phải rời bàn tiệc,” Caelen nói chắc nịch.

Keeley mỉm cười. “Tôi rất vui vì có anh hộ tống.”

“Lão sẽ không có cơ hội ở một mình với cô nữa,” Caelen vừa tuyên bố vừa nhìn thẳng vào lãnh chúa McDonald.

Keeley đứng lên mà không liếc về phía lãnh chúa McDonald, dù nàng có nhìn Rionna và khẽ nở nụ cười. Ánh mắt nàng hơi lướt sang Alaric nhưng lại nhanh chóng quay đi, sợ vẻ mặt sẽ phản bội chính mình.

Caelen đưa nàng đến đầu bàn và Keeley nhún gối chào đức vua trước khi hướng sự chú ý sang lãnh chúa McCabe.

“Tôi sẽ đưa phu nhân McCabe lên lầu nếu ngài cho phép. Tôi lo phu nhân mất sức quá nhiều khi vừa sinh xong không bao lâu.”

Ewan trao cho nàng ánh mắt biết ơn rồi đứng dậy đỡ vợ rời ghế. Ngay đến Mairin cũng tỏ vẻ cảm kích khi bước đến vịn vào cánh tay giơ ra của Caelen.

Keeley sắp quay đi thì đức vua giơ tay ngăn lại. Keeley lạnh cứng người, không biết phải làm gì. Nàng xen ngang như thế có phải là mạo phạm không?

“Ewan nói với ta cô là lang y chăm sóc cho cháu gái ta trong thời gian mang thai và lúc sinh nở.”

“Dạ vâng, thưa bệ hạ.”

Nàng run rẩy đáp lại, không biết lời lẽ mình có đủ dễ hiểu hay chưa.

“Anh ta còn nói cô rất mát tay và cũng đã cứu mạng Alaric McCabe.”

Keeley gật đầu, cảm giác khó chịu ngày càng tăng khi nhiều người ngừng ăn để lắng nghe những lời của đức vua.

“Gia tộc McCabe thật may mắn khi có cô. Nếu Ewan không phải là một trợ thủ đắc lực thì ta đã đưa cô về chăm sóc riêng cho ta.”

Nàng mở to mắt, nuốt khan. “Xin... Xin tạ ơn bệ hạ. Thật là một vinh dự to lớn khi được nghe Người nói như thế.”

Đức vua giơ tay cho phép nàng lui. “Đi đi. Cháu gái của ta cần được nghỉ ngơi. Ta giao phó cho cô nhiệm vụ trông nom sức khỏe của cháu gái ta và đứa bé mới sinh.”

Keeley nhún gối chào lần nữa, thấy mừng khi không bị vấp và tự làm xấu mặt mình. Sau đó, nàng vội vã theo sau Caelen và Mairin đi về phía cầu thang.

“Em ăn uống được không?” Mairin hỏi Keeley khi chỉ còn lại hai người trong phòng.

Keeley tròn mắt. “Chị mới là người khiến em lo lắng. Lúc ăn tối, trông chị như kiệt sức đến nơi.”

Mairin nhăn mặt. “Ừ, đúng thế, chị rất biết ơn khi được em cứu nguy.”

Cô ngồi xuống rồi Keeley nhận đứa bé từ tay bà vú, trao cho cô. Mairin cho bà vú lui đi rồi hướng sự chú ý về lại Keeley.

“Em ổn chứ? Chị biết điều này không hề dễ dàng đối với em.”

Keeley gượng mím cười. “Em ổn. Thật đấy. Em đã có dịp nói chuyện với Rionna. Cô ấy cũng phải chịu đựng nhiều như em trong suốt những năm qua. Em coi Riona như chị em ruột và không muốn cô ấy phải chịu đựng đau đớn thêm nữa.”

“Vậy nên em sẽ chịu đựng thay,” Mairin hạ giọng.

Keeley thở dài. “Em muốn cả cô ấy và Alaric đều được hạnh phúc. Em tin cô ấy có thể mang đến điều đó cho chàng. Riona là người tốt. Cô ấy sẽ trung thành với Alaric. Cô ấy sẽ sinh cho chàng những đứa con khỏe mạnh và là người bạn đời xứng đáng với một lãnh chúa.”

“Em cũng vậy, Keeley à,” Mairin lặng lẽ nói.

Keeley cười buồn “Có thể một ngày nào đó em sẽ tìm được một lãnh chúa cho riêng mình.” Nhưng ngay cả khi nói ra, nàng cũng biết không ai có thể thay thế hình bóng của Alaric trong trái tim mình.

“Ở lại với chị đi,” Mairin mời mọc. “Ewan đêm nay sẽ thức khuya và chắc tới khi trời sáng mới trở lại.”

Keeley đồng ý vì không chịu nổi ý nghĩ sẽ cô đơn lạnh lẽo trong phòng. Không hiểu sao ở cùng những người bạn tốt giúp nàng vui bớt phần nào nỗi đau trong tim và thấy không quá khó để nở nụ cười.

Tiếng gõ cửa khe khẽ làm Keeley thức giấc. Nàng dụi mắt rồi chớp mi bối rối. Trời còn chưa sáng. Nàng chỉ vừa mới chớp mắt sau khi ở lại với Mairin gần cả đêm.

Hy vọng không có gì bất ổn, nàng lặn ra khỏi giường và đến mở hé cửa.

Thấy Caelen đứng bên ngoài, nàng đẩy cửa rộng ra.

“Caelen? Có gì không ổn à?”

Anh đặt một ngón tay lên môi, sau đó nghiêng người tới trước. “Alaric kêu tôi đến tìm cô. Anh ấy muốn gặp cô nhưng không dám đánh liều đến đây.”

Keeley nuốt khan. “Ở đâu?”

“Mặc đồ ấm vào. Anh ấy xuống chỗ bờ hồ nơi Crispin hay chơi ném đá.”

“Đợi tôi một lát. Tôi sẽ xong ngay.”

Nàng vội vàng thay đồ và trở ra nơi Caelen đang đợi. Nửa đường xuống cầu thang, nàng dừng lại nhíu mày.

“Anh có nhận ra rằng nếu ai đó nhìn thấy chúng ta, họ sẽ cho là anh và tôi — chúng ta — là...”

“Phải,” Caelen lặng lẽ đáp. “Tôi biết điều đó.”

Keeley cắn môi, tiếp tục đi xuống cầu thang. Caelen đi bên cạnh che chở nàng khi họ đã ra khỏi tháp chính và tiến về phía hồ nước trong bóng tối. Họ bước vào lùm cây nhỏ và ra đến bờ hồ, nơi có vài tảng đá nhô ra khỏi bờ.

“Cảm ơn em, Caelen,” Alaric bước đến và lên tiếng.

“Em sẽ đợi Keeley trong lùm cây,” Caelen vừa nói vừa rời đi.

Keeley bồn chồn quay sang Alaric. Cảm giác như đã lâu lắm rồi kể từ lần họ gặp nhau. Kể từ lần họ chạm vào nhau hay trao nhau nụ hôn.

Alaric nắm tay nàng, nhẹ nhàng siết lấy trong tay mình. “Đêm nay ta phải gặp nàng. Thêm một lần trước khi ta tuyên thệ trong hôn lễ ngày mai. Một khi đã thề thốt, ta sẽ không bao giờ nuốt lời. Ta không phản bội vợ hay gia tộc của mình.”

Nước mắt lưng tròng, Keeley nhìn chăm chú người đàn ông nàng yêu hơn cả mạng sống. “Vâng, em biết điều đó.”

Đưa tay nàng lên môi mình, Alaric run rẩy đặt lên đó một nụ hôn. “Ta muốn nàng biết rằng ta yêu nàng, Keeley McCabe. Ta sẽ luôn yêu nàng. Ta muốn nàng tìm thấy hạnh phúc, tìm thấy người đàn ông sẽ yêu nàng như ta đã yêu và cho nàng một mái ấm gia đình mà nàng xứng đáng có được.”

Nước mắt tuôn không ngừng trên má Keeley. “Em cũng muốn chàng được hạnh phúc, Alaric. Rionna là một cô gái tốt. Cô ấy sẽ là một người vợ tốt. Hãy cố yêu thương cô ấy. Cô ấy xứng đáng được yêu thương.”

Alaric kéo Keeley vào lòng, ôm ghì lấy thật chặt rồi tựa đầu mình lên đầu nàng. “Ta sẽ làm bất cứ điều gì nàng yêu cầu, Keeley.”

“Vậy hãy hạnh phúc nhé,” nàng thì thầm. “Nhớ về em với sự yêu mến. Em sẽ không bao giờ quên khoảng thời gian chúng ta bên nhau. Em sẽ luôn giữ nó trong tim. Chàng là một người đàn ông tuyệt vời và là một chiến binh kiêu hãnh. Gia tộc McDonald sẽ thêm lớn mạnh khi có chàng làm lãnh chúa.”

Alaric từ từ buông nàng ra và Keeley biết đã đến lúc phải để chàng ra đi. Ngực nàng quặn thắt đến mức từng hơi thở đều đau đớn. Nàng tỏ ra cứng rắn, quyết định sẽ dũng cảm và đường hoàng chịu đựng cảnh chia ly. Alaric xứng đáng được thế. Điều cuối cùng chàng cần không phải là một cô người yêu cũ khóc lóc thấm thiết vào đêm trước ngày chàng cưới người khác.

Nàng đưa tay chạm vào mặt chàng, lần theo những đường nét từ quai hàm rắn rỏi đến các góc cạnh của xương gò má.

“Sống thật khỏe mạnh và hạnh phúc nhé, tình yêu của em.”

Chàng chụp lấy tay nàng, hôn vào lòng bàn tay ấy. Khi nàng rút tay lại, nó ướt đầm nước mắt của chàng. Điều này vượt quá sức chịu đựng, khi mà người chiến binh của nàng đau buồn cho những gì sẽ không bao giờ có được trong tay.

Nàng quay lưng bước nhanh về phía khu rừng “Caelen,” nàng gọi khẽ.

“Tôi đây,” anh vừa nói vừa bước ra khỏi bóng tối.

“Làm ơn đưa tôi về,” nàng ráng nói bằng giọng đều đều.

Caelen nắm tay nàng, đưa về pháo đài. Mỗi một bước chân in vào tim nàng nỗi đau đến mức tưởng chừng có thể chết đi.

Họ quay về tháp chính trong im lặng. Caelen hộ tống nàng lên phòng rồi mở cửa. Nàng cứ đứng đó một lúc lâu, chết lặng và không chắc có thể đi nổi một quãng ngắn đến giường không nữa.

“Cô ổn chứ?” Caelen khẽ hỏi.

Thấy Keeley không trả lời, anh liền dẫn nàng vào phòng và đóng cửa lại, sau đó vòng tay ôm nàng thật chặt.

“Nào, nào, cô gái. Khóc đi nếu cô muốn. Không ai nghe thấy trừ tôi đâu.”

Nàng gục mặt vào ngực anh khi những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài

35. Chương 35

“Keeley, chị phải nhanh lên! Linh mục sắp làm lễ cho em cùng Cormac trong đại sảnh trước khi làm lễ cho Alaric và Rionna ngoài sân vào lúc trưa,” Christina hối thúc.

Keeley dụi mắt xua đi phần nào sự mệt mỏi, hy vọng mắt mình không đỏ hay sưng vù. Nàng đã không hề chớp mắt sau cuộc gặp gỡ với Alaric và thật tình chẳng hề muốn rời khỏi phòng.

Nhưng nàng không muốn làm Christina mất vui. Cô nàng cực kỳ háo hức về đám cưới với Cormac đến mức sắp nhảy bật ra khỏi chiếc váy được may rất đẹp do Maddie và Bertha gửi tặng.

Keeley nhìn Christina rồi mỉm cười. “Trông em đẹp lắm.”

Thật vậy. Khuôn mặt Christina ngời ngời hạnh phúc và hai má ửng hồng. Cô ấy không ngừng mỉm cười suốt cả buổi sáng.

“Cảm ơn chị,” Christina nói. “Giờ thì nhanh lên! Em không muốn để Cormac chờ đợi.”

Christina nắm lấy tay Keeley và lôi về phía cầu thang. Keeley đã thay sẵn trang phục, thậm chí đã cuốn tóc để dự lễ. Nàng không muốn có ai biết rằng nàng đang chết ở trong lòng.

Quả thật, Cormac đang chờ Christina và sự nhẹ nhõm tràn qua khuôn mặt anh ta khi cô nàng bước vào phòng khiến Keeley mỉm cười. Ewan đứng làm người chứng kiến cho Cormac, còn Christina kéo Keeley theo.

“Chị Mairin đang nghỉ ngơi trước khi lễ cưới của Alaric và Rionna diễn ra nên em muốn chị đại diện cho em,” Christina thì thầm.

Keeley siết chặt tay cô gái. “Tất nhiên rồi.”

Christina bẽn lễn đến gần Cormac và khuôn mặt người lính sáng bừng lên khi nắm lấy tay cô. Họ quay sang vị linh mục để trao nhau lời thề. Keeley lắng nghe những lời thiêng liêng gắn kết họ thành vợ chồng. Tình yêu họ dành cho nhau hiển hiện trong ánh mắt dán chặt không rời. Không ai khác tồn tại xen giữa cặp đôi này.

Khi cuối cùng Cormac nghiêng người hôn Christina, cả sảnh vỡ òa tiếng reo mừng. Sắc hồng bừng lên trên má Christina khi cả hai quay lại đối diện với những người đang tụ tập theo dõi.

Keeley thoáng ngập ngừng khi để Christina và Cormac bước vào vòng người chờ đợi chúc mừng họ, rồi nàng men theo bên ngoài đám đông, định trở về phòng mình.

“Keeley, ta muốn nói vài lời,” Ewan lên tiếng khi cô đi ngang qua.

Anh ra hiệu cho nàng vào một góc phía sau đại sảnh.

Nàng nhìn Ewan bằng ánh mắt dò hỏi, chờ đợi.

“Caelen nói với ta về chuyện xảy ra giữa cô và lãnh chúa McDonald.”

Keeley tê điếng. “Anh ấy không nên làm vậy mới phải.”

“Không, cậu ấy nên làm thế. Ta rất tiếc khi việc đó xảy ra. Ta kinh hoàng khi một người nằm trong sự bảo vệ của ta lại bị đối xử như thế. Lãnh chúa McDonald sẽ không bao giờ được chào đón ở pháo đài của ta lần nữa.”

Keeley gật đầu. “Cảm ơn ngài.”

“Ta cũng muốn cảm ơn cô đã không đeo bám Alaric,” giọng anh nghiêm túc. “Ta biết cậu ấy rất quan tâm đến cô. Nhưng cuộc hôn nhân này rất quan trọng. Caelen bảo rằng cô van nài cậu ấy không kể với Alaric bởi vì cô biết điều đó có thể hủy hoại mối liên minh giữa các gia tộc của chúng ta.”

Keeley nuốt khan và gật đầu.

“Cô thật có dũng khí. Ta chưa từng biết một thiếu nữ nào lại có dũng khí đến như vậy. Cô đã trở thành người thân thiết của vợ ta - không, của cả gia tộc. Nếu có bất cứ điều gì ta có thể làm để đảm bảo rằng cô sống hạnh phúc ở đây thì cô hãy mạnh dạn nói ra.”

“Tôi rất biết ơn và tự hào khi được gọi gia tộc McCabe là gia tộc của mình,” nàng đáp lại.

Ewan mỉm cười. “Giờ cô có thể đi. Ta không giữ cô lâu thêm nữa.”

Keeley nhún gối chào và vội vã rời khỏi góc phòng, hướng ra phía sân. Nàng len qua đám đông, đi tới sườn đồi có thể nhìn thấy nơi cử hành hôn lễ của Alaric và Rionna.

Kéo khăn choàng chặt hơn quanh người để ngăn cái lạnh, nàng ngồi xuống một đám cỏ úa bị tuyết vùi lấp lâu ngày.

Ngọn gió trong lành đổ dành nàng, làm tê liệt một phần nỗi đau vẫn cào xé trong ngực. Mặt trời rực rỡ bên trên sưởi ấm khuôn mặt và bờ vai nàng. Thật là một ngày hoàn hảo để tổ chức đám cưới. Tiết trời như thể đã vào xuân. Dấu hiệu cho thấy đây là ngày được Chúa ban phước lành.

Toàn bộ pháo đài náo nức không khí trong ngóng. Cờ hiệu từ hàng chục gia tộc khác nhau bay phấp phới trong gió bên ngoài tường thành. Những cuộc vui nho nhỏ trong các gia tộc tràn ngập khắp nơi và nàng có thể nghe thấy nhạc công đang tấu những giai điệu tươi vui.

Hôm nay mọi ánh mắt sẽ hướng về Alaric và Rionna. Keeley mỉm cười nhớ lại khi nàng cùng Rionna còn bé đã mơ mộng về chàng bạch mã hoàng tử và ngày trọng đại của đời mình. Rionna xứng đáng có giấc mơ trở thành sự thật và Alaric sẽ là một người chồng tuyệt vời.

Miên man chìm đắm trong những suy nghĩ nên nàng không nhận thấy tất cả mọi người đã bắt đầu tập hợp lại trong sân. Chỗ này cách không quá xa nên nàng có thể nhìn thấy mọi diễn biến của buổi lễ.

Nàng nín thở khi Alaric sai bước ra trong bộ lễ phục sang trọng. Chàng mặc chiếc áo chùng nhung xanh dương và trên đường viền trang trí gia huy của gia tộc McCabe. Tóc để qua vai và những ngọn tóc phất phơ trong gió tạo cho chàng một vẻ đẹp phong trần.

Chàng vào vị trí cạnh linh mục và chờ đợi Rionna xuất hiện. Một lát sau, Rionna bước vào sân. Keeley cảm thấy lòng dâng lên một niềm tự hào trước vẻ đẹp của bạn mình. Cô tỏa sáng như triệu vàng thái dương. Mái tóc vàng bồng lên trong ánh nắng lấp lánh. Chiếc váy được may tỉ mỉ công phu và cần hai cô gái đi phía sau nâng hai bên đuôi váy. Trông cô thật quyền quý. Tất cả mọi thứ đều như một nữ hoàng.

Khi Rionna chỉ còn cách vài bước, Alaric hướng mắt lên chỗ Keeley. Chàng nhìn chăm chăm một lúc lâu và nàng biết chàng đã nhìn thấy mình trên sườn đồi. Nàng từ tốn đưa các ngón tay lên môi rồi cuộn tay lại chạm vào trái tim.

Alaric khéo léo giơ tay lên không để ai nhận thấy và xòe các ngón tay đặt lên ngực trái rồi nhìn trở về phía Rionna đang tiến đến.

Khi chàng nắm lấy tay Rionna và họ quay sang đối diện với vị linh mục, tim Keeley bị bóp nghẹt. Tới lúc rồi. Chỉ trong chốc lát nữa thôi, Alaric sẽ kết hôn với người khác và nàng vĩnh viễn mất chàng.

Mười hai chiếc trống xếp ở hai bên Alaric và Rionna bắt đầu được gõ nhịp, báo hiệu hôn lễ sắp được cử hành. Âm thanh hòa quyện trong không khí và vang vọng khắp vùng.

Một chuyển động đập vào mắt Keeley và nàng cau mày, chồm về trước để tập trung vào dáng người nằm trên bức tường đá phía sau đám đông quan khách.

Anh ta định làm gì? Anh ta có thể đang làm gì?

Mặt trời rơi vào thứ gì đó trong tay người kia và phản chiếu, một tia sáng lóe lên nhanh chóng, nhưng cũng đủ để Keeley nhìn thấy cái nỏ nằm gọn trong tay anh ta.

Nàng bật dậy, hét lên thật to. Nhưng tiếng trống tiếp tục rền vang, dồn dập và inh ỏi hơn. Keeley hét lên nhưng âm thanh đó bị gió cuốn đi, rồi nàng bắt đầu chạy. Chắc chắn sẽ không bao giờ kịp. Nàng thậm chí còn không biết mục tiêu là ai. Đức vua hiện diện tại đó. Ewan và Mairin cũng đều có mặt.

Tất cả những gì nàng biết là phải cảnh báo mọi người trước khi quá muộn.

Tiếng trống dội vang trong tai Alaric. Theo từng nhịp trống, sự sợ hãi trong tim càng tăng lên đến khi chàng chỉ còn biết hít thở.

Chàng nhìn xuống bàn tay của Rionna đang đan vào tay mình rồi ngược lên ngắm vẻ đẹp của cô dâu. Quả thật, cô rất xinh đẹp. Cô sẽ là một người vợ tốt, sẽ sinh cho chàng đàn con kháu khỉnh. Rionna sẽ càng làm chàng thêm nở mày nở mặt khi chàng đảm nhận vai trò lãnh đạo gia tộc của cô.

Sau đó, Alaric nhìn sang anh trai mình đang đứng giữa Mairin và đức vua. Anh đã hy sinh quá nhiều trong những năm qua để đảm bảo sự sống còn cho gia tộc của họ. Sao chàng lại không thể làm điều tương tự?

Chàng nhắm mắt. Ôi, Chúa ơi, chàng không thể làm việc này. Chàng không thể hoàn thành sứ mệnh này.

Tiếng trống ngưng đột ngột và không gian bị bao trùm bởi sự im ắng đến kinh ngạc. Rồi chàng nghe thấy tiếng thét. Tiếng thét gọi tên chàng.

Rionna giật mình nhìn quanh. Đúng lúc Keeley ngã vào vòng tay chàng. Đôi mắt nàng mở to với sự choáng váng và đau đớn. Miệng há ra rồi ngậm lại, nàng thở dốc, khuôn mặt trắng bệch.

Trong phút chốc Alaric không hiểu chuyện gì đã xảy ra mà chỉ nghe thấy những tiếng hét kinh hoàng phía sau Keeley. Chàng nghe âm thanh không thể nhầm lẫn của những thanh gươm được rút ra và tiếng hò hét vang dậy.

Nhưng tất cả những gì chàng thấy được là vẻ mặt quẫn quai đau đớn của Keeley khi chàng ôm nàng trong lòng. Rồi lúc nàng rũ xuống, chàng thấy một mũi tên nhô ra từ sau lưng nàng và chàng đã hiểu ra. Nhận thức được về việc nàng đã làm, chàng rụng rời tay chân, sụp xuống đất áp chặt nàng vào ngực.

“Keeley, không! Không! Sao nàng lại làm vậy? Ôi, lạy Chúa, Keeley, không. Không. Không.”

Những lời chàng thốt ra nức nở như khóc than. Chàng không quan tâm. Chàng bắt chấp sĩ diện. Không xấu hổ. Gương mặt nàng tái mét, ánh mắt như sắp rời bỏ thể gian. Chàng biết vậy sau vô số lần nhìn thấy nó trên khuôn mặt của các chiến binh ngã xuống trong lúc giao tranh ác liệt.

Rionna thụp xuống bên cạnh chàng, khuôn mặt cũng xám xịt như mặt Keeley. “Keeley?” cô khẽ gọi bằng giọng run run chứa đựng trọn vẹn chính nỗi sợ hãi đang bóp nghẹt Alaric.

Xung quanh họ náo loạn, ầm ĩ những tiếng la hét và triệu tập binh lính. Ewan đưa đức vua cùng Mairin vào nơi an toàn. Caelen cùng Gannon chắn giữ phía trước mặt Alaric, tay lăm lăm thanh gươm sẵn sàng đánh bại bất kỳ mối đe dọa nào ập tới.

“Keeley, đừng bỏ ta, tình yêu của ta,” Alaric thì thầm. “Chờ nhé. Ta sẽ chăm sóc nàng. Giống như nàng đã làm cho ta.”

Môi nàng run run nở nụ cười, khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn. “Đáng mà. Chàng có số mệnh trở thành một người vĩ đại. Em không thể...” Nàng dừng lại khi một cơn đau tràn khắp cơ thể. “Em không thể để chàng mất mạng vào hôm nay.”

Alaric vuốt tóc vương trên má nàng và nhẹ nhàng đu đưa vỗ về. Chàng nhìn sâu vào mắt nàng, dõi theo bóng tối đang lớn dần theo từng hơi thở nấc quãng.

Chàng ôm lấy khuôn mặt Keeley, buộc nàng nhìn mình. Sau đó, chàng đan tay vào tay nàng cho đến khi hai bàn tay của họ siết lấy nhau thật chặt.

“Ta, Alaric McCabe, kết hôn cùng nàng, Keeley McDonald McCabe. Ta lấy nàng làm vợ cho đến khi chúng ta trút hơi thở cuối cùng, cho đến khi linh hồn của chúng ta được đoàn tụ vào kiếp sau.”

Sự bất ngờ thoáng hiện lên trong mắt, đôi môi nàng hé mở nhưng không thốt nên lời.

“Nói đi, Keeley. Đáp lại những gì ta đã bày tỏ với nàng. Kết hôn với ta ngay tại đây và ngay bây giờ trước sự chứng kiến của tất cả mọi người. Ta yêu nàng.”

Một giọt nước mắt lăn dài trên má nàng. Nhắm mắt như để tập trung sức lực rồi nàng mở mắt, lấy lại sự quả quyết rục lên từ sâu trong ánh nhìn.

“Em, Keeley McDonald, giờ mang họ McCabe, kết hôn cùng chàng, Alaric McCabe. Em lấy chàng làm chồng mãi mãi và muôn thuở cho đến khi em trút hơi thở cuối cùng.”

Giọng nói của nàng yếu đi theo từng hơi thở trút ra, nhưng lời thề nguyện đã được hoàn tất. Họ đã kết hôn trước mặt hàng trăm người. Nàng đã là vợ của chàng. Nàng mãi thuộc về chàng chừng nào Chúa trời còn thấy nàng xứng đáng được ban cho một món quà quý giá đến vậy.

Alaric cúi xuống hôn trán Keeley, kìm nén tiếng khóc đau đớn muốn bật lên từ cổ họng.

“Ta yêu nàng,” chàng thì thầm. “Đừng bỏ ta, Keeley. Chỉ ít cũng không phải bây giờ, khi ta vừa lấy hết can đảm để làm những gì nên làm.”

“Alaric.”

Giọng nói nhẹ nhàng của Rionna vang lên.

Chàng ngược nhìn người vợ hụt của mình và không thấy sự sửng sốt hay kinh hãi nào. Không có vẻ chỉ trích hay oán giận. Chàng chỉ thấy một nỗi đau buồn, xót xa khi nước mắt của Riona cũng đang không ngừng trào tuôn trên má.

“Chúng ta phải đưa cô ấy vào bên trong. Chúng ta phải giúp cô ấy.”

Alaric bế Keeley và đứng dậy. Mũi tên nhô ra từ sau lưng như một sự nhắc nhở rõ ràng về những gì nàng đã hy sinh cho chàng.

“Alaric, lỗi này,” Ewan nói to. “Đưa cô ấy vào trong để anh xem xét vết thương.”

Thế giới nghiêng ngả xung quanh. Mọi thứ di chuyển chậm chạp như thể thời gian ngưng đọng. Caelen và Gannon giục chàng tiến tới, lưỡi gươm của họ tạo thành một hàng rào bảo vệ cho chàng và những người ở gần.

Tại Alaric lòng bùng không thể nghe thấy những giọng nói xung quanh. Chàng lao đảo đi về phía tháp chính trong khi máu của Keeley nhỏ giọt xuống mặt đất dưới chân.

Chàng nhắm mắt cầu nguyện. Xin Chúa đừng mang cô ấy đi xa rời con. Không phải lúc này. Đừng là quá muộn để con có thể làm điều đúng đắn. Hãy cho con cơ hội sửa đổi.

36. Chương 36

Phòng của Keeley đầy ắp người khi Alaric bế nàng vào. Ewan đứng bên giường, vẻ mặt ảm đạm. Mairin và Maddie ở chân giường, mắt đỏ hoe vì khóc. Cormac đứng một bên đang an ủi Christina, còn Gannon và Caelen canh gác ở cửa với cặp mắt đăm đăm sát khí.

Alaric đặt nàng xuống giường, cẩn thận để nàng nằm nghiêng cho mũi tên không thể đâm sâu thêm vào cơ thể. Chàng ngược nhìn anh trai, ngực quặn thắt nỗi đau đớn và lo sợ.

“Anh có thể giúp cô ấy không? Anh có thể chữa lành không, Ewan?”

Ewan quỳ xuống cạnh bên giường để tầm mắt anh ngang với mũi tên. “Anh sẽ cố gắng, Alaric, nhưng em phải biết là tình hình không khả quan. Mũi tên cắm sâu vào cơ thể cô ấy. Nó có thể trúng vào chỗ hiểm.”

Mặc dù thật muốn gào thét, oán trách cho số phận trở trêu nhưng chàng nhắm mắt, tìm cách kiểm soát cơn cuồng nộ sắp lấn át hết lý trí. Ngay lúc này, nàng cần một Alaric bình tĩnh, sáng suốt chứ chẳng cần đến một tên quân trí, chỉ biết dùng dằng nỗi giận.

“Anh cần lấy đầu mũi tên ra khỏi người cô ấy,” giọng Ewan dứt khoát. “Đó là cách duy nhất.”

Sự ồn ào ngoài cửa khiến Alaric ngẩng đầu lên. Đã trút bỏ chiếc váy cưới lộng lẫy, Rionna hiện đang bị Caelen chặn lại và cô tỏ vẻ rất không hài lòng.

“Cho tôi vào,” cô khẳng khái. “Cô ấy là bạn của tôi. Tôi sẽ giúp ích.”

“Cho cô ấy vào đi,” Alaric cất giọng khàn khàn. Chàng liếc nhìn Rionna vội vã đến bên giường của Keeley. “Cô có thể giúp cô ấy không? Cô có khả năng chữa trị gì không?”

“Không nhiều, nhưng tôi có bàn tay vững vàng và thể trạng mạnh mẽ. Tôi sẽ không ngắt xiủ khi nhìn thấy máu. Và tôi cam đoan rằng cô ấy sẽ không chết đâu.”

“Để cô ấy ở lại đi. Cô ấy có thể giúp ta,” Ewan lên tiếng rồi nhìn về hướng của Caelen. “Đưa cậu ta đi đi. Đây không phải lúc cậu ta nên có mặt.”

Trong giây lát, Alaric không hề nhận ra anh trai đang nói về mình. Chỉ đến khi Gannon và Caelen đến chạm vào cánh tay chàng, Alaric mới hiểu ra họ định đưa mình ra ngoài.

Chàng thụt lùi, rút gươm ra chìa vào em trai mình. “Anh sẽ giết chết người nào tìm cách tách anh ra khỏi cô ấy. Anh sẽ không rời cô ấy.”

“Alaric, biết điều một chút đi,” Ewan ra lệnh. “Hãy rời khỏi nơi này. Em chỉ gây cản trở thôi.”

“Em không đi,” Alaric gầm lên.

“Alaric, xin em,” Mairin vừa nói vừa lao đến. Cô né mũi gươm và dịu dàng đặt một bàn tay lên ngực chàng. “Đi với chị nào. Chị biết em yêu Keeley. Cô ấy cũng biết điều đó mà. Vậy hãy để Ewan cố gắng cứu sống cô ấy đi. Em không giúp ích gì cho Keeley khi cứ đứng bên cạnh giường như thế. Sẽ không dễ chịu chút nào khi chứng kiến và nghe tiếng rên la khi Ewan lấy mũi tên ra khỏi lưng cô ấy. Đừng làm khổ mình một cách không cần thiết như vậy.”

Alaric nhìn người chị dâu và thấy những giọt lệ đọng đầy trong mắt cùng nỗi đau phủ tới khuôn mặt cô. “Em không thể rời xa cô ấy,” chàng thì thào. “Em sẽ không để cô ấy chết một mình.”

“Chết tiệt, Alaric. Cút ra khỏi đây ngay,” Ewan rống lên. “Nếu tình hình xấu đi, anh sẽ gọi em vào ngay lập tức. Nếu chúng ta muốn có cơ hội cứu mạng cô ấy thì phải hành động nhanh lên.”

Mairin nắm lấy tay chàng và siết chặt. “Đi nào, Alaric. Để họ làm việc của mình đi.”

Alaric nhắm mắt, buông thõng hai vai. Chàng bước đến quỳ xuống bên giường Keeley đang nằm. Tay chàng chạm vào vai nàng và nhẹ nhàng vuốt ve làn da mềm mại trước khi cúi xuống đặt nụ hôn lên vầng trán tái mét của nàng.

“Ta yêu nàng, Keeley. Mạnh mẽ lên. Hãy sống. Vì ta.”

Caelen và Gannon kéo Alaric ra, lần này chàng chịu để họ đưa ra khỏi phòng. Ở bên ngoài, chàng nhấp nhồm như ngồi trên đồng lúa, tim đập thành thịch tựa tiếng trống dồn.

Cánh cửa đóng lại làm hành lang chìm trong bóng tối. Chàng quay người, động nắm đấm vào bức tường đá. “Không! Chết tiệt, không!”

Caelen vòng hai tay quanh Alaric rồi lôi chàng đi theo hành lang để về phòng mình. Anh đá cửa và đẩy Alaric vào. .

Đôi mắt Caelen ánh lên sự tức tối khi xô Alaric ngồi xuống giường. “Anh làm vậy chẳng có lợi gì cho cô ấy.”

Alaric ngó xuống bàn tay sưng vù và dòng máu rỉ ra từ chỗ da bị rách. Chàng còn muốn hủy hoại thứ khác nữa. Chàng muốn trừng trị tên khốn đã khiến Keeley ra nông nỗi này.

Chàng ngược nhìn Caelen khi cái lạnh len lõi khắp người.

“Mọi người tóm được thủ phạm gây nên cơ sự này chưa?”

“Thưa rồi,” Gannon đứng ở cửa cất tiếng. “Hắn đang bị xích trong ngục tối.”

“Hắn hành động một mình à?” Alaric hỏi gặng.

“Chưa biết được. Chúng ta phải đợi lãnh chúa tra hỏi.”

Alaric thở mạnh. “Hắn là phải để cho anh kết liễu.”

Caelen ngồi xuống giường cạnh anh mình. “Đúng vậy, khi đã moi được thông tin cần thiết thì sẽ để hắn cho anh tùy ý chém giết định đoạt. Không ai khước từ anh việc đó đâu.”

“Cô ấy lại cứu anh lần nữa,” Alaric nói trong chán chường. “Mùi tên đó nhắm vào anh. Cô ấy lao ra hứng lấy nó và đổi mạng mình để cứu sống anh.”

“Cô ấy là một thiếu nữ kiên cường. Cô ấy yêu anh.”

Thật đáng ngạc nhiên khi Caelen nói về tình yêu mà không có sự chế nhạo trong giọng điệu. Chỉ có sự chân thành và ngưỡng mộ bất đắc dĩ.

Alaric vùi đầu vào đôi tay. “Anh đã làm mọi chuyện rồi tinh rồi mù.”

“Đừng hành hạ bản thân, Alaric. Anh ở trong một tình thế tiến thoái lưỡng nan. Anh và Keeley đã giải quyết nó theo hướng tốt nhất có thể rồi. Quá nhiều thứ đè nặng lên cuộc hôn nhân của anh với Rionna.”

“Anh đã trao lời thề cho Keeley,” Alaric nói khê.

“Vâng, em có nghe. Em đã chứng kiến hôn lễ ấy,”

“Anh thấy bứt rứt khi cô ấy nằm hấp hối trong căn phòng dưới hành lang kia.”

Caelen liếc nhìn Gannon rồi quay lại Alaric. “Anh đánh giá thấp cô ấy quá, Alaric. Cô ấy rất cứng cỏi, không dễ bỏ cuộc đâu. Thú thật em chưa từng gặp một phụ nữ nào như thế. Cô ấy dành được sự tôn trọng và lòng trung thành của em.”

Alaric đứng dậy. “Anh không thể ngồi đây không hay biết gì về những việc đang xảy ra cách đây vài căn phòng. Nếu cô ấy đủ dũng cảm để bước ra trước mũi tên nhắm vào anh thì điều tối thiểu anh có thể làm là đứng bên cạnh khi cô ấy chịu đựng tình trạng tồi tệ nhất. Anh biết Ewan có ý tốt, nhưng cô ấy cần anh và anh sẽ không để cô ấy thất vọng.”

Caelen thở dài. “Nếu người phụ nữ của em rơi vào hoàn cảnh như Keeley thì em cũng không để bất cứ ai bắt em rời xa cô ấy đâu.”

Gannon gật đầu đồng tình.

Ra tới cửa, Alaric chợt dừng bước và quay lại nhìn em trai mình. “Anh chưa cảm ơn em đã ở cạnh Keeley trong suốt những ngày qua. Anh biết khoảng thời gian đó thật khó khăn cho cô ấy. Lẽ ra phải là anh có mặt. Từ giờ người kề bên cô ấy sẽ luôn là anh.”

Caelen mỉm cười. “Không gian khổ gì đâu. Thật ra cô nàng làm em thấy vui thích.”

Khóe miệng khẽ nhếch nụ cười rồi Alaric rời phòng và sải bước xuống hành lang. Chàng ngập ngừng trước phòng Keeley, sợ hãi không dám mở cửa. Bên trong không phát ra âm thanh nào. Không có tiếng la đau đớn. Không có gì báo hiệu rằng cô ấy vẫn còn thở.

Thầm cầu nguyện, chàng mở cửa bước vào.

Ewan cúi xuống giường, khuôn mặt nhăn lại vì tập trung cao độ. Trong khi, Rionna ôm đầu Keeley vào lòng, vuốt tóc nàng và thủ thủ vỗ về.

Ewan liếc nhanh về phía Alaric nhưng không chểnh mảng nhiệm vụ của mình. Bước lại gần hơn, Alaric có thể thấy Ewan đã rách da thịt xung quanh phần thân của mũi tên để có thể kéo đầu mũi tên ra.

Lớp vải áo quanh mũi tên thấm máu và thấm cả xuống giường.

“Để em giữ cô ấy cho anh có thể dồn hết tập trung vào mũi tên,” Alaric lên tiếng. Chàng hầu như không nhận ra giọng của chính mình nữa.

“Em nhất định phải giữ yên Keeley. Cô ấy không được cử động,” Ewan nói.

Alaric gật đầu, thận trọng lên giường. Keeley quay lưng lại với Ewan và được kéo ra mép giường để Ewan có thể chạm đến lưng nàng. Ewan chờ đợi trong lúc Alaric thả người dọc theo thân thể Keeley rồi cẩn thận siết chặt một cánh tay quanh hông nàng. Chàng luồn cánh tay còn lại dưới đầu nàng và nhẹ nhàng chậm rãi kéo nàng ra khỏi Rionna.

“Cô có thể giúp lau máu để ta nhìn thấy rõ hơn,” Ewan nói với Rionna.

Hơi thở của Keeley yếu ớt chạm vào cổ của Alaric. Khi Ewan để lại lưỡi dao lên da nàng, người nàng cứng đờ và một tiếng rên vượt khỏi môi.

“Suyt, tình yêu của ta.” Alaric thì thầm. “Ta đang ở cạnh nàng đây. Ta có nàng rồi. Ta biết đau lắm. Hãy can đảm vì ta nhé. Chiến đấu như nàng đã bảo ta chiến đấu.”

Ewan tỉ mỉ suốt nhiều giờ. Sợ nàng bị mất nhiều máu nên anh rất chậm rãi và cẩn thận lấy đầu mũi tên. Cuối cùng khi lấy ra được đầu tên bằng kim loại, anh buông lời nguyện rửa vì máu bắt đầu tuôn ra xối xả.

Keeley đã bất tỉnh từ lâu và thậm chí không phản ứng khi Ewan kéo mũi tên ra khỏi lưng nàng. Máu nàng chảy xuống sàn trong lúc Ewan cùng Rionna gây sức ép lên vết thương.

Alaric phớt lờ vẻ cam chịu trên khuôn mặt anh trai và chỉ chăm chăm nhìn vào Keeley. Chàng mong ước nàng còn thở, mong ước nàng vẫn sống.

Mất thêm hai giờ đồng hồ để Ewan khâu vết thương. Công việc đó thật khó khăn vì họ không thể cầm máu. Ewan làm nhanh tay để khép miệng vết thương và khi hoàn tất mũi khâu cuối cùng, anh ngồi bệt xuống sàn với vẻ mặt mệt mỏi kiệt sức.

“Giữ sức ép đè lên nó ” anh chỉ dẫn Rionna. “Máu đã chảy chậm lại. Quả thật ta không biết liệu chúng ta có thể xoay sở cầm máu được không, hay cô ấy đã chảy hết máu rồi.”

Với những ngón tay run run, Alaric cảm nhận mạch đập nơi cổ nàng. Nó yếu ớt và không đều nhưng nàng vẫn còn sống.

Rionna đứng lên sau khi băng bó vết thương, rồi quệt tay lên trán một cách mệt mỏi.

“Tôi cần lau rửa cho cô ấy, Alaric. Khăn trải giường cần phải thay. Keeley cần mặc đồ mới và tôi phải rửa sạch những bụi bẩn trên người cô ấy.”

“Tôi sẽ làm điều đó,” Alaric nói khẽ. “Tôi sẽ không rời xa cô ấy. Chăm sóc cô ấy là nhiệm vụ của tôi. Tôi sẽ không bỏ cô ấy một mình.”

Cô gái suýt nữa thành vợ chàng nhìn chồng chọc vào chàng, sầu khổ và đau đớn hiện lên trong mắt. “Tôi xin lỗi, Alaric. Tôi không biết hai người có tình cảm với nhau.”

“Nghỉ ngơi đi,” giọng Alaric nhẹ nhàng. “Tôi sẽ trông nom Keeley.”

Sau khi Rionna đi khỏi, Ewan đến chậu rửa làm sạch đôi tay và đứng đó một lúc lâu, chống hai tay hai bên thành chậu.

“Ta đã làm hết sức, Alaric. Giờ mọi thứ nằm trong tay Chúa”

“Vâng, em biết điều đó.”

“Ta đi đây, còn nhiều việc phải làm.”

Alaric gật đầu. “Cảm ơn anh đã cứu cô ấy.”

Ewan thoáng nở nụ cười. “Ta không dám nhận sự tin tưởng của chú đâu. Nếu cô ấy qua khỏi thì đó là nhờ vào sự ngoan cường của cô ấy.”

Khi Ewan rời phòng, Maddie vội vã đi vào. Alaric rất biết ơn sự giúp đỡ của cô. Họ cùng nhau lột bỏ tấm trải giường và trang phục đẫm máu của Keeley. Sau đó, Alaric dùng khăn ướt lau sạch cho đến khi gai ốc nổi trên da nàng.

“Tốt hơn nên để cô ấy ở trần,” Maddie khuyên. “Lưng cô ấy có vết thương lớn và chúng ta cần kiểm tra thường xuyên. Đặt cô ấy nằm nghiêng và lót gối phía sau để cô ấy không ngã ra.”

Alaric làm theo đề nghị của Maddie. Hải lòng thấy nàng được thoải mái, chàng nằm xuống và ôm nàng vào lòng.

Chàng nhắm mắt, đặt môi lên vàng trán mềm mại của nàng và thì thầm. “Ta yêu nàng.”

37. Chương 37

Suốt ba ngày sau đó, Alaric không hề rời Keeley nửa bước. Nàng không tỉnh lại bắt chập Alaric cố lay gọi đến thế nào. Dù cho chàng van nài, dọa dẫm, bắt ép, hay hứa hẹn những điều to tát. Tất cả đều vô ích. Chàng lo lắng khi nàng không ăn uống được gì vì sau khi mất máu quá nhiều, chắc chắn nàng rất cần tắm bổ.

Rồi cơn sốt ập đến khiến da nàng khô rang, nóng bừng như lửa đốt. Keeley vặn vẹo không ngừng trong giấc ngủ và những yêu ma quỷ quái dường như quấy rầy nàng không buông tha. Alaric ôm ấp dỗ dành, rồi tắm cho nàng, có lúc lại ngồi trong bồn nước ôm lấy nàng nhằm mong làm dịu cơn sốt dữ dội.

Một tuần sau ngày kinh hoàng đó, Alaric mất dần hy vọng. Nàng càng lúc càng yếu và chỉ nằm bất động, như thể linh hồn đã rời đi nhưng thể xác còn nuôi tiếc chưa chịu ngừng hoạt động.

Vào ngày thứ bảy, Ewan cùng Caelen đến tìm chàng. Cơn thịnh nộ của Alaric thật đáng sợ. Cần đến cả hai người anh em lẫn Gannon và Cormac mới đưa được chàng ra khỏi phòng Keeley.

Rionna và Maddie thay chỗ của Alaric khi những người đàn ông kia dẫn chàng ra ngoài tháp chính.

“Mọi người đưa ta đi đâu?” Alaric vừa gầm gừ vừa cố vùng khỏi sự kìm giữ.

Anh em của Alaric chẳng nói chẳng rằng mang chàng đến bờ hồ rồi ném xuống.

Nước như một cú sốc. Chàng chìm dưới bề mặt, tất cả không khí rời khỏi buồng phổi theo một luồng bong bóng. Chỉ cần hít vào rồi đi theo Keeley, thật dễ làm sao. Chàng bị giết dần giết mòn bởi ý nghĩ nàng đang ở một mình và sợ hãi tại nơi chốn tối tăm nào đó.

Khi quen dần với cái lạnh, bản năng sinh tồn trỗi dậy, chàng tìm cách ngoi lên mặt nước. Chàng trồi lên và hớp đầy không khí.

“Mừng là em quyết định ở lại với bọn anh,” Ewan cau kính lên tiếng từ trên bờ.

Alaric bơi đứng trong chốc lát rồi nhìn trừng trừng anh em mình. “Làm cái quái gì thế?”

“Anh đang hủy hoại bản thân chẳng vì cái gì cả. Anh không rời phòng Keeley suốt một tuần. Anh không ăn, không tắm, thậm chí cũng chẳng thay quần áo. Nếu vết thương không giết chết cô ấy thì không chừng cơ thể bốc mùi của anh sẽ làm điều đó,” Caelen cầu nhàu.

Alaric bơi vào bờ, lê bước, rũ nước ra khỏi mái tóc dài, rồi lao đến túm lấy Caelen.

Hai người ngã lăn ra đất và Caelen làu bàu khi ngực nhói lên đau tức. Anh nhanh chóng lấy lại thể và lăn qua, đè cánh tay lên cổ Alaric.

Alaric động nắm đấm vào hàm Caelen làm cậu lão đảo ngả về sau. Trước khi Alaric có thể đứng dậy, Ewan đã mạnh tay giáng cho chàng một cú khiến chàng ôm lấy bụng.

“Chúa ơi, tất cả đang cố giết em đấy ư?” Alaric gắng hỏi khi Ewan đè chàng sát xuống đất.

“Chỉ cố đánh thức chút tri giác trong cái đầu đất của em thôi,” Ewan gầm gừ. “Giờ sẵn sàng lắng nghe chưa?”

Alaric lấy đầu húc vào mũi Ewan rồi lăn qua đè lại lên người anh trai mình. “Anh già đi rồi đấy,” Alaric chế giễu.

Caelen nhảy trở vào Alaric và ba người quăn lẩy nhau, lăn lộn, đánh đấm chửi bới nặng nề. Nhưng thật tuyệt khi đánh bay được cảm giác cực kỳ khó chịu ra khỏi cái gì đó.

Vài phút sau, ba người nằm sõng soài trên mặt đất thở hồng hộc.

“Ôi chết tiệt,” Ewan rên rỉ.

Alaric nhìn qua thấy Mairin đứng chống nạnh bên trên chông.

“Nàng nên nghỉ ngơi chút,” Ewan cầu nhàu.

“Còn chàng nên làm gì đó khác hơn là đánh nhau nằm thành một đồng thể này!” Mairin đốp chát lại. “Thật đáng hổ thẹn!”

“Em không biết sao nhưng cảm giác khá dễ chịu,” Caelen lên tiếng.

Alaric từ từ ngồi dậy. “Keeley có biến chuyển gì không, chị Mairin?”

Mặt Mairin dịu lại. “Không, cô ấy vẫn ngủ.”

Alaric nhắm mắt rồi sau đó quay lại phía bờ hồ. Có thể bơi lội vẫy vùng một trận sẽ giúp đầu óc mình mẫn và sẵn tiện chàng tắm luôn. Ewan nói đúng. Chết dần chết mòn bên cạnh Keeley không mang lại lợi ích gì cho ai hết.

“Ewan, đức vua và tất cả các lãnh chúa đang sốt ruột,” Mairin nói. “Họ muốn biết chuyện gì sẽ diễn ra.”

“Ta biết rõ, Mairin.” Giọng Ewan có vẻ trách móc, như thể anh không thích cô khơi ra chủ đề đó trước mặt Alaric.

Alaric phớt lờ cả hai rồi lợi trở vào làn nước lạnh băng. Chàng biết rõ đức vua và các lãnh chúa chờ Keeley qua đời để chàng có thể kết hôn với Rionna và hình thành mối liên minh.

Gannon ném cho chàng một thanh xà phòng và đợi trên bờ trong lúc Alaric tắm rửa kỳ cọ. Ewan cùng Caelen trở vào trong cùng Mairin, để lại Cormac và Gannon canh chừng Alaric.

Chàng chưa điên lên vì đau khổ. Chưa thôi.

Nửa giờ sau, Alaric trở vào pháo đài, Rionna đón chàng với đôi mắt đỏ hoe sưng húp. Tim chàng đập loạn nhịp, nện thình thịch vào lồng ngực.

“Chuyện gì vậy?” chàng hỏi dồn.

“Anh phải đến ngay. Cô ấy đang gọi anh. Tình hình xấu, Alaric à. Tôi sợ cô ấy sẽ không kéo dài được. Cô ấy quá yếu không thể mở mắt nổi và sốt cao đến mức mê sảng.”

Alaric đi như bay, chạy ào dọc hành lang, va vào vô số người. Ập vào phòng Keeley, tìm chàng quặn lại.

Nàng nằm yên lặng, bất động đến nỗi chàng sợ mình đã đến quá muộn. Nhưng rồi môi nàng mấp máy và thì thầm tên chàng.

Chàng ào đến quỳ xuống bên cạnh nàng. “Ta đây, Keeley. Ta đây, nàng yêu dấu”.

Alaric đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng, muốn Keeley cảm nhận được mình, muốn trấn an rằng nàng không đơn độc.

Nàng quá mong manh, quá dễ vỡ, quá quý giá trong đôi tay chàng. Alaric không thể chấp nhận nàng có thể rời bỏ mình bất cứ lúc nào.

“Alaric?” nàng thì thầm lần nữa.

“Phải, ta đây.”

“Lạnh quá. Không đau nữa. Chỉ lạnh thôi.”

Điền báo dấy lên nỗi hốt hoảng, sợ hãi chạy dọc sống lưng chàng.

Nàng quay lại như tìm kiếm khuôn mặt chàng. Mắt nàng chỉ hơi hé mở nhưng nàng không tập trung vào chàng. Cái nhìn của nàng vô định như thể nhìn vào một khoảng không tăm tối.

“Em sợ.”

Lời thú nhận đó xé nát ruột gan chàng. Chàng ôm nàng vào lòng, nước mắt cay xè trên mi. Chàng không thể chịu nổi khi người phụ nữ chưa hề biết sợ gì giờ đây lên tiếng thú nhận là đang rất sợ hãi.

“Ta ở bên nàng đây, Keeley. Đừng sợ. Ta sẽ không rời nàng đâu. Ta ở đây.”

“Đưa em...” câu nói đứt quãng, giọng nàng chỉ lớn hơn lời thì thầm một chút.

“Đưa nàng đi đâu, tình yêu của ta?”

“Đến... nơi chúng ta nói... lời tạm biệt. Nơi chàng hôn em... lần cuối.”

Vùi mặt vào cổ nàng, chàng rót nước mắt.

“Xin chàng.”

Ôi, Chúa ơi, chàng không muốn nàng phải van nài. Sự cầu xin trong giọng nói nàng hoàn toàn phá nát cõi lòng chàng.

“Ừ, Keeley, ta sẽ đưa nàng đi. Ta sẽ đưa nàng đến bất cứ nơi nào nàng muốn.”

Nàng mỉm cười yếu ớt và nhắm mắt lại, cứ như những lời ít ỏi vừa rồi đã rút cạn toàn bộ sức lực của nàng.

Chàng nhẹ nhàng bế nàng lên và ôm sát vào ngực, đặt đôi môi lên đỉnh đầu nàng. Nước mắt không thể kìm nén tuôn tràn trên má khi chàng sải bước xuôi hành lang. Không ai ngăn chàng lại. Mairin và Rionna khóc ròng khi chàng đi qua họ. Maddie mang về mặt đau buồn còn Gannon cúi đầu thương tiếc. Ở đầu cầu thang, Caelen đứng cuộn chặt hai nắm tay hai bên người.

Sau đó anh từ từ đưa tay ra chạm vào tóc Keeley và để những ngón tay trượt dài xuống má nàng, Caelen cúi xuống, dịu dàng lướt môi lên trán nàng. Đây là lần đầu tiên Alaric nhìn thấy em trai mình công khai bày tỏ tình cảm hoặc sự quý mến đối với phụ nữ kể từ khi bị người yêu phản bội cách đây nhiều năm.

“Yên nghỉ nhé,” Caelen thì thầm.

Sau đó, anh ngẩng lên và sải bước đi, quai hàm nghiến chặt.

Toàn bộ gia tộc tụ tập lại khi Alaric bế Keeley đi qua sân trong để vòng ra bờ hồ trải rộng về phía đông. Chàng đi qua những tán cây, nơi chàng đã đứng đợi nàng cách đây đúng một tuần. Chàng dừng lại bên mép nước và hạ thấp người xuống, ngồi lên một tảng đá.

“Chúng ta đến nơi rồi, Keeley. Nàng có cảm nhận được làn gió thổi trên mặt không? Nàng có nghĩ thấy được không khí trong lành không?”

Mi mắt khẽ lay động, Keeley hít sâu một hơi. Hành động đó ngay lập tức gây đau đớn khiến nàng nhăn nhó. Một lúc lâu, nàng nằm trong vòng tay chàng, ngực phập phồng gượng thở.

“Phải,” cuối cùng nàng thốt lên. “Thật tuyệt diệu khi cảm nhận ánh nắng trên da. Em mệt mỏi quá, Alaric. Em đã cố gắng chiến đấu hết mình rồi.”

Chàng có thể nghe thấy nỗi đau trong giọng nàng, nỗi đau biết rằng mình sắp chết.

“Em muốn chàng biết rằng em sẽ chết trong hạnh phúc. Tất cả... tất cả những gì em mong muốn... là trở thành người của chàng. Là... vợ của chàng. Dù chỉ một lúc ngắn ngủi. Chàng là của em và em là của chàng.”

Alaric ngược lên trời, nỗi đau buồn như đá tảng nghiền nát chàng. “Nàng luôn luôn là của ta, Keeley. Từ giây phút nàng đưa ta vào nhà nàng. Chưa bao giờ có người phụ nữ nào chiếm lấy ta, cả thể xác lẫn tâm hồn, theo cách nàng đã làm. Sẽ không bao giờ có ai khác. Lẽ ra trước đây ta nên sẵn sàng trao cho nàng những gì thực chất thuộc về nàng. Ta cố gắng làm điều đúng đắn và cuối cùng, chẳng gì còn ý nghĩa nữa nếu ta mất nàng.”

“Ôm em đi,” nàng thì thầm. “Ở lại đây với em và ôm em cho tới lúc em phải đi xa. Em có thể cảm thấy mình đang yếu đi. Em nghĩ không còn lâu nữa đâu.”

Một âm thanh dữ dội, thống khổ, thắt cả ruột gan bùng ra từ Alaric. Ngực chàng bị thiêu đốt như nuốt phải lửa. Tay chàng run rẩy đến nỗi sợ làm rơi nàng.

“Ừ, ta sẽ ôm nàng, Keeley. Ta sẽ không để nàng đi một mình. Chúng ta sẽ ở đây cùng nhau ngắm hoàng hôn trên mặt hồ và ta sẽ kể nàng nghe từng giấc mơ ta có về cuộc sống bên nhau của chúng ta.”

Nàng mỉm cười và rùng mình. Nàng đã hoàn toàn mềm rũ trong vòng tay chàng, tựa hồ đã dùng hết mọi sức lực còn lại để nói những gì cần nói. Nàng nằm đó một lúc lâu rồi chợt tỉnh lại, dường như còn chuyện cuối cùng cần thổ lộ với chàng.

“Chàng là giấc mơ của em, Alaric McCabe. Và em yêu chàng. Em yêu chàng từ giây phút con chiến mã thả chàng xuống trước mái nhà tranh. Em đã bỏ ra rất nhiều thời gian phần uất và xót xa cho tình cảnh éo le của đời mình. Nhưng thật tình, em không muốn thay đổi bất cứ điều gì, vì như thế thì em sẽ không bao giờ được biết đến tình yêu của chàng.”

Đôi tay chàng ôm lấy khuôn mặt nàng, môi chàng tìm đến môi nàng. Nước mắt của họ hòa lẫn với nhau và vị mặn thấm vào lưỡi khi Alaric dịu dàng hôn nàng.

Chàng nhắm mắt, vỗ về nàng trong vòng tay. Ngày tàn dần, hoàng hôn buông xuống và trời đêm càng lúc càng lạnh. Gannon mang những tấm lông thú ra, lặng lẽ choàng quanh Alaric và Keeley rồi lui vào, trả lại không gian riêng tư, yên ắng cho hai người.

Pháo đài đã chuẩn bị tinh thần khóc thương cho Keeley. Không ai nghĩ nàng có thể qua khỏi đêm nay.

Alaric rúc vào tấm lông thú, xoay trở tìm thế ngồi thật dễ chịu trên bề mặt tảng đá. Chàng bắt đầu kể Keeley nghe tất cả những điểm chàng yêu nhất ở nàng. Nào là nàng khiến chàng bật cười trước tính khí và tài trí sắc bén của mình thế nào, nàng không lùi bước trước anh em của chàng ra sao.

Chàng kể nàng nghe những giấc mơ về con cái của họ. Nào là chàng muốn con gái xinh đẹp và mạnh mẽ như nàng còn con trai thừa hưởng từ nàng nhiệt huyết và lòng can đảm.

Màn đêm bao phủ và những ngôi sao lấp lánh trên trời. Mặt trăng tỏa rọi bờ hồ, chiếu sáng chàng và nàng. Alaric giữ chặt quyết không để Keeley rời chàng.

Nàng càng lúc càng yên ắng bất động. Chàng thật sự có thể cảm thấy nàng càng lúc càng yếu hơn. Nỗi đau ấy thật quá sức chịu đựng của chàng.

Alaric tựa đầu lên đầu nàng và nhắm mắt lại, muốn tìm chút bình yên. Khi chàng mở mắt, bầu trời đã mờ mờ những tia sáng bình minh sắp ló dạng.

Hoảng loạn đâm xuyên ngực chàng. Chàng đã ngủ bao lâu rồi? Chàng không dám nhìn xuống. Chàng sợ nhìn vào Keeley. Nếu nàng đã chết trong vòng tay chàng lúc chàng ngủ thì sao? Làm thế nào chàng có thể tha thứ cho chính mình đây?

“Keeley?” chàng vừa khê gọi vừa cựa người trên tảng đá.

Trước sự ngạc nhiên của chàng, nàng rên rĩ rồi cúi kính trở mình. Trán nàng lấp lánh... mồ hôi. Chàng run run chạm vào làn da ẩm ướt của nàng và cảm nhận được mồ hôi đọng lại báo hiệu cơn sốt đã qua.

Ôi, Chúa ơi, chàng không thể cử động, không thể suy nghĩ và không biết phải xử trí ra sao. Đúng ra chàng nên đưa Keeley vào tháp chính để Ewan có thể chăm sóc nàng, nhưng nếu giờ cố gắng đứng dậy, chắc chắn chàng sẽ ngã đập mặt.

Chàng sờ lên mặt, lên má và cả mi mắt nàng. “Keeley, Keeley, tỉnh dậy nhìn ta đi. Nói gì đi. Bất cứ điều gì cũng được.”

Môi nàng hé mở, cổ thốt lên điều gì đó nhưng không đủ sức. Mắt nàng he hé nhưng không thể mở ra.

“Không sao,” chàng dỗ dành. “Nàng hết sốt rồi. Nàng có nghe ta nói không? Cơn sốt đã qua. Đó là dấu hiệu tốt, Keeley. Nàng sẽ không chết trên tay ta lúc này, nàng có nghe thấy không? Nàng đã chiến đấu quyết liệt, bền bỉ và ta sẽ không để nàng ra đi khi mà nàng đã cho ta hy vọng đâu.”

Nàng thì thầm điều gì đó chàng không thể nghe thấy. Chàng cúi xuống kể tai sát môi nàng. “Nàng nói gì?”

“Đồ vũ phu,” cô lẩm bẩm.

Chàng nhắm mắt rồi bật cười. Cảm giác thật tuyệt vời, thật mãnh liệt đến mức chàng ngửa đầu ra sau cười ha hả và dòng nước mắt giải tỏa nhẹ nhõm chảy xuống hai má.

“Alaric, chuyện gì vậy?” Ewan vừa hỏi vừa chạy đến người em trai.

Alaric quay lại thấy anh mình đứng cách vài bước, vẻ mặt cảnh giác và buồn bã. Ewan nhìn xuống thân hình bất động của Keeley rồi ngược lên khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Alaric.

“Anh rất tiếc, Alaric. Anh thực sự rất tiếc.”

Alaric toét miệng cười. “Cô ấy còn sống, Ewan. Cô ấy còn sống! Cô ấy đã hết sốt và còn vừa gọi em là đồ vũ phu. Chắc chắn đó là dấu hiệu cô ấy không có ý định chết.”

Một nụ cười rất tươi nở trên khuôn mặt của Ewan. “Đúng vậy, đó đảm bảo là một dấu hiệu tốt. Bất kỳ cô gái nào còn có thể dùng đầu óc để chọc ghẹo tình nghịch thì chắc chắn không thể chết được.”

“Em không thể nâng cô ấy lên, Ewan,” Alaric thú nhận. “Thật sự em không đủ sức đứng dậy.”

Ewan vội vã đến nhắc Keeley ra khỏi tay chàng. Phải mất một lúc Alaric mới có thể đứng dậy trên đôi chân run rẩy và đi cùng anh mình trở về tháp chính.

“Tất cả đều nghĩ cô ấy không qua khỏi,” Ewan giải thích. “Tin tức lan khắp pháo đài rằng em đưa cô ấy ra bờ hồ để nói lời vĩnh biệt.”

“Đó là phép màu, Ewan à. Một phép màu mà em không thể giải thích nhưng cực kỳ biết ơn. Cô ấy đã hấp hối. Em có thể cảm nhận được cô ấy lịm dần đi trên tay mình. Em ôm cô ấy cả đêm, nói chuyện không ngừng về những giấc mơ của em và những đứa con của cả hai. Em đã ngủ thiếp đi. Khi thức dậy, cơn sốt

của Keeley đã bay biến và cô ấy tắm mình trong mồ hôi. Cô ấy vẫn còn yếu như một chú mèo nhưng đã hết sốt hẳn rồi.”

“Anh sẽ xem xét vết thương ngay khi chúng ta đặt cô ấy xuống giường,” Ewan hứa. “Sau đó, chúng ta phải giải quyết vấn đề làm gì để thực hiện liên minh với gia tộc McDonald. Đức vua đang chờ đợi, cũng như các lãnh chúa tụ họp về đây dự đám cưới em. Chúng ta không thể nán ná lâu thêm nữa.”

Alaric nhìn anh trai với tất cả nỗi sợ hãi trong tim. Rồi chàng gật đầu, biết rằng mình phải đối mặt với vấn đề này hay kết quả có thể gây ra thảm họa cho gia tộc của chàng.

“Ngay khi Keeley yên ổn, em sẽ cùng anh đi gặp đức vua,” Alaric khẽ nói

38. Chương 38

Alaric để Keeley lại với Maddie cùng Christina, còn Mairin cứ lần được khỏi Cormac canh giữ ở cửa phòng lúc nào là vào thăm chừng lúc ấy.

Maddie òa khóc khi Alaric nói cơn sốt của Keeley đã tan biến. “Tôi sẽ chăm sóc cô ấy chu đáo, Alaric. Hãy đi làm những gì phải làm đi. Tôi sẽ tắm rửa, bồi bổ cho Keeley và cô ấy sẽ trên đà hồi phục khi cậu trở lại, tôi thề đấy.”

Alaric mỉm cười. “Ta biết chị sẽ làm thế mà, Maddie.”

Chàng đặt một nụ hôn cuối lên môi Keeley trước khi rời khỏi căn phòng và xuống lầu, tới nơi mọi người đang đợi trong đại sảnh. Caelen gặp chàng ngay khi chàng vừa bước xuống bậc thang cuối.

“Em nghe nói Keeley đang bình phục.”

Alaric mỉm cười. “Đúng thế.”

“Em muốn anh biết, anh có thể trông cậy vào sự hỗ trợ của em bất kể có quyết định gì vào hôm nay.”

Alaric nghiêm túc lại. “Điều đó có ý nghĩa rất lớn với anh, Caelen.”

“Vậy chúng ta đi xem đức vua nói gì nhé?”

Alaric bước vào trước Caelen và căn phòng lập tức im phăng phắc. Đây là một cuộc họp hết sức quan trọng. Ngồi tại bàn chính là Ewan và đức vua cùng với lãnh chúa McDonald và Rionna ở bên phải.

Các lãnh chúa khác ngồi ở hai chiếc bàn xếp hai bên bàn chính nằm giữa phòng.

Khi thấy Alaric vào, đức vua ra hiệu cho chàng đi tới.

“Thưa bệ hạ,” Alaric nói khẽ khi đến đứng trước mặt vị quân vương.

“Chúng ta đang lâm vào một tình huống đầy thử thách và cần phải khẩn trương giải quyết đây, Alaric McCabe.”

Alaric đứng đó, hai chân mở rộng, tay khoanh trước ngực chờ đợi đức vua nói tiếp.

“Thật đáng ngưỡng mộ khi người kết hôn với người phụ nữ mình yêu thương sau khi được cô ấy cứu mạng và rồi cô ấy lại nằm hấp hối trong vòng tay người. Vấn đề phát sinh hiện thời là ta nghe nói cô ấy có thể khỏe lại.”

“Cô ấy sẽ khỏe lại,” Alaric nhẹ nhàng sửa lời.

“Vậy người sẽ nhận thấy mình đã kết hôn với nhầm người.”

Lãnh chúa McDonald đứng lên động nắm đấm xuống bàn. “Đây là một sự sỉ nhục. Thật lố bịch. Thỏa thuận là anh ta cưới con gái tôi, Rionna, chứ không phải là ả điếm bị đuổi khỏi gia tộc McDonald nhiều năm về trước.”

Alaric gầm gừ và toan bước tới chỗ lão lãnh chúa ấy nhưng Caelen đã đến trước. Anh tóm lấy cái cổ nung núc thịt của lãnh chúa McDonald và nhấc lão ngồi phịch trở vào ghế. Lão ta lập tức nín thính và ngó Caelen trân trân với vẻ hãi hùng.

Alaric cau mày. Giữa hai người này có chuyện gì mà khiến Caelen tức tối như vậy và tại sao lãnh chúa McDonald lại sợ Caelen đến thế?

“Im lặng nào, lãnh chúa McDonald,” đức vua khiển trách. “Ái điểm người nói tới đã cứu mạng Alaric những hai lần, còn chăm nom săn sóc để cháu gái ta mang thai và hạ sinh bình an vô sự người thừa kế mảnh đất Neamh Álainn đây. Cô ấy là chủ nhân của một món nợ lớn và ta muốn đảm bảo rằng cô ấy luôn có được bất cứ điều gì mình muốn trong đời.”

Đức vua chuyển sự chú ý trở lại Alaric. “Như ta đã nói, thật chính trực khi người tìm cách kết hôn với Keeley, nhưng người phải đặt cô ấy sang một bên để cuộc hôn nhân với Rionna McDonald có thể diễn ra. Ta có hàng tá lãnh chúa của các gia tộc xung quanh sẵn sàng thề trung thành với ngai vàng và thiết lập mối liên minh với gia tộc McCabe ngay khi người kết hôn rồi nắm giữ cương vị lãnh chúa của gia tộc McDonald.”

Alaric nhìn chăm chăm đức vua, không tin rằng việc đặt người khác sang một bên để có thể kết hôn với Rionna lại được đề nghị một cách hết sức nhẹ nhàng như thế. Rồi chàng nhìn sang xem Ewan phản ứng ra sao. Anh trai chàng ngồi bên cạnh đức vua, vẻ mặt khó đoán. Anh ấy cũng mong đợi chàng đặt Keeley sang một bên và cứ việc tiến tới hôn ước với Rionna chẳng?

Chàng nghĩ về tất cả những điều đè nặng lên cuộc hôn nhân này. Sự an toàn cho gia tộc của chàng. Anh em của chàng. Mairin và đứa bé. Cuối cùng nghĩ tới khả năng đi đến chiến tranh và đánh bại Cameron.

Và cuộc hôn nhân của chàng có thể làm tất cả những điều đó ư? Chàng lắc đầu. “Không. Thần sẽ không đặt cô ấy sang một bên.”

Đức vua trừng mắt và đại sảnh chìm trong sự hỗn loạn. Những giọng nói cất lên. Những tuyên bố đầy tức giận được đưa ra. Các mối đe dọa đã hình thành và lãnh chúa McDonald tím mặt vì giận dữ.

Alaric rộng to yêu cầu giữ bình tĩnh. Khi đại sảnh cuối cùng đã im ắng, chàng đưa mắt quét qua một lượt những người đàn ông tụ tập tại đó. “Chỉ có kẻ không có danh dự mới đặt sang một bên người phụ nữ hấn yêu để cưới người khác. Chỉ có kẻ không có danh dự mới bỏ mặc người phụ nữ của hấn nằm chờ chết sau khi đi cứu mạng hấn. Tôi không là một kẻ như thế. Tôi yêu cô ấy. Tôi nợ cô ấy lòng trung thành và bổn phận của tôi. Tôi nợ cô ấy sự bảo vệ của tôi và tất cả hạnh phúc tôi có thể mang lại cho cô ấy trong quãng đời còn lại.”

Sau đó chàng quay sang đối diện với Ewan. “Em biết điều này sẽ làm giảm đi sự quý mến em trong gia đình. Anh em của em. Gia tộc của em. Đức vua của em. Nhưng em sẽ không còn là một Alaric như anh từng biết nếu em làm việc này. Phải có cách khác để tiến hành sự liên minh. Em trở thành thủ lĩnh gia tộc McDonald không phải là điểm mấu chốt gắn kết tất cả chúng ta với nhau.”

Đức vua thở hắt ra một hơi thật sâu, giận dữ long lên trong mắt. “Suy nghĩ những gì người làm đi. Cameron suýt nữa hủy diệt gia tộc của người. Đây là cơ hội để người có thể kết thúc hấn một lần và mãi mãi.”

“Có hay không có sự liên minh này, Cameron cũng phải chết,” giọng Alaric đầy đe dọa. “Những gì ngài tìm kiếm là một mối liên minh ngăn Malcolm chiếm được ngai vàng và ngài dùng gia tộc của chúng thần để đạt được điều đó.”

Đức vua càng quắc mắt hơn.

“Tôi sẽ không làm việc này.” Alaric liếc nhìn Rionna, lời xin lỗi hiện lên trong ánh mắt. “Tôi xin lỗi, Rionna. Tôi không muốn làm bề mặt cô trước mọi người. Cô là một cô gái tốt và xứng đáng có được một người chồng không đem lòng yêu người khác. Tôi không thể cưới cô được.”

“Tôi sẽ cưới cô ấy.”

Cả đại sảnh chết lặng. Alaric quay lại, để chắc rằng không phải Caelen là người đã nói ra câu đó. Khi nhìn thấy quả thực em trai mình bước lên phía trước, đồng dạng đưa ra tuyên bố, chàng chỉ có thể sửng sờ kinh ngạc.

Rionna thở gấp, đưa tay lên miệng và kinh hãi ngó Caelen chăm chăm.

Ewan đứng lên, nét mặt thận trọng. “Anh không nghĩ rằng mình đã nghe đúng lời em nói.”

“Em nói rằng em sẽ kết hôn với cô ấy,” Caelen lặp lại. “Đó là giải pháp vẹn toàn nhất. Một người McCabe vẫn trở thành lãnh chúa của gia tộc McDonald. Sự liên minh của chúng ta vẫn được hình thành. Chúng ta cam kết với đức vua sẽ tiêu diệt Malcolm và Cameron. Alaric vẫn kết hôn với Keeley. Tất cả mọi người đều nhận được thứ mình muốn.”

“Ngoại trừ em,” Alaric thì thầm.

Caelen bĩu môi. “Điều đó không quan trọng. Miễn là cô ấy có thể sinh cho em đàn con đủ trai lẫn gái là em sẽ hết sức vừa ý với cuộc hôn nhân.”

Rionna tái nhợt đi và thụp trở vào ghế cạnh cha mình. Lão lãnh chúa gần như xanh mặt, kinh hoàng nhìn chăm chăm vào đức vua.

“Điều này không thể được phép,” lãnh chúa McDonald lắp bắp. “Thỏa thuận là Alaric McCabe cưới Rionna và trở thành lãnh chúa khi tôi nhường vị trí.”

Đức vua xoa cằm suy tư. “Ewan, người nghĩ sao về sự lộn xộn này?”

Ewan nghiêm khắc nhìn Caelen nhưng Caelen đáp trả bằng ánh mắt kiên quyết và không nhượng bộ.

“Thần nghĩ rằng,” Ewan chậm rãi nói, “đó là một giải pháp hợp lý, miễn là tất cả các bên đồng ý.”

“Thần không đồng ý!” lãnh chúa McDonald hét lên.

“Cha, ngồi xuống đi,” Rionna lên tiếng bằng một giọng nghe như tiếng thanh gươm đập vào tấm khiên. Cô rời chỗ, đi về phía giữa phòng, nơi Alaric cùng Caelen đứng trước Ewan và đức vua.

“Điều kiện của anh là gì?” cô điềm đạm hỏi Caelen.

“Một cô nàng thông minh,” Caelen thì thầm. “Đúng vậy, có điều kiện. Cha cô rời pháo đài McCabe ngay lập tức và không bao giờ được quay lại khi Keeley McCabe còn ở đây. Khi chúng ta trở về đất McDonald sau hôn lễ, cha cô lập tức rời vị trí lãnh chúa và nhượng lại quyền hành cho tôi.”

“Đây là một sự xúc phạm!” lãnh chúa McDonald gầm lên.

Vài người khác trong gia tộc McDonald cũng lên tiếng bất bình và chẳng mấy chốc đại sảnh rung chuyển với những tiếng la hét tức giận.

Alaric ngạc nhiên thấy Rionna không nói gì trong suốt trận cãi vã kia. Cô đứng bất động hoàn toàn, không rời mắt khỏi Caelen.

“Điều kiện của người có vẻ không hợp lý,” đức vua cất lời.

Caelen nhún vai. “Hợp lý hay không thì đó chính là điều kiện của thần.”

“Thần chưa sẵn sàng từ bỏ cương vị thủ lĩnh,” lãnh chúa McDonald rống vang. “Thần dự định nhượng quyền lại cho Alaric sau khi Rionna sinh con đầu lòng.”

Caelen nhếch mép cười lười nhác. “Tôi có thể đảm bảo với ngài rằng con gái ngài sẽ sinh em bé trong vòng chín tháng sau đám cưới của chúng tôi. Cầm quyền thêm chín tháng nữa thì có lợi gì cho ngài?”

Rionna đỏ mặt còn lãnh chúa McDonald gần như nổ tung với cơn thịnh nộ.

Caelen quay sang đức vua. “Thần đã hứa sẽ không hé môi về chuyện xảy ra cách đây ít lâu. Nhưng lý do giữ kín chuyện đã không còn là vấn đề nữa. Thần muốn mọi người cùng các gia tộc khác biết về phẩm hạnh của lãnh chúa McDonald và tại sao điều kiện của thần là ông ta thoái vị ngay thời điểm thần cưới con gái ông ta.”

Đức vua cau mày. “Vậy nói đi. Ta cho phép người vi phạm lời hứa đó.”

“Khi Keeley còn bé, cô ấy là người McDonald và cũng là chị em thân thiết với Rionna. Lãnh chúa McDonald đã vào phòng vô lấy cô ấy định cưỡng hiếp lúc cổ ấy chỉ vừa mới trở thành thiếu nữ. Vợ ông ta bắt gặp và

hồ hoán Keeley là gái điếm và đuổi khỏi pháo đài. Cô ấy bị buộc phải sống một mình, tự xoay xở nuôi thân mà lẽ ra không thiếu nữ nào phải chịu cảnh đó. Cô ấy không hề được bảo vệ. Và điều kỳ diệu là cô ấy vẫn vượt qua.”

“Chuyện điên rồ,” lãnh chúa McDonald áp ứng. “Đúng như phu nhân ta nói. Cô ả tìm cách ve vãn ta.”

Rionna quay phắt lại trừng mắt nhìn cha mình khiến lão ta tái mặt và lại ngồi vào chỗ.

“Chưa hết đâu,” Caelen nhẹ nhàng nói tiếp. “Khi đến pháo đài McCabe, phát hiện ra Keeley đang ở đây, ông ta đã đợi cô ấy đi ngang qua phòng mình rồi dùng vũ lực kéo Keeley vào, khóa trái cửa, ý đồ muốn cưỡng hiếp lần nữa.”

Alaric lao qua bàn và đâm sầm vào người lãnh chúa McDonald. Lực tấn công đó khiến cả hai ngã nhào ra sàn với một âm thanh vang dội khắp cả tháp chính.

“Lão khốn,” Alaric gầm lên. “Người dám đụng tới cô ấy một lần nữa sao? Ta sẽ giết người vì điều đó!”

Chàng kéo lão lãnh chúa đứng dậy, đâm thẳng vào mặt lão rồi hài lòng khi lão ta nhanh chóng phun ra máu và hai cái răng. Alaric đưa tay định đánh tiếp thì Caelen chụp lấy nắm đấm của chàng.

“Đủ rồi,” anh điếm tỉnh nói. “Em cho anh đánh một cái thôi, còn giờ lão ta là của em và em sẽ giải quyết lão một cách thích đáng.”

“Em là người tìm thấy cô ấy, đúng không?” Alaric khàn giọng. “Em chẳng hề kể anh nghe. Cô ấy là người anh cần bảo vệ. Lẽ ra phải là anh trừng trị lão vì cái trò bẩn thỉu ấy.”

Caelen mỉm cười. “Cô nàng đã tự mình trả đũa đầy đủ rồi. Cô ấy đâm vỡ mũi hắn và làm chỗ hiểm của hắn muốn nứt ra. Em chỉ hoàn tất công việc cho cô ấy thôi.”

Đức vua đứng lên, khuôn mặt tối sầm lại trước diễn biến của sự việc. “Đây có phải sự thật không, lãnh chúa McDonald? Người tìm cách hãm hiếp một đứa trẻ thuộc về sự chăm sóc và bảo vệ của chính người ư? Và người tấn công cô ta thêm một lần nữa tại cơ ngơi của lãnh chúa McCabe sao?”

Lão lãnh chúa vẫn câm nín vì ngậm một họng đầy máu.

“Phải, ông ấy đã làm thế,” Rionna lặng lẽ lên tiếng. “Tôi đã ở đó.”

“Con khốn bất trung!” lão quát.

Caelen quay lại nhìn lãnh chúa McDonald. “Ông đang xúc phạm vợ sắp cưới của ta. Ta đề nghị ông sắp tới phải xem xét thật kỹ lời ăn tiếng nói với cô ấy.”

Đức vua mệt mỏi vuốt dọc sống mũi. “Người nghĩ gì về chuyện này, Ewan? Chúng ta còn có thể cứu vãn mối liên minh này không và những người khác có muốn gia nhập vào sự nghiệp chiến đấu cùng chúng ta nữa không?”

Ewan nhướng mày rồi quan sát khắp lượt những người có mặt trong đại sảnh, hầu hết vẫn im lặng khi chứng kiến chuyện xảy ra giữa gia tộc McDonald và gia tộc McCabe.

“Sao ngài không hỏi họ?”

Nhà vua cười ra tiếng. “Quả là một ý kiến hay đấy, Ewan.”

Đức vua gơ tay yêu cầu im lặng rồi cất lời trước đông đảo mọi người. “Các lãnh chúa thấy sao? Nếu Caelen McCabe kết hôn với Rionna McDonald và gắn kết vùng đất Neamh Álainn vào lãnh thổ McCabe thông qua sự liên minh với gia tộc McDonald thì mọi người có cùng tham gia vào cuộc chiến chống Duncan Cameron và Malcolm không?”

Các lãnh chúa bước lên, từng người một, chỉ vang lên một âm thanh duy nhất, đó là tiếng giầy của họ lê trên mặt sàn.

“Thần từ chối liên minh với một gã hèn hạ làm hại trẻ con,” một lãnh chúa nói to. “Nếu Caelen McCabe trở thành lãnh chúa thông qua cuộc hôn nhân với Rionna McDonald thì thần đồng ý tham gia và thể trung thành với bộ hạ cùng gia tộc McCabe.”

Các lãnh chúa khác cũng gật đầu và bày tỏ sự tán đồng.

“Chỉ còn một câu hỏi cuối cùng,” Caelen lên tiếng.

Tất cả quay về phía Caelen còn anh hướng mắt tới Rionna vẫn còn tái mét và đứng như trời trồng ở giữa phòng.

“Nàng sẵn sàng kết hôn với ta thay vì Alaric McCabe chứ, Rionna McDonald?”

Rionna nhìn chằm chằm vào cha mình và buồn bã lắc đầu. Cuối cùng, cô ngước lên, nhìn sâu vào ánh mắt Caelen bằng đôi mắt mang sắc vàng quỳn rũ.

“Vâng, Caelen McCabe. Chàng đã chứng minh mình là một người bạn của Keeley, một người em của Alaric rất đáng kính trọng và trung thành.”

“Vậy nàng có ủng hộ ta trở thành lãnh chúa thông qua cuộc hôn nhân của chúng ta và để cha nàng thoái vị không?”

Lần này, cô thậm chí không hề có chút do dự nào. “Em không muốn ông ấy ở trên mảnh đất của chúng ta.”

Cả sảnh xôn xao, sững sốt trước lời nói của Riona. Lãnh chúa McDonald trắng bệch, thô bạo vùng dậy. “Con khốn vô ơn! Mày nghĩ cha mày sẽ đi về đâu?”

“Tôi không quan tâm. Nhưng ông không được chào đón trên đất McDonald nữa.”

Caelen nhướng mày ngạc nhiên rồi trao đổi cái liếc mắt với Alaric. Cả hai anh em đều không ngờ đến sự thể này. Rõ ràng là từ chuyển viếng thăm trước của gia tộc McDonald, giữa hai cha con có nảy sinh căng thẳng, nhưng họ không chuẩn bị tinh thần đón nhận quyết định vô tình này của Rionna.

“Vậy mọi chuyện đã được giải quyết xong,” đức vua lên tiếng. “Cuối cùng thì chúng ta vẫn có đám cưới để dự.”

39. Chương 39

Alaric gặp Caelen ngay khi chàng định vào phòng Keeley. “Gửi cho cô ấy sự yêu quý của em và nói với cô ấy rằng em không bao giờ mấy may nghi ngờ cô ấy,” giọng Caelen pha chút thích thú.

“Ừ, anh sẽ chuyển lời. Và Caelen, cảm ơn em. Anh thậm chí không biết phải nói gì. Về việc em đã giúp đỡ anh cùng Keeley. Bọn anh có lẽ không thể đền đáp được hết ân nghĩa này.”

Caelen mỉm cười. “Em học được rất nhiều điều từ cô nàng của anh đấy, Alaric. Em chưa bao giờ gặp ai cực kỳ trung thành và vị tha như Keeley. Cô ấy không cho em kể anh nghe về vụ tấn công của lãnh chúa McDonald vì cô ấy biết anh sẽ xử sự ra sao. Cô ấy lo điều đó sẽ làm hỏng cuộc hôn nhân giữa anh và Rionna. Keeley biết mỗi liên minh này có ý nghĩa thể nào đối với gia tộc của ta. Vì giờ đây cô ấy xem gia tộc McCabe là gia đình của mình nên sẵn sàng dẹp tình riêng sang một bên, không đoái hoài tới mong muốn và khao khát của bản thân để làm những gì cô ấy nghĩ là tốt nhất cho gia đình. Làm sao em lại chịu thua kém được?”

“Chăm sóc Rionna tốt nhé,” Alaric cảnh báo. “Mairin đã lo rằng anh quá hà khắc với cô ấy, và chắc hẳn chị ấy sẽ còn lo lắng hơn khi em kết hôn với Riona đấy.”

Caelen khịt mũi.

“Mairin dường như nghĩ rằng tất cả chúng ta đều muốn đối xử khắt khe với Rionna và đè bẹp phần đặc biệt trong con người cô ấy.” Alaric nhún vai. “Chắc chắn phải có lý do cô ấy mới khoác lên người trang phục nam giới và biết dùng gươm cưỡi ngựa giỏi hơn cả khối chiến binh như vậy.”

“Cô ấy sẽ nghe theo lời em,” Caelen uể oải nói.

“Anh ước gì có mặt ở đó để chứng kiến.”

“Đi gặp cô nàng của anh đi. Vợ của anh,” Caelen sửa lại.

Alaric vỗ vai Caelen rồi vào phòng Keeley. Chàng ngạc nhiên thấy Gannon ngồi trên giường, sát bên Keeley, lấy khăn ướt lau trán cho nàng.

Chàng suýt bật cười. Keeley đã thu phục được cảm tình của tất cả mọi người. Chàng sẽ không ngạc nhiên nếu toàn thể gia tộc thay phiên nhau trông nom Keeley.

Gannon ngược lên thấy Alaric. “Maddie đưa Mairin xuống phòng để cho em bé bú. Tôi chăm sóc cô ấy đến khi có người quay lại.”

Alaric gật đầu rồi ra hiệu cho Gannon đứng lên.

“Cô ấy thế nào rồi? Đã tỉnh chưa?”

“Keeley đổ mồ hôi và nóng nực đến mức phải mở cửa sổ để không khí mát mẻ tràn vào. Cô ấy vẫn còn lơ mơ lắm, nhưng tôi nghĩ cô ấy ngủ nhiều hơn là bất tỉnh.”

Alaric hít vào một luồng hơi nhẹ nhõm dễ chịu và thưởng thức hương vị ngọt ngào của nó trên lưỡi.

“Giờ anh có thể đi. Tôi sẽ chăm sóc cô ấy kể từ lúc này.”

Gannon dừng lại ở cửa. “Dưới đó có chuyện gì vậy? Nghe nói đức vua ra lệnh cho anh để Keeley sang một bên.”

Alaric mỉm cười. “Đúng thế.”

Gannon cau có và vai căng lên như sắp nổ tung.

“Ta đã từ chối.”

Gannon nhướng mày sững sốt. “Anh nói không với đức vua ư?”

“Phải,” Alaric nói một cách rầu rĩ. “Nó dễ hơn ta tưởng.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Đây là một câu chuyện dài và nếu anh đi tìm Caelen, ta chắc cậu ấy sẽ vui vẻ hơn để kể hết cho anh nghe. Ngay bây giờ, ta cần gặp vợ ta để nói lời yêu thương.”

Gannon mỉm cười và gấp rút đi khỏi.

Alaric vội vã đến bên Keeley rồi nằm sát vào cạnh bên. Nàng cuộn người trong lòng chàng và Alaric tận hưởng cảm giác thích thú khi da nàng áp vào người mình, rất ấm áp, mềm mại, mịn màng và vô cùng mong manh, ngược hẳn với vóc dáng vạm vỡ, lực lưỡng của chàng.

Nàng là một phép màu. Phép màu của chàng. Một phép màu mà trong suốt quãng đời còn lại, ngày nào chàng cũng sẽ cảm tạ Chúa trời vì đã ban cho chàng.

“Alaric?” nàng thì thầm.

“Ừ, sao thế tình yêu của ta?”

“Chàng định để em sang một bên ư? Em còn sống ngày nào thì chuyện đó không thể đâu. Lần này em sẽ không để yên. Chàng là chồng em và em sẽ không chịu từ bỏ để chồng mình cưới người khác.”

Giọng điệu hờn dỗi của nàng làm chàng cười thầm. Nàng có vẻ vô cùng kích động và buồn phiền cứ như chuyện đó đã xảy ra.

Chàng hôn lên mũi Keeley, áp má vào má nàng. “Không đâu, tình yêu của ta. Ta e là nàng đã mắc kẹt với ta rồi. Ta đã bắt chấp đức vua, anh trai mình, khoảng mười hai gia tộc khác, chưa kể đến lão lãnh chúa McDonald khôn kiếp mà nàng đã không kể ta nghe rằng hẳn lại tấn công nàng cách đây vài ngày.”

“Chàng đã làm tất cả những điều đó vì em sao?” giọng nàng ngái ngủ.

“Đúng vậy.”

Môi nàng đặt trên cổ chàng nở nụ cười. “Em yêu chàng. Em đã nói với chàng chưa, rằng em đã nghĩ đến cái chết nhưng không chịu nổi khi sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy chàng nữa, ngay cả khi chàng đã kết hôn với người phụ nữ khác?”

Chàng cau mày nhìn xuống và nâng cằm nàng để ánh mắt cả hai giao nhau. “Nàng không bao giờ được nghĩ đến chuyện đó nữa, nghe không? Ta cấm nàng chết.”

“Vậy thì tốt, vì chàng cấm như thế, em nên cho chàng biết là em định sẽ hoàn toàn bình phục. Vết thương rất đau và thật sự em thấy muốn nôn mỗi khi cử động mạnh, nhưng kế hoạch của em là ngồi dậy và đi lại trong vòng một tuần nữa, nhớ lấy lời em nhé.”

Chàng bật cười trước những lời lẽ kiêu ngạo đó rồi khiến nàng im bật bằng một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi.

“Ta yêu nàng, Keeley McCabe. Nàng giờ đã thực sự là một người McCabe. Chúng ta đã kết hôn trước sự chứng giám của Chúa và gia tộc. Tất cả những gì cần thiết bây giờ là động phòng.”

Nàng rên rỉ. “Phần đó thì sẽ phải chờ một thời gian.”

Chàng ôm Keeley hết sức cẩn thận. Đó chỉ là ôm ấp, hưởng thụ niềm vui sướng của việc nàng còn sống, thuộc về chàng và Alaric có thể nói với cả thế giới rằng chàng yêu nàng.

“Ta sẽ chờ đợi bao lâu cũng được, tình yêu của ta. Chúng ta có cả quãng đời phía trước để động phòng. Thực ra, ta nghĩ chúng ta nên xem xét việc ân ái đều đặn mỗi ngày. Tất nhiên là sau khi nàng khỏe hẳn.”

Keeley thở dài và áp má vào ngực chàng. “Em yêu chàng, Alaric McCabe. Và em sẵn sàng thử cùng chàng động phòng vào tuần sau nếu chàng quá ham muốn.”

Chàng bật cười, xoay sở bắt lấy môi nàng trong một nụ hôn mê đắm kéo dài. “Quá ham muốn hả? Tình yêu của ta à, không có điều gì trên đời này mà ta mong muốn hơn là cùng nàng có một cuộc sống tràn ngập yêu thương, những tiếng cười và lũ trẻ.”

Nàng ngáp dài rồi nhắm mắt lại. Alaric ngấm nàng trôi vào giấc ngủ sát bên ngực mình. Chắc chắn không có cảnh tượng nào tuyệt diệu hơn hình ảnh Keeley nằm dài trên người chàng và không có gì ngọt ngào hơn việc nàng thực sự là của chàng. Sẽ mãi như thế cho đến tận hơi thở cuối cùng của cả hai.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-cua-chien-binh>